

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО

БОЖЕСТВЕНИТЪ УСЛОВИЯ

СПЕЦИАЛЕНЪ (МЛАДЕЖКИ)
ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

УЧИТЕЛЬТЪ БЕИНСА ДУНО
БОЖЕСТВЕНИТЪ УСЛОВИЯ

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО

**БОЖЕСТВЕНИТЪ
УСЛОВИЯ**

**СПЕЦИАЛЕНЪ (МЛАДЕЖКИ)
ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ**

**VIII ГОДИНА
ТОМ I
1928 - 1929г.**

СОФИЯ 2006

БОЖЕСТВЕНИТЪ УСЛОВИЯ*

Размишление.

Както дървото, което расте, има единъ центъръ, къмъ който се отправятъ всички негови органи, така и ученикътъ трѣбва да има една централна точка въ живота си, къмъ която да се отправятъ всички негови стремежи. Безъ ядка нѣма растене, нѣма никакво развитие. Всѣка клетка съдържа по една ядка, въ която се криятъ условията на живота. Даже и минералитѣ, които се отнасятъ къмъ неорганическия свѣтъ, иматъ една централна точка, около която се отправятъ всички останали точки и настѣпва процесътъ на кристализиране. Значи, въ минералитѣ, въ солитѣ има стремежъ къмъ кристализиране и тѣ се стремятъ къмъ организиране. Растенията и животнитѣ пъкъ се стремятъ да запазятъ рода си.

Дойдемъ ли до човѣка, виждаме, че и той има една основна мисль - да научи нѣщо, да придобие известно знание. За човѣка не е нужно, както въ кристалитѣ, да има единъ центъръ, около който да съсредоточи всички свои мисли и чувства. За него не е достатъчно да има само едно чувство - да запази рода си, както растенията и животнитѣ. Той трѣбва, като ученикъ, да има една основна мисль, около която да се съсредоточаватъ всички останали мисли, чувства и желания. Нѣма ли поне една основна мисль въ ума си, всичкитѣ му стремежи, всичкитѣ му идеали се обезценяватъ. Всички негови мисли и желания ще бждатъ разхвърляни. Той ще се заеме за една работа, ще се въодушеви отъ една мисль и на втория день ще ги захвърли. После ще се въодушеви отъ друга мисль, но скоро и нея ще захвърли. Така той ще се

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1942г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

хвърля отъ една мисълъ на друга, отъ едно желание на друго, докато единъ день се намѣри въ положението на гладния волъ или конъ, който обикаля около празднитѣ ясли. За да не изпаднете въ това положение, съзнайте се като ученици, които иматъ една основна идея въ живота си - да учатъ и да придобиватъ истинско знание.

Велико и красиво нѣщо е да придобива човѣкъ знания, които да го ползуватъ въ живота. Тѣзи знания идатъ отъ Истината и Мъдростѣта. Който е придобилъ знанията на Истината и на Мъдростѣта, той се е облѣкълъ въ красивата дреха на живота, която го прави силенъ, смѣлъ и разуменъ. Кой не се радва на своята дебела и топла дреха, която го предпазва зиме отъ лошитѣ и неблагоприятни външни условия? Облича ли се зимно време съ тънки дрехи, човѣкъ лесно се простудява и губи силата си. Затова казваме, че слабиятъ е облѣченъ съ тънки, окжсани дрехи, презъ които вѣтрътъ прониква и го смразява. Силниятъ, здравиятъ е облѣченъ съ топли, здрави дрехи и може да се бори съ външнитѣ неблагоприятни условия. Сжщото се отнася и до знанието. Който има знание и разполага съ него, той е силенъ и здравъ човѣкъ; който нѣма знание, той е слабъ, боленъ, изнемошѣлъ.

Като говоримъ за знанието, ние имаме предъ видъ това знание, отъ което се нуждае човѣшката душа. То е специфично за всѣки човѣкъ. Както храната е различна за всѣки човѣкъ, така и знанието е различно. Отъ каквито елементи се нуждае организмътъ на човѣка, такава храна си избира той. Сжщото се отнася и до знанието. Човѣкъ се стреми къмъ такова знание, което е необходимо за развитието на неговия умъ. При това, не е достатъчно само да придобива знания, но той трѣбва да ги асимилира. Остане ли на повърхността на неговия мозъкъ, знанието ще тече отгоре, безъ да се всмуква и ще образува порой. Обаче, като се всмуква отъ мозъка, то прониква навжтре и дава условия за растене. За да расте и да се развива правилно, ученикътъ трѣбва да учи, да придобива знание, като задържа отъ него сжщественото.

За всѣки човѣкъ сжщественото е различно. За земеделца сжществено знание е да разбира почвитѣ, да знае какво

може да даде всяка почва. Само при такива знания той ще ги използва разумно и животът му ще бъде добър. Ако не разбира почвите, животът му ще бъде пълен с неспогоди и мъчности. Като знаете това, стремете се към придобиване на такива знания, които усилват почвата на вашия ум. Дойдете ли до знания, които отслабват почвата на ума ви, бягайте от тях. Какъ постъпват земеделците въ такива случаи? Като видят, че почвата на нивата им е отслабнала, те я посват с такива растения, които ѝ предават нужните елементи и я засилват. Дали по естествен или по изкуствен начин става наторяването въ края на краищата, обеднелата почва се наторява.

Въ процеса на наторяването голѣмо участие взимат природното електричество, слънчевата свѣтина, топлината и влагата. За да натори почвата на своя ум и на своето сърдце, ученикът се нуждае отъ свѣтината на Мъдростта и на Истината, както и отъ топлината на Любовта. Както безъ свѣтина и топлина човѣкъ се изтощава, така сѣщо се изтощава и безъ Мъдростъ, Истина и Любовъ. Влѣзе ли въ свѣта на безлюбието, той се изчерпва, както растенията изчерпват соковетъ отъ почвата и я изтощаватъ. За да не се изразходва докрай, човѣкъ трѣбва да се стреми съзнателно къмъ Любовта, къмъ Мъдростта и Истината, като условия за наторяване, т.е. набавяне на изразходваната енергия на тѣхната почва. Любовта носи живота. Ето защо, когато попаднете въ закона на приливите и на отливите пазете връзката си съ любовта, да не се изтощите. Безъ любовъ нѣма животъ, нѣма условия за наторяване. Когато почвата е слаба, и плодородието е слабо. Ако изгуби любовта си, човѣкъ не може да ражда. Каквито усилия да прави, каквото торъ и да туря, той не може да очаква добри резултати. Дето е любовта, тамъ има знание, разбиране и животъ. Прочетете една книга съ любовъ, прочетете я и безъ любовъ, да видите какви резултати ще имате. Прочетете ли я съ любовъ, разбиранията ви ще бъдатъ едни; прочетете ли я безъ любовъ, разбиранията ви ще бъдатъ други. Любовта внася разширение, а безлюбието - ограничение.

Каква е задачата на ученика? Ако говоримъ за ученика на свѣтскитѣ училища, неговата задача е да свърши училището, да придобие знания, да заеме висока служба, да стане виден човѣкъ. Ако говоримъ за ученика на Божественото училище, задачата му е да стане силенъ човѣкъ, да се справя лесно съ мѣжнотиитѣ и изпитанията си. Казано е, че силата на човѣка се познава въ време на мѣжнотиити и изпитания. Апостолъ Павелъ казва: „Когато съмъ слабъ, тогава съмъ силенъ.“ Какво означаватъ тѣзи думи? - Когато човѣкъ е слабъ за човѣшкото, тогава е силенъ за Божественото. Значи, силата на човѣка се крие въ Божественото начало. Кога водата проявява силата си? - Когато слиза надолу, въ долините. Водопадътъ е силенъ, защото водата има наклонъ. Колкото по-надолу и по-буйно слиза, толкова по-голяма е силата му. Следователно, ако ученикътъ проявява силата си въ долината, това показва, че е ученикъ на Божествената школа, а не на нѣкое свѣтско обикновено училище. Като проявява силата си въ долината, той постепенно придобива смирение.

Какво представляватъ мѣжнотиитѣ въ живота? Тѣ сж калъта на блатата, отъ която ученикътъ самъ трѣбва да излѣзе. Ако излѣзе благополучно, той е силенъ. Не може ли самъ да излѣзе отъ тази калъ, той минава за слабъ човѣкъ. Какво ще кажете за онзи, който проповѣдва за Господа, за Неговата сила и любовъ, а самъ не може да мине отъ единия брѣгъ на рѣката до другия? Докато проповѣдва на хората, той представя човѣкъ съ убеждения, добре облѣченъ и нагизденъ. Щомъ срещне рѣка на пътя си, той веднага се замисля, започва да търси мостъ, какъ да мине на отвѣдния брѣгъ. Той се страхува да не се удави. За свое оправдание казва: „Защо трѣбва да прегазвамъ рѣката, щомъ има възможность да мина презъ мостъ? Ако не мина презъ моста ще се удавя.“ Това не е никакво убеждение. Ако сжщиятъ човѣкъ е гоненъ отъ разбойници, той нѣма да разсъждава, нѣма да търси мостъ, но направо ще се хвърли въ рѣката и ще я преплава. Следъ това ще се чуди, какъ е прегазилъ рѣката безъ мостъ и безъ ничия помощъ. Защо има убеждения човѣкъ, ако въ моментъ на мѣжнотиити не

може да си помогне съ тях? Ако гоненъ отъ разбойниците, човѣкъ бѣга и прескача рѣката, а при спокойно състояние не може да мине рѣката безъ мостъ, това показва, че той нѣма убеждения. Той е страхливъ, не прави усилия. Не следвайте примѣра на онѣзи хора, които философствуватъ, говорятъ за убеждения, но щомъ се натъкнатъ на мжчнотии, търсятъ мостъ, лесно да излѣзатъ на другия брѣгъ на мжчнотията. Не следвайте примѣра и на онѣзи, които, като видятъ неволята и опасността, тогава ставатъ смѣли и решителни. Следвайте примѣра на истинския ученикъ, който прилага силитѣ си при всички външни и вътрешни мжчнотии. Не прилага ли силата си дето трѣбва, той самъ се спѣва.

Казано е въ Писанието, че истината освобождава човѣка. И тогава той става силенъ. Всички говорятъ за истината, но малцина я познаватъ и прилагатъ. Да кажемъ истината на човѣка, това е едно отъ великитѣ изкуства. Истината е свързана съ духовния животъ на човѣка. Докато не живѣе духовно, човѣкъ не познава нито Истината, нито Любовта. Казано е, че Богъ е Любовь, но хората не познаватъ Любовта. Като се говори за любовь къмъ Бога, считатъ я за непостижимо, далечно нѣщо. Казватъ, че първо човѣкъ трѣбва да потърси любовьта на своитѣ ближни, а после любовьта на Бога. Питамъ: кого търси детето - майка си или слугитѣ? На кого се радва то най-много? Кого най-много прегръща и цѣлува? - Майка си. Защо? - Тя му е дала животъ, тя го храни, кѣпе, облича. Коя е майката на всички хора? - Любовта. Право ли е тогава твърдението на хората, че Богъ, Който имъ е далъ животъ, Който се грижи за тяхното растене и развитие, да бѣде последенъ въ свѣта? Да мислите, че Богъ е недостъпенъ и далечъ отъ хората, това е изопачаване на истината. Трѣбва ли майката да мисли, че детето ѝ ще познае първо слугинята, после бизкитѣ, които го окръжаватъ и най-после нея. Детето познава първо майка си, а после окръжаващитѣ. Ако волътъ познава господаря си, не трѣбва ли господарьтъ му да познае Онзи, Който му е далъ животъ и го е пратилъ на Земята да се учи?

Да се говори, че Богъ е отвлѣчено понятие, че идеята за Бога е недостъпна за човѣшкия умъ, това означава съзнателно поставяне на препятствия въ човѣшкия животъ, съ целъ да се спѣватъ хората и да спиратъ развитието си. За да се освободятъ отъ робството и ограниченията, въ които се намиратъ, хората се нуждаятъ отъ истинско, положително знание. Тѣ трѣбва да познаятъ Бога, като свой Баща, за да придобиятъ Неговото знание, Неговата мисль и любовь. Защо трѣбва човѣкъ да се стреми къмъ Божиитѣ мисли? - За да се освободи отъ ниспитѣ мисли, които обременяватъ ума му. Всѣка мисль има тежестъ. Колкото по-низка е, толкова е по-тежка. Значи, мислитѣ произвеждатъ известно налѣгане върху човѣшкия мозъкъ. Като знае това, човѣкъ трѣбва да освободи мозъка си отъ непотрѣбнитѣ мисли и да остави само ценнитѣ. Разумниятъ човѣкъ изнася само ценното отъ себе си, като капиталъ, който пуца въ обръщение. Всичко останало, което нѣма цена, трѣбва да се изхвърли навънъ. Много картини има въ природата, но ценни сж само живитѣ, а не и мъртвитѣ картини.

Едно дърво се огрѣва цѣль день отъ Слънцето, но всички моменти не сж важни. Важни сж онѣзи моменти, при които Слънцето огрѣва дървото така, че изявява неговия вжтрешенъ животъ. Че дървото хвърля различни сѣнки, това не трѣбва да ви интересува. Какъвъ смисълъ представятъ мислитѣ, които обременяватъ човѣшкия мозъкъ? Да се занимавате съ мисли, които иматъ динамическа сила и произвеждатъ удари и налѣгане върху мозъка, това значи съзнателно да се излагате на мъчнотии и страдания. Както мислитѣ, така и думитѣ съдържатъ въ себе си динамическа сила, съ която човѣкъ трѣбва да знае, какъ да се справя. Не само това, но човѣкъ трѣбва да разбира значението на думитѣ, да разбира всичко, което слуша, за да се ползува отъ него. Не разбира ли нѣщата, той изпада въ смѣшно положение и спира вниманието си върху нѣща, които нѣматъ никаква връзка съ онова, върху което се говори.

Единъ селски свещеникъ проповѣдвалъ на своитѣ слушатели върху нѣкои стихове отъ Евангелието. Единъ отъ при-

сжтествуващитѣ, овчарѣ, слушалѣ проповѣдѣта на свещеника и на края на проповѣдѣта започналѣ да плаче. Свещеникѣтъ забелязалѣ това и като свършилѣ проповѣдѣта си, извикалѣ овчаря при себе си и го запиталѣ: „Коя мисълѣ отѣ проповѣдѣта ти направи впечатление и те накара да заплачешъ?“ Овчарѣтъ отговориლѣ: „Като гледахъ брадата ти, спомнихъ си за моя пржчѣ, който умря миналата година и ми домжчилѣ за него, затова се разплакахъ.“ Значи, овчарѣтъ слушалѣ проповѣдѣта на свещеника, но нищо не разбралѣ отѣ нея. Той само гледалѣ и намѣрилѣ, че между брадата на свещеника и брадата на неговия пржчѣ има известна прилика.

Като не разбиратѣ нѣщата, хората се разговарятѣ, проповѣдватѣ едни на други, но въ края на краищата, тѣ се оприличаватѣ на нѣщо и се разделятѣ, безъ да се ползватѣ отѣ думитѣ и опитноститѣ, които сж си размѣнили. Всѣки оприличава своя ближенѣ на нѣщо, което нѣкога е чулѣ, видѣлѣ или знаелѣ. Човѣкъ трѣбва да бѣде досѣтливѣ, да разбира живота. Нѣма ли нуждната досѣтливостѣ, природата го прекарва презъ страдания, които обработватѣ сърдцето му и развиватѣ неговия умѣ. Страданията подготвятѣ хората да разбиратѣ новия животѣ, който носи новитѣ идеи въ свѣта. Само така човѣкъ вижда, че между физическия, духовния и Божествения свѣтѣ сжествува тѣсна, непреривна връзка. Тѣ представятѣ части на едно Велико Цѣло - великиятѣ цѣлокупенѣ животѣ.

*33 лекция отѣ Учителя, дѣржана на
9 октомврий 1927 г.
Русе*

ОСНОВНА ИДЕЯ*

Размишление.

Съвременният хора се натъкват на мжчносимилателни въпроси, за разрешаването на които сж нуждни здрави зжби, здрава храносимилателна система. Допуснете, че имате една точка, която представя едно семе или една идея. Ако разглеждате външно семето, вие имате известна представа за него, но това е механическо знание. Какво е въ сжщност семето, не знаете. За да разберете естеството на семето и силитъ, които крие въ себе си, тръбва да го посадите въ земята. Споредъ силитъ, които съдържа, семето ще използва благоприятнитъ условия, които му се даватъ. Сжщиятъ законъ се отнася и до човъка. Ако не е поставенъ при условия да прояви своитъ вътрешни възможности, човъкъ не може да се познае. Нъкой минава за безстрашенъ, а въ сжщностъ носи го-лѣмъ страхъ въ себе си. Като се натъкне на най-малкото външно изпитание, той проявява страхъ и тогава вижда, че е страхливъ. Докато не се справи съ вътрешния си страхъ, чо-въкъ не може да бжде смѣлъ и безстрашенъ. Каква сила ще развие човъкъ, ако се страхува да яде, за да не разстрои стомаха си? При този страхъ, той всъкога ще бжде слабъ и немощенъ. Каквато храна да му даватъ, той ще я разглежда, ще мисли да яде ли отъ нея или не, какъ да яде и т.н. Обаче, каквато храна да дадете на здравия човъкъ, той ще яде съ разположение. Той разчита на стомаха си и не се страхува. Достатъчно е храната да бжде чиста, за да яде сладко и съ разположение. Здравиятъ и разуменъ човъкъ е силенъ. Той минава за герой. Ние взимаме думата „герой“ въ широкъ смисълъ. Истински герой е онзи, който се справя лесно съ условията и разумно ги използва.

* Поради липса на оригинал, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1942г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

Всѣко семе, поставено при благоприятни условия, може да расте и да се развива. Ако условията не сѣж благоприятни, то не може да расте и започва да гние. За да расте, семето трѣбва да взима нѣщо отъ почвата и отъ въздуха. Въ този смисълъ, взимането има отношение къмъ растенето. Ако не взима, човѣкъ не може да расте. Обаче, следъ взимането иде процесътъ на даването. Между човѣшката душа и природата става правилна обмѣна само тогава, когато човѣкъ спазва процеситѣ на взимане и даване. Не ги ли спазва, настѣпва процесътъ гниене.

Съ други думи казано: Когато човѣкъ нѣма една основна идея въ себе си, той се излага на разрушаване, на гниене. Както семето не може да се развива безъ зародишъ, така и човѣшката душа не може да се прояви безъ основна идея. Значи, зародишътъ представя основната идея, която организира нѣщата. Безъ основна идея човѣкъ не може да разбере живота, нито да го осмисли. Ако го запитате, защо е дошълъ на Земята, той казва: „Богъ знае.“ Че Богъ знае нѣщата, това е фактъ, но и човѣкътъ трѣбва да се стреми да знае това, което е въ неговитѣ възможности. Щомъ учителятъ знае повече отъ ученика си, последниятъ трѣбва да се стреми да придобие знанието на учителя си. Какво ще кажете за ученикъ, който не учи и мисли, че щомъ учителятъ има знания, той не трѣбва да учи? Този ученикъ е мързеливъ и не мисли право. Съ помощта на метъра опредѣляме дължината, широчината и височината на предметитѣ, но той самъ не прави измѣрванията. Човѣкъ движи метъра и мѣри. Следователно, Богъ знае всичко, но и вие трѣбва да учите, да придобивате знания. Отъ васъ зависи, колко знания ще придобиете.

Майката знае, че детето е гладно, но колко ще яде, каква е степенъта на неговия гладъ, това знае само детето. Нуждата отъ храна е обща за всички, но количеството ѝ се опредѣля отъ възрастта на човѣка и условията, при които се намира. Малкото дете приема малко храна; младиятъ момъкъ и младата мома употребяватъ повече храна; а стариятъ човѣкъ се нуждае отъ малко храна. Каквато е нуждата на човѣка отъ храна, такава е нуждата му отъ основна идея.

Страшно е положението на човѣкъ, който нѣма основна идея. Той се излага на пълно разкапване или гниене и въ умствено, и въ сърдечно, и въ физическо отношение. Той започва да се разлага и да мирише. За да не изпада въ това положение, човѣкъ трѣбва да държи въ ума си поне една основна идея, въ сърдцето си - едно чувство и въ тѣлото си - една основна постѣпка. Нѣкой изпразва сърдцето си отъ всички чувства и като се отчае отъ живота, казва: „Никой не ме обича.“ Той не говори истината. Има Единъ, Който при всички условия въ живота ви е съ васъ и ви обича. Понеже цѣлиятъ свѣтъ е Неговъ, Той ви обича чрезъ растенията, чрезъ животнитѣ, чрезъ мушицитѣ даже, чрезъ хората и т.н. И най-малката любовъ е въ състояние да повдигне духа на човѣка. Дръжте въ ума си идеята, че Богъ е Любовъ, за да запазите презъ цѣлия си животъ по една основна идея въ ума си и по едно основно чувство въ сърдцето си.

Всѣка основна идея е Божествена. Следователно, дали е малка или голѣма, не е важно. Божественитѣ идеи сж творчески. Тѣ внасятъ въ човѣка животъ, радостъ, свѣтлина и свобода. Божественитѣ идеи сж вѣчни, а човѣшкитѣ - кратковременни. Божественитѣ идеи водятъ къмъ завършени процеси, а човѣшкитѣ - къмъ незавършени. Да има човѣкъ основна идея, това значи да е непоколебимъ въ вѣрата и въ убежденията си. Тя е канара, на която той всѣкога разчита. Каквото и да му се говори, той остава вѣренъ на своето убеждение. Никой не е въ състояние да го разубеди въ съществуването на Първата Причина, въ съществуването на Великата Разумностъ въ свѣта. Който признава съществуването на Първата Причина, той вижда ясно нѣщата, той има очи и уши, вижда и чува всичко, което го окръжава и което става около него.

Представете си, че се срещатъ двама души: единиятъ е слѣпъ и глухъ, а другиятъ - съ отворени очи и уши. Първиятъ твърди, че нѣма слънце, че любовъ не съществува, че всичко е мракъ и тишина. Вториятъ го опровергава. Той казва, че Слънцето изгрѣва и залѣзва, освѣтява цѣлата земя и хората, животнитѣ, растенията се радватъ на свѣтлината му, обича-

тъ се помежду си. Да отричашъ мъдростъта и свѣтлината, това значи да страдашъ отъ умствена слѣпота; да отричашъ любовта и живота, това значи, да страдашъ отъ сърдечна глухота. Правете опити, да усиливате свѣтлината на вашия умъ и топлината на сърцето си, да виждате ясно нѣщата, за да не изпадате въ заблуждения, въ каквито се намиратъ слѣпиятъ и глухиятъ. Колкото повече семена сте посѣли въ градината на вашия умъ и на вашето сърдце, толкова по-добри резултати ще имате. Всѣко семе ще даде добри, сладки плодове. Какво представятъ семената, които посѣвате въ вашата градина? Това сж добритѣ постѣпки, които всѣки чо-вѣкъ може да направи.

Представете си, че нѣкой учителъ или професоръ отива на работа и вижда на пѣтя, че единъ конь е падналъ на земята отъ голѣмата горещина. Какво трѣбва да направи този професоръ? Да се спре предъ коня и да му даде малко вода да пие. И на умирање да е, коньтъ ще благодари за направената му услуга. Въ дадения моментъ той страда като човѣкъ. Ако професорьтъ продължи пѣтя си, безъ да обърне внимание на коня, той е човѣкъ безъ идея. За свое оправдание той ще каже, че бърза, че не е негова работа да се занимава с падналия конь. Никакви оправдания не го извиняватъ. Щомъ нѣма кой да помогне на коня, професорьтъ е длъженъ да се спре и да му даде поне малко вода. Който влиза въ положението на всички живи същества и имъ се притича на помощъ, той е човѣкъ съ идея, на него може да се разчита. Както искате хората да ви помагатъ, така помагайте и вие. Не казвайте, че това е конь, крава, волъ, магаре, че тѣ не страдатъ като човѣка. Има животни, на които съзнанието е по-високо отъ това на нѣкои хора, поради което минаватъ презъ голѣми, интензивни страдания.

Нѣкой мисли, че страданията му сж голѣми и постоянно се оплаква. Питамъ този човѣкъ: „Излизала ли е кървава потъ отъ поритѣ ти, както на Христа?“ Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да е миналъ презъ по-голѣми страдания отъ Христовитѣ. Мнозина сж бити, текло е кръвъ отъ носа, отъ главата, отъ устата имъ, но въпреки това, тѣ не сж познали още страдани-

ето. Когато човѣкъ се изкачва на високи планински върхове, отъ носа му тече кръвъ, но той не страда. Колкото по-нагоре се качва човѣкъ въ духовния свѣтъ, толкова по-интенсивни сѣж страданията му. Най-после той дохожда до една област, дето страданията изчезватъ. Тамъ страданията се превръщатъ въ радостъ. Това показва, че неорганизиранитѣ сили се организиратъ.

Каква е целта на страданието? Освобождаване на човѣка отъ нечистотиитѣ, отъ неорганизиранитѣ енергии. Казвате, че нѣкой ви мѣчи. Защо ви мѣчи? За да ви освободи отъ нечистата материя, която се е събрала въ нѣкоя частъ на организма ви. За да извлѣче нечистата материя отъ тѣлото ви, той си служи съ рогъ. Казвате, че този човѣкъ е лошъ, че ви мѣчи. Обаче, щомъ излѣзе нечистата материя вънъ, състоянието ви се облекчава и мѣчението ви напуска. Радвайте се, че сте се освободили отъ нечистотиитѣ си. Капка по капка излиза нечистата материя, но вмѣсто нея, отвънъ иде нова, жизнена сила, която обновява и повдига. И новата енергия иде по малко, както и любовта. Колкото и да обичате нѣкого, не отваряйте сърдцето си изведнѣжъ, да не изтече всичката ви любовъ навънъ.

Помнете: който отваря сърдцето си за нѣкого и проявява всичката си любовъ къмъ него, той прави престѣпление. Искате ли да дадете на възлюбения си отъ своята любовъ, давайте му капка по капка. Сжщиятъ законъ се отнася и къмъ идеитѣ. Искате ли да проявите идейния животъ, изнасяйте навънъ една по една идеитѣ си. Само по този начинъ тѣ растатъ и се развиватъ правилно. Изнесете ли ги изведнѣжъ навънъ, въ скоро време ще почувствувате известна празнота въ себе си. При това, започвайте отъ най-малкитѣ си идеи и постепенно вървете къмъ голѣмитѣ. Като работите по този начинъ, ще видите, че имате условия за проява на всѣка ваша идея. Нѣкой се страхува, че като изнесе идеитѣ си навънъ, нѣма какво повече да работи. Не е така. Работа има за всички и за цѣлата вѣчностъ. Вижте какво прави диригентътъ. За да състави оркестъръ, той събира различни музиканти и на всички

дава съответна работа. Даже и тѣпанджията е необходимъ. Тѣй щото, ако нѣма съ какво да се занимавате, вземете тѣпанна и бийте върху него, все ще излѣзе нѣщо. Може ли всѣки да удря на тѣпанъ? За вѣрващия всичко е възможно.

Да се говори за възможноститѣ на живота, това значи, да имаме предъ видъ великата разумность. Само разумниятъ може да постигне каквото желае. За неразумния нѣщата сѣж отчасти постижими. Благодарение на различието, което сѣществувa между разумния и неразумния, между тѣхъ се явява споръ. Разумниятъ приема сѣществуването на разумността въ свѣта, неразумниятъ не я признава. Той казва, че разумността е резултатъ само на човѣка, а не на нѣкакво Велико начало. Разумниятъ приема сѣществуването на Бога, а неразумниятъ го отрича. Неразумниятъ е гордъ, той възприема само онѣзи идеи, които отговарятъ на личнитѣ му интереси. Неразумниятъ отрича и любовта. Като се говори за нея, той казва, че не може да обича всички хора. Всѣщность, човѣкъ по-лесно може да обича Цѣлото, отколкото неговитѣ части. Въ Цѣлото влизатъ всички хора. Следователно, като обичате Бога, ще обичате всичко, което Той е създалъ. Когато обичате човѣка, вие обичате цѣлия човѣкъ, а не само една или две негови части.

Задачата на всѣки човѣкъ е да се проникне отъ любовта и да знае, че въ него се крие възможността да обича всички. Ако житното зърно храни цѣлото човѣчество, защо чо-вѣкъ да не е въ състояние да обича всички? Не стои ли чо-вѣкъ по-високо отъ житното зърно? Достатъчно е да се пробуди съзнанието му, за да разбере какви сили и възможности се криятъ въ него. Който има пробудено съзнание, той е ученикъ на Новото учение, той е завършенъ типъ. Докато не е дошълъ до това положение, той пада, става, плаче, радва се. Съ една дума той изучава себе си и своя ближень. Ето защо, когато говоримъ за човѣка, ние го изучаваме. Когато говоримъ за Бога, ние вѣрваме въ Него. Следователно, вѣрвайте въ Бога, а човѣка изучавайте. Ако вѣрвате въ човѣка, преждевременно ще се обезвѣрите.

Като ученици, пазете правилото: за да не се обезсърдча-

вате и обезвѣрявате въ човѣка, първо го изучавайте, а после вѣрвайте въ него. Започнете първо съ знанието, а после ще дойдете до вѣрата. Това е едно отъ правилата на Новото учение. Това е единъ отъ методитѣ на Божествения свѣтъ.

- Само свѣтлиятъ път на Мъдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ.

*34 лекция отъ Учителя,
държана на 22 юний 1928г.
София, Изгрѣвъ*

ЗАКОНИ НА КРАСОТАТА*

Размишление.

Тема за следния път: „Условия за самовъзпитание-то.“ Ще развием темата отъ гледището на старитѣ и новитѣ философи и то идейно. Всѣка мисль трѣбва да бѣде добре обоснована.

Като ученици на Великата школа на живота, вие се стремите освенъ къмъ обикновенитѣ науки, още и къмъ окултнитѣ. Напримѣръ, вие искате да изучавате астрология, хиромантия, физиогномия и др. Този стремежъ е естествень. Като астролози, вие се интересувате отъ бѣдещия си животъ. Всѣко новородено дете се намира предъ неизвестността на своя животъ. Когато мине пѣлия крѣгъ на своя животъ, тогава неизвестността става известна. Докато е въ утробата на майка си, детето е въ пълна неизвестность. То се намира подъ влиянието на майка си. Щомъ излѣзе на бѣль свѣтъ, то влиза въ нови условия и заплаква. Плачѣтъ означава две състояния: радостъ и скръбъ. Когато новороденото дете заплаква, плачѣтъ му означава радостъ. То се радва, че се освобождава отъ ограничителнитѣ условия, въ които се е намирало. Въ утробата на майка си то се намирало между животъ и смъртъ.

Човѣкъ трѣбва да изучава процеситѣ на развитието, презъ които сѣ минали всички форми на физическия свѣтъ, докато дойдатъ до последната. Човѣкъ е последната и завършена форма на физическия свѣтъ. Но и той още не е последната форма на природата. Въ бѣдеще ще има още много форми, по-свършени отъ човѣка. Както физическитѣ форми

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1942г., силно редактирано отъ Папа Теодорова.

претърпяват промѣни, така се измѣнятъ мислитѣ, чувствата и постѣпките на човѣка. Казваме, че човѣкъ е бремененъ съ нѣкаква идея, съ нѣкакво чувство или съ нѣкаква постѣпка. Ако е бремененъ въ мисълта си, тежестта пада на мозъка; ако е бремененъ въ чувствата си, тежестта пада върху симпатичната нервна система. Мисълта и чувствата на човѣка сж свързани съ дишането. Като мисли право, сжщевременно човѣкъ диша правилно; като чувствува правилно, той пакъ диша правилно. Мисълта има отношение къмъ бѣлия дробъ, а чувствата - къмъ черния дробъ. Затова именно казваме, че човѣкъ диша едновременно и съ бѣлия, и съ черния дробъ. Ако бѣлиятъ дробъ се подпуши, човѣкъ се задушава и престава да мисли; ако черниятъ дробъ се подпуши, въ човѣкъ се зараждатъ много отрицателни чувства, които тровятъ кръвта. Каквото е отношението на човѣка къмъ бѣлия дробъ, такова е отношението на жлъчката къмъ черния дробъ. Сърдцето е поставено между дветѣ крила на бѣлия дробъ, като водораздѣлна линия за енергиитѣ, които текатъ въ човѣшкия организъмъ.

Какво представя бѣлиятъ дробъ въ човѣка? Той е представител на единъ висшъ свѣтъ и служи за трансформиране на енергиитѣ, които идатъ отъ центъра на земята. Правилното действие на бѣлия дробъ опредѣля мисълта на човѣка. Бѣлиятъ дробъ пречиства кръвта, а сърдцето я отправя по всички части на тѣлото. Службата на сърдцето не се заключава само въ изпращане на кръвта по цѣлото тѣло, но то представя още и възелъ на електрическата енергия, която се предава на всички клетки, като имъ дава възможность да участвуватъ въ цѣлокупния органически животъ. Бѣлиятъ и черниятъ дробъ представятъ два трансформатора на енергии: бѣлиятъ дробъ е трансформаторъ на умственитѣ енергии на човѣка, затова отправя енергиитѣ на мисълта къмъ мозъка, черниятъ дробъ е трансформаторъ на чувственитѣ енергии, като ги отправя къмъ симпатичната нервна система. Чувствата не могатъ да се проявяватъ безъ черенъ дробъ. Колкото по-правилно функционира черниятъ дробъ, толкова по-въз-

вишени и благородни чувства има човѣкъ.

Безъ сърдце нѣма животъ, но и безъ жлъчка не може да се живѣе. Когато жлъчката се излива на време и на мѣсто, тя помага при храносмилането. Обаче, когато тя не действа правилно, човѣкъ заболява отъ опасни болести. Когато човѣкъ се гнѣви, дразни, възбужда, жлъчката не действа добре и въ резултатъ на това се явяватъ различни разстройства въ организма. За да трансформира чувствата си и да асимилира правилно сока на жлъчката, човѣкъ трѣбва да яде такава храна, която му е приятна - главно плодове.

Като знаете значението на сърдцето, на бѣлия и на черния дробъ за организма, пазете въ изправностъ тѣзи органи. Отправяйте къмъ мозъка си нови и чисти мисли, къмъ сърдцето си - благородни и възвишени чувства и отъ нищо не се страхувайте. Който мисли право, той всѣкога печели, който не мисли право, всѣкога губи. Мозъкътъ се храни съ чисти и нови мисли, а сърдцето - съ възвишени чувства. Не допускайте въ ума си изопачени и обезсърдителни мисли и въ сърдцето си отрицателни чувства. Защо човѣкъ да не си представя красиви картини, които събуждатъ свѣтли мисли и благородни чувства? За предпочитане е той да храни ума си съ свѣтли мисли и желаня, макаръ и да сѣж непостижими, отколкото да се трови отъ изопачени и обезсърдителни мисли и желаня.

Дръжте въ ума си по една свещена идея и въ сърдцето си - по едно свещено чувство, които постоянно да ви повдигатъ. Ако падате, пакъ не се обезсърдчавайте. Какво прави падналиятъ плодъ? - Заравя се въ земята и следната година отново израства. Знайте, че нищо въ природата не се губи, но само се видоизмѣня. Защо трѣбва да мисли човѣкъ? За да подобри състоянието на своята мозъчна система. Защо трѣбва да чувствува? За да подобри състоянието на черния си дробъ. Безъ мозъчна система и безъ черенъ дробъ животътъ не може да се прояви. Като мисли човѣкъ, силитѣ на главния мозъкъ отиватъ въ симпатичната нервна система, като чувствува, силитѣ на симпатичната нервна система отиватъ въ мозъч-

ната система. Когато тѣзи енергии се кръстосват правилно, човѣкъ е здравъ, мисли и чувствува правилно. У много хора бѣлиятъ и черниятъ дробъ не действуватъ правилно, поради което боледуватъ, страдатъ и не мислятъ право. Изучавайте живота отъ гледището на живитѣ форми, защото тѣ съществуватъ и въ васъ. Само така ще се обновите и ще придобиете правиленъ възгледъ за живота. Остане ли самъ въ живота, човѣкъ губи всички възможности и условия за щастие. Не може човѣкъ да се изолира, да се откаже отъ семейството си, отъ обществото и отъ Бога и да бѣде щастливъ.

Мнозина казватъ, че могатъ да живѣятъ сами, безъ Бога, безъ всѣкакви общества. Това показва, до каква степенъ тѣзи хора сж се индивидуализирали. Обаче, крайниятъ индивидуализъмъ е създалъ положителнитѣ сили въ природата. Той е причина и за създаване на онѣзи същества, които живѣятъ повече сами. Такива сж лъвоветѣ, тигритѣ, - хищнитѣ животни. Тревопаснитѣ живѣятъ повече на стада и взаимно си помагатъ. Ако изпадне въ положението на хищнитѣ животни, човѣкъ започва да се уединява, не иска да говори съ никого. Той се обезвѣрява, изпитва недоволство, отвращение къмъ всичко, което го заобикаля. Всички казватъ за него, че е станалъ голѣмъ философъ, че иска да живѣе самъ, за да размишлява повече. Споредъ мене, този човѣкъ се е уединилъ, защото има въ черния си дробъ киселини повече, отколкото трѣбва. Тѣ го правятъ неспокоенъ и го каратъ да се уединява и да избѣгва хората.

За да не изпадате въ мрачни състояния, трѣбва да подобрите дихателната си система и черния дробъ. Щомъ подобрите дишането и чувствата си, подобрява се състоянието на нервната и симпатична системи. Това се постига чрезъ систематично изпотяване. Ето защо, презъ лѣтния сезонъ, направете 20 потни бани, въ продължение на 20 дѣня. Следъ всѣка баня пийте по две чаши гореща вода, облѣйте се съ топла вода и се преоблѣчете. Чрезъ изпотяването се отварятъ поритѣ на кожата и организъмътъ започва да диша правилно. Повечето хора страдатъ отъ подпушване на чувствата, което

се отразява на черния дробъ, а отъ тамъ и на мозъчната нервна система. Не задържайте кисели чувства въ сърдцето си, за да не разстройвате черния си дробъ. Ако мразите нѣкого, дайте си отчетъ защо именно го мразите. Като анализирате искрено чувствата си къмъ този човѣкъ, виждате, че нѣма причина да го мразите. Щомъ се освободите отъ умразата, вие отпушвате чувствата си и психическото ви състояние се подобрява. Човѣкъ има право да мисли лошо за нѣкого, само когато този човѣкъ има възможность да му помогне въ нещастieto му, но го е отминалъ, безъ да изпълни дълга си къмъ него. При това, той има право да мисли лошо за него само за дадения моментъ. Въ следващия моментъ, той се е изправилъ. Много естествено. Докато състоянието на вашия черенъ дробъ не е нормално, вие сте лошъ човѣкъ, щомъ състоянието ви се подобри, вие ставате добъръ.

И тъй, ако искате да подобрите състоянието си, трѣбва да дойдете до онзи психически вжзелъ на живота, въ който се примиряватъ всички противоречия. Щомъ постигнете това, вие ставате любимъ и привлѣкателенъ за всички. Съ това се обяснява защо нѣкой човѣкъ привлича хората къмъ себе си, а другъ ги отблъсква. За първия човѣкъ казваме, че е хармонизиралъ мислитѣ и чувствата си, а вториятъ още не е дошълъ до истинската хармония въ живота. Ако искашъ хората да те обичатъ, първо ти обичай. Ако искашъ хората да бждатъ доволни отъ тебе, първо ти трѣбва да бждешъ доволенъ отъ себе си. Затова, като се обличашъ, гледай да удовлетворишъ първо себе си. Бжди всѣкога спретнатъ, чистъ, както за другитѣ, така и за себе си. Нѣкой е нехасенъ къмъ облѣклото си, къмъ обущата си, но щомъ му дойде гостъ, той веднага бърза да се облѣче, да бжде изправенъ въ всѣко отношение. Това не е правилно. Преди всичко, бжди изправенъ къмъ себе си, за да бждешъ изправенъ и къмъ оржжаващитѣ.

Стремете се къмъ подмладяване, за да запазите енергийтѣ на организма си. Само така можете да работите правилно и да имате добри резултати. Не може ли да се подмлади, човѣкъ лесно се уморява. Каквата работа и да започне,

скоро се уморява. Коя е причината за това? - Невежеството му. Той работи, безъ да знае какъ; почива, безъ да знае какъ да си почива. За да работи и да си почива правилно, човѣкъ трѣбва да възприема само такива мисли, които го интересуватъ. Гладниятъ се интересува отъ хлѣба, жадниятъ - отъ водата, уморениятъ - отъ почивката, учениятъ - отъ книгата и т.н. Следователно, интересувайте се само отъ онѣзи мисли и чувства, които могатъ да внесатъ въ васъ сила и животъ да ви помогнатъ. Силата на човѣшките мисли се опредѣля отъ чувствата и обратно: силата на чувствата се опредѣля отъ мислитѣ. Постѣпките пъкъ се опредѣлятъ отъ силата на чувствата и мислитѣ.

Ще дамъ единъ методъ, чрезъ който да си въздействувате при разстройство на черния дробъ. Турете дѣсната си ръка отпредъ на корема, съ дланъ къмъ корема, а лѣвата - на кръста, пакъ съ дланъ къмъ тѣлото и мислено прекарайте енергиитѣ на слънцето къмъ центъра на земята. Следъ 10 - 15 минути състоянието ви ще се подобри и ще станете весели. Ако този методъ не помогне, обърнете се мислено къмъ Онзи, Който носи хармонията въ себе си. Щомъ се свържете съ Него, състоянието ви ще се подобри, дишането ви ще стане правилно.

За да разберете какво е състоянието на черния ви дробъ, гледайте какъвъ е цвѣтътъ на лицето ви, свѣтлината на очитѣ и тѣхната жизненостъ. Тѣзи нѣща придаватъ красота на лицето. Ако очитѣ сж жизнени, и лицето е жизнено. Погледътъ на човѣка трѣбва да бжде установенъ, да не блуждае въ разни посоки. Като гледашъ единъ предметъ, ще насочишъ погледа си само върху него, докато го изучишъ добре. Следъ това ще отправишъ погледа си въ друга посока, докато придобиешъ известно познание. Въ всѣко нѣщо трѣбва да намирате сжщественото.

Затова казвамъ, че всѣки трѣбва да има поне една основна, сжществена идея, която да опредѣля посоката на неговото движение. Една отъ сжщественитѣ идеи за човѣшкия животъ е идеята за Бога, като добро, като сила, като мисль, като

чувство и т.н. Говорите ли за доброто, за силата, за мисълта и за чувството, чрез които Богъ се проявява, разбирайте правата, абсолютна и хармонична мисъл, правото чувство и непреодолимата сила. Богъ се проявява въ неизмѣнното, абсолютното и безграничното. Задачата на ученика е да бжде красивъ. Като работи съзнателно върху себе си, той придобива вътрешна красота, съ която привлича вниманието на хората, както красивата мома привлича вниманието на младитѣ момци. Кое прави човѣка красивъ? - Моралниятъ животъ. Подъ думата „мораленъ животъ“ ние разбраме онзи истински, положителенъ животъ, въ който Божественото Начало взима връхъ надъ човѣшкото. Природата е щедра къмъ красивитѣ и морални хора. Тя ги приема въ своитѣ складове и щедро ги дарява. На грознитѣ и неморални хора тя затваря вратитѣ си, дава имъ малко отъ своитѣ блага.

Христосъ казва: „Ако не станете като децата, нѣма да влѣзете въ Царството Божие.“ Съ други думи казано: Ако не станете красиви, ако не станете чисти и свѣтли, нѣма да влѣзете въ Царството Божие. Който прилага Божиитѣ закони, той става красивъ, и всѣки го обича. За какво може да обичате човѣка? - За неговия свѣтълъ умъ и за неговото чисто сърдце.

Желая ви да бждете красиви, да прилагате законитѣ на разумната природа, за да бждете полезни, както на себе си, така и на своитѣ ближни.

- Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростъта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ.

*35 лекция отъ Учителя,
държана на 29 юний 1928 г.,
София, Изгрѣвъ*

ДЕЙНОСТЪ И ПОЧИВКА*

Размишление.

Дейността и почивката сж две състояния, презъ които човѣкъ неизбежно минава. Като работи известно време, той трѣбва да почива; като почине, пакъ започва да работи. Ако разумно и на мѣсто почива, работата му е приятна и дава добри резултати; ако не почива разумно и навреме, работата му не е приятна и не дава добри плодове. Затова е казано: Работи умѣрено и почивай навреме. Когато почива повече, отколкото трѣбва, човѣкъ става ленивъ, когато работи правилно, той става прилеженъ.

Значи, неправилно приложената почивка се превръща въ леностъ. Правилно проявената дейностъ се превръща въ прилежание. Леностъ и прилежание сж братъ и сестра отъ двама различни бащи и отъ две различни майки. Както дейността и прилежанието вървятъ заедно, така леността и удоволствието всѣкога вървятъ заедно. Каквато е връзката между първитѣ две, такава е връзката и между последнитѣ две. Ленивиятъ обича да се удовлетвува, а прилежниятъ - да работи. Дейностъ и работоспособностъ сж две аналогични състояния, презъ които минава човѣшката душа. Леността изключва всѣкаква култура. Ленивиятъ може да се нарече цивилизованъ, но не и културенъ човѣкъ. Ленивиятъ, слабиятъ не правятъ усилия за развитието си и казватъ, че еволюцията, като естественъ процесъ на развитието, ще повдигне и тѣхъ. Ленивиятъ не обича да се движи, да мѣни мѣстото си, затова търси удобства въ живота си и очаква всичко на слуги. Той е обиколень съ звѣнци и постоянно дрънка, вика този или онзи слуга, да му услужва. Щомъ дрънне звѣнецътъ, желанието му се изпълнява по магически начинъ. Ленивиятъ

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1942г., силно редактирано отъ Папа Теодорова.

обича да мечтае, да се пренася въ области, каквито приказките ри-суватъ.

Леността е състояние, което съществува и въ тритъ свѣта - въ физическия, въ духовния и въ умствения. Противоречията, които съществуватъ въ човѣшкия животъ, се дължат на леността, на ленивитъ състояния на човѣка, които понѣкога обхващатъ ума и сърдцето му и препятствуватъ на неговитъ благородни стремежи. Който търси лесния пѣтъ, постоянно пита защо работитъ ставатъ по този, а не по другъ начинъ. Такъвъ човѣкъ е ленивъ. Една българска поговорка казва: „Накарайте ленивия на работа, да ви научи на умъ.“ Значи, ленивитъ хора сж умни. Леността се придружава съ едно отрицателно качество - съ отлагане. Ако трѣбва да плаща нѣщо, ленивиятъ отлага плащането за благоприятни времена; ако трѣбва да свърши нѣкаква работа, отлага я; ако трѣбва да се моли, да учи - отлага; ако е дошълъ часътъ на умиране, пакъ отлага. На каквато работа и да го турите, все ще намѣри начинъ да я отложи, или ще поиска време да помисли, да приеме ли тази работа или да се откаже от нея. Ленивиятъ не бърза, той гледа презъ очитъ на вѣчността, той нѣма високъ идеалъ, нѣма опредѣлени идеи. Понеже се стреми къмъ вътрешно спокойствие, затова избѣгва тревогитъ. Ленивиятъ се оглежда често въ огледалото, страхува се да не се явятъ бръчки на лицето му, следъ това пипа кожата на ржцетъ си, да не сж огрубѣли. Той обича да има мека кожа, главно меки ржце.

Сега азъ не говоря за леността, която произлиза отъ обстановката на нѣщата, но за онази леностъ, която произтича отъ инертната материя въ човѣка. Понѣкога богатството прави човѣка ленивъ, но тази леностъ е временна. Синътъ на богатия човѣкъ често е ленивъ, не учи, защото разчита на богатството на своя баща. Понѣкога леността става причина за лъжата. Ето защо, когато поеме истинския пѣтъ на живота, човѣкъ трѣбва да се пази отъ леността и лъжата. Леността е тихо течение въ природата, но попадне ли въ него, човѣкъ се натѣква на голѣми противоречия и започва да търси щастieto тамъ, дето не може да го постигне. Леността не води

къмъ шастие, но къмъ разрушение.

Кое е противоположното качество на леността? - Прилежанието. Чрезъ прилежание човѣкъ развива добродетелитѣ си. Прилежанието се явява като спасително срдѣство за човѣка противъ леността. Може ли всѣки човѣкъ да бжде прилеженъ? - Може. Прилежанието е качество на човѣшката душа, което тя е наследила отъ духа. Казва се за духа, че е неуморенъ въ своята дейность, че постоянно работи. Само чрезъ прилежанието човѣкъ започва нови работи и свършва започнатитѣ. Прилежниятъ ученикъ всѣкога учи уроцитѣ си за деня; прилежниятъ работникъ свършва започнатата си работа; прилежниятъ богомолецъ прави молитвата си навреме. Изобщо, прилежниятъ човѣкъ върши работитѣ си навреме и никога не отлага.

Отличително качество на прилежния човѣкъ е и това, че той всѣкога започва съ малки величини и постепенно върви къмъ по-голѣми. Започне ли една работа, малка или голѣма, той я свършва докрай. При великитѣ и грандиозни работи взиматъ участие различни подбудителни причини, но не и прилежанието. Богатството е родило леността, а сиромашията - прилежанието. Прилежниятъ разбира смисъла на живота. Той учи, работи и знае защо учи и защо работи. Ленивиятъ прекарва въ бездействие и не знае защо не му се работи.

Кога се ражда леността и кога - прилежанието? Когато хората изгубятъ своитѣ първични идеали, леността се явява на сцената на живота. Изгуби ли човѣкъ посоката на своя вътрешенъ животъ, той става ленивъ. Въ този смисълъ, леността се опредѣля като резултатъ отъ загубването на нѣщо ценно. Когато човѣкъ намѣри своя пжтъ, т.е. посоката на своя вътрешенъ животъ, явява се прилежанието. Значи прилежанието е показателъ на истинския пжтъ въ живота. Докато чо-вѣкъ прилежава въ работитѣ си, ще знаете, че той е намѣрилъ истинския пжтъ на живота. Ленивъ ли е, ще знаете, че той е извънъ истинския пжтъ на живота. За него животътъ нѣма цель и смисълъ, затова желанията и мислитѣ му сж разхвърляни и неправилни.

Чувате нѣкой да казва, че не иска да учи, не иска да

стане ученъ, философъ, поетъ, музикантъ, не иска да бжде знатенъ човѣкъ. Въ подкрепа на своитѣ думи, той цитира стихове отъ Евангелието, дето се казва, че знанието и придобивкитѣ сж тежестъ на духа. Той продължава да убеждава себе си, както и своитѣ ближни, че човѣкъ трѣбва да живѣе спокойно, безъ тревоги, да знае защо е живѣлъ. Коя е подбудителната причина, която кара този човѣкъ да мисли по този начинъ? - Леностъта. Само ленивиятъ отрича знанието; само ленивиятъ избѣгва страданията. Който бѣга отъ страданията и ги отрича, е ленивъ човѣкъ. За да избѣгне страданията, той си налага привидно вътрешно спокойствие, но то не произтича отъ онази дълбока философска мисль, който внася въ човѣка самообладание.

Мнозина смѣсватъ леностъта съ почивката, но тѣ сж две различни състояния. Почивката е естествено състояние, при което човѣкъ промѣня положението си, съ цель да възстанови изразходванитѣ си енергии, да обнови организма си. Следъ почивката той се усѣща доволенъ и готовъ за работа. Леностъта произвежда известна разпуснатостъ на организма. При леностъта състоянието на човѣка е едно и сжщо презъ цѣлия день. Нѣма по-опасна болестъ за младитѣ отъ леностъта. Ленивиятъ не може да реализира своитѣ идеи. Леностъта не внася подтикъ, импулсъ въ човѣка, но спира развитието му. Каквото благородно желание да се яви въ него, щомъ дойде леностъта, той всичко отлага и казва: „Нѣма защо да бързамъ толкова за тази работа, не е дошло още времето ѝ, когато дойде време за нея, тогава ще я реализирамъ.“

За да изтъкнатъ резултатитѣ отъ положителнитѣ и отрицателни качества на човѣка, хората сж писали и продължаватъ да пишатъ басни и поговорки съ нравоучителни заключения. Напримѣръ, въ баснята „Щурець и мравка“, щурецьтъ символизира леностъта, а мравката - прилежанието и трудолюбието. Въ сжщностъ, заключението не е абсолютно истинно. Щурецьтъ не е ленивъ, нито мравката е символъ на истинско прилежание и трудолюбие. Мравката е наистина активна, дейна, но чувството, което я застава да се прояви

такава, не е прилежанието, а стяженолюбието. Щурецът е безгриженъ. Съ своитѣ песни той е предвесникъ на нова култура. Между щуреца и заека има известна прилика. Заднитѣ крака на щуреца сж дълги, като на заека, затова и той лесно скача.

Отъ психологическо гледище, за да свърши една работа, човѣкъ трѣбва да има разположението на щуреца. Въ това отношение щурецътъ прилича на ученъ човѣкъ, който разбира живота по своему и го използва споредъ своитѣ възможности. Мравкитѣ пъкъ символизиратъ старата култура, която е изгубила направлението си въ живота. Тѣ показватъ отклонението на тази култура отъ правия пътъ. Като се проследи животътъ на мравкитѣ, виждаме причинитѣ за спиране развитието на една култура въ органическия свѣтъ. Ако търсите отрицателнитѣ, т.е. лошитѣ страни на дадена култура, ще ги намѣрите въ живота на мравкитѣ. Между тѣхъ има редъ и дисциплина, но дисциплина на насилие и жестокостъ. Мравкитѣ сж сжщества на красенъ материализъмъ, въ тѣхъ отсъствува всѣкаквъ идеализъмъ. Когато младиятъ човѣкъ казва, че трѣбва да се работи на младини, за да се почива на старини, тази философия има отношение къмъ културата на мравкитѣ.

Като се ръководѣли отъ принципа, че трѣбва да се работи на младини, за да се почива на старини, хората сж създали леността. Подъ понятието „почивка“ тѣ разбиратъ едно успокоително състояние, въ което човѣкъ само си почива и удовлетствува. Върху този принципъ сж съградени и нѣкои религиозни разбирания. Турцитѣ напримѣрь, си представятъ рая като блаженство, предъ тѣхъ стои цѣла планина отъ пилафъ, полѣтъ съ масло. Тѣ държатъ нергиле въ устата си и лъжица въ ржка и отъ време на време си пушатъ и ядатъ пилафъ. Това състояние продължава цѣла вѣчностъ. Споредъ тѣхъ това е животъ на вѣчно щастие и блаженство. Много отъ съвременнитѣ хора си представятъ живота по сжщия начинъ и си казватъ: „Нищо не желая, освенъ да има предъ мене планина отъ пилафъ и азъ да седя съ лъжица въ ржка предъ нея, да бъркамъ въ пилафа, да си хапвамъ и за нищо да не мисля

и да не се безпокоя. Въ това се крие смисълът на живота.“ Според мене, това е кривото турско разбиране за рая и за блаженството. Това е изопаченият живот, без мъжнотии и страдания. Такъв живот съществува само в главите на онѝзи, които търсят лесен път, но не и на разумните хора, които се справят с мъжнотиите и страданията. Какви идеи могат да се родят при такава култура, при такава цивилизация или при такова разбиране на живота?

Днес младите се възпитават по един начин, възрастните - по друг. В края на краищата, като се натъкват на мъжнотии, противоречия и едините, и другите се запитват защо свѣтът е създаден така. Мислят ли, че Бог, Който е създал свѣта и мислил с вѣкове, какъ и по какъв най-добър начин да го създаде, ще внесе толкова мъжнотии, противоречия и страдания, които да ви спъват? Мислите ли, че Онзи, Който е създал цѣлата вселена, не е взел в внимание най-добрите методи за развитието на всички живи същества? Мислите ли, че той не е предвидил всички условия за и против общото развитие на живота? Всичко това е предвидено още преди създаването и проявяването на живота. И ако днес, в живота на хората изпъкват известни противоречия, те не са Божие дѣло, но сѣнки, които се явяват в съзнанието на недоразвитите още същества. Тѣзи сѣнки се дължат на нисши съзнания, които проникват в съзнанието на хората и по този начин помрачават тяхната първоначална свѣтлина. Животът, сам по себе си, както е бил първоначално в съзнанието на Бога и проявен вън от Неговото съзнание, е идеален, възвишен и съвършен. Ако човек вложи в живота си абсолютна вѣра, че всичко, което Бог е създал, е добро и съвършено, той ще се домогне до истинския, до дълбокия смисъл на нѣщата, вложен в цѣлокупния живот. Само така човек ще разбере предназначението на привидните противоречия; само така той ще разбере, защо идат мъжнотиите и страданията в живота.

И тъй, за да придобие дълбоко разбиране за живота, човек трѣбва да схване всички скрити методи, чрез които лелеността пуца пипалата си и го обхваща. Като открие ме-

тодитѣ и приѣомитѣ, съ които лѣността си служи, човѣкъ може да ѣ се противопоставя. Лѣността е съзнателна сила, която се домогва до човѣка, за да му противодействува въ развитието. Когато силитѣ на човѣка се уравниесятъ, т.е. дойдатъ до границата на безразличието, тогава се явява лѣността, бездействието. Такова състояние настѣпва, когато се борятъ двама юнаци съ равни сили. Тѣ се борятъ известно време, докато най-после борбата се прекрати безъ победителъ и победенъ. Тази борба е безпредметна, защото е лишена отъ движение. Затова казваме, че смисълътъ на живота е въ вѣчното движение, а не въ вѣчната борба.

Когато настѣпи въ човѣка състояние на бездействие, въ помощъ му иде прилежанието. То е сила, импулъсъ, подтикъ на човѣшкия духъ, който постоянно подтиква ту една, ту друга сила или способностъ въ човѣка къмъ дейностъ и го държи въ постоянно съзнателно движение наречено „работа“. Ето защо, прилежанието трѣбва да влиза като основенъ елементъ въ всѣки актъ, въ всѣка мисль въ всѣко чувство. Прилежанието се отличава по това, че превъзмогва всички мжчнотии въ живота, а лѣността отстѣпва и при най-малкитѣ спѣнки. За да не се загнѣзди лѣността въ ума, въ сърдцето или въ волята на човѣка и да се предаде като болезнено състояние на душата му, той не трѣбва да отстѣпва предъ никакви мжчнотии въ живота си. Всѣка мжчнотия, колкото и да е малка, представя етапъ, презъ който човѣкъ трѣбва да мине и замине, безъ да се спира дълго време тамъ. Всѣка мжчнотия е преграда, на която има поне единъ отворъ, презъ който човѣкъ може да излѣзе навънъ. Съ една дума казано, мжчнотиитѣ сѣ формули, подобни на тѣзи, съ които си служи математиката. Ако знаешъ формулитѣ, ще рѣшавашъ правилно задачитѣ. Следователно, ако рѣшавате правилно мжчнотиитѣ си, ще рѣшавате правилно и задачитѣ на своя животъ.

Като се говори за лѣността и прилежанието, трѣбва да слушате и да разбирате добре, за да не изпадате въ противоречия. Понѣкога лѣнивиятъ си мисли, че е божество, за което всички трѣбва да работятъ. Той счита себе си за

центъръ на вселената и мисли, че ако работи или се мръдне отъ мѣстото си, редътъ и порядъкътъ въ свѣта ще се наруши. Въ известенъ случай ленивиятъ заема положението на философъ или ученъ, който мисли, че само той има право да учи хората, какъ да работятъ и да живѣятъ. Ако нѣкой се осмѣли да му даде нѣкакъвъ съветъ, той казва: „Азъ свършихъ моята рабо-та, свършихъ съ ученето и съ молитвата, разбрахъ какво нѣщо е любовта. Сега не ми остава нищо друго, освенъ да седя неподвижно на едно мѣсто, като точка въ вселената, около която всички останали точки да се движатъ и да работятъ.“ Този човѣкъ може да държи лекции на хората, върху приле-жанието, безъ той самъ да го прилага. Той търси охолния животъ и удоволствията. Говори меко, тихо и спокойно, като философъ. Съ никого не се кара, външно е благъ и спокоенъ, усмихва се налъво и надѣсно. Ако нѣкой му противоречи и не иска да свърши работата, която му възлага, той вади нѣколко звонкови монети отъ кесията си, дава му ги и казва: „Искашъ ли да станешъ прилеженъ, направи това, което те съветвамъ и не ме заставяй да губя спокойствието си. Ако азъ наруша спокойствието си, ти ще изгубишъ живота си, защото ще станешъ причина да се измѣни равновесието въ вселената.“ Изпълнитѣ ли желанието на ленивия, той казва за васъ: „Ето единъ будала, който не разбира смисъла на живота.“

Ленивиятъ обича да дава съвети на хората. На одного казва: „Иди да копаяшъ на лозето!“ На другъ: „Иди да орешъ на нивата!“ На трети: „Чети, учи, да не останешъ слѣпъ!“ Той само седи, излежава се, подсмива се на слабоститѣ на хората. Нѣкои наричатъ ленивия „вътрешенъ аристократъ“. Той се движи бавно, съ достоинство и съзнание за себе си, като си дава видъ, че всичко разбира.

Отъ кога води началото си леността? - Още отъ времето на първия човѣкъ. Като останалъ безъ работа, той пожела-лъ да надхитри природата, да ѝ се наложи. Но разумната природа не обича лъжитѣ, не обича бездействието, не обича да се престъпватъ нейнитѣ закони. Дълго време тя мълчала

и наблюдавала човѣка, докѣде ще отиде въ своето безумие. Като видѣла, че тази работа нѣма да се оправи сама, тя всѣки день туряла на гърба на човѣка по една прапинка. Понеже се поддалъ на леностѣта, човѣкътъ не изтърсвалъ самъ праха отъ гърба си, но очаквалъ да дойде нѣкой отвънъ, да го очисти. Дълго време чакалъ, но никой не дошълъ да му помогне, докато най-после на гърба му се събралъ толкова прахъ, че започналъ да прониква въ съзнанието му. Въ резултатъ на това, животътъ му започналъ да се изопачава, да губи смисъла си. Той не разбралъ, че причината за помрачаването на съзнанието му е въ самия него. Натрупването на човѣшкото съзнание съ прахъ го довело най-после до крайно затлъстяване на организма, при което той огрубялъ, обезобразилъ се, изгубилъ своята красота. Той се чудилъ на положението, въ което изпадналъ, и си казвалъ: „Какво стана съ мене, че се измѣнихъ толкова? Има нѣщо безсмислено въ живота.“ День следъ день той се отпусналъ, докато се оформилъ като ленивъ човѣкъ и се поддалъ на бездействието.

Много отъ страданията и безпокойствата на съвременнитѣ хора се дължатъ главно на бездействието. Човѣкъ може да прояви леностѣта въ всѣко отношение: въ ученето, въ придобиване на добродетели, въ работата си и т.н. Леностѣта се прояви и въ Соломона, като качество на човѣшкото естество. Следъ като Соломонъ придоби голѣми знания и голѣма мъдростъ, леностѣта тури крачето си въ неговия умъ, и най-после той каза: „Суета на суетитѣ, всичко е суета. Многого знание е тежестъ на духа.“ Следъ тази философия Соломонъ се предаде на ядене и пиене въ живота си. Той потърси причината на леностѣта въ себе си, но не можа да я намѣри.

И тъй, правилниятъ и естественъ пътъ въ живота е пътътъ на прилежанието. Докато прилежанието е заседнало дълбоко въ човѣшката душа, човѣкъ върви въ правия пътъ на живота, въ който всички сили и способности се развиватъ правилно. Прилежниятъ е всѣкога радостенъ. Като се връща отъ работа, той е тихъ и спокоенъ, доволенъ отъ себе си, че е свършилъ нѣщо. Той има свой активъ и пасивъ. Нѣма

по-голям благо за човъка отъ това, да стане прилеженъ. Кажe ли нѣкой, че скърби за своитѣ непостигнати желанія, това показва, че той е билъ ленивъ. Само ленивиятъ мисли, че не може да постигне желаніята си и не прави никакви, усилия. Недоволството е състояние, което следва леността. Тѣ вървятъ заедно. Съ други думи казано: леността е майка на недоволството, затова ленивиятъ изпитва вътрешно недоволство отъ себе си.

Изучавайте качествата на леността и на прилежание-то отъ психологическа гледна точка, за да разберете външната страна на новия животъ, който искате да придобиете. Прилежанието показва на човъка методитѣ и законитѣ, съ които може да работи. Леността пъкъ отклонява човъка отъ правия пътъ. До известна възраст нѣкои деца сж активни, прилежни, но следъ това тръгватъ по пътя на леността и изгубватъ смисъла на своя животъ. Помнете: леността е майка на злото, а прилежанието - майка на доброто. Това е вътрешно, психологическо различие между злото и доброто. Тѣй щото, ако ви питатъ какъ и отде се е родило злото, ще знаете, че леността е негова майка. Леността е цивилизация, което е родила злото. Злото има свой ефектъ въ свѣта, защото често произвежда избухвания, експлозии въ човъка. Едно е утешително, че силата на злото не е постоянна. Въ злото действува остеньтъ. Волтъ оре на нивата, върши работа, защото остеньтъ го побутва отъ време на време. Коньтъ препуска, служи на господаря си, защото камшикътъ играе върху гърба му. Обаче, нито волтъ, нито коньтъ работятъ по своя добра воля. Остеньтъ и камшикътъ сж причина за тѣхната дейность.

Следователно, ако човъкъ има въ себе си стимулъ, подобенъ на остень или на камшикъ, който го заставя да работи и върви напредъ, това не е правилна дейность. Така и ленивиятъ работи. Когато искатъ да накаратъ ленивия да работи, насила ще го заставятъ, но това не е доброволенъ актъ, а насилие. Силитѣ на ленивия сж пасивни. Той си казва: „Кой ще се мъчи, кой ще прави усилие на мозъка си, да възприема това или онова знание? Нѣма защо да се мъча,

Богъ не е създалъ човѣка за мжчение.“ Като излѣзе вънъ, на слънце, ленивиятъ погрѣе малко гърба си, после влѣзе въ стаята, на сѣнка и си почива. Кажете ли нѣкой, че не иска да учи, да се моли, да работи, причината за това се крие въ леността. Ако те заставятъ насила да се молишъ и да учишъ, това не е истинска молитва, нито учене съ любовъ. Ако те заставятъ насила да правишъ добро, това не е истинско добро. Истинското добро подразбира естественъ здравословенъ актъ на чо-вѣшката душа. То се върши по закона на прилежанието. Като знаете това, дръжте се за прилежанието, а избѣгвайте леността. Дойдете ли до нѣкоя спѣнка въ живота си, отхвърлете абсолютно леността отъ себе си. Ако работитѣ ви не вървятъ добре, откажете се напълно отъ леността и прилагайте прилежанието. То разрешава противоречията въ живота. То разрешава въпроса за съществуването на злото. Ако леността ви посети, не ѝ се сърдете, слушайте я само, какво ще ви говори. Тя ще ви разкаже какъвъ е произходътъ ѝ, отде е дошла, какъ се е загноздила въ човѣка и т.н. Интересна е историята на леността. Тя е жива сила, която разполага съ такива тънки прийоми и методи, че ако не знаете какъ да постъпвате съ нея, ще се метне на гърба ви и ще ви накара цѣлъ животъ да я носите. Не е лесно да се освободи човѣкъ отъ леността. Тя може да се вмъкне въ ума и на най-добрия и любимъ вашъ приятелъ, въ когото имате довѣрие, и да ви заблуди и изкара отъ правия пѣтъ на живота.

Представете си, че при васъ дохожда най-добриятъ ви приятелъ, когото не сте виждали цѣли 20 години. Тѣмко въ това време вие трѣбва да правите молитвата си. Като види, че се готвите за молитва, приятелътъ ви казва: „Остави сега молитвата си, да се видимъ първо, толкова време не сме се виждали!“ Ако отложите молитвата си и се поддадете на съвета на приятеля си, вие влизате въ закона на леността. Ако приятелътъ ви върви по закона на прилежанието, трѣбва и той да се помоли заедно съ васъ, а следъ това да се разговаряте.

Молитвата е свещенъ актъ, който всѣки човѣкъ трѣбва да върши на всѣко време и неотложно. Какъ ще направи мо-

литвата си, това зависи от степента на неговото развитие. Какво прави човѣкъ, когато се събуди? Първо той отваря очитѣ си, после вдига рѣцетѣ си нагоре и става. Въ духовенъ смисълъ на думата, отварянето на очитѣ означава „пробуждане на човѣшката душа“. Отварянето на очитѣ представя сжщевременно молитва. Кой отваря очитѣ си рано сутринъ? Прилежниятъ човѣкъ. Значи прилежниятъ се отличава съ будностъ на съзнанието. За него всѣко отваряне на очитѣ е молитва. Да се молишъ, значи да отворишъ очитѣ си, да гледашъ красивия Божи свѣтъ и да вървишъ напредъ, да свършишъ малката работа, която ти е дадена презъ деня. Който седи на едно мѣсто и постоянно чете молитви, е ленивъ чо-вѣкъ. Въ края на краищата той свършва зле. Въ какво се заключава лошиятъ край? Въ разочароването му въ Бога. Следъ като се моли съ години, той се чуди, защо Богъ не отговаря на молитвитѣ му и се запитва: „Защо Господъ не задоволи нуждитѣ ми? Не вижда ли, че имамъ нужда отъ пари, отъ слуги, които да ми помагатъ?“ Той се чуди, какъ Господъ не обръща внимание на такова божество като него. Богъ не се спира върху отрицателнитѣ качества на човѣка и не ги задоволява.

На какво се дължатъ отрицателнитѣ чѣрти на човѣшкия характеръ? На леността. Отрицателнитѣ сили въ човѣка помрачаватъ съзнанието му и той изгубва смисъла на живота си. Това значи да затвори човѣкъ очитѣ си преждевременно. Кога затваря човѣкъ очитѣ си? - Само когато спи. Който не спи, а затваря очитѣ си, той е ленивъ. Обаче, ако прилежниятъ не спи, очитѣ му сж всѣкога отворени.

Сега ние разглеждаме вътрешната сжщина на леността и на прилежанието, а не тъй както се разбиратъ въ живота. Да си почива човѣкъ, това не е състояние на леностъ, а състояние, въ което умътъ взима активно участие. Когато почива и когато работи, човѣкъ трѣбва да знае причината, защо почива и защо работи; когато се моли и учи, сжщо трѣбва да знае причината на това, което върши; когато мисли, той трѣбва да знае причината, която поражда неговата мисль и следъ това да мисли право.

Ще каже нѣкой, че животътъ нѣма смисълъ. Какъ е възможно Богъ създателътъ на свѣта, Който е осмислилъ всичко, да е създалъ безсмисленъ животъ? Това е философията на ленивия човѣкъ, отъ която трѣбва да се пазите. Който се стреми къмъ новъ животъ и нови разбирания, трѣбва да бжде благоугоденъ на Бога. Това значи да бжде човѣкъ способенъ. Прилежниятъ ученикъ е способенъ, а способниятъ - даровитъ. Даровитиятъ ученикъ е любимъ на учителя си и на Бога. Богъ се занимава съ прилежния ученикъ, а ленивия предоставя на природата, тя да се занимава съ него. Какво прави природата съ ленивия? Колкото пжти мине край него, все ще остави по една прашинка на гърба му. Следъ това Богъ минава край него и като го види, потъналъ въ прах, казва: „Това дете жъ-не последствията на своята леностъ, но ще научи урока си.“ Кога ще научи урока си? - Когато влѣзе въ духовния свѣтъ и започне да се занимава съ духовни работи.

Като се говори на хората за духовни работи, малцина се интересуватъ отъ тѣхъ. Защо хората не се интересуватъ отъ духовни въпроси? - По две причини: или не сж готови да ги възприематъ, или този, който говори върху тѣхъ, не ги засѣга по сжщество. И материалниятъ и духовниятъ свѣтъ иматъ свои добри страни, следователно и двата свѣта представятъ интересъ за хората. И въ двата свѣта има нѣщо реално, неизмѣнно, което улеснява изучаването имъ. Тази реалностъ именно, представя вжтрешна връзка между всички прояви на живота. Въ това отношение, прилежниятъ се солидаризира съ дейността на разумнитѣ сжщества отъ всички свѣтове и работи заедно съ тѣхъ. Ленивиятъ обаче, е красенъ индивидуалистъ. Той се отдѣля отъ сжществата на другитѣ свѣтове, живѣе само на физическия свѣтъ, като се ржководи главно отъ своята личностъ. Животътъ на личността обаче, не представя идеенъ животъ. Чрезъ леността човѣкъ дохожда до криво разбиране на живота, а това го отклонява отъ правия пжтъ на онази естествена дейностъ, необходима за всѣка душа.

И тъй, дръжте въ ума си дветѣ идеи - за прилежанието и леността, стремете се къмъ първата, а се пазете отъ втората. Младитѣ трѣбва да се пазятъ отъ леността, да не оста-рѣятъ

преждевременно; старитѣ трѣбва да прилагатѣ прилежание-то, за да се подмладятѣ. Младостѣта е външенъ изразъ на прилежанието, а старостѣта - външенъ изразъ на леностѣта. Добродетелитѣ се развиватѣ въ закона на прилежанието, а слабоститѣ и пороцитѣ - въ закона на леностѣта. Младиятъ трѣбва да прилага закона на прилежанието и да се ползува отъ най-малкитѣ блага, които Богъ му е далъ за разрешаване на задачитѣ въ неговия животъ. Влѣзе ли въ сърдцето на младия, леностѣта започва да го съветва да не обича всички хора, да не се отваря за любовѣта.

Кого трѣбва да обича младиятъ? - Само себе си. Да обичашъ само себе си, това значи да осакатишъ сърдцето си. Само онзи не може да обича други хора, освенъ себе си, който туря предъ очитѣ си преграда съ тѣсно отвѣрстие и отъ време на време, поглежда презъ него широкия свѣтъ. Какво ще види презъ това отвѣрстие? - Само онова, което е предъ очитѣ му, а то не дава представа за обширния свѣтъ, който Богъ е създалъ. При това положение, естествено е, човѣкъ да обича само себе си. Ако единъ човѣкъ виждашъ презъ тѣсното отвѣрстие, естествено е да обичашъ само единъ човѣкъ. „Покажи ми, какъ да обичамъ всички хора.“ Това става моментално: махамъ преградата предъ очитѣ му и той веднага вижда всичко около себе си. Леностѣта туря такива прегради предъ очитѣ на хората и ги води въ задънени улици. Тѣ поглеждатъ на една, на друга страна и се питатъ: „Какъ може да мине кола по този пѣтъ? Този пѣтъ не е за кола.“ Тогава нека дойдатъ хора да прокаратъ новъ пѣтъ. Ти върви по пѣтя, който Богъ отдавна е начърталъ и не чакай да дойдатъ хора отъвнѣ, да прокаратъ новъ пѣтъ.

Днесъ млади и стари, учени и прости критикуватъ Бога, намиратъ, че свѣтътъ не е създаденъ както трѣбва, другоаче трѣбвало да се създаде. Хора, които мислятъ и философствуватъ по този начинъ, вървятъ по закона на леностѣта. Това е анормално състояние за човѣчеството, защото така именно хората слизатъ отъ стѣпалото на културата и влизатъ въ областѣта на цивилизацията - една стѣпка по-надолу. Човѣшкиятъ идеализъмъ роди културата; културата роди ци-

визацията, а цивилизацията - дивацията - регресиране, упадък на човечеството. Какво дойде след това? - Хората започнаха да се избиват едни - други. Какво донесоха войните? - Разрушения и нещастия. Това сж последствията на леността. Това не може да се нарече еволюция, но израждане на човечеството. Еволюцията е закон за изправяне на погрешките. Да еволюираш, това значи да вървиш в пътя на прилежанието. Съ други думи казано, еволюцията включва усилията на човечеството да влезе в закона на прилежанието, т.е. в правилните прояви на човешката дейност.

Каква е задачата на съвременното човечество? Да се върне към първичния Божествен живот. Това е новият живот, чията философия може да се изрази с няколко думи: да живеем, както Бог живее; да се проявяваме, както Бог се проявява; да работим, както Бог работи. Да бъдем като Бога и едно с Него. Постигнеш ли това, всички същества ти стават близки, както сж на Бога близки; всички спорове се разрешават моментално. Само така ще чуете тихия глас на Бога, Който ви казва: „Прилежание!“ То води към правилното развитие на живота. Разберете ли прилежанието и леността правилно, те добиват смисъл за вас. Нужно е да разберете смисъла им, за да намерите истината. Всяка дума е верна, когато изразява истината. Ако описвам вълка, ще го опиша такъв, какъвто е в действителност. Като описвам леността и прилежанието, ще дам същинските им качества, без никакво преувеличаване или намаляване. Само така думите придобиват истинското си съдържание и смисъл.

Ще ви дам метод, как да се пазите от леността. Като минавате край нея, турете на гърба ѝ една прапинка и си заминете. Тя ще се зарадва, защото всяка прапинка носи известно благословение за нея. Не туряте ли на гърба ѝ прапинки, тя ще бъде свободна и ще тръгне след вас. За да разберете смисъла на прапинките, трябва да имате будно съзнание. Който няма такова съзнание и не разбира живота, не трябва да се самоосжда. Самоосждането изключва ус-

лови-ята да се разбере истината. Който не се самоосжда и търси причината на своите погрѣшки, за да ги изправи, той върви въ пътя на истината. Въ края на краищата, той намира, че всички погрѣшки и неуспѣхи въ живота се дължат на леност-тата.

Мнозина се оплакватъ отъ сѣдбата и се чудятъ, кой ги е довелъ до това положение, да се чувствуватъ вързани и ограничени. Много просто - леностъта ги е вързала. „Какъ да се развържемъ?“ - Като влѣзете въ закона на прилежанието. Отъ който моментъ започнете да работите съ закона на прилежанието, вие ще се освободите отъ ограничителните условия на своя животъ. Свържете ли се съ прилежанието, всѣкакъвъ страхъ ще изчезне отъ васъ. Ако се страхувате и работите съ прилежанието, вие ще се намѣрите въ положението на онзи неврастеникъ на когото лѣкарьтъ препоръчалъ екскурзии. Като започналъ да се изкачва по планините той се уплашилъ да не се пукне сърдцето му, да не изгуби силите си и поелъ друга посока на движение. Прилежанието е изкачване по високи планински върхове. Който се уплаши отъ него, слиза въ долината на живота и тамъ остава дълго време.

Работите ли съ закона на прилежанието, не се страхувайте отъ бързото движение и отъ изкачване по планински върхове. За прилежния човѣкъ съмнение и безвѣрие не съществуватъ. Той е човѣкъ на положителната и абсолютна вѣра. Започне ли една работа, свършва я докрай. Че времето било дъждовно и студено, че условията били неблагоприятни, че ималъ лоши наследствени чѣрти отъ майка си и отъ баща си, той върви напредъ и работи, не търси причини за оправдание. Леностъта се оправдава съ лоши наследствени чѣрти, а прилежанието търси дарбите и ги разработва. Ако питате леностъта, какво носи, ще ви отговори: „Нося слабост и охолень живот.“ Какво носи прилежанието? - Дарби и трудолюбие.

Днесъ говорихъ достатъчно за леностъта и прилежанието. Това сж интересни въпроси, но ако се говори още по тѣхъ, ще забравите другите нѣща. Достатъчно ви е една трета отъ въпроса. Ако продължа още, има опасностъ отъ преяждане.

За да имате импулс към работа, трябва да останете малко гладни. Това изисква законът на прилежанието.

Започнете с новия Божествен ден на прилежание-то. Днешният ден да бъде последен на леността и пръв ден на прилежанието. Нека свѣтлината на този ден бъде свидетел на прилежанието!

*1-ва лекция отъ Учителя,
държана на 24 августъ 1928г.
София, Изгрѣвъ*

ГОРДОСТЬ И РЕВНОСТЬ*

- Само свѣтлиятъ пѣтъ на Мѣдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ.

Казано е въ Писанието: „Знанието възгордява, а любовта назидава.“ Който е изказалъ тази мисль, той скриль въ нея една дълбока истина. Коя е причината, че знанието възгордява? Да се мисли, че знанието възгордява, това говори за изопачаване на правата мисль. Само горделивиятъ човѣкъ мисли, че всичко знае, или че никой не знае работитѣ като него. Обаче, да знаешъ всичко или да знаешъ нѣщата, както никой другъ, това е достояние само на Бога, на висшето съзнание въ човѣка, което схваща всички нѣща едновременно. Когато нѣкой казва, че знае всичко, че като него нѣма другъ въ свѣта, подразбираме, че този човѣкъ се намира на първото стѣпало на възрастващия животъ и едва започва да мисли. Той е застаналъ на пѣтя, който води къмъ гордостта, т.е. на кривия пѣтъ на живота.

„Знанието възгордява“. Една отъ опасноститѣ, въ които горделивиятъ изпада, е че той заема особено положение къмъ всички същества и мисли, че за него сж нуждни особени условия, особена обстановка въ живота. Горделивиятъ постепенно губи своята вътрешна мекота, чрезъ която може правилно да се развива. Ще кажете: „Понеже знанието възгордява, човѣкъ не трѣбва да се стреми къмъ него.“ Обаче има нѣщо неизказано въ изречението „знанието възгордява“. Има едно знание, което възгордява, но то не е истинското знание, което душата търси. Истинското знание не възгордява и не спира развитието на човѣка. Знанието, което личността търси, препятствува на човѣка да се развива правилно. То

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1942г., силно редактирано отъ Папа Теодорова.

сжбужда неговата гордостъ и му прѣчи за добрия животъ. Човѣкъ, въ когото гордостъта взима връхъ, престава да се учи. Той мисли вече, че всичко знае. Щомъ престане да учи, той престава и да живѣе и казва: „Азъ съмъ живѣлъ достатъчно, всичко съмъ опиталъ и разбралъ, нѣма какво повече да уча.“ Горделивиятъ човѣкъ намира, че всички хора трѣбва да вървятъ по неговия пѣтъ. Щомъ знае и разбира всичко, той е мѣрка и за живота на другитѣ. Всѣщностъ не е така.

Какво представя гордостъта? - Най-голѣмата суша, която може да се яви въ живота на човѣка, това е гордостъта. Споредъ нѣкои гордостъта представя „запичане на съзнанието“. Така се запича и хлѣбътъ, когато не се е още напълно опекълъ. Може ли да се яде такъвъ хлѣбъ? - Не може. Следователно, всѣко запичане представя незавършенъ процесъ. Сжщевременно, този процесъ е и несъвършенъ. Когато хлѣбътъ се опече, тогава човѣкъ може да го яде сладко и съ разположение. Значи, човѣкъ яде житото по два начина: или както природата го е дала, въ естественъ видъ, или като го превърне въ хлѣбъ. И крушата може да се яде по два начина: въ естествения ѝ видъ и печена. Всѣки плодъ, който е билъ изложенъ на слънцето, като се откъсне навреме, е печенъ веднѣжъ. Следователно, за предпочитане е да се употребяватъ плодовѣтъ въ естествения имъ видъ.

Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ онзи вътрешенъ процесъ въ природата, въ който животътъ се проявява естествено. Когато житното зърно расте и зрѣе на слънце, то придобива този животъ въ себе си. Обаче, печете ли го въ вашитѣ пещи, то губи живота, който природата е вложила въ него. Въ печенето като процесъ, изчезва всѣкакъвъ животъ. Ето защо, когато се запече или напълно опече житото, или какъвъ и да е плодъ въ човѣшка пещъ, намираме се предъ процесъ, който е резултатъ на човѣшката наука, на човѣшкото знание. Отъ този процесъ произлиза една нова наука, наречена „готварство“. Какво е допринесло готварството за човѣка въ сегашната си форма? То е довело следъ себе си редица озопачавания. Ще кажете: „Какво трѣбва да се прави съ житото, ако не се мели, мѣси и пече? Какъ ще живѣе

човѣкъ, ако не готви хранитѣ, които природата му дава въ суровъ видъ?“ Човѣкъ има право да си задава този въпросъ, но той не е зададенъ правилно. Трѣбва да си зададе въпроса така: Необходимъ процесъ ли е запичането? Нещата не трѣбва да се запичатъ. Като процесъ, запичането не трѣбва да съществува въ човѣшкото съзнание. Запече ли се човѣшкото съзнание, всѣкакъвъ животъ престава. Запичането се придружава съ загиване, мухлясване. Не става ли същото съ хлѣба, който е едва запеченъ? Като постои два - три деня, той започва да мухлясва. Същиятъ процесъ се явява и при гордостта. Щомъ се възгордѣ човѣкъ, следъ нѣколко деня въ него става процесъ на мухлясване. Затова справедливо можемъ да кажемъ, че горделивиятъ човѣкъ мухлясва.

И тъй, първиятъ процесъ, който трѣбва да се яви въ мисълта на хората, които искатъ да живѣятъ правилно, е отказването имъ отъ желанието да пекатъ нѣщата, които природата е създала. Не е лесно да печете нѣщата. Чувате нѣкой да се оплаква, че го пекатъ на ръженъ. Какво ще придобиете, ако печете живъ човѣкъ на ръженъ! Ако го печете и го спасите и освободите отъ мъжнотиитѣ му, това печене е на мѣсто. Но, ако го печете и той цѣлъ животъ се оплаква отъ това печене, нищо не сте му дали. Това печене е безсмислено. Следователно, всички неправилни отношения, мисли и желания на човѣка преставятъ неестествени процеси на неговото съзнание. Въ това отношение гордостта е първото болезнено и неестествено състояние на човѣшкото съзнание. Горделивиятъ си мисли, че притежава нѣкакви особени качества, каквито другитѣ хора нѣматъ. И външно, и вътрешно той счита себе си за особенъ човѣкъ.

Какъ разбираме външното и вътрешното състояние на човѣка? Тѣзи състояния иматъ отношение къмъ външния и вътрешния човѣшки животъ. Физическиятъ животъ на човѣка е неговия външенъ животъ, който се отличава съ външно разнообразие, а вътрешно еднообразие. Значи, ако живѣе само земенъ, физически животъ, човѣкъ влиза въ областта на еднообразието. Същността на живота се крие въ духовния животъ, дето царя външно еднообразие, а

вътрешно разнообразие. Тази е причината, дето духовният човѣкъ се отегчава отъ външнитѣ форми на нѣщата. Рече ли да се моли по старъ начинъ, както нѣкога се е молилъ, той казва: „Дотегна ми вече да се моля.“ Той не се отгечава отъ молитвата, като вътрешенъ непреривенъ процесъ на душата, но като външенъ, формаленъ процесъ. Духовниятъ човѣкъ се отегчава отъ формата на молитвата, но не и отъ съдържанието и смисъла ѝ. Той се стреми къмъ вътрешния изразъ на нѣщата. Неговата молитва е чиста и естествена, както молитвата на детето къмъ майката. Детето се моли на майката за хлѣбъ, за круши и ябълки, за бонбончета и майката задоволява желанието му. Ако следъ като порасне, то продължава да иска отъ майка си по сѣщия начинъ, нищо нѣма да придобие. Значи, молитвата на духовния човѣкъ трѣбва да се отличава отъ тази на физическия; молитвата на Божествения човѣкъ пъкъ трѣбва да се отличава отъ тази на духовния.

Съвременнитѣ хора сѣ дошли до положение само да искатъ отъ Бога: едни искатъ кѣщи и имоти, други - дрехи и обуща, трети - сила, здраве, четвърти - удобства и лекъ животъ, безъ мъжнотии и страдания. Който отива при Бога, трѣбва да се откаже отъ просията. Какво изпитва човѣкъ, когато на вратата му хлопатъ десетина просяци на день? На едного дава, на втори дава, докато най-после сърдцето му се затвори и ожесточи. Богъ не се ожесточава, но затваря сърдцето си за онѣзи, които само просятъ, безъ да даватъ нѣщо отъ себе си. Пазете себе си и другитѣ отъ ожесточаване. Понеже горделивиятъ има особено мнение за себе си, като не получи отговоръ на своята молитва, той се ожесточава и пита какъ е възможно да не се отговори на неговитѣ искания. „Не знаятъ ли, че азъ съмъ особенъ, необикновенъ човѣкъ?“ Особенъ може да бжде само съвършениятъ човѣкъ. Ако обикновениятъ човѣкъ мисли за себе си, че е особенъ, той самъ се натѣква на противоречия.

Когато човѣкъ дойде до положение да се отегчава отъ земния, т.е. отъ физическия животъ, той трѣбва да влѣзе въ духовния. Истински духовниятъ човѣкъ не грѣши, понеже живѣе вътрешенъ, а не външенъ животъ. За такъвъ човѣкъ е

казано въ Писанието, че родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави. Докато живѣе само на физическия свѣтъ, човѣкъ постоянно е изложенъ на погрѣшки. Гордостъта така се подкрадва въ него, както въ младия момъкъ мисълъта за нѣкоя красива мома, че само той има право да се разхожда да се разговаря съ нея и да ѝ се радва. И момата, въ която гордостъта взима надмощие, мисли, че само тя има право да се разхожда и разговаря съ красивия момъкъ. Горделивиятъ момъкъ и горделивата мома се разхождатъ заедно и отъ време на време поглеждатъ къмъ хората, за да разбератъ мислятъ ли и тѣ, че сж единъ за другъ, че само тѣ иматъ право да се разговарятъ и разхождатъ заедно, че само тѣ сж особени и необикновени хора.

Но самосъзнанието на двамата млади е временно. Момъкътъ среща по-красива мома отъ своята възлюбена, момата среща по-красивъ момъкъ отъ своя възлюбенъ. И двамата пожелаватъ да постигнатъ по-красивото, но не успѣватъ. Като видятъ, че има нѣщо красиво, което не могатъ да постигнатъ, тѣ започватъ да се страхуватъ отъ своята мисль, гордостъта ги плаши и постепенно изправятъ разбирането си. Тѣ се плашатъ и отъ желанието, което е минало презъ сърдцата имъ. Сжщевременно и на двамата е минала мисълъта, че красивата мома и красивиятъ момъкъ могатъ да ги измѣстятъ. Тази мисль събужда въ тѣхъ ревността - втория грѣхъ. Първиятъ грѣхъ е желанието имъ да постигнатъ красивото, което се изпрѣчило на пътя имъ. Вториятъ грѣхъ се дължи на събудената ревность. Докато момъкътъ увещавалъ възлюбената си, че ще остане вѣренъ само на нея, въ единъ моментъ самъ той измѣни на обещанието си. Сжщото прави и момата. Докато говори за вѣрность на своя възлюбенъ, щомъ срещне първия по-красивъ момъкъ отъ него, тя измѣня на своитѣ думи. Въ желанието си да се разхожда и разговаря съ този момъкъ, тя измѣня на своя възлюбенъ.

Това сравнение има отношение къмъ положението, въ което сѣрвременнитѣ хора често изпадатъ. Красивата мома, съ която се разхождате днесъ, представя нѣкаква ваша идея, която наричате идеалъ на вашия животъ и на която обещавате да бждете всѣкога вѣрни. Обаче, като се натъкнете на друга,

по-красива и велика идея, напушате първата и пожелавате да придобиете новата, да работите с нея и за нея. Какво придобива човъкът, ако постоянно промъня своите идеали? Ако всеки момент човъкът мени идеалите си, той дохожда до уровня на обикновения човък, който живее без собствен идеал и без свои разбирания. Под думата „идеал“ разбираме това, което не може да се замени с нищо друго. Идеалът е това, което може да издържи на всички бури и вълнове, на всички изпитания и страдания. Ако се осмели да замени своя възвишен идеал с друг нъккой, човъкът престава да живее. Да замениш своя идеал с друг нъккой, това е все едно да замениш своя живот с живота на друг човък. Колкото е възможно да направиш това, толкова е възможно да става смъна на един идеал с друг. Всяка подобна смъна води към смърт.

Нъккой казва, че идеята, която Христос вложил в стиха: „Да станете като деца“, била негов идеал, възхищавал се от нея, но днес отсжил от тази идея, нщо по-велико го занимавало. Мислите ли, че този идеал може да се замени с друг нъккой? На физическия свът можете да го заместите, но в духовния - никога. Никой не може да замени любовта с друго нщо. Външният нща не могат да бъдат подбудителна причина, за да измстят вътрешният, съществения нща. Външната красота не предизвиква проява на любовта. Ако любовта ви се дължи на нкаква външна форма, тя не е истинска, ако вашият идеал се предизвиква от нкаква външна форма, той не е истински; ако вашият живот се поддържа от нкаква външна причина или външен подтик, той не е истински.

Казахме, че в духовния свът има външно еднообразие, а вътрешно разнообразие. Затова, ако погледнете хората в духовния свът, ще видите, че всички сж еднакво красиви. Ако един момък от физическия свът влезе в духовния свът и види момите, нма да даде предпочитание на никоя, защото всички сж еднакво красиви. Тази е причината, че в духовния свът не стават престъпления, както в физическия. Там престъпления стават само в умстве-

ния и въ сърдечния свѣтъ, т.е. въ мисълта и въ чувствата. На физическия свѣтъ престижленията сж външни. Когато нѣкой човѣкъ сгрѣши въ духовния свѣтъ, пращатъ го на земята, да изправи погрѣшката си. Ако той има известна идея въ духовния свѣтъ и настоява, че тя е права, пращатъ го на земята, да разбере истината, да провѣри, доколко идеята му е права. Възвишениѣ сжщества му казватъ: „Когато идеята ти стане обективна, ти самъ ще се произнесешъ за нея.“ Като слѣзе на земята, той започва да учи, да работи, да прави опити. Днесъ се разхожда съ една мома, после съ втора, съ трета, пада, става, плаче, радва се, докато най-после казва: „Побѣлѣ ми главата вече! Научихъ много нѣща, но видѣхъ и патихъ.“ Възвишениѣ сжщества следятъ какво прави той и му казватъ: “Сега можемъ да те поздравимъ. Ти разбра, въ какво се заключава твоята идея и какъ може да се реализира.“ Въ първо време този човѣкъ е билъ горделивъ, мислѣлъ е, че всичко знае и всичко може да направи, но като се натъкналъ на неуспѣхи, станалъ ревнивъ. Значи гордостъта ражда ревността.

Какво представя ревността? - Сиромашията на живота. Гордостъта произвежда запичане на съзнанието, а запичането създава суша въ човѣшкия животъ. Какви плодове могатъ да излѣзатъ отъ сухата почва? Затова, именно, запичането създава сиромашията, т.е. ревността. Когато се казва за нѣкого, че е ревнивъ, това значи, че той е осиромашалъ и умствено, и сърдечно - въ всѣко отношение. Това може всѣки да провѣри, а мнозина иматъ опитността на вътрешната и на външната сиромашия. Гордиятъ и ревнивъ човѣкъ губи всичко ценно въ живота си - своитѣ велики мисли и чувства. Съ това той изгубва и радостъта си.

Като говоря за гордостъта, не разбирамъ проявената гордостъ, но за състоянието, което е резултатъ на гордостъта, запичането на съзнанието, когато човѣкъ престава да мисли и чувствува. Каквото и да се каже на такъвъ човѣкъ, той отговаря: „Азъ зная всичко това.“ Нѣкой му казва: „Погледни небето, вижъ, колко сж свѣтли звездитѣ.“ - „Нѣма защо да гледамъ небето и звездитѣ, азъ зная отъ какво и какъ сж

направени звездитѣ, зная каква свѣтлина иматъ, зная, че сж населени съ разумни същества - нѣма какво повече да уча. Нека учатъ малкитѣ деца, които нищо не знаятъ.“

Дръжте въ ума си закона: Докато има запичане на човѣшкото съзнание, ще има безплодие. Щомъ има неплодородие, сиромашията ще дойде като естествено последствие. При неплодородие и сиромашия, човѣкъ естествено се лишава отъ нѣщо. Ако види, че съседътъ му разполага съ повече нѣща отъ него, ревността обхваща сърцето му и той започва да критикува Господа, че е несправедливъ, че на едного дава повече, на другъ - по-малко. Той се чуди какъ може Богъ да постъпва съ него така, да му отнема правата и да не го оценява, както трѣбва. „Не знае ли Той, че азъ разбирамъ всичко, че не съмъ обикновенъ човѣкъ, като другитѣ?“ Докато се разхождалъ и разговарялъ съ красивата мома, той поглеждалъ самодоволно и гордо къмъ всички хора и мислѣлъ, че нѣма по-красива мома отъ възлюбената му. Като се разхожда нагоре-надолу съ красивата мома, все едно, че изнася на изложба нейната красота. Всѣщностъ, той самъ ласкае своята гордостъ. Не се минава много време, той среща друга мома, по-красива отъ неговата и спира погледа си на нея. И момата среща другъ момъкъ, по-красивъ отъ нейния възлюбенъ и спира погледа си върху него. Тя върви съ възлюбения си, но вече ѝ става отегчителенъ, иска да се освободи отъ него. Това показва, че тя иска да бѣга. Тя иска да бѣде свободна, той иска да се уедини, оплаква се отъ обезличаване. Въ това се крие друга идея, а именно: и двамата сж намѣрили друго божество, на което трѣбва да се кланятъ по другъ начинъ. Това е външната страна на вътрешнитѣ човѣшки състояния.

И тъй, който живѣе въ външното разнообразие на живота, той се намира въ физическия свѣтъ. Обаче, между всички форми на живота съществува известна връзка. Тѣ сж съставни части на единъ общъ организъмъ. Който не може да схване тази велика идея и дава предимство на една или на друга частъ, самъ внася смутъ въ душата си. Духовниятъ човѣкъ разбира тази идея и събира всички части на едно мѣсто, за да образува отъ тѣхъ цѣлия организъмъ. Въ Писанието е

казано: „Ще бжде едно стадо и единъ пастирь.“ Единъ день, когато всички разнообразни форми на живота се съединятъ въ едно цѣло, тогава ще излѣзе на лице истинскиятъ, красивъ и великъ образъ на Бога и всички противоречия ще изчезнатъ. Задачата на човѣка е, чрезъ своето висше съзнание, да намѣри себе си, да намѣри Бога и най-после - смисъла на живота. Само така той може да съедини всички части въ едно цѣло - въ образа на Бога. Това значи да се домогне човѣкъ до Вѣчното Начало. Който не Го признава и не Го търси, той е далъ мѣсто на гордостта въ себе си. Влѣзе ли гордостта въ човѣка, той се излага вече на опасностъ - запичане на съзнанието. Оттукъ, като естествено последствие, иде сиромашията въ човѣка, която го прави ревнивъ. Когато минава край изоранитѣ ниви и увисналитѣ отъ плод лозя на съседитѣ си, ревнивиятъ поглежда съ завистливо око къмъ тѣхъ и казва: „Да е мос това нѣщо!“ Той пожелава това за себе си, но самъ не се хваща на работа. Горделивиятъ не може да работи върху своята почва. Защо? - Твърда, суха е тя. Той страда отъ твърдостъ и сухота на съзнанието си.

Какво трѣбва да прави горделивиятъ, за да се освободи отъ сухотата на съзнанието си? Той трѣбва да се смири. Като разбирали това състояние, въ древността още Великитѣ Учители сж проповѣждали на ученицитѣ си смирение. Гордостта се възпитава чрезъ смирението. То е вътрешенъ процесъ на съзнанието, който се изразява въ смѣна на условията на живота. За да работи човѣкъ, непременно трѣбва да се смѣнятъ вътрешнитѣ условия на живота му. Условията на много хора сж неблагоприятни - въ съзнанието имъ има сухота, запеченостъ. На такава почва нищо не може да расте. Какво трѣбва да правятъ тѣзи хора? - Да взематъ кофи, пълни съ вода и да поливатъ. Следъ време тревата ще се освежи, ще стане зелена и всичко наоколо ще почне да расте. Така именно човѣкъ ще разбере смисъла на външното и вътрешното разнообразие и еднообразие.

За да разбере смисъла на разнообразието, което съществува въ физическия свѣтъ, човѣкъ трѣбва да влѣзе въ духовния свѣтъ, дето се крие смисълътъ и идеалътъ на живота. За

тази целъ, трѣбва да се съедини външния, физическия животъ, съ вътрешния, т.е. съ духовния, или външното разнообразие на физическия животъ трѣбва да се съедини съ вътрешното разнообразие на духовния животъ. Само така животътъ може да се осмисли, само така може да се разбере голѣмото разнообразие, което се включва въ идеята „Вечно Начало“.

Който люби Бога, може да се радва на всичко, което Той е създалъ - небето и земята, звездитѣ, слънцата, растенията и животнитѣ. Той знае, че всичко е създадено за него и за неговитѣ ближни. Помисли ли човѣкъ, че всичко, което съществува, е само за него, той веднага ще се намѣри на физическия свѣтъ и ще вижда само частитѣ, но не и цѣлото. Всички хора, като части на едно Велико Цѣло, трѣбва да влѣзатъ въ духовния свѣтъ, да образуватъ Великия Божественъ организъмъ. Който може да съедини всички форми на физическия и на духовния свѣтъ въ едно цѣло, той е завършилъ своето развитие, т.е. престаналъ е да еволюира, но само се проявява. Той ще минава отъ физическия свѣтъ, дето разглежда външното разнообразие, въ духовния свѣтъ - на вътрешното разнообразие. Който не разбира разнообразието и на двата свѣта, натѣква се на едно безразличие, като си казва: „Защо ли живѣя? Всичко опитахъ и разбрахъ, животътъ нѣма смисълъ.“

Когато човѣкъ разбере външната страна на физическия животъ и вътрешната страна на Духовния животъ, той влиза вече въ Божествения свѣтъ - въ закона на единството. Онези, които не сж се справили съ противоречията, казватъ, че това е далечна, непостижима целъ. За постигането ѝ сж нуждни милиони години. Не е така, никакви милиони години не сж нуждни. Дългитѣ срокове сж за глупавитѣ хора, а не за умнитѣ. Ако нѣкой каже, че за усъвършенствуването му сж нуждни милиони години, той е глупавъ човѣкъ. Ако съединяватъ частицитѣ на цѣлото, една по една безъ любовь, нуждни сж наистина милиони години. Обаче, приложете ли любовта, вие ще ги съедините въ единъ моментъ и ще образувате общия, красивъ образъ на Бога. Когато любовта действа, всички части се съединяватъ моментално и образуватъ

Цѣлото. За да постигне желанията и идеалитѣ си, глупавиятъ се мжчи и иждивява много време и енергия. Умниятъ, обаче, безъ мжчение постига своитѣ желания. Защо? - Защото той живѣе извънъ времето и пространството.

Съвременнитѣ хора си служатъ съ понятията „време и пространство“ за изяснение на дадени състояния. Въ физическия свѣтъ се говори за време, а не за пространство; въ духовния свѣтъ се говори за пространство, а не за време. Който се е свързалъ само съ физическия свѣтъ, той живѣе въ времето; който се е свързалъ съ духовния свѣтъ, той живѣе въ пространството. Нѣкой казва, че се движи само по земята, не може да отиде на слънцето и на звездитѣ. Защо не може да посети нѣкоя звезда? - Защото не живѣе въ пространството. Въ физическия свѣтъ се изучаватъ процеси и състояния, които иматъ отношения до времето - разнообразието на всички предмети и явления, както и състоянията, които се раждатъ отъ тѣхъ: недоволство, скръбъ, радостъ и др. Отивашъ на училище, учишъ се, пишешъ съчинения, декламирашъ, радвашъ се на всичко. Срепнешъ нѣкоя мома, влюбишъ се въ нея, разхождашъ се, разговаряшъ се и казвашъ, че си намѣрилъ смисъла на живота. Не се минава много време, взематъ ти възлюбената и ти започвашъ да плачешъ. И майката има такава радостъ - детето. Тя го носи на ръце, радва му се и казва, че като нейното нѣма подобно. Единъ день вижда друго дете, по-красиво и скърби, че и нейното не е толкова красиво. Идеалъ, който се мѣни всѣки день, не е никакъвъ идеалъ. Това е карикатура на идеалитѣ.

Време е вече хората да дойдат до здрави, правилни отношения на нѣщата. Има ли право красивиятъ момъкъ да хване една здрава, силна мома подъ ръка и да се разхожда съ нея? Ако си позволи това, той е направилъ вече първата погрѣшка, която има отношение къмъ съзнанието му. Въ какво се заключава неговата погрѣшка? Здравиятъ и красивъ човѣкъ, билъ той мома или момъкъ, представя красива ваза, пълна догоре съ вода. Правилно ли е отъ ваша страна да наливате още вода в вазата? Красивата мома е пълна ваза, но въпрѣки това вие искате да налѣете още вода въ нея.

Тя е богата, има всичко на разположение, а вие искате да ѝ придадете още нѣщо, съ което да заставите хората да ви отдаватъ нуждната почитъ. Павелъ казва: „Нито мъжъ безъ жена може въ Христа, нито жена безъ мъжъ.“ Идеята, която Павелъ е вложилъ въ този стихъ, е съвсемъ друга отъ тази, която хората разбиратъ. Единъ момъкъ среща приятеля си съ една красива мома, хванали се подъ ръка и нѣжно се разговарятъ. Той поглежда къмъ тѣхъ, въздъхва и си казва: „Да бихъ ималъ и азъ такава мома и моятъ животъ щѣше да има другъ смисълъ.“ Този момъкъ търси смисъла на живота въ женитбата, но той е на кривъ пътъ.

Какво се разбира подъ „женитба“ въ широкъ смисълъ на думата? Свързване на душата съ своя великъ идеалъ. Мисълта, която Павелъ е вложилъ въ цитирания стихъ, е следната: „Нито животътъ може да се прояви безъ умъ, нито умътъ може да се прояви безъ животъ.“ Това показва, че животътъ и умътъ не сж две различни сжщности, независими една отъ друга. Тѣ сж тѣсно свързани помежду си и не могатъ една безъ друга. Въ този смисълъ, истинската женитба се заключава въ създаване на тѣсна връзка между ума и живота, като велика цѣлокупность. Това обяснение се отнася до онѣзи хора, на които съзнанието е пробудено. Онѣзи, на които съзнанието не е пробудено, правятъ разлика между ума и живота, между мъжа и жената и ги разглеждатъ като отдѣлни части, безъ никаква връзка. И тогава, събератъ се мъжъ и жена да живѣятъ заедно, но веднага се скарватъ, явяватъ се спорове и недоразумения между тѣхъ.

Ние не отричаме женитбата, защото за мнозина тя е такава радостъ, каквато е радостта на децата, които си играятъ съ кукли. Ние сме противъ неестественитѣ положения въ живота, каквито сж гордостта и запичането на съзнанието, защото тѣ липаватъ човѣка отъ възможността да расте и да се развива правилно. Гордостта и ревността внасятъ сиромашията въ живота. Който е научилъ законитѣ на прилежанието и леността, нека направи сравнение между гордостта и ревността отъ една страна, запичането и сиромашията отъ друга. Какъ се изразява сиромашията въ

живота? Въ липса на пари, на къщи на ниви и т.н. Паритѣ, къщитѣ, говедата, нивитѣ представятъ разнообразието въ живота. Дойде ли сиромашията, и ревността иде следъ нея, като нейна спътница.

Павелъ казва за себе си, че билъ ревнивъ въ любовта. Това е другъ видъ ревностъ. Да бжде човѣкъ ревнивъ въ любовта, това подразбира стремежа на душата да постигне нѣщо велико въ живота. Обаче, ревността на обикновения човѣкъ води къмъ падение. Такъвъ човѣкъ не живѣе, но се мъчи. Той се мъчи и като духовенъ и като свѣтски. Стане богатъ - мъчи се, стане ученъ, мъчи се. Покажете ми единъ философъ или ученъ, който да не се е мъчилъ. Защо се мъчи? - За да създаде една велика идея. Какъ може човѣкъ да създаде такава идея? Като съедини всички части въ едно цѣло.

Въ духовния свѣтъ нѣщата сж поставени малко по-другояче отъ тѣзи въ физическия свѣтъ. Каквото направи човѣкъ въ духовния свѣтъ, то е общо за всички. Тамъ идеалътъ на едного е идеалъ за всички. Ако въ духовния свѣтъ единъ момъкъ хване нѣкоя мома подъ ржка, никой нѣма да го пита защо прави това. На другия день се разхожда съ втора, после съ трета, безъ да му се сърдятъ другитѣ моми. Ако това стане на физическия свѣтъ, между дветѣ моми се явява ревностъ, споръ, несъгласие. Първата мома мисли, че само тя може да бжде идеалъ за своя възлюбенъ. Като обръща внимание на втора, на трета мома, съ това момъкътъ иска да ѝ каже, че има и по-красиви моми отъ нея, не трѣбва да си въобразява, че тя е най-красивата мома въ свѣта.

Това, което ви говоря днесъ, не е нѣщо ново, но съ примѣри изяснявамъ нѣщата, както ставатъ въ духовния и въ физическия свѣтъ. И младиятъ, и възрастниятъ разбиратъ тѣзи болезнени прояви, които ние наричаме „патология на човѣшкото естество“. За да бжде духовенъ, човѣкъ трѣбва да знае какъ да се освобождава отъ болезненитѣ състояния на своята душа. Не може ли да се освободи, той ще се намѣри въ областта на външното разнообразие и вътрешното еднообразие. Разнообразието се заключава въ това, че всички се чувствуватъ здрави и намиратъ, че животътъ има смисълъ.

Сжщо така разнообразието се заключава въ това, че всички започватъ да мислятъ право и свободно. Докато мислите и чувствувате, вие сте здрави, престанете ли да мислите и чувствувате, вие сте болни.

Като ученици вие трѣбва да се пазите отъ запичане на съзнанието, което се ражда отъ гордостъта и отъ сиромашията, която е послѣдствие на ревността. За да се освободи отъ болезненото състояние на гордостъта, човѣкъ трѣбва да превърне гордостъта въ самоуважение, за да се освободи отъ болезненото състояние на ревността, той трѣбва да превърне ревността въ прилежание. Влѣзе ли въ закона на прилежанието, той встѣпва въ правия пѣтъ на живота. Когато ревността дойде въ помощъ на прилежанието, човѣкъ се домогва до истинското знание. Да се освобождава човѣкъ отъ своитѣ болезнени състояния, това значи, да е опиталъ силата си като културенъ човѣкъ. Въ това се заключава красотата на новия животъ и на новата култура. Подъ думитѣ „нова култура“, ние разбираме новитѣ схващания, новата философия за живота, чрезъ която може да се реализира високия идеалъ на човѣшката душа. Въ съзнанието си човѣкъ се стреми да съедини всички части на своя свѣтъ въ едно цѣло и да създаде първичния образъ на Бога въ себе си, за да има на кого да се моли. Да се молишъ на Бога, това значи, да се свържешъ съ Него. Тази връзка води къмъ самоусъвършенствуване.

Да се говори на човѣкъ за самоусъвършенствуване, това не е нѣщо ново. Важно е всѣки човѣкъ да има любовъ къмъ Бога, къмъ себе си и къмъ своя ближень. Който е придобилъ тази любовъ, той е на правъ пѣтъ въ живота си. Въ любовта има два важни момента, два важни полюса: въ единия полюсъ е животътъ на еднообразието, а въ другия - животътъ на разнообразието. Щомъ ви дотегне еднообразието, ще минете въ разнообразието и обратно: като ви дотегне разнообразието, ще минете въ еднообразието. Ако попаднете въ еднообразието на духовния свѣтъ, ще слѣзете въ физическия свѣтъ; ако попаднете въ еднообразието на физическия свѣтъ, ще се качите въ духовния свѣтъ. Въ слизането и качването на съзнанието се крие спасението на човѣка. Който се учи и

въ физическия, и въ духовния свѣтъ, той е дошълъ до естествения пътъ на развитието си. Да се учи човѣкъ, да се стреми къмъ съвършенство, това е правиятъ пътъ на живота. Само онзи човѣкъ може да постигне съвършенство, който се учи, не се ли учи, никакво съвършенство не може да постигне.

Мнозина казватъ, че човѣкъ може да се учи само на земята, но не и на онзи свѣтъ. Не е така, човѣкъ учи и на земята, и въ духовния свѣтъ. Казва се, че процесътъ на ученето е вѣченъ. Съвършенството показва, че преди тебе има други същества, които сж завършили своето развитие и ти ще се учишъ отъ тѣхъ. Следъ тебе пъкъ идатъ други същества, за които ти си съвършенъ. Ако си милосърденъ, ще учишъ другитѣ на милосърдие. Всѣки човѣкъ може да бжде идеалъ за онѣзи, които по развитие стоятъ по-долу отъ него. Той пъкъ ще има за идеалъ същества, които стоятъ по-високо отъ него. Най-после всѣки ще дойде до Бога, Който е идеалъ за всички.

Нѣкои се отказватъ отъ ученето, мислятъ, че сж завършили развитието си. Признай въ себе си, че си ленивъ и се обърни къмъ прилежния човѣкъ. Докато научишъ закона на прилежанието, той ще бжде идеалъ за тебе. Други казватъ, че нѣма защо да се молятъ, това отдавна вече сж научили. Сега именно, трѣбва да се молишъ. Който не се моли, той е мъртавъ. Молитвата е отваряне на очитѣ. Като отвори очитѣ си, човѣкъ вижда красотата на свѣта. Само така може да се разбере дълбокия смисълъ на молитвата. Нѣма по-приятно чувство за човѣка отъ това да се моли по свобода на духа, а не насила. Който се моли насила, той затваря очитѣ си. Това показва, че красотата на духовния свѣтъ е затворена за него. Има смисълъ да затвори човѣкъ очитѣ си въ време на молитва, но ако предъ него се разкрие красотата на великото разнообразие на духовния свѣтъ. Като хване подъ ржка нѣкоя мома, момъкътъ може да ѝ се радва, да се разговаря съ нея - това не е грѣхъ. Грѣхътъ се заключава въ предпочитанието на една мома предъ друга, т.е. въ различието, което се прави въ формитѣ. Момъкътъ не знае дали първата мома, съ която се разхожда и разговаря, не е по-добра, по-умна и способна

отъ втората, която после среща. Въ втората мома той харесва главно външността ѝ, а външността не определя човъка.

Време е вече да поставите живота си на съзнателна преценка, т.е. на щателен анализ, а не да гледате на него като на забава, както децата се забавляватъ съ своитѣ кубчета и картинки. Всѣко кубче трѣбва да се поставя на мѣстото си, никъде въ живота ви да не остава празнина. Като изучавате частитѣ на своя животъ, ще се научите да ги сглобявате и разглобявате, да си образувате новъ, подходящъ за васъ животъ. Така ще възлизате стъпка по стъпка къмъ Божествения свѣтъ.

Това сж вътрешни процеси на съзнанието, изучаването на които представя цѣла наука. Да влѣзете въ Божествения свѣтъ, да наследите Царството Божие, това е идеалътъ на човѣшката душа. Който се е домогналъ до своя идеалъ, той се е освободилъ отъ болезненитѣ състояния на своята душа, както и отъ всички наследствени или отпосле придобити недъзи и слабости. Грѣхътъ е едно отъ мжчителнитѣ, болезнени състояния на душата, отъ който разумнитѣ същества се стремятъ да освободятъ човѣчеството. Отъ това гледище, страданието е методъ за лѣкуване на хората отъ грѣха.

Като разглеждаме отношението на момъка къмъ момата, имаме два случая: първиятъ случай, когато момъкътъ замѣства своята възлюбена съ друга мома, по-красива отъ нея. Тя започва да плаче, да страда и да ревнува. Въ втория случай момъкътъ замѣства своята възлюбена съ друга мома, по-грозна отъ нея. Тя се възмущава отъ възлюбения си, но не ревнува. Тукъ се накрънява нейното достойнство. Въ нея заговаря гордостта и тя казва: „Азъ ще му покажа коя съмъ. Какъ смѣ той да предпочита по-грозна мома отъ мене!“ Какво се постига въ единия и въ другия случай? Нищо не се постига. Въпроситѣ не се разрешаватъ нито съ ревностъ, нито съ гордостъ.

Това сж процеси, които ставатъ въ съзнанието на човѣка. Като изучава себе си, както и процеситѣ въ природата, човѣкъ вижда, че каквито процеси ставатъ въ физическия свѣтъ, сжщитѣ ставатъ и въ духовния. Или, каквито процеси

ставатъ въ съзнанието на човѣка, такива ставатъ и вънъ отъ съзнанието му. Когато се разбератъ вътрешнитѣ състояния въ човѣка, тогава ще се разбератъ и външнитѣ промѣни, които ставатъ съ него. Следователно, видите ли, че нѣкой пада духомъ, ще знаете, че неговата възлюбена е срещнала по-красивъ момъкъ отъ него и на другия отдала всичкото си внимание. Когато нѣкой се възгордѣе, ще знаете, че възлюбената му го е замѣстила съ по-грозенъ момъкъ. Това сж две различни състояния и опитности, презъ които човѣкъ минава. Който разбира дълбокия смисълъ на човѣшкитѣ отношения, ще каже на по-красивата мома отъ себе си: „Сестра, ела между насъ, да бждешъ идеалъ и за двама ни.“ На по-грозната мома ще каже: „Сестра, ела между насъ, да те поставимъ на твоето мѣсто. Като частъ отъ цѣлото, ти имашъ свое опредѣлено мѣсто.“ Въ цѣлото тя не е грозна, вънъ отъ него, тя губи красотата си и минава за грозна. Въ този смѣсьлъ, нѣма грозни нѣща въ свѣта.

Грозота сжществува само тамъ, дето частитѣ не сж поставени на мѣстата си. Поставите ли ги на мѣстата имъ, както сж въ Божествения свѣтъ, тѣ ставатъ красиви. Това означаватъ думитѣ, че въ Божествения свѣтъ нѣма противоречия. Тѣй щото, когато нѣкая идея изглежда грозна, това се дължи на факта, че не е поставена на мѣстото си. Всѣка идея трѣбва да бжде поставена на това мѣсто въ ума ви, което Богъ ѝ е опредѣлилъ. Тя изглежда противоречива, защото е въ сѣнка. Изнесете я на свѣтло, да я огрѣватъ слънчевитѣ лъчи и тя ще стане красива.

Бждете носители на свѣтлината, на новата култура, която иде вече въ свѣта. Много работа предстои на хората на новитѣ времена. Будно съзнание се изисква отъ всички, само така ще разбератъ защо живѣятъ. Тѣ търсятъ дълбокия смисълъ на нѣщата, учатъ, прилагатъ, размишляватъ и по такъвъ начинъ ставатъ творци на своитѣ идеи. Като живѣятъ така, противоречията за тѣхъ изчезватъ. Тѣ поставятъ всѣко нѣщо на неговото мѣсто. Дойде ли при тѣхъ богатиятъ, сиромахътъ, учениятъ, простиятъ, тѣ ги поставятъ на мѣстата имъ и така избѣгватъ всички противоречия. Това значи, да

придобие човѣкъ вътрешно щастие, да дойде любовта въ душитѣ на хората.

Любовта е изразъ на Великото Начало, което се проявява въ човѣшката душа. Тя е завършенъ процесъ - поставя всѣко нѣщо на своето мѣсто. Да любишъ, това значи да поставишъ всѣка частъ на мѣстото ѝ и така да образувашъ цѣлото. Всѣки може да намѣри частитѣ на цѣлото въ себе си още сега, а не следъ хиляди години. Успѣе ли да постигне това, човѣкъ влиза въ закона на съвършенството и става възрастень, на 33 години.

Въ заключение на всичко казано досега, повтарямъ: За да се освободи отъ своето болезнено състояние, горделивиятъ трѣбва да внесе въ себе си самоуважението, а ревнивиятъ - прилежанието. На всички хора изобщо предстои велика задача - да станатъ носители на новитѣ идеи. Новитѣ времена изискватъ нови хора - герои. За героя нито свѣтътъ, съ своитѣ изкушения, нито страданията, нито смъртта сж въ състояние да го отклонятъ отъ пътя му или да го снематъ отъ неговото мѣсто. Новиятъ човѣкъ е човѣкъ на безсмъртието, на Вѣчния животъ.

-Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростта води къмъ Истината.

-Въ Истината е скритъ животътъ.

*2-ра лекция отъ Учителя, държана на
31 август 1928г.,
София, Изгръвъ*

МЪРТВАТА ТОЧКА

5 часа сутринта

- *Свѣтлиятъ път на Мъдростта води къмъ Истината!*

- *Въ Истината е скритъ животътъ!*

Размишление.

Какво се нарича мъртва точка? Въ всѣко бойно поле има мъртви точки. Мъртва точка на бойното поле е тази, дето никой човѣкъ не може да се убие. Следователно, рекохъ, въ всѣко поле има безопасни точки. Въ мъртвата точка не се позволява никакво убийство. Тогава, азъ наричамъ мъртвата точка Божия точка, дето човѣкъ не може да се убие. Божия точка или безопасна точка, значи мѣсто, дето животътъ не може да се вземе.

Мъртви точки има и въ търговията. После, въ всѣки градъ има мъртва точка. Но, ако вие направите едно сравнение между мъртвата точка на бойното поле и тази на търговеца, ще забѣлежите една голѣма разлика. Мъртвата точка на бойното поле произвежда на войника приятно впечатление, когато* мъртвата точка на търговеца произвежда неприятно впечатление. Защото при тази точка никой не влиза въ дюгена му, отъ никѣде не иде никакъвъ капиталъ - не става никакъвъ оборотъ. За такъвъ търговецъ казватъ: „Той се е спрѣлъ на една мъртва точка, не му върви.“

Такава мъртва точка има и въ религията, и въ науката. Та рекохъ, когато вие изпаднете въ една такава безопасна точка или Божествена точка, знанието седи въ това, да можете да определите кѣде се намира тази мъртва точка, ако е

* когато - докато

на бойното поле или ако е въ науката, или въ религията, или въ търговията. И второ, да знаете какви резултати иматъ тия точки и какво предназначение иматъ тѣ къмъ васъ.

Когато ти си попадналъ въ мъртвата точка на бойното поле, Богъ ти казва: „Войната не е за тебе! Ти нѣма да убивашъ!“ Затова си запазенъ тукъ въ тази точка и тебе нѣма да убиятъ. Когато си въ мъртвата точка на търговията, Богъ ти казва: „Напусни тази точка, тази работа не е за тебе!“ Когато си въ мъртвата точка на религията, Богъ ти казва сжщото. И когато си попадналъ въ мъртвата точка на науката, Богъ ти казва: „Напусни тази наука, тя не е за тебе!“

Да опредѣля сега: има хора се занимаватъ съ нѣкоя специалность, да кажемъ, нѣкой иска да стане инженеръ, но той нѣма способностъ за това. Той учи, учи, но нищо не може да научи. Нѣма дарба за това учение. И като стане той архитектъ или инженеръ, той се намира въ една мъртва точка, не върви тази работа. Никой не го вика, не му върви тази специалность. Сега какво искатъ да му кажатъ? - Напусни тази работа, тя не е за тебе!

Опасността седи въ това, че като попадне нѣкой въ тази мъртва точка на науката, у човѣка се заражда песимизъмъ. Попаднешъ ли въ тази мъртва точка на бойното поле, ти ще се зарадвашъ, че си въ безопасность. Въ мъртвата точка на бойното поле ти ще се зарадвашъ и ще благодаришъ на Бога, че при тази мъртва точка ти си останалъ живъ. Но когато попаднешъ въ мъртвата точка на търговията, сърдцето ти ще се свие. Виждашъ по другитѣ дюгени клиенти влизатъ - излизатъ, тукъ-тамъ, а при тебе, които влизатъ, умиратъ. При тази мъртва точка въ този дюгенъ или при този търговецъ никой не влиза. Тогава неговото сърдце се свива отъ болка, той не се радва. Значи, ти си попадналъ въ мъртвата точка на търговията. И още показва, че ти не си разбралъ, какво иска да ти каже тази мъртва точка, въ която си попадналъ. Следователно, тукъ има двама души, попаднали въ една точка, но не мислятъ еднакво. Единиятъ се радва, а на другия работитѣ не вървятъ, той скърби. Ти трѣбва да разберешъ, че тази мъртва

точка, въ която си попадналъ, ти казва: „Ти си слабъ човѣкъ за тази работа, търговията, ще се изкусишъ, ще почнешъ да лъжешъ хората, ще се огръбишъ. Тази работа не е за тебе, ти трѣбва да излѣзнешъ отъ това мѣсто. Търговията не е за тебе! Напусни я!“ Какво трѣбва да правишъ? Ще напуснешъ търговията. Нищо повече! Имахъ нѣкое вѣрую, ще го напуснешъ. Имахъ нѣкоя теория, ще я напуснешъ. Каквото и да е, нѣма да се спрешъ тамъ. Това показва мъртвата точка въ този случай. И въ растителното царство има мъртва точка, дето нищо не расте, нищо не става.

Сега тия мъртви точки иматъ свое предназначение. Върху тѣхъ вие ще мислите. Тѣ сж за човѣка едно благословение. Тѣ му показватъ правия пѣтъ. Азъ ги наричамъ още „правитѣ точки“. Това сж постове и ако знаете да четете, ще знаете по каква посока трѣбва да вървите. Но тамъ никога не трѣбва да се спирате. И при една мъртва точка на бойното поле, при едно сражение, дето хиляди хора умиратъ, а само единъ човѣкъ, който седи тамъ, на тази точка, не го убиватъ. И докато трае сражението, тази точка остава извънъ огъня на сражението. Та рекохъ, мъртвата точка, това е Божиятъ показателъ, който показва пѣтя на разумнитѣ души. И у всинца ви както тукъ, тѣй и по цѣлия свѣтъ, у всички хора има желание да се подигнатъ, да иматъ знание, да могатъ да пишатъ, да учатъ. Всѣки човѣкъ има желание да се прояви. Но животътъ на всѣки единъ човѣкъ е опредѣленъ. И тѣй, въ една мъртва точка човѣкъ не може да се прояви.

Сега азъ ви давамъ тия напѣтвания, понеже въ живота си вие ще срещнете такива мъртви точки. Запримѣрь, вие не може да учите, нѣмате вдѣхновение да учите, не четете, не работите. Другъ пѣкъ казва: „Азъ завършихъ еволюцията си.“ Или казва: „Азъ нѣма да работя, не мога да работя.“ Такъвъ човѣкъ се намира въ една мъртва точка на своя животъ. Ти ще излезнешъ изъ тази мъртва точка. Въ мъртвата точка нѣма и наука, тамъ не се учи. Оттамъ ще излезнешъ. Въ мъртвата точка на религията, нѣма и да се молишъ. И да се молишъ, отъ Невидимия свѣтъ нѣма да те слушатъ. Тогава ще знаете, щомъ дойдешъ до тази мъртва точка, ти имашъ една велика

истина въ себе си, че ти си на единъ кривъ пѣтъ. Божиитѣ точки пѣкъ показватъ, че ти си на правия пѣтъ. Тѣ показватъ правия пѣтъ. А щомъ се намиращъ на мъртвата точка на живота, показва, че ти не се намиращъ на правия пѣтъ. И Невидимиятъ свѣтъ или Богъ, Който те е училъ, те е турилъ въ тази точка, да те спаси, за да можешъ да свършишъ добре живота си. Показва ти, че не си на правъ пѣтъ. Другояче, ако бѣше попадналъ на друга точка, щѣше да останешъ съ нѣкоя повреда на организъма си - щѣше да се осакатишъ най-малко.

Запримѣръ вземете науката зоология, какво приложение може да ѝ се даде като се изучаватъ формитѣ на животнитѣ? Или ако се вземе бактериологията, отъ какво е произлѣзла, отъ коя наука е частъ? - Отъ зоологията, взето специфична частъ или отдѣлъ отъ вреднитѣ животни, бактерии и микроби. Какъ може да се изучава вътрешния животъ или вътрешния характеръ на микробитѣ? Изучаватъ се отровнитѣ извержения, които оставатъ въ организма на човѣка. Бактериолозитѣ иматъ думата за тази болестъ у човѣка и съ тази си наука принасятъ голѣма полза на хората. Ако вземете ботаниката, има специфични растения, отъ които, ако вземете отъ сока имъ, въ старо време биха опредѣлили вашия животъ. Следователно, частъ отъ ботаниката влиза и въ съвременната медицина. И тамъ се употрѣбаватъ соковетѣ на разни растения като лекарство. Сега ние вървимъ още по единъ пѣтъ на негативната наука. Тя е хубава, да се предпази чо-вѣкъ отъ злините, които съществуватъ въ свѣта. Запримѣръ сега, ако дойде единъ лекаръ, той ще ви даде единъ цѣръ, за да спре преди всичко размножаването на тия микроби у васъ. А ще дойде единъ день, когато този лекаръ ще ви даде, за да ви помогне, да ви излѣкува, малко елексиръ на живота. За сега този елексиръ го нѣма и хората сега се задоволяватъ само съ това да отмахнатъ временно злото отъ организъма. После това зло пакъ ще се яви.

Сега, всѣки единъ отъ васъ трѣбва да си създаде едно ясно понятие за себе си. (*Учительтъ при черната дѣска.*) 2
3 4 5 6 7 8 9 10 11 12. Представете си сега, че това сж живи

сшщества и се опредѣля нѣкакъвъ редъ вътре. Тритѣ може ли да играе ролята на дветѣ, тъй както сж наредени въ дадения случай, въ тази система? - Не може. Съ колко тритѣ е по-голѣмо отъ дветѣ? Тритѣ, взето като число отдѣлно, е по-голѣмо отъ дветѣ. Но поставено въ тази система, както го написахъ на дѣската, дветѣ е по-голѣмо отъ тритѣ, три е по-голѣмо отъ четири и т.н. и накрая 2-тѣ е най-малко отъ всичкитѣ други цифри. Въ началото това число две е най-голѣмо, а накрая то е най-малкото. Какъ тогава казвате: „Азъ, първиятъ, голѣмиятъ, който съмъ игралъ такава роль в свѣта, че да ме оставатъ на заденъ планъ сега. Не знаятъ ли, че азъ съмъ едно грамадно число?“ При туй движение на числото, както е написано цѣлото число, ти си поставенъ накрая и си най-малката величина. Но ако на това число се поставятъ запетайки: 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, то цѣлото число се измѣня. И всѣко число си носи своята стойность. Но това е вече индивидуализиране на числата. Тъй всѣко число означава стойността, която е скрита въ него.

Та рекохъ, ако едно число не може да се измѣни, то се намира въ една мъртва точка. Ако ти не можешъ да вземешъ всичките положения на едно число, да можешъ да взимашъ навсѣкжде мѣсто, ти се намиращъ въ една мъртва точка. „Ама азъ нѣма да ставамъ мостъ на всички.“ - Ще станешъ мостъ и по твоя грѣбъ ще минаватъ и по тѣхния грѣбъ ще минавашъ. Сега, нали често бащата носи детето си на грѣба. Какво има отъ това? Нищо. Той нѣма презъ цѣлия си животъ да го носи. Растенията не ставатъ ли мостове на хората? Тогава по тази теория и вие, като сте били растения, и вие сте били мостове на хората. Обаче, въ сегашното състояние, казвате, мостъ не можете да станете. Казвашъ: „Азъ мостъ нѣма да стана.“ Но въ вашитѣ идеи и въ умствено отношение, или въ морално отношение мостъ ще станешъ. Ако не си достигналъ до нѣкоя мъртва точка, мостъ нѣма да станешъ, но ако си достигналъ, ще станешъ мостъ.

Добре, сега вие сте изучавали числата. Имате едно число 1, ако туй число не е живо, то има значение само като

количество, но ако поставите туй число като единъ човѣкъ, мъжъ или жена, тогава въ всѣка една единица се криятъ много качества. Ако туримъ единъ виденъ философъ, капитетъ или нѣкой юнакъ, тогава въ тази единица сж скрити множество сили. Ако туримъ 2 и приемемъ, това сж двама души, хора, единъ мъжъ и една жена, 1 и 1 колко правятъ? $1 \times 1 = 1$, $1 + 1 = 2$. Единицата показва едно състояние, едно мъртво положение. Само единицата, като се развиватъ числата, се намира въ едно мъртво състояние. Ако поставите единицата въ успоредно състояние (11), ще се яви числото 2 (II). Туй показва, че единицата е излѣзла отъ своето мъртво положение, започнала е да строи, да работи. Разумността на единицата е надделѣла на препятствията, които се намиратъ у нея. Надделѣла е на трудноститѣ на мъртвата точка. Да кажемъ, това е единъ търговецъ, капиталътъ му е билъ въ застои, не намира изходенъ пѣтъ, но тъй се случавъ, той излиза изъ тази мъртва точка и става числото 2. Значи, първото нѣщо: той трѣбва да напусне мъртвата точка. Следъ туй и числото 2 се намира въ мъртво положение. Мъжътъ и жената, като се оженатъ и нѣматъ деца, и тѣ се намиратъ въ мъртвата точка. Тогава имаме числото 4, $2 \times 2 = 4$ и $2 + 2 = 4$. Ако обаче се събератъ $1 + 2 + 3 + 4 = 10$. Въ 4-тѣ има едно действие, че съдържа въ себе си числата до 10. Обаче дветѣ единици умножени, не съдържатъ числата до 10, а оставатъ само 4.

Следователно $2 \times 2 = 4$ показва въ даденъ случай посоката, къмъ която човѣкъ трѣбва да се движи или посоката, къмъ която числото 2 трѣбва да се движи. Тогава ние определяме: 2 е посоката на единицата; 3 е посоката на дветѣ, 4 - на тритѣ и т.н. Това сж все посоки, излѣзли отъ тази мъртва точка. И да изучаващъ живитѣ сили на тия точки, то значи, твоятъ животъ да бжде прогресивенъ. И сега хората сж дошли до едно суевѣрие, тѣ изучаватъ числата като мъртви точки. Нѣкои казватъ: Четвъртъкъ е за мене мъртва точка, въ този день не ми върви нищо. За другитѣ петъкъ е мъртва точка. За българитѣ вторникъ и петъкъ сж мъртви точки. Българинътъ тогава не захваща работа или не отива на работа. У евреитѣ

сжбота е мъртва точка и като такава мъртва точка, тѣ казватъ: „Тя е само за Бога. Богъ е казалъ: Шестъ дни ще работите, а седмия денъ ще почивате.“ Тоестъ: единъ денъ ще оставите за Мене, азъ ще ви покажа въ коя посока да вървите. Въ всѣки 7 дена има една мъртва точка и почивката е мъртва точка или азъ я наричамъ Божия точка. Богъ ще ти покаже посоката, въ която да вървишъ. Азъ рекохъ, мъртвата точка показва посоката или какъ трѣбва ти да вървишъ.

Въ всѣка мъртва точка има скрита една Божия Истина. И всѣки единъ отъ васъ, който е разуменъ, като разбира, може да помага на себе си и може да помага и на другитѣ. И всичкото падане на хората и въ старо и въ ново време е ставало винаги въ тази мъртва точка. И трѣбва да се обяснява много, за да се разбератъ мъртвитѣ точки. Щомъ опредѣлишъ на единъ човѣкъ, де се намира или въ коя мъртва точка се намира той, ти вече можешъ да му кажешъ какво ще му се случи въ живота и можешъ да му покажешъ правия пѣтъ. Всичко това е обосновано, единъ простъ примѣръ има: ако единъ френологъ те пипа съ ржцетѣ си по главата и намѣри, че главата ти отгоре е широка, въображението е силно развито или чувството за красивото е добре разработено, ще ти каже: „Ти, като забогатѣешъ въ живота си, ще обичашъ добре да бждешъ облеченъ, да имашъ много кжци, да живѣешъ хубаво.“ Кждето туй чувство го нѣма, той казва: „Ти ще бж-дешъ развлеченъ, окжсанъ, ще имашъ много петна по дрехитѣ си, ще носишъ скжсани обуца, философъ ще бждешъ.“ Защото, който се облича хубаво, той не може да бжде философъ. Това е единъ вжтрешенъ стремежъ. Който ходи хубаво облеченъ, има стремежъ да се покаже. А който не обръща внимание на дрехитѣ си, той не иска да се покаже.

После, у нѣкои е развито чувството на стяжанолубие. Туй чувство има нѣколко степени. Нѣкой пѣтъ е развито въ материално отношение, стремежъ къмъ богатство; нѣкой пѣтъ е развито въ умствено отношение, иска да придобие всички познания, да прочете тази книга, онази. Има такива философи, събралъ той цѣла библиотека, знае всичко, кое

кжде се намира. И минава за единъ много ученъ човѣкъ. Но у него туй чувство така е развито, като една страсть.

Сега туй учение, което сега ви изнасямъ за мъртвитѣ точки, другъ пжтъ не сте го слушали. И дълго време трѣбва да се работи въ тази насока, за да се разбере приложението му. Въ приложението се изисква стабилностъ вътре, за да прогресираща човѣкъ въ живота си. Изисква се голѣма устойчивостъ. Да допуснемъ вие поставите заека на постъ съ пушка да пази. Вие му кажете: „Поста нѣма да напускашъ, само като дойде другъ да те смѣни.“ Той ви каже: „Слушамъ, ваше благородие!“ Той се разхожда, караули. Но като чуе най-малкия шумъ, той офейка, казва: „Страшна е тази работа! Не е за мене.“ Отъ гледището на заяка, не е заради него, но и отъ гледището на този, който го е поставилъ на този постъ и той не е билъ на мѣстото си, не е трѣбовало да постави заяка на това мѣсто. Та често вие поставяте нѣкои ваши способности да извършатъ нѣкоя работа, когато тѣ не сж въ сила да я извършатъ. Сега запримѣрь, вие не знаете, коя е силата въ васъ, съ която вие трѣбва да работите. Коя е мощната сила у васъ, не знаете. Нѣкои хора може да отличите много добре съ нѣкоя способностъ. Но у човѣка има известни сили, които трѣбва да бждатъ ръководни пунктове за самия него. Такива ръководни пунктове философитѣ сж ги дефинирали и класифицирали различно. Напримѣрь, тѣ казватъ: „Умътъ трѣбва да ръководи чувствата, или моралнитѣ сили трѣбва да ръководятъ чувствата, или неговата воля трѣбва да го ръководи.“ Но волята може да има само тогава сила, когато при всички изпити, при които може да бжде поставенъ, остане на поста си.

Та рекохъ, вие въ живота си всѣки день може да се намерите въ такава една мъртва точка. Индиферентенъ си, неразположенъ духомъ, но ти ще се благодаришъ, че си дошелъ до тази точка, тя е спасителна точка, която опредѣля твоята посока за този день, за живота ти. Ти може да не си разположенъ, казвашъ: „Не остава вече нищо зарадъ менъ.“ На бойното поле не остава мѣсто за тебе, но на друго мѣсто ос-

тава. По този начинъ ще работите при мъртвитѣ точки. И вие ще знаете следующата посока, въ която трѣбва да идете.

Има такъвъ единъ законъ: следъ всѣко едно тягостно състояние, следъ всѣко едно обезсърчение, следъ всѣка една несполука, ще се случи нѣщо добро за тебе. Всички тия неуспехи, това е мъртвата точка въ живота ти. И ако ти слушашъ Провидѣніето или това, Разумното въ свѣта, то следъ тази несполука, ще ти се случи нѣщо добро. И туй добро ще съотвѣтствува на страданията, които си ималъ. Каквото е било страданието на човѣка, такава ще бжде и радостта. Въ свѣта има една равномѣтка на силитѣ. Каквато е скръбта, такава е и възнаграждението. Сега вие казвате: „Защо е така?“ Вземете простия примѣръ, да допуснемъ майка, която има обичъ къмъ детето си. Като се е родило това дете, тя е викала цѣлата махала на угощение, радвала се е. Но следъ 4-5 години това дете умира. Тогава скръбта ще бжде толкова голѣма, колкото е била радостта въ началото. Колкото хора сж дошли на рождението му, толкова може да идатъ и на погребението му. Нѣкой пжтъ може да вариатъ тия числа съ една малка разлика. Ако имате една статистика, ще видите, че колкото души сж ви посрещнали, толкова души и ще ви изпратятъ.

Та рекохъ, вие ще вървимъ по този пжтъ, докато дойдемъ до онази областъ, дето хората нѣма да умиратъ. Когато излѣзнемъ изъ областта на мъртвитѣ точки. Сега тѣ сж спасителнитѣ точки, показватъ, че трѣбва да вземемъ друга посока на движението. Та, като излѣзнете изъ тази областъ, тогава цѣлиятъ ви животъ ще се измени. Пъкъ сега, ако питате защо сж поставени тия мъртви точки? - Рекохъ, тѣ сж спасителнитѣ положения за човѣка. Щомъ дойдете до едно голѣмо изпитание, вие сте на една мъртва точка. Внимавайте върху посоката, какво ново може да направите. Ако направите нѣщо ново, съществуването ви ще се измѣни, въ туй състояние вие не можете да живѣте, вие трѣбва да го измѣните. Ако останете още въ сжщото положение, въ васъ ще настане едно втрѣсване. Запримѣръ, човѣкъ обича нѣкои храни, но когато нѣкоя храна му се е втрѣснала, вие не можете да го

накарате вече да яде тази храна. Той казва: „Туй го не искамъ по никой начинъ!“ Това сж мъртви точки на храната.

И въ съвременното щастие на човѣка пакъ има такива мъртви точки. И въ религиозния животъ, и въ учения животъ или въ науката, навѣкжде има такива мъртви точки, азъ ги наричамъ, както ви казахъ, „спасителни точки“. И когато дойдатъ изпитанията на тия точки, човѣкъ трѣбва да се обръща къмъ Бога, да му покаже правия пѣтъ, да излѣзе изъ този пунктъ на живота си. Когато евреитѣ дойдоха до този моментъ, до тази мъртва точка, тѣ се обърнаха къмъ Бога и Богъ имъ изпрати Мойсей, да имъ помогне. Тѣ казваха: „Този животъ е непоносимъ вече за насъ.“ И Мойсей имъ каза: „Ако не излѣзнете изъ тази точка, вие ще умрете.“ И въ едно бойно поле тази точка ще се измѣсти. Щомъ се започне едно ново сражение, мъртвата точка и тя се измѣня, не остава сжщата. И този човѣкъ трѣбва да напусне мѣстото си, ако той остане на сжщото мѣсто, ще го убиятъ, защото мъртвата точка се е измѣнила. Следователно, при второто сражение да те нѣма на първото мѣсто. При третото сражение, ти пакъ ще се измѣстишъ, ще видишъ кжде се намира сега мъртвата точка.

Мене ми разправяше единъ войникъ, при едно сражение били 10 души на едно мѣсто, заповѣдано му било да държи войницитѣ на това мѣсто. Той казва: “Цѣлия день ни обстрелваха, гранати падатъ, но нито единъ отъ насъ не умрѣ.“ На втория день, той казва: На друго мѣсто трѣбва да идемъ. Но нѣкои отъ войницитѣ казаха: Не, тукъ е хубаво и останаха тамъ, на първото мѣсто. Не се минаха 10-15 минути, пада една граната и всички ги убива.“ Затуй рекохъ, при мъртвата точка нѣма да седишъ дълго време. В дадения случай тя ти казва да излѣзнешъ отъ туй положение, да напуснешъ тази мъртва точка. И ако седи човѣкъ дълго време въ туй положение, това е лошо зарадъ него самия. Една лоша мисль е една мъртва точка за тебе. Щомъ я измѣнишъ или напуснешъ, то е едно велико благо заради тебе. Показва, че ще дойде едно добро за тебе!

- Свѣтлиятъ пѣстъ на Мѣдростѣта води къмъ Истината!

-Въ Истината е скритъ животът!

6.05 часа сутринѣта

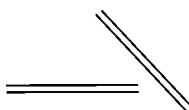
3 школна лекция на
I-ви Окултенъ Специаленъ класъ,
7.IX.1928 г., петѣкъ,
Изгрѣвъ, София

ВЪНШНИ И ВЪТРЕШНИ ВЛИЯНИЯ

5 часа сутринта

Отче нашъ

Допуснете, че ви дадатъ задача за докторатъ по философия, техника или друго нѣщо. И ви зададатъ тема: „По наклонена площъ“. Какво разбиратъ отъ думитѣ: по наклонена площъ? Той върви по наклонена площъ. Въ морално отношение не му върви. Успѣхъ нѣма да има.

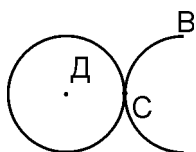

Де е злото, че върви по наклонена площъ? Трѣбва да се опредѣли съ колко е наклонена площта. Кой наклонъ е най-опасния?

Да кажемъ, че той върви по една хоризонтална площъ. Значи, при наклонената площъ има известна опасностъ, а при хоризонталната - по-малка е опасността. Питамъ сега: ако тѣ сж две плоскости, ако едната е планински върхъ, а другото е долина или равнина? Двама души сте вие. Явите се въ свѣта. Тогава ви дадатъ изборъ, да си изберете живота по наклонена площъ или по хоризонтална площъ. Сега каква е вѣроятността за тѣзи двама души; можете ли да предвидите вие, като трето лице, като арбитъръ, кой кое ще избере въ дадения случай? Тѣ сж разгледани нѣщата отъ чисто реалистично гледище.

Мога да ви дамъ едно обяснение. Да допуснемъ, че влѣзете въ единъ класъ отъ стотина души ученици. Обаче въ този класъ има само единъ човѣкъ съ сини очи, а другитѣ сж съ черни или кафяви очи. Да кажемъ, че нѣкой влѣзе въ класа, може ли да предскажете, като се сприятели този човѣкъ, кой приятелъ ще си избере? Какъвъ ще бжде приятельтъ му? Да избере съ сини очи има само една възможностъ. А да избере съ кафяви очи има по-голѣма вѣроятностъ. Първиятъ, като избере съ сини очи, то вториятъ следъ него, нѣма вече изборъ. Но не всички тѣзи съ кафяви очи сж еднакви.

Онзи, първият има преимущество. Какво да кажемъ, че не върви по наклонна площъ, [...]. 50 на сто е върно, че наклонна[та] площъ е опасна. Рѣкитѣ по наклонна площъ текатъ, а на хори-зонтална площъ рѣкитѣ не текатъ. Всички рѣки, на които наклонѣтъ е много голѣмъ, правятъ голѣми издѣлбавания и дали нѣкой човѣкъ върви по наклонна площъ или по хоризонтална, това може да се опредѣли отъ физиогномиститѣ. Тѣ опредѣлятъ условията на живота. Може да се покаже дали човѣкъ върви по наклонена площъ или по хоризонтална. Природата е съчетала всички възможности, че да си помагатъ. Всѣка наклонна площъ има отношение съ една хоризонтална площъ.

Питамъ сега: *Д* е кола, която се движи, предава своитѣ енергии на точката *С* и чрезъ точка *С** на предмета *В*. Всѣкога, при съприкосновение, се предава енергия. Следователно, всѣкога при едно съприкосновение, при каквото и да е съприкосновение въ свѣта, има две възможности: или ще предадешъ или ще дадешъ. Науката въ свѣта седи въ това, да опредѣли пѣтя, по който човѣкъ е допѣлъ. Щомъ дойде човѣкъ, той трѣбва да знае по какѣвъ пѣтъ е допѣлъ. Ако е допѣлъ по една наклонена площъ или по една хоризонтална площъ, то си има своитѣ причини отъ чисто физическо гледище. Ако у насъ не сж развити способности за причини и последствия, по каква площъ е допѣлъ? По наклонена площъ може да се сѣе жито. Вие може да кажете: „Какво отъ това?“ Това е жито, ябълки, круши, но представете си, че вие живѣете въ единъ свѣтъ и че вашитѣ бждещи възможности зависятъ отъ житото, отъ царевичата. Да кажемъ, че вашиятъ баща е земледѣлецъ и вие имате желание да следвате. Ако житото и царевичата станатъ, то баща ви ще отпусне, ще отдѣли средства, за да ви прати въ странство. Но, за да стане царевичата, зависи отъ характера на

* Съ курсивъ безъ кржгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допѣленъ по смисълъ, на мѣста, гдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

наклонената площ. Всъкога въ природата единъ характеръ, който е енергиченъ, той върви по наклонената площ. Има слизане, импулсъ има въ неговитѣ движения. А онези хора, които вървятъ по хоризонталната площ, тѣ сж флегматици и тѣхната дейность се предѣля отъ онѣзи, които вървятъ по наклонената площ.

Нѣкой казва: „По наклонена площ не трѣбва да се ходи, презъ права, хоризонтална площ трѣбва да се ходи.“ Въ това отношение нѣкой може да каже: „Въ моя характеръ има лоша черта, азъ пиша много импулсивно.“ Импулсивността, това значи една наклонена площ. Трѣбва най-първо да се опредѣли наклона на вашата наклонна площ. Вие не сте опредѣляли силата на вашата импулсивность. Отъ импулсивность до импулсивность има разлика. Нѣкой каже и свърши, направи. Той не говори общо. Напримѣръ нѣкои деца сж много импулсивни. Нѣкое дете ще настоява, ще плаче, докато се изпълни желанието му. Нѣкой пжтъ може да остане само съ плакането, а нѣкой пжтъ може да получи нѣкой подаръкъ. Подаръкътъ може да бжде двоякъ. Нѣкой пжтъ това, което иска детето, му се дава, а нѣкой пжтъ бащата може да донесе една тояжка. И тояжката е подаръкъ. Понеже детето е вървѣло по една наклонена площ и тогава енергията отъ пръчката се предава на детето. Минава енергията, тя се трансформира. И отъ детето известна енергия протича въ тоягата. А бащата, понеже е уменъ, то тази енергия протича въ известенъ резервоаръ и бащата я складира за бждеще. И ако бащата не прави така, то това дете за бждеще нѣма да забогатѣе. Този въпросъ има известна философска страна. Ако вие сте едно дете и бащата слага тояжката нѣкъде въ васъ, вие ще почувствувате известна енергия. Бащата може да сложи тоягата въ ржката. Старитѣ учители биеха децата. Първия пжтъ, когато го биятъ, детето не знае какво нѣщо е тънката пръчка и подава ржката си. Но втори пжтъ детето си оттегля ржката.

Въ живота се явяватъ редъ противоречия въ сегашното развитие на човѣка. И ние седимъ и размишляваме защо

животът е създаден по единъ или по другъ начинъ. Той е създаден по чисто наученъ начинъ. Имаш известна мъжнотия, то е една задача. И задачи ще имаш. Имаш нужда да носиш обувца, шапка, да лѣгаш, да ставаш, това е все задача - проблеми въ свѣта.

По какви съображения се яви гладътъ въ свѣта? Не сте си задавали този въпросъ. Гладътъ е най-моцната сила, която кара цѣлото органическо царство. И хората казватъ: „Прегладнѣхъ.“ Той гладувалъ, гладувалъ и после не му се яде вече. Дойде до едно състояние и заспи. Прегладнява, значи до едно състояние дохожда на умора. Имаш само едно желание интесивно и после се уморяваш и имаш желание да заспиш. Предпочиташ да заспиш отколкото да ядеш. Има ли нѣкаква връзка между глада и спането? Да кажемъ, че децата играятъ на лотария. Всичкитѣ билети сж 100 и 10 билети печелятъ. 10 души сж взели билети, можете ли да опредѣлите научно, кой ще вземе печалбата отъ тѣзи билети? Вие може да кажете, че това върви по произволъ. По видимому така е, вие имате известна ваша мисль, вие имате една лотария, можете ли да знаете, каква е вѣроятността за постижението отъ нея? Вие имате една лотария. Има 10 възможности за печалба. Това сж най-щастливитѣ добри условия, при които вашата мисль може да се реализира. Това представлява първата печалба; втората печалба представляватъ условия, пакъ благоприятни, но не толкозъ и т.н. И най-после ще имате билетъ при най-малка печалба. Т.е. ти си при най-беднитѣ условия, при които може да се реализира вашето желание. Значи има една междина, която ще покаже възможноститѣ. Сега отъ какво зависятъ тѣзи вътрешни възможности? Лотарията изкуство ли е или занимание?

По наклонната площъ трѣбва да ходятъ умнитѣ хора. Зависи отъ тази площъ, каква е? Дали е гладка или е хълмиста? Тази площъ си има своитѣ служби. Но има единъ, който върви по наклонната площъ, той върви като на хазартна игра. Ако не употребилъ своя умъ и своята воля и се оставилъ по течението, какво ще стане отъ тебе. Че каква лошевина има

да се върви по течението? За нѣкои казватъ: „Върви срещу течението.“ Нѣкои казва: „Може да се върви срещу течение-то.“ Но тази максима не се потвърдява. Сегашнитѣ параходи вървятъ по течението и срещу течението. Значи, зависи отъ това дали влагашъ своята воля или своя умъ. Нѣкой казва: „Срещу общественото течение не трѣбва да се върви.“ Други казватъ друго: „По течението не трѣбва да се върви.“ Кое е моралното? Ако си при нѣкоя рѣка и живѣешъ самъ, до града е далече - 40-50 км., или трѣбва да вървишъ съ лодка. Рѣката изтича отъ града и минава покрай твоето жилище. Тогава, когато отивашъ въ града, вървишъ срещу течението, а когато се връщашъ у дома си, вървишъ по течението. А може разположението да е обратно - рѣката минава покрай твоята къща и после отива въ града. Тогава ще бѣде обратното. Де е погрѣшността на това твърдение? Всѣкога въ природата вървишъ „за“ и „срещу“. Но нѣкой ще каже: „Въ свѣта не може ли безъ зло?“ - Не може. Свѣтътъ, както е създаденъ сега, за да има течение на една рѣка, за да има каквото и да е течение, трѣбва да има едно малко наклонение.

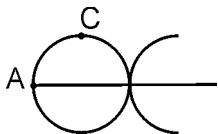
Допуснете, че когато вие вървите противъ течението, то е зло. А когато вървите по течението, то е добро. Въ първия случай ще харчите повече енергия, а при втория случай, ще печелите енергията и работата по-лесно ще се свършва. Онзи, който работи съ злото, винаги губи. А онзи, който работи съ доброто, той печели. Онзи, който прави добро, и той губи понѣкой пжтъ. Когато нѣма никакво зло, тогава нѣма да има никакво движение, никакъвъ импулсъ. Злото въ това отношение е само една възможность. И ако вие не знаете какъ да използвате тази възможность, то ти ще превърнешъ една възможность да стане зло. Да опредѣля, че вие имате една тенджерка отъ медъ; ти не си запознатъ съ *законитѣ* на оловото и безъ да калайдисате сжда, сварите бобъ. Нѣкой ви казва: „Следъ като сварите боба, веднага да го извадите отъ сжда, бобътъ да не пресѣдява въ този сждъ.“ Вие ще кажете: „Защо да не седи въ този сждъ?“ Ако оставите вашия бобъ, какво ще стане? Злото е, че този бобъ ще отнеме нѣщо

отъ бакъра. Ще стане една обмѣна на тѣхнитѣ енергии и ще има отравяне.

Следователно, всичкитѣ наши морални правила си иматъ своя произходъ. Казваме: „Не лъжи!“ Лъжата си има свой произходъ. Или казваме: „Говори истината. Бъди твърдъ. Бъди прилеженъ. Не бъди ленивъ.“ Това сж известни правила, които служатъ за успѣха на живота.

Вие искате да бъдете щастливи. Вие искате да вземете най-хубавото положение - първия билетъ. И казвате: „Да бъда азъ единъ князь, богатъ човѣкъ.“ Въ единъ вестникъ пише едно антрефиле*, че единъ българинъ се е оженилъ за една богата американка. Каква вѣроятностъ има въ това? Той вне-сълъ една голѣма сума - 5 хиляди долари, да се раздадатъ на 5 души писатели. Ще кажете: „Ето единъ българинъ, който може да оправи работитѣ на България!“ Това твърдение на вестницитѣ вѣрно ли е? Това сж възможности. Като дойдете въ свѣта, ще приемете живота въ неговото положение. Всѣки единъ човѣкъ да приеме условията, при които се ражда, и да почне да ги изучава. Той трѣбва да изучи окръжаващата среда, каква е обстановката, дали е поле или планина. Баща му, дѣдо му, баба му какви сж били. И ако той е уменъ човѣкъ, той всѣкога ще може да опредѣли какво ще бжде неговото положение въ свѣта. *За какво го* е предназначило Провидението?

Вие казвате нѣкой пжтъ: „Даже като вѣрвамъ въ Бога, какво ще ми даде Господъ?“ Тогава азъ ще задамъ този въпросъ: Като свиря на цигулка, какво ще ми даде цигулката? Ако дѣламъ съ тесла като дърводелецъ, какво ще ми даде теслата? Ако зная да дѣламъ, теслата ще ми даде нѣщо, но ако не зная да дѣламъ, нѣма да ми даде нищо. Ако човѣкъ знае да дѣла, всѣки ще го повика; ако не знаешъ да дѣлашъ като майсторъ, тогава кой ще те повика? Ти казвашъ: „Да мисли човѣкъ.“ И мисълта е нѣщо творческо. Ако

* антрефиле (отъ фр.) - кжса статия или малко съобщение, между други въ вестникъ, обикновено отъ частно-лично естество.

знаешъ какъ да мислишъ, добре е. Но ако не знаешъ какъ да мислишъ?

Това колело да го направятъ на хороскопъ. Да кажемъ, че [въ] единъ хороскопъ при точката А се показва Венера съ едно добро съчетание съ Слънцето и съ Марсъ. Какъвъ ще бжде този човѣкъ? А да допуснемъ, че Сатурнъ е въ най-високата точка С, на зенита. Той има влияние. Какво влияние ще окаже той на Венера? Сатурнъ е бащата. Да кажемъ, че Венера е дъщерята. Тази дъщеря върви отъ А къмъ С, отива къмъ бащата. По този пътъ има доста красиви момци. Тя е красива мома. Всички тия течения влияятъ на Венера. Понеже той обича дъщеря си и момците я обичатъ. Тогава бащата взима всички предохранителни мѣрки и казва: „Азъ трѣбва да си дамъ думата.“ Когато ти се движишъ по известна орбита къмъ баща си, това сж вжтрешнитѣ условия и тамъ има и посторонни влияния.

Да кажемъ, че ние искаме да направимъ нѣщо. И казваме: „Чакай, какво ще каже баща ми, да изпълня неговата воля.“ Искаме да сме подъ влиянието на Бога. Това сж вжтрешнитѣ влияния. А има и външни и вжтрешни влияния. А понѣкой пътъ очисти и махна С, затрия го отъ ума си. Има нѣкои нѣща, които сж вѣрни, а други не сж вѣрни. Напримѣръ нѣкой казва: „Азъ съмъ безвѣрникъ.“ И ти го убеждавашъ. Имашъ ли право да го убеждавашъ. Понеже хората сж създали единъ изкуственъ богъ и сж накарали хората да вѣрватъ въ единъ лъжливъ богъ. Той, като се освободи *отъ вѣрата въ изкуствени богове, тогава не се ли е освободилъ?* Тогава азъ, като му кажа: „Ти си безвѣрникъ“, азъ съмъ безбожникъ, защото като вѣрвамъ въ единъ изкуственъ богъ, то вѣрването ми е лъжливо. Да кажемъ, че вълкътъ дохожда и казва, че вѣрва въ Бога и азъ ще му докажа, че вѣрването му е лъжливо. Ако вълкътъ каже, че е роденъ отъ овца, азъ ще му кажа: „Можешъ ли да пасешъ трева?“ Агнето дойде и каже, че е родено отъ майка вълчица. И това не е вѣрно.

Това, въ което вѣрвашъ, трѣбва да имашъ качества отъ него. Ако вѣрвашъ въ Бога, ще приличашъ малко на Него.

Тогава ще си уменъ. А сегашнитѣ хора мислятъ, че като върватъ въ Бога, ще обезумѣятъ. Кога става това? Той ще си направи единъ господъ като идолопоклонникъ и казва: „Малко парици ми трѣбватъ.“ На първия день каже така, на втория день - сжщото и т.н. И най-после му каже: „Не разбирашъ ли ти?“ И такъвъ човѣкъ най-после ще обезумѣе. Ти намѣри едно живо сжщество, а не глупаво сжщество, което ти си създалъ въ ума си. А Великата реалностъ, Богъ, като Му кажешъ веднѣжъ, Той разбира. И като се молишъ много пжти и Той не отговаря, тогава ти вървишъ по единъ погрѣшенъ пжтъ и ти си създалъ единъ кумиръ. Като идешъ при Него нѣма да плачешъ. Той ще каже да престанатъ сълзитѣ. И ще ти каже причинитѣ, защо си страдалъ. Ти ще Му кажешъ: „Вечерно време въ гората се лутамъ.“ Господъ ще каже: „Нѣмаше защо да се луташъ вечерно време въ гората. Стой и после, като се съмне, тръгни.“

Природата не търпи еднообразие. Богъ е една Разумность, толкова разнообразна, че всѣки день, всѣка минута, всѣка секунда имаме да видимъ нѣщо красиво въ всичкитѣ Негови прояви. И не само въ този животъ, но и въ цѣлата вѣчностъ има какво да видимъ въ величието на Бога. Той нѣма да ти се покаже само въ една форма. Само по единъ начинъ. Казватъ за нѣкого: „Той е религиозенъ човѣкъ, но не е уменъ човѣкъ.“ Тогава той си е направилъ кумиръ. Напримѣръ единъ цигуларъ, като си създаде идеята, че свири и че като него нѣма другъ. Той е на погрѣшенъ пжтъ. У него трѣбва да има непреривенъ процесъ на свирене. Той, като постигне една техника, трѣбва да знае, че предъ него има друга една техника. Напримѣръ *по цигулка си виртуозъ*, но ако ти дадемъ пиано, ще може ли да свиришъ. Нѣкой казва, че е виртуозъ и че може да свири на латерна.

Знанието, което ние имаме, животътъ, съ който разполагаме, цѣлиятъ нашъ земенъ животъ е забавление за други разумни сжщества. Ние имъ служимъ просто за развлечение. За умнитѣ сжщества въ свѣта ние на земята имъ служимъ за забавление. И когато тѣ искатъ да гледатъ театръ, тѣ идватъ

тукъ и гледатъ какъ нѣкой пѣшка подъ нѣщо; какъ нѣкой плаче, въздиша, а нѣкой иска да се беси. Какъ нѣкой [...] баща му умрѣлъ, майка му умрѣла и прочие. Нѣкой ангелъ строи една система, уморилъ се и Господъ му далъ една малка отпускатъ, да гледа представление тукъ на Земята. Интересенъ сюжетъ представлява, като гледа какъ тичатъ тукъ и плачатъ. Той има фотография, тъкмо заплачешъ, те фотографира и тури плочата въ торбата си. Искашъ да откраднешъ, той пакъ фотографира и тури въ торбата. Него го интересува механическата страна. Онзи, който открадне, какви движения прави?

Онова дете, което се е качило на едно дърво, за да вземе плодове, това по отношение на хората е претѣжпление, но по отношение на Първичната Причина не е претѣжпление. Нѣкой ще каже, че този моралъ не е валиденъ. Единъ богатъ плантаторъ направилъ градина, дошло едно дете да вземе плодъ отъ градината и слугата започналъ да го налага. Плантаторътъ казалъ на слугата: „Защо го биешъ? Пуснете го!“ И му далъ цѣла кошница плодове. И му казалъ: „Втори пѣтъ, като минешъ, пакъ ела.“ А на слугата казалъ: „Нѣма да го биешъ.“ Слугата го налага, а господарътъ му дава. Това е защото слугата разсѣждава по единъ начинъ, а господарътъ по другъ начинъ. Господарътъ е свободенъ. Ние въ съвременния моралъ приличаме на този слуга. Нѣкой казва: „Ако даваме постоянно, ще се свършатъ благата.“ Не, Божиитѣ блага сѣ нескончаеми. То е както да си при единъ голѣмъ изворъ. Напримѣръ има единъ голѣмъ изворъ и единъ човѣкъ взема отъ него една кофа вода и го налагатъ. Тази вода нѣма ли да изтече, ако не вземешъ кофа вода. Има нѣща, които не могатъ да направятъ частна собственостъ. Отъ тази вода всѣки день идватъ и взиматъ. *Моралътъ* е вътре, при схващането на Божествения свѣтъ трѣбва да имаме морала на този плантаторъ. Да имаме широко сърдце и само така може да продължи нашия животъ.

Ние всѣки день казваме: „Защо е тази работа така и онази работа?“ Вие едновременно трѣбва да знаете да вървите по наклонна площъ и по хоризонтална площъ. Човѣкъ, който

не знае и дветѣ, той не разбира живота. Ученикѣтъ трѣбва да разбира и *дветѣ*. Нѣкой върви по наклонна площ. Нѣма нищо лошо отъ това. Има нѣкои, които не само слизатъ по наклонна площ, но и се качватъ по наклонна площ. А нѣкои вървятъ по хоризонтална площ. Най-труднитѣ условия сѣ най-красивитѣ условия. И условията, които не сѣ придружени съ мъжнотии, и тѣхнитѣ придобивки сѣ малки. Въ това отношение вие трѣбва да учите.

Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да знае, коя е основната черта на неговия характеръ, на която всѣкога може да разчита. Една задача имате въ този животъ - да намѣрите въ васъ една черта, която никога да се не мѣни. Вие да си я знаете. И когато стѣпните на тая основа, тогазъ въ васъ ще се яви таланта и гениалността. Една черта, на която всѣкога можешъ да разчиташъ. И много неуспѣхи въ насъ се дължатъ на това, че нѣма на какво да разчитаме въ себе си. Напримѣръ ти имашъ идеята за Бога. Дойдатъ ти изпитания и тогава казвашъ: „Почвамъ да се съмнявамъ въ Бога.“ А щомъ имашъ истинската идея за Бога, идея, на която можешъ да разчиташъ, тогава нѣма да има тази идея за Бога* въ тебе при изпитания. Или да кажемъ, че си добъръ човѣкъ. И ако твоето добро не може да издържи до края, тогава остави това добро. Или вземи постоянството. Ако твоето постоянство не може да издържи до край, тогава остави това постоянство.

Казвашъ, че можешъ да изгубишъ вѣрата си. Вѣрата не може да се губи. Или казвашъ: „Богъ ще ме изостави.“ Ти тогава не познавашъ Бога, щомъ разсъждавашъ така. Напримѣръ, момата казва: „Моятъ възлюбленъ може да умре.“ Че отъ где знае, че той може да умре? Ти казвашъ: „Всички хора умиратъ.“ Има изключение. Всички вжжета, които влизатъ въ кладенеца, все се кжсатъ отъ дълго употребление. Но вжжета, които не сѣ влизали въ кладенеца, не се кжсатъ. Тогава какво ще кажете? Първото нѣщо е: ученицитѣ трѣбва да се освободятъ отъ онѣзи наследствени заблуждения. Сега е редъ за освобождаване отъ заблуждението и да се види какво

* тази идея на съмнение въ Бога

ще остане, като се освободишъ отъ тѣзи заблуждения. Това е най-малкиятъ капиталъ, съ който можешъ да разполагашъ, при каквито и да е условия.

Разбира се, при сегашнитѣ условия на живота, ще кажете, че е трудно това за приложение. Единъ американецъ отишълъ въ Германия и попиталъ единъ философъ така: „Нѣма ли кжсъ срокъ за изучаване философията?“ Философътъ му казалъ: „Има и кжсъ срокъ. Може и за 6 месѣци.“ И му казалъ още: „Когато Господъ иска да направи тиква, туря срокъ 6 месеца, а когато иска да направи джбъ, туря срокъ 100 години.“ Има добродетели, които приличатъ на тиква, а други, които приличатъ на джбове. Има вѣрвания, които приличатъ на тиква, а други - на джбове. Има наука, която прилича на тиква, а друга, която прилича на джбъ. За всичко, за всичко може да приложите това правило. Нѣкой казва: „Какъ кратковремененъ е животътъ!“ Тогава азъ му казвамъ: „Този е отъ тревитѣ.“ Нѣкой бърза, тогава азъ му казвамъ: „Този е от тиквитѣ.“ Нѣкой има широко сърдце. Рекохъ, този е джбъ. Нека тиквитѣ да бързатъ. Тиквата много бърза. Джбътъ израства първата година малко и казва: „Стига толкозъ.“ А тиквата я видишъ за 10 дена пуснала цѣло стѣбло и мисли, цѣлия свѣтъ е завладяла. Но дойде есенъта и тя увѣхне. А джбътъ израстне малко първата година.

Рекохъ, ако вашето вѣрую е вѣруюто на тиквата, тогава вие сте за тенджерата. Ако бързашъ, Господъ ще ти каже: „Тукъ ще останешъ.“ Господъ казва: „Щомъ бърза този човѣкъ, направете го тиква.“ Богъ вижда твоя вжтрешенъ стремежъ. Богъ, като обърне внимание върху тебе: или ти тиква ще станешъ или джбъ. Въ първия случай постиженията сж малки. Ако иска човѣкъ голѣми постижения, той трѣбва да има устой, при всички мжчнотии да издържа. И ще имашъ разнообразие. За старата храна говорѣ, но новата яжъ. Кажи: „Дайте на менъ отъ пресната пита!“ Велико освобождение трѣбва да дойде отъ всички стари вѣрвания. Умни трѣбва да бждете! Не да имаме лакомия. Почнете да прилагате. И най-малкото приложение, всѣкога носи Божието благослове-

нис. Евреитѣ работиха 500 години въ Египетѣ и въ пустинята събираха манна, но тѣ, понеже я събираха не само за сѣщия день, но я тургаха въ запасѣ, тази манна се разваляше. Тѣ всѣки день трѣбваше да ходятъ да я събиратъ. Евреитѣ казваха: „Кой знай дали ще има утре?“

Богѣ нито се измѣня, нито се промѣня. Щомъ се промѣни, Той не е билъ Господъ. У Него нѣма обратни решения. Като имаме тази творческа вѣра, трѣбва да се освободимъ отъ всички наши криви възгледи за Бога. Всички трѣбва да станете безвѣрници и безбожници, за да влѣзете въ вѣрата, т.е. да се освободите отъ всички стари вѣрвания и заблуждения. Единъ ученикъ казалъ на св. Никола: „Азъ се молихъ толкова на тебе и 10 свѣщи запалихъ за тебе и пакъ пропаднахъ.“ Че св. Никола интересува ли се отъ свѣщитѣ му? Какви понятия е ималъ този ученикъ за св. Никола? Св. Никола му казалъ тогава така: „Една малка свѣщъ, но почни да учишъ!“ А другъ казва: „Азъ нито свѣщи палихъ, нито на св. Никола се молихъ, но издържахъ!“ Господъ казва: „Ще учишъ! Инакъ и 10 свѣщи да палишъ, нѣма резултатъ.“ Ти казвашъ за нѣкой ангелъ: „Да дойде и да ми помогне.“ Че единъ ангелъ управлява цѣла слънчева система и да дойде за твоята малка работа ли? Че може да стане нѣкоя катастрофа.

Младитѣ ученици да възприематъ новото, а старитѣ да се освободятъ отъ старото. Щомъ си обезсѣдченъ, ти си старъ; щомъ вѣрвашъ, ти си младъ. Щомъ учишъ, ти си младъ; щомъ престанешъ да учишъ, ти си старъ. Щомъ имашъ пари въ джоба си, ти си младъ; щомъ нѣмашъ пари в джоба си, ти си старъ. Щомъ си хубаво облѣченъ, ти си младъ; щомъ не си хубаво облѣченъ, ти си старъ.

Само Свѣтлиятъ Пѣтъ на Мъдростта води къмъ Истината!

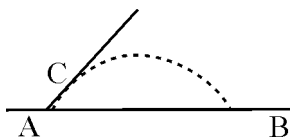
*4 лекция на Младежки Окултенъ класъ
14.IX.1928г., петѣкъ,
Изгрѣвъ*

ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО

5 часа сутринта

Отче нашъ

На какво се дължи изкуството? Когато нѣкой иска да рисува, той иска да даде изразъ, ще рисува нѣкои линии. Да кажемъ, че искате да дадете изразъ на човѣшкото лице и рисувате тази фигура. Това лице красиво ли е? Той нарисувалъ нѣколко прави линии, но той трѣбва да ги превърне въ криви линии, за да се нарисува красиво лице. Значи, въ живота не може да се върви по една права посока.

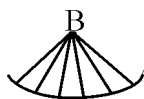
Имате линията АВ. Известна точка С се проектира нагоре. И ако нейната сила не се намалява, то тя ще отива до безконечност нагоре по права линия. Но понеже тази точка, като се движи по пространството, се влияе отъ други тѣла и постоянно губи отъ своята сила и затова се отклонява. И тогава ние имаме жгълъ на падането. Жгълътъ на падането е равенъ на жгѣла на възлизането.

Вие искате да приложите, нѣкой път искате да се движите въ права посока. Щомъ срещнемъ известно съпротивление, то можемъ ли тогава да го приложимъ въ неговата пълнота. Да кажемъ, че сте слуга или учителъ [въ] нѣкоя гимназия или въ нѣкоя прогимназия и направите нѣкоя погрѣшка. Каква е вѣроятността да кажете истината? Но като знаете, че щомъ кажете истината ще ви уволнятъ. Можете ли да определѣте какъ ще изкажете истината? Да кажемъ, че сте изгубили вашето равновесие и сте ударили единъ ученикъ и сте му строшили ржката. Ще кажете ли вие истината като

учителъ? Каква е вѣроятността да кажете истината? Може да се опредѣлятъ причинитѣ защо учителътъ е ударилъ и счупилъ ржката на ученика. Това не е случайно, има си своитѣ причини. Има хора, които всѣкога те предизвикватъ и не можешъ да се въздържашъ, а пъкъ има нѣкои хора, които по никой начинъ не може да ги ударишъ. Всичкитѣ предмети значи, не произвеждатъ еднакво въздействие. Да допуснемъ, че се приближавате до известна тежестъ. До два кжса желѣзо отъ по единъ килограмъ. Но едното желѣзо нагорещено, а другото е студено. Второто желѣзо ще го бутнете съ крака си, ще го помѣстите, а другото желѣзо, което е нагорещено до хиляда градуса, ще го прекрачите ли? - Не, ще го заобиколите. Защо? Защото то съдържа известна сила въ себе си. Та, ако вие се обхождате съ единъ човѣкъ по единъ начинъ, а съ другъ по другъ начинъ, то зависи отъ вжтрешната сила на онѣзи хора.

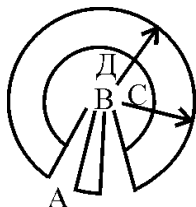
Единъ учителъ, за да има уважение къмъ васъ, трѣбва да има свѣтлина въ вашия умъ. И ако ученикътъ не е нагорещенъ хубаво, учителътъ ще го побутне. Где е вината? Въ учителя ли или въ ученика? Това е сега горниятъ изводъ. Нѣкой предметъ, ако го заобиколишъ, а другъ предметъ бутвашъ. То защо трѣбва да заобиколишъ първия предметъ? Защото има една температура отъ хиляда градуса. А пъкъ ти едва можешъ да изтърпишъ 40-50 градуса топлина. Следователно твоятъ кракъ може да се стопи и за да се предпазишъ, трѣбваше да заобиколишъ. А защо прескочи другото желѣзо? „Защото трѣбваше да съкратя пътъ си.“ И понеже този предметъ не представляваше препятствие за твоето ходене, ти мина презъ него.

Кога постжпкитѣ на нѣкой човѣкъ сж красиви: когато сж по права линия или когато сж по крива линия? Когато ние пишемъ за прави или криви линии ние подразбираме отношения къмъ известни посоки, къмъ известни принципи.

Да кажемъ, че тѣлото В радиира. Линиитѣ надолу отъ В, да кажемъ, че сж радиуси. Когато този радиусъ изгуби своята сила и дойде до крайния

предѣлът на своята интензивност, какво става съ движението? Т.е. когато това движение срещне съпротивление, какво става съ това движение? Повръща се пакъ къмъ същия предметъ. Напримѣръ като срещне една преграда, посоката на правата линия ще се измѣни. *Радиусътъ*,* следъ като пристигне до известно препятствие, ще се върне ли до първия пътъ?

Да допуснемъ, че тази енергия сега излиза по единъ каналъ. По този каналъ излиза енергия отъ точката С до точката А. При А има единъ каналъ В, който отива нагоре. Представете си, че щомъ дойде енергията по канала до А, то не може да се върне по същия каналъ. Понеже той е пъленъ. Пос-

тоянно иде енергията и затова ще се върне по другъ каналъ. Представете си, че тази енергия трѣгва и запълва цѣлото това пространство отъ С. Напорътъ е колкова голѣмъ, че тази енергия не може да се върне презъ А. А ще се върне презъ точката В, понеже каналътъ В е празенъ. Но допуснете, че всичкитѣ канали сж пълни, нѣма празенъ каналъ. Тогава какво ще стане? Ще стане разпрѣскване на тази енергия.

Това става съ житното зърно. То, като поникне, разпрѣсква се тази, излишната енергия и излиза навънъ. Житното зърно има зародишъ въ себе си. Часть отъ енергията ще се даде на природата. Има две противоположни течения въ природата: едно течение отъ житното зърно навънъ и друго течение отъ природата навътре. Следователно всѣкога при една загуба имате шансъ да спечелите. Та когато кажете: „Изгубихъ своитѣ идеи.“ - Не, не сте изгубили своитѣ идеи, но напрежението на вашитѣ идеи трѣбва да иде въ природата. И тази черупка, съ която сте заобиколени, този моралъ, съ който сте живѣли досега, стария моралъ, този вътрешенъ напоръ ще се разчупи и ако вие се уплашите и ако въ дадения случай не може да използвате външната енергия, то

* Съ курсивъ безъ кржгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ по смисълъ, на мѣста, гдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

ще дойде гниене и тогава това семе не е поникнало. А ако използвате, тогава колкото изгубите, толкова и ще спечелите. А печалбата ще бжде опитност, която ще добиете. А това ще бжде плюсь.

Значи има изтичане на енергията отъ центъра, къмъ периферията и друго течение отъ периферията къмъ центъра. Има едно течение отъ душата на човѣка къмъ Бога и друго течение отъ Духа на Първичната причина къмъ душата на човѣка. Високо интелигентниятъ човѣкъ, моралниятъ човѣкъ използва тѣзи две възможности и щомъ ги използва, имате единъ благороден човѣкъ. Тогава всичкитѣ енергии въ него вървятъ по правилень пѣтъ. Това сж две течения, съ които трѣбва да работимъ при нашето самовъзпитание. Това е цѣла наука. Това се отнася за вашитѣ чувства, за вашитѣ мисли и прочие. И всѣкога може да приложите това.

Нѣкой пѣтъ сте намръщени, иде ви да избухнете. Ти казващъ: „Иде ми да се прѣсна.“ Хубаво е. Но трѣбва да знаешъ и да се съберешъ. Ако не знаешъ да се съберешъ, не се прѣскай. Къмъ кой процесъ спада прѣскането? Прѣскането съответствува на дѣлението. Ако не знаешъ да делишъ, нѣма да знаешъ и да събирашъ. Можешъ да събирашъ само това, което си разделилъ. Въ сегашнитѣ аритметически правила се почва съ събиране и после съ деление. Едно и едно равно на две. Но въ сжщностъ процесътъ на делението трѣбва да е предшествувалъ процеса на събирането. И въ вашето минало вие сте делили, но сте забравили, че сте делили. Въ друго нѣкое прераждане се явявате като малко дете и сте забравили, че сте делили. И тогава ви каратъ да събирате трудоветѣ отъ вашитѣ деления. Това деление може да е изразъ на вашия разуменъ или неразуменъ животъ.

И пита това дете: „Защо трѣбва да събирамъ?“ Този учителъ е практиченъ, той казва: „Подъ тази круша има три круши и подъ другата круша има 4 круши, я ги събери, колко круши се събраха?“ - „Седемъ круши.“ - „Добре. Тури ги въ кошницата.“ Пита го сега учителътъ: „За колко време можешъ да изядешъ крушитѣ?“ Допуснете, че всѣка една

круша е по половин кило голѣма. Седемь круши правятъ три и половинъ кила. Учителѣтъ пита Иванъ: „За колко време можешъ да ги изядешъ?“ И следъ като ги изядешъ, каква енергия ще извадишъ отъ тѣзи круши за живота си? Ако изядешъ 7 круши, знаете ли каква работа може да извършите? За бждеще хората ще дойдатъ до това. Точно специфична работа можешъ да свършишъ, като си ги изялъ. И ако изядете 7 ябълки, точно специфична работа можешъ да свършишъ. Съ енергията на ябълкитѣ не може да извършите това, което може да извършите съ крушитѣ. Този въпросъ е психологически сплетенъ.

Представете си, че имате 7 души художници, но тѣ сж единъ отъ другъ по-талантливи. Следъ като дойдете въ съприкосновение съ тѣзи 7 души, какво влияние ще произведатъ върху васъ? Ти ще се въодушевишъ да рисувашъ. И тѣзи 7 души ще почнатъ да те корегиратъ. Срещнешъ после 7 души поети, единъ отъ другъ по-талантливи. Ти досега не си писалъ поезия, но веднага тѣзи поети ще ти придадатъ своето разположение и веднага ще почнешъ да пишешъ стихове. Единъ ще те корегира, като дойде вториятъ и той ще те корегира, после третиятъ и т.н. до седмия. И ти вече ще приличашъ на единъ поетъ донѣкжде. Или да допуснемъ, че 7 души музиканти срещнешъ или 7 души религиозни хора. Всичкитѣ тези хора ще упражнятъ известно влияние и ще ти предадатъ своитѣ качества. Всѣки день вие попадате подъ влиянието на тѣзи музиканти, художници и пр. Тѣзи енергии, които ви идатъ, могатъ да бждатъ видими и невидими. Ти казвашъ: „Иде ми една идея.“ Тази идея може да бжде отъ нѣкое сжщество по-разумно, тя иде отъ нѣкой разуменъ центъръ. Това сжщество е отъ единъ другъ континентъ. Може да е отъ Невидимия свѣтъ. Пространството не упражнява никакво влияние. Правата мисль на по-разумнитѣ сжщества се движи по-бързо.

Представете си, че вие живѣте на Земята и може да се движите съ бързината на слънчевата свѣтлина. И тогава сутринѣта, като станете, за 8 минути сте на Слънцето и после

пакъ впрегнете вашата каруца и сте пакъ на Земята. А ако се движите съ бързината на биволска кола, ще ви трѣбватъ нѣколко милиона години, а ако се движите съ бързината на единъ бързъ тренъ, ще ви трѣбватъ отъ земята до Слънцето 250 години. Бързината съкратява пространството. Невъзможнитѣ нѣща за биволската кола сж възможни за трена. И още по-възможни за свѣтлината, за човѣшката мисль. Невъзможното за *свѣтлината* е възможно за човѣшката мисль. Това, което е невъзможно за единъ, е възможно [...].

Не тургай преграда за време и пространство. За днесъ може да не е възможно, но следъ милиони години може да е възможно. Ако нѣкой каже: „Това е възможно за мене за милиони години.“ Азъ подразбирамъ, че това сжщество не е толкова напреднало. А за единъ ангелъ е възможно веднага. А за единъ човѣкъ е невъзможно следъ хиляди години. А за нѣкой философъ е възможно за следъ нѣколко минути. Това, което е възможно за човѣшката мисль, то може да се реализира. Не тургай „днесъ“ или „утре“, кажи: „Възможно е!“ Не тургай „днесъ“ или „утре“ и то ще се реализира. Когато кажешъ, че не е възможно, ти се обезсилвашъ.

Искашъ да станешъ поетъ, ако кажешъ: „За сега е невъзможно“, ти се обезсилвашъ. Кажи: „Възможно е!“ Като казваме, че всѣка една мисль е свѣтлина, ние подразбираме енергиитѣ, които излизатъ отъ Първичната Причина, отъ Бога. Богъ ви казва нѣщо отвжтре. А ти казвашъ: „Тази работа е невъможна за мене!“ Тогава Богъ казва това на друго. Не въздействайте на Божественитѣ мисли. Кажи: „Мога да хвъркна! Криле ще ми изникнатъ. Мога да стана светия, като ангелъ!“ Нѣкой казва: „Мога да изгоря.“ При неправилно горение има изгаряне, а при правилното горение нѣма изгаряне. Ще кажешъ: „Мога да горя, безъ да изгарямъ.“ Не тургайте мисль за умирање. То е крива мисль. Това е човѣшкото, което спжва вашето развитие.

Следователно приложението: при всѣка ваша мисль турете положителна мисль! Като кажешъ: „Мога да бжда музикантъ“, и веднага ще почувствуващъ известна радостъ.

Това е достатъчно. Може да не си такъв музикант сега. Онзи, който свири, ще почувствува известна малка радост. И вие сега може да почувствувате известна малка радост във вас, без да си свирил. И онзи музикант, който е свирил на сцената, на естрадата, той е работил цял ден и допък надвечер онзи, който е работил само един час. И като кажеш: „възможно е“ и ти ще приемеш толкоз, колкото и онзи, който е работил цял ден. Какво противоречие може да има във това?

Та във доброто време и пространство нѐма. Кога се проектира времето? На физическото поле време и пространство има. Можеш да станеш музикант сега. Има деца, които се раждат музиканти. Едно дете се е родило гений и съ много малко упражнение свири както онзи, който е свирил 30 години. Какъ ще си го обясните това? *По силата на тѣхната вѣра*, но не вѣра, която се колебае. А при силата на разумната вѣра, че у Бога всичко е възможно! Когато ние не даваме никаква отпора на Божественитѣ нѣща и оставимѣ тѣ да се реализират, тогава всичко е възможно!

Онѣзи работници на новата епоха трѣбва да имат тази положителна мисъл, която да нѣма обратни въздействия. А сега имате известни идеи и ако ви турят на изпитъ, колко души ще издържите? Напримѣр ако ви ударят по 25 удари по задницата или ако ви кажат, че ще ви убият, колко души ще издържите? Хубаво. Ако вие разберете този Божествен закон, може да направите тѣлото си съ такава голѣма бързина на вибрациитѣ, та когато нѣкой ви бие, ще каже: „Азъ не искамъ да го бия, нека другъ да дойде.“ И следъ като станеш, той ще каже: „Още единъ път не искамъ да вдигамъ ръка върху него. Този човѣкъ е праведенъ.“ Нѣкой казва: „Ще убия този човѣкъ.“ Това е само измама. Никой не може да те убие. Трептението на човѣшкото тѣло може да е толкова силно, че като дойде единъ куршумъ, той да се разпрѣсне. Снарядътъ ще се разпрѣсне. Нали трептението, което е по-силно, наддѣлява?

Вие може да кажете: „Страшенъ е животътъ!“ За онзи, който не обича, който не разбира, той е страшенъ. А за който

разбира, той нѣма никакъв страхъ. Нѣкои при най-малката мѣжнотия капитулиратъ.

Нѣма да противодействувате на Божественото! Ще кажете: „Всичко е възможно!“ Ще ви пита нѣкой: „Можете ли да носите Земята на гърба си?“ Вие ще кажете: „Децата, най-малките деца могат да я носятъ, азъ я нося и тя ме носи. Щомъ тя ме носи и азъ мога да я нося!“ Това сж разсъждениия много красиви. Земята е направена отъ милиарди малки частици и иматъ разумни центрове. И ако ти знаешъ закона на тия частици, ще влѣзнешъ въ съгласие съ тѣхъ. Ти, като туришъ Земята на гърба си, тя едва ли ще има тежестъ. Всеки единъ отъ васъ може да носи Земята. Въ дадения случай Земята е емблема на енергиитѣ, които срещате въ живота си. Ако вие вѣрвате на тази Първична Причина, то може да носите Земята на гърба си, а ако не вѣрвате, тогава едва ли ще може да носите 10 килограма. И едва най-голѣмиятъ юнакъ ще може да носи 100 кила. И ако ви дадатъ задача да поносите Земята на Луната и то по 100 килограма наведнажъ; и ако на день пренесете по 1000 кила, то за колко дена може да я пренесете?

Всичко онова, красивото, което иде въ насъ отъ онази Първична побудителна причина, може да се реализира. Всички разумни същества, на които Богъ е далъ право да живѣятъ, Той ги подтиква и имъ казва, че всичко е възможно! А пъкъ като дойде време за реализиране, ти ще отбелѣжишъ въ време и пространство, кога си го реализиралъ. Тогава въ Невидимия свѣтъ или въ разумния свѣтъ знаятъ отношението между тебе и Първичната Причина. Знаятъ какъ си работилъ. Та, не си противодействувайте, не си бълникайте. Нѣкой казва: „Азъ ученъ човѣкъ не мога да стана. Не мога да се развия.“ Това сж стари прийоми. Ти ще кажешъ на себе си: „Всичко е възможно!“ Ще кажешъ на себе си: „Философъ ще стана! Поетъ ще стана! Светия ще стана! Ангелъ ще стана!“ Ти да го знаешъ. Работете въ това направление.

Ангелътъ се отличава съ своята интелигентность. Той се отличава съ това, че служи добре, а не само съ своето хвъркане. *Не е важно това, ангелътъ само да хвърка.* Но

въ него има разумност. Нѣкой е философъ, но слуша и детето, и учениятъ човѣкъ слуша детето. Философътъ слуша детето и казва: „Важна е тази работа.“ Че единъ Нютонъ остави една ябълка да му разправи и ябълката му каза: „Знаешъ ли какъвъ е този законъ, който ме кара да слѣзна долу? Защо слѣзнахъ?“ И Нютонъ почва да мисли и откри закона на гравитацията. Значи тази ябълка му дава потикъ, всичко въ живота може да бжде една разумна причина.

Сега да остане мисълта: не си въздействувайте обратно! Ще кажешъ: „Възможно е!“ И тогава ще бждешъ веселъ и съ оптимистическо разположение. Всѣкога можемъ да сме въ съгласие съ Първичната Причина, всичко е възможно!

Така може да се съгласи единъ красивъ свѣтъ и да се реализиратъ навѣнъ много наши мисли и идеи, да ги выплоти-те. По този начинъ всички велики хора сж работили въ свѣта. Нѣкои сж работили несъзнателно, а други съзнателно. Та, ще турите това: за разумния всичко е възможно, а за глупавия всичко е невъзможно. И когато кажете: всичко е възможно, това е правило на разумния. А правило на глупавия човѣкъ е: всичко е невъзможно. И тогава ще си кажете: отъ разумнитѣ ли да бжда или отъ глупавитѣ? При разумнитѣ ли да бжда или при глупавитѣ? При възможното ли да бжда или при невъможното?

Само свѣтлиятъ пѣстъ на Мъдростъта води къмъ Истината!

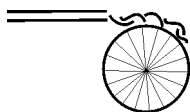
*5 лекция на Младежкия Окултенъ класъ,
21 септември 1928 г., петѣкъ,
Изгрѣвъ*

ПРАВИЛНА ОБХОДА КЪМЪ СЕБЕ И КЪМЪ ПРИРОДАТА

5 часа сутриньта

Отче нашъ

Азъ вземамъ две думи: „обхода“ и „внасяне“. Внасямъ, възвождамъ. Казва се: всичко е възможно. То не е доказано. То се допуска. Или казвате: „Всичко е невъзможно.“ Това е едно отричане, но и то не е доказано. Вие казвате: „Всичко е възможно.“ На какво основание отгоре? Или казвате: „Всички хора хвъркатъ; или всички хора могат да хвъркатъ.“ Възможно ли е това? Казвате: „Птицитъ хвъркатъ.“ Сжщо може да кажете: „Всички хора хвъркатъ.“ Каква е разликата между двете твърдения? Или казвате: „Всички птици могат да хвъркатъ.“ А нѣкой казва: „Всички хора могат да хвъркатъ.“ Да допуснемъ, че двама ученици отъ първо отделение, единиятъ казва: „Всички птици могат да хвъркатъ“, а другиятъ казва: „Всички хора могат да хвъркатъ.“ Явяватъ се други двама и тѣ казватъ: „Вѣрно е, че всички птици могат да хвъркатъ, но не и всички хора могат да хвъркатъ.“ У малкото пиле има стремежъ да хвърка и хвърка. Обаче малкото дете, като се роди, има ли стремежъ да хвърка? Нѣкой казва: „Всички животни ходятъ и човѣкъ ходи.“ Между тѣзи две твърдения има ли противоречие?

Това е колелото А. Да допуснемъ, че това е воденично колело. И да допуснемъ, че В е течението на една рѣка. Вие правите едно твърдение и казвате: „Колелото може да се върти.“ Кога? Когато водата тече отгоре. Когато има това съчетание на нѣщата. Но, когато водата е отбита, колелото може ли да се върти? Значи, колелото може да се върти само при известно съчетание на нѣщата. Ако В е въ движе-

ние, тогава и А ще бжде въ движение. Имате две положения сега: има течение на водата по рѣката и второ, това колело е въ движение. Но дветѣ течения не сж еднакви. Рѣката се движи въ права посока, въ плоскостъ, а колелото около себе си. Защо водата се движи въ плоскостъ, а колелото - около себе си? Тукъ имате две явления, тази рѣка си е готвила сама пѣтя и върви, а колелото е направено отъ човѣка, турено е за използуване на тази енергия. Следователно, при рѣката имате една интелигентностъ, която е работила; а при колелото имате друга интелигентностъ.

Питамъ сега, когато тази рѣка се образуваше, имаше ли предъ видъ това колело? Ни най-малко нѣмаше. Тази първична причина ни най-малко не е мислила за колелото. Въ дадения случай това колело е вметнато въ пѣтя ѝ. Може да се направи едно твърдение, че онзи, който е направилъ рѣката, е ималъ предъ видъ това колело. Това е твърдение само за чо-вѣка. Редъ прояви въ вашия животъ приличатъ на тѣзи движения. Има мисли, които сж първични, естествени, природни, вървятъ въ една посока; и после идатъ други мисли, които вие образувате. Тѣ приличатъ на това колело, на колелото А. Онзи, който е направилъ колелото, има известни съображения. Ако това колело е турено, за да извърши своята работа, тогава е на мѣсто неговото въртене. Но ако колелото не извършва своята работа, на мѣсто ли въртението му? Ако животътъ е колело, значи животътъ има своето предназначение: сърдцето, умътъ, волята на човѣка си иматъ своето предназначение.

При обхода винаги подразбираме разумностъ. Когато кажемъ, че единъ човѣкъ трѣбва да има обхода, подразбираме разумностъ. Когато се говори за обхода, трѣбва да се подразбиратъ всички условия, при които се намира тази обхода. Да допуснемъ, че това сжщество, което е създало колелото А, е сжществото Х. Питамъ сега: отъ дветѣ букви А и В можете ли да опредѣлите степенъта на неговата разумностъ? Най-напредъ ще изследвате терена на тази рѣка. И после, на какво мѣсто това разумно сжщество е поставило воденицата? Ако

това същество е поставило колелото на такова силно течение, че често колелото се събаря, то тогава това същество не е било много отъ интелигентниѣ. Значи, това същество само е имало желание да направи на рѣката нѣкъде какво да е колело и същевременно да използва речната енергия. Но не е избрало сполучливъ начинъ и мѣсто. Значи, отъ положението на А и В може да сждите за степенѣта на разумността на това същество. Ако това същество е направило колелото така, че при всички условия колелото остава незасегнато отъ рѣката, тогава казваме, че това същество е разумно. А когато това колело често се счува, то тогазъ се подразбира, че неговата интелигентностъ не е на висока степенъ.

Реката, това е животътъ; това сж условията, при които човѣкъ се ражда. Този животъ не зависи отъ васъ; той си върви по права линия, но вие си направете колело. Да допуснемъ, че това колело е вашето тѣло. Тѣлото ви не може да върви съ рѣката заедно. Но по всичката дължина на рѣката има условия да се върти воденицата.

Както това колело използва енергията, така и вие трѣбва да използвате живота. „Но трѣбва ли да вървимъ съ живота заедно?“ Това е частично разсждение, че колелото непременно трѣбва да седи на своето мѣсто и да се върти, да използва тази енергия. Тогава имаме друго едно твърдение. Казваме така: Нѣкой пжтъ трѣбва да вървимъ съ течението, а нѣкой пжтъ противъ течението. Да вземемъ корабътъ. Той върви по единъ пжтъ по течението отъ рѣкитѣ къмъ морето. И отива къмъ морето. Тогава казващъ: корабътъ трѣбва да върви по течението, защото такива сж интереситѣ. Той занася стока нататъкъ. Другъ пжтъ той върви противъ течението, защото интереситѣ на хората сж такива.

Добре. Но ако върви по течението или срещу течението, отъ чисто физическо гледище, каква е разликата? Първия случай харчи по-малко енергия, а втория случай - повече. Когато вървимъ по течението, нѣма да срещаме онова съпротивление, както въ втория случай. Когато преодолявате известни мжнотии, вие сте противъ течението. Когато всичко ви върви по единъ естественъ пжтъ, тогава сте по течението.

Това е, което хората наричатъ щастие. Тогава приличате на корабъ, който върви по течението. Нѣма никаква съпротива. А когато имате съпротивление, вие сте противъ течението. Ако се върви все съ течението, какво можешъ да свършишъ? Ако отидешъ, не можешъ да се върнешъ. И тогава какво добивашъ? Ако слезнешъ, не можешъ да се качишъ. Какво добивашъ? Да кажемъ, че имате нѣща на трети етажъ. Вие слизате и не може да се качите. Тогава нѣмате придобивка отъ слизането. Придобивка има само когато човѣкъ може да слѣзне и да се качи.

Та рекохъ, когато срещнете известно препятствие въ живота, тогава трѣбва да прегледате физическата енергия. Въ нѣкой случай вие сте въ съгласие съ силитѣ около васъ, вашитѣ интереси и интереситѣ на природата сж въ съгласие. Но нѣкой пжтъ вашитѣ сили и силитѣ на природата ще вървятъ въ точно противоположни посоки. Напримѣръ баща ви, който пише писмо да си дойдете, но духа вѣтъръ. Ти, въз основа на писмото на баща си, тръгвашъ, макаръ и да духа вѣтъръ. Има ли престѣпление въ това? Забелѣжете, че и природнитѣ течения всѣкога не вървятъ въ една и сжща посока. И колелата на природата се въртятъ навсѣкжде. Нѣкой пжтъ се въртятъ отъ дѣсно къмъ лѣво, а другъ пжтъ виждашъ, че се въртятъ отъ лѣво къмъ дѣсно. Има воденици, на които водата иде отъ горе; а има воденици на които водата иде отъ долу. Хората използватъ и горното течение и долното течение.

Разумната природа си има свой моралъ или свои научни постѣпки. Тя е разпределила нѣщата по известенъ пжтъ и съобразно законитѣ, които тя е поставила, тѣ работятъ. Чо-вѣкъ, като дойде на Земята, е въ съгласие съ силитѣ на природата, но понѣкой пжтъ не е въ съгласие и тогава се заражда известна временна борба между човѣка и природата. Понѣкой пжтъ въ тази борба човѣкъ е побѣдителъ; а понѣкой пжтъ природата е побѣдителъ. Но въ повечето случаи, природата всѣкога остава побѣдителъ. Да допуснемъ, че човѣкъ върви противъ течението на една рѣка. Тогава той ще похарчи по-голѣма сила. Азъ искамъ да ви наведе на тази основна мисль на действията и противодействията, които се посре-

пцатъ въ човѣшкия духъ. Нѣкой пѣтъ мислите и мислитъ ви сж постижими и задачитъ лесно се решаватъ; а нѣкой пѣтъ дойдете до известно положение, дето мисловия процесъ се спжва. И имате противодействие. Когато срещнете едно противодействие въ живота си, какво трѣбва да направите? Трѣбва да усилите вашитъ сили. Затова казвамъ, че човѣкъ трѣбва да има характеръ.

Да допуснемъ простия примеръ, че вие обещавате да посетите вашия приятель следъ 10 дена, въ вторникъ. Трѣгватъ отъ дома си въ 9 часа и вие ще бждете тамъ въ 10 часа. Но въ това време излиза буря, завалява снѣгъ и дѣждъ и ако вие отложите, може да се извините. И ще кажете: „Понеже имаше буря, валеше снѣгъ и дѣждъ, азъ закъснѣхъ малко.“ Ако вие отложите, вашиятъ приятель може да разсъждава за вашия характеръ. Именно, че вие сте човѣкъ, който не обича да се бори съ мжнотиятъ на живота. Ако времето се оправи, ще пристигнете може би къмъ 11 часа. Тогава ще кажете на вашия приятель: „Извинете, азъ имахъ всичката добра воля, но времето стана причина да закъснѣя.“ Когато нѣкое противодействие се явява въ природата, напимѣръ дойдатъ нѣкои пороища, тѣ могатъ да повредятъ на колелото. Тази рѣка има ли нѣкакво лошо разположение къмъ колелото, нѣщо нарочно намислено? Не, но то е съвпадение. Нѣкой пѣтъ дойде порой и повреди колелото. Трѣбва ли да се каже: „Тази рѣка е взела на око това колело.“ При такива разсжждения, че рѣката има лошо разположение къмъ колелото, тогава се раждатъ известни суевѣрия. Тогава се раждатъ въ живота известни погрѣшни заключения между вжтрешния и вжншния свѣтъ.

Когато между вжншния свѣтъ (*подразбираме този, естествения свѣтъ*) и васъ има разногласие, това подразбира, че вие не сте проучили нѣщата. Рѣката трѣбва да изучава колелото. Но на първичното сжщество е безразлично кои колела ще се туратъ на пѣтя ѝ. То нѣма предвидъ воденицата. Това сжщество може да нѣма предъ видъ терена, дърветата, тревицитъ, които живѣятъ на тази мѣстность. Но тукъ не е имала предъ видъ воденицитъ, тази рѣка е нѣмала предъ видъ колелото. Поне колелото нѣма нужда отъ вода. То не може

да пие вода. То не се нуждае от водата. Някой ще каже: „Необходима е водата за моето колело.“ Необходима ли е водата за това колело? Не е необходима. За не[го] е безразлично. Тази вода е необходима за васъ. Колелото ще каже: „Ако се въртя или не се въртя, за менъ е все едно. Ако се въртя, азъ ще се изтрия и ще остарее. А ако не се въртя, ще живѣя повече.“ Когато вие използвате естествения сили, които сж дадени, трѣбва да знаете, че има известни желания, като тѣзи колела, които сж механически. Не е необходимо да си направите нѣкоя воденица. Воденичаритѣ въобще много малко живѣятъ. Сждбата на онзи воденичаръ не е толкова завидна. Неговитѣ дробове се напълватъ само съ паспалъ.* Азъ не съмъ видѣлъ единъ воденичаръ свестенъ. Повечето отъ тѣхъ сж пияници. И въ воденицата чуватъ постоянно еднообразно тракъ-тракъ-тракъ-тракъ. И най-после този човѣкъ отъ нищо не се интересува. Ще купи малко вино или ракия, за да си даде една вътрешна утѣха.

И мнозина отъ васъ, които търсите развлечение, приличатъ на воденичари и каквото постига воденичарътъ, това ще постигне и той. Каквото и да облече напременно паспалътъ ще го засегне. Сждбата на воденичара не е много отъ завиднитѣ. Но питамъ, тази сждба отъ природата ли е турена? Не. Тази сждба е направена отъ човѣка. Въ Божествения свѣтъ нѣма воденици. Въ Божествения свѣтъ нѣма такива камъни. Воденицитѣ сж измислени отъ ада. И само на Земята може да има воденици и хречели.** Воденицитѣ представляватъ живота въ неговата най-груба форма. Тѣ представляватъ достижениято, до което човѣкъ е достигналъ.

По въпроса за обходата ще кажа следното, ако азъ намѣря достатъчно воденици по вашия пѣтъ, тогава ще се произнесе за вашата културностъ. Че вие сте културенъ. Тази култура е култура, но тя не е отъ първокласнитѣ култури. Азъ ще намѣря, че има известна дисхармония вътре въ ха-

*паспалъ (гр.) -брашниятъ прахъ въ воденица, поленналъ по околнитѣ предмети

** хречели - възможно да е отъ хромелъ - водениченъ камъкъ, ръчна мелница отъ два камъка и една дръжка

рактера на човѣка.

Сега ще ви приведа това. Тази воденица може да сравнимъ съ стомаха. И работата на воденицата ще сравнимъ съ чувството „храносмилане“. Въ природата стомахътъ заема мѣстото на една воденица. И казватъ: „Моята воденица не мели.“ Ако вие накарате стомаха си да мѣли житото по сѣщия начинъ, както воденичарътъ мели житото, тогава непременно въ живота си ще имате много болести и страдания. Казвате: „Стомахътъ ми не смѣли храната.“ Вие не трѣбва да мелите храната така, както воденичарътъ мели житото. Новитѣ наблюдения показватъ, че храносмилането се разваля отъ противоположни мисли и желання, когато у човѣка има *лакомство** и желание да се удоволствува чрезмѣрно, тогава винаги неговиятъ стомахъ не работи правилно. А щомъ стомахътъ не работи правилно, той указва голѣмо влияние върху мозъчната система. Тогава проявата на умствения животъ не може да бѣде нормална и човѣкъ тогава не може да бѣде здравъ. Щомъ стомахътъ е анормаленъ, ще бѣде анормаленъ и човѣшкиятъ умъ. Има едно съответствие между стомаха и мисълта. А щомъ има известна малка анормалностъ между стомаха и ума, тогава ще има анормалностъ и въ обходата на човѣка.

Рекохъ сега, на пръвъ погледъ дадена енергия трѣбва добре да се използва. Воденицата трѣбва да се построи разумно и да служи само за нуждитѣ на хората, а не за тѣхнитѣ печалби. Щомъ едно предприятие е като основна печалба, веднага се измѣня и цѣлия ходъ на работитѣ. Докато човѣкъ живѣе въ свѣта, той е пратенъ да живѣе и да работи. И ако прави така, дотогава всичко върви добре. Но когато човѣкъ иска да бѣде щастливъ на Земята, да се удоволствува, тогава цѣлиятъ ходъ на живота се измѣня.

Тогава кое положение е по-хубаво: на корабника ли или на воденичаря? На кого положението е по-мъчно? Въ

* Съ курсивъ безъ крѣгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ по смисълъ, на мѣста, гдѣто стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

сравнение, положението на онзи, който върви съ кораба си, е по-приятно. И той ще има своите мъжнотии, но неговото положение, като се движи по дължината на цълата рѣка, е по-приятно отъ положението на воденичаря, който седи забитъ като колъ. Следователно вие нѣма да заемате въ живота положението като воденицата, нѣма да мислите, че сте воденица.

Трѣбва да има една обмѣна при използването на мъжнотиите въ природата. Положението на човѣка Х напълно зависи отъ неговата воденица. Сега, като срещна Х, мога да съдя по него, върви ли добре воденицата, безъ да съмъ гледалъ воденицата. Ще гледамъ дали човѣкътъ Х добре е облеченъ, дали е бодъръ, дали е веселъ? И веднага ще си направя заключението. Ако той е облѣченъ добре, ако има хубава шапка и е веселъ, тогава воденицата върви. Между него и воденицата има известно съотношение. Същиятъ законъ може да го преведемъ: виждамъ, че вашето лице е болезнено, изсъхнало и тогава казвамъ, че воденицата ви е развалена. Вие казвате: „Нѣмамъ разположение, условията ми не сж добри.“ Тогава рекохъ: „Воденицата ви не върви.“ Или казано на съвременен езикъ: храносмилателната му система или неговата воденица не върви добре. Нѣма небетчий*, после келевото** се чуи често и после, воденичарътъ, когото сме турили... Голѣмъ ремонтъ изисква воденицата, трѣбва да се ремонтира. Та често, при всички ваши неразположения, които имате и млади и стари, азъ казвамъ: има нѣщо въ воденицата. Не, че всичко е въ воденицата. Ако човѣкъ е разположенъ, тогава рекохъ, неговата воденица върви добре. Та рекохъ, трѣбва да държите въ изправностъ вашата стомашна система.

Когато азъ говоря за поритѣ, споредъ моите наблюдения, отъ поритѣ и човѣшката кожа зависи какво ще бжде състоянието на воденицата. Кожата винаги опредѣля състо-

* небетчий - (ар.-тур.) мливаръ, който чака редъ на воденицата

** келево - (тур.) дървенъ валякъ на кладенецъ, на чакръкъ и др.

янието на човѣка. Опредѣля какво ще бѣде състоянието на стомаха. Когато поритѣ на човѣшката кожа сѣж отворени и енергиитѣ на природата се вливатъ и тогава положението на стомаха е добро. Поритѣ, това сѣж отверстия, презъ които природата влива своята енергия вътре въ организма. Всѣка пора е единъ каналъ, презъ който природата влива своитѣ сили въ човѣшкия организъмъ. И когато това вливане е правилно, тогава можемъ да кажемъ, че човѣкъ се намира въ нормално състояние. Човѣкъ, щомъ стане сутринъ, най-първо трѣбва да мисли за тѣлото, дали вливането отъ силитѣ, отъ живата разумна природа е правилно. И дали тѣ влизатъ презъ всички отверстия, презъ всички канали въ тѣлото. Дали всички тѣзи канали се намиратъ въ изправно положение.

За бѣдещата култура, първото нѣщо, съ което човѣкъ трѣбва да започне своето самовъзпитание, то е храната, храносмилането. Човѣкъ трѣбва да започне съ стомашната система, ако иска нормално да развие своя мозъкъ, своитѣ чувства. За да се проявятъ чувствата и мислитѣ у човѣка, тѣ сѣж зависими отъ храносмилателната система. Не, че тя ги ражда, но ако нашето храносмилане не върви правилно, тогава и нашето умствено и морално възприятие ще бѣде слабо. И ще имаме изопачени схващания за природата и за околнитѣ. Нѣкой казва: „Не съмъ разположенъ днесъ да говоря съ хората.“ Защо не е разположенъ? Единъ американски проповедникъ започналъ да говори въ проповѣдитѣ си много лошо за живота. Той казва: „Свѣтътъ е лудница. Вие ще идете въ ада. Никой отъ васъ нѣма да се спаси.“ Неговитѣ пасоми го пратили въ болницата за лѣкуване. Лѣкарьтъ въ болницата му направилъ промивка на стомаха 3-4 пѣти съ топла вода нѣколко килограма. И следъ това, като се връща отъ болницата, проповѣдва една отлична лекция за любовта и приятелството, братството. По-рано тѣзи киселини въ стомаха му сѣж били причината на отрицанието. Нѣкой казва: „Изопачи се моя характеръ.“ Това е когато имашъ киселини въ стомаха си. Затова се явява нужда и отъ постенето. Постенето е за пречистване на стомаха. Нѣма да ядешъ. Спри

воденицата да я премиешъ, да промиешъ всичкитѣ нечистотии, които произвеждатъ тѣзи неприятности.

Когато срещате едно препятствие въ живота си, ще разглеждате дали тѣзи препятствия сж вънъ или вътре въ васъ. Та въ това отношение, разумната човѣшка мисль може да изправи всичкитѣ погрѣшки въ свѣта. Изправянето на погрѣшката се отнася само до насъ. Съ изправянето на погрѣшката ще бжде по-добре за насъ. Понеже ще бждемъ въ по-малки стълкновения съ окръжаващата среда, съ самата природа. Да кажемъ, че ставате сутринъ и вие сте песимистъ и казвате: “Днесъ нѣма да ми върви.” Ако има доста вещества, набрани въ вашия стомахъ и вътре въ стомаха се образува ферментация, това ще се отрази на вашия умъ. Да кажемъ, че вие следвате по математика или естествения науки или по химия, дето трѣбва по-сериозна мисль. Азъ ви казвамъ, че този день, ако се явите на изпитъ, ще се замъгли ума ви; вие ще забравите формулитѣ и ще се забъркате и ще ви скжсатъ на изпита. Коя е причината за забавянето? - Вашиятъ стомахъ. Когато у човѣка храносмилателната система не функционира правилно, тогава човѣкъ става много раздражителенъ и страхливъ, нѣма доверие въ себе си. Всички онѣзи, които сж смѣли и иматъ довѣрие въ себе си, тѣ иматъ отлична храносмилателна система. У тѣхъ стомахътъ е здравъ.

Подъ думата „храносмилателна система“, разбирамъ основата на физическия животъ. Когато Богъ, природата сж я положили, човѣкъ не трѣбва да изгуби тази основа. При това не трѣбва бързо да ядете. Всѣкога сдѣлвайте добре храната си. Да кажемъ, че ядете грозде. Вие само превъртате гроздето съ езика си и го глътнете цѣло съ семкитѣ. Извадете семкитѣ навънъ, ако искате правилно да се храните. И после, сдѣлвайте хубаво кората на гроздето, така съ многото витамини. Вие ядете неправилно и после казвате: „Тежко ми е. Имамъ уроки.“ Вие вземете 1,2,3 зърна, семкитѣ из[вадете] и сдѣлчете добре зърната. Направете опитъ. Вие казвате: „Нѣма време.“ Човѣкъ, който бързо яде, бързо умира. За закуска сутринта трѣбва да ви вземе най-малко 25 минути, половинъ часъ е естествено. После 40 минути или единъ часъ за обѣдъ.

И половинъ часъ за вечеря. Това ще бждатъ за васъ свещени часове. Ако нѣкой ви наблюдава, какъ бързо ядете, ще ви каже съ колко време ще се измѣни положението ви. Така ще ядете било круши, било ябълки, било грозде и пр.

Сжщиятъ законъ ще приведемъ и за вжтрешния животъ: когато дойдатъ чувства, мисли и желания, не ги наслоявайте въ васъ. Сдѣвчете хубаво това желание, което ви дойде, или посадете това желание да израстне, да даде своя плодъ; и следъ като опитате плода му, ще видите какво ще правите съ семкитѣ. Ако плодътъ му е красивъ, тогава посадете това растение. Но ако плодътъ му не е добъръ, не го посѣвайте. Дойде ви нѣкоя мисль, опитайте плода. Ако плодътъ е красивъ, тогава посейте второ растение, трето растение и т.н. И тогава ще създадете въ себе си характеръ. И човѣкътъ се цени споредъ неговитѣ мисли и желания. Но и повече човѣкъ се цени и споредъ неговото ядене. Нѣкой пжтъ е приятно да гледашъ единъ човѣкъ, който яде красиво. Нѣкой пжтъ, като ядешъ, е музика. Нѣкой, като яде, не е лакомъ, но има музика въ яденето му. Човѣкъ, като яде, трѣбва да разбира смисъла на живота.

Азъ, като съзная [...], ще кажа: „Ти много ме обичашъ, ти жертвувашъ толкова за мене. Азъ ще ти дамъ всички условия, като дойдешъ при мене, и азъ ще направя една жертва за тебе.“ Изваждамъ една ябълка и казвамъ ѝ: „Колко си красива, какво самоотричане имашъ! Каква жертва правишъ! И на тебе ще дамъ всички условия.“ Да допуснемъ, че нѣкой пжтъ обичае и кокопчица. Печена кокопчица. И на нея ще кажа: „Ти заради менъ умре. Но и на тебе азъ ще дамъ всички условия.“ Разумниятъ човѣкъ така трѣбва да прави. И когато ти се хранишъ съ жито, съ хлѣбъ и не вземашъ предъ видъ страданията, които житото е прекарало за тебе, не вземашъ предъ видъ тѣхната жертва, тогава ще дойде обратниятъ процесъ. Въ житото е скрито Божественото, въ житото Богъ се пробужда и ти казва: „Ти познавашъ ли, че и ти ще бждешъ на мое мѣсто? Тебе ти е приятно сега, но и ти ще бждешъ сдѣвканъ, ще дойдешъ до смъртѣта.“ Що е смъртѣта? И тя те е хванала и те дѣвче. Има смъртъ, която е

благородна. Следъ като те съдъвче, този ангелъ ще ти каже: „Ще извинявашъ, азъ ще ти дамъ условия да растешъ и пакъ наново ще те пратя въ свѣта.“ Този ангелъ може да каже това, а може и да не го каже.

Разумниятъ човѣкъ на Новата култура трѣбва да се спре при акта на храненето и трѣбва да се помоли. Въ какво седи молитвата? Не да плача азъ за житото. Азъ му казвамъ: „Много добъръ примеръ ми давашъ. И азъ желая да бжда като тебе.“ И после казвамъ на житното зърно: „Като влезешъ въ мене, мнозина въ менъ нѣматъ това учение и вжтре въ менъ държа своитѣ проповѣди и вжтре трѣбва да имъ говоря.“ И казвамъ на всички слуги: „Слушайте проповѣдта на този проповѣдникъ, защото и той иде отъ далечъ.“ И ако човѣкъ се храни по такъвъ начинъ, той ще внесе новъ елементъ вжтре въ живота си. И щастieto на човѣка зависи отъ неговото ядене. Ако знае човѣкъ какъ да яде, той може да бжде щастливъ човѣкъ.

Всѣки човѣкъ трѣбва да почне отъ материалния свѣтъ, после да работи въ свѣта на мислитѣ и чувствата, додето дойде до онзи, дълбокия свѣтъ. Нѣкои отъ васъ сж изучили храносмилането. Съвременнитѣ физиолози изучаватъ храносмилането. Ако единъ салонъ се измива и се употребява много вода, тогава какво показва това? За този нашъ салонъ можемъ да употребимъ две бурета или едно буре вода или половинъ буре. Въ първия случай, да кажемъ, че салонътъ е много каленъ. Това показва, че ученицитѣ не държатъ много чисто. А ако се употреби при измиване на салона четвъртъ буре, това показва, че салонътъ е много чистъ. Ако се излива много жлъчка въ храносмилателната система, това показва, че тя не работи добре. Колкото по-малко жлъчка се излива, толкова по-добре. Колкото повече енергия употребяваме за известна работа, това показва, че сме толкова по-глупави. И колкото по-малко енергия употребяваме, толкова сме по-умни. Хабенето на енергията показва степента на човѣшката интелигентност. Трѣбва да икономисваме нейнитѣ сили, на природата. Природата не е разточителна. Въ нея има изоби-

лие, но нѣма никаква разточителностъ.

Да ви наведе единъ примѣръ. Представете си, че имате деца, момиченца и момченца. Майката е замесила хлѣбъ и турила е питата, заровила я е въ огнището. Момченцето постоянно хленчи, хленчи: „Хлѣбъ, хлѣбъ!“ Детето като плаче, питата ще се опече ли? Плачътъ ще ускори ли опичането? Вие казвате: „Това дете е много глупаво.“ И ако вие имате едно желание и това желание не се е сбъднало и вие плачете: „Мамо хлѣбъ, мамо хлѣбъ!“ Какво принасяте на печенето? Нищо. Добре, умната майка ето какво ще направи. Тя, като тури питата, ще извади децата въ градината, защото тѣ, като седатъ при питата, ще плачатъ. Тя ще имъ даде да поливатъ градината, да се занимава умътъ имъ съ нѣщо и ще имъ каже: „Азъ пратихъ питата на гости у баба ви, тамъ ще седи половинъ часъ. И питата после, като се върне, ще похлопа на вратата.“ Детето ще пита: „Хлопа се, питата дали се връща отъ бабата?“ Сега питата не ходи въ букваленъ смисълъ до бабата, но въ преносенъ смисълъ ходи. Въ нея става известенъ процесъ на обмѣна на веществата. По сѣщия законъ, като отиде нѣкой при баба си, не става ли обмѣна между неговитѣ чувства и чувствата на баба му? Та и вие, като имате известно желание, което не се е сбъднало, ще кажете на вашето желание: „Питата отиде при баба ни,“ ще почакате и като извадите питата отъ огъня, ще имате отлично познание. И ако плачете съ четири реда сълзи, ще считамъ, че не сте умни. Рекохъ, питата е още при баба си. И желанията ходятъ при баба си. И човѣшкитѣ мисли ходятъ при дѣдо си. Известно желание, трѣбва да мине по единъ Божественъ пжтъ. То трѣбва да изходи цѣлъ Божественъ кржгъ. И ако чакате, тогава ще го имате, но ако не чакате, то това желание ще мине и ще си замине.

За хубавото и красивото въ свѣта е необходимо една отлична стомашна система. И чувствата на човѣка сж свързани съ стомаха. Когато стомахътъ се разстрои, цѣлиятъ животъ се намира въ едно аномално състояние. И нѣма другъ органъ, който да упражнява такова голѣмо влияние както

стомашната система.

Бъдете доволни. Да знаете добре да се обхождате съ себе си. Знае ли човѣкъ добре да се обхожда съ себе си, той ще знае добре да се обхожда и съ другитѣ.

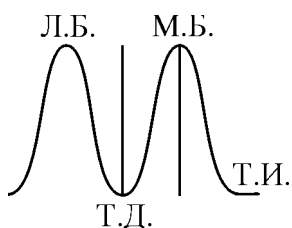
За следуюция пътъ всѣки единъ отъ васъ ще си донесе по една чашка, чайна чашка и тази чашка ще бѣде пълна съ вода. Ще направимъ единъ опитъ. Онѣзи, които нѣматъ чаша, ще седатъ прави, а онѣзи, които иматъ чаша, ще седатъ. Водата да бѣде студена и чашата да бѣде единъ прѣстъ или два сантиметра или близо единъ сантиметъръ празна. Можете ли да предвидите какъвъ ще бѣде опитътъ? Ще направимъ единъ малъкъ опитъ.

Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростъта води къмъ Истината!

*6 лекция на I-ви Младежки Окултенъ класъ
28 септемврий 1928 г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

ТВОРЧЕСКАТА ЛИНИЯ НА БИТИЕТО

5 часа сутринта

Какво представлява тази линия?
Тя се нарича: Творческа линия на битието. Пътът на битието. Пътът на живота. Пътът на живота не представлява само права линия. Правата линия е само една отсечка от едно движение. Която и да е част от тази линия се

вижда като права линия, обаче цялата е крива линия. Който разбира линията, той ще знае, че тази линия [ще му помогне да] изправи всичко въ себе си. Няма нещо, което да не се подчини на тази линия. Тя има формата на змия. Когато змията е мъртва,* тя ще се проточи, но щом се роди животът въ змията, тогава образува тези кривини. Чрез тези кривини се образува вече движението. Свиването на мускулите значи, всяко движение на змията, показва движението, което става вътре въ вселената. Тук съж двата момента: Л.Б. и М.Б. Това съж думи, които съдържат съкратени истини. Т.Д. и Т.И. Тези двата върха показват Божественото Начало. Две Божествени начала, които творят, които създават всичко въ Вселената. Значи, съ тях е започнал първият импулс на творчеството. А, Т.Д. - това е вече това, което е вече създадено, което има форма. Реализиране на творчеството. Тези огънати места показват реализиране на Божественото Битие, това което Бог е създалъ.

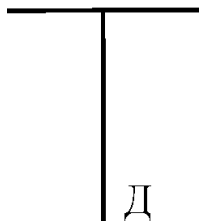
* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ по смисълъ, на места, където стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

Всеки единъ човѣкъ може да се роди само въ една долина, а не на единъ върхъ. Когато говоримъ за Небето, ние разбираме тѣзи планински върхове, а когато говоримъ за земния животъ, ние разбираме една низина, една долина. *Т.Д.* не може да се образува отъ *Л.Б.*, не може да се създаде безъ Божествения принципъ. Въ *Л.Б.* тукъ се създава *Т.Д.* *Т.Д.* е пакъ върхъ, обратенъ върхъ. *Л.Б.* е първото нѣщо, което се създава въ едно разумно сѣщество. То е желанието.

Ти се събуждашъ, въ тебе се заражда желание да станешъ. Но не си станалъ още. Този моментъ на желанието е проява на чувствата. Но, ако въ твоя умъ не се роди една права мисль не може да има посока на движението. Ти искашъ да станешъ, но трѣбва да идешъ нѣкъде. Да има движение. *Л.Б.* е пробуждане, а *М.Б.* е посока - да идешъ на другия върхъ. Въ леглото се образува хоризонтално положение. И въ тебе се заражда една мисль да станешъ. Не ти се спи. Пробудишъ се. Щомъ опредѣлишъ отъ коя страна на леглото трѣбва да станешъ, ставашъ. Ако твоето легло е отъ къмъ стената, то ти нѣма да слѣзешъ отъ къмъ стената. Даже и да туришъ леглото средъ стаята, може да направишъ опитъ да слѣзнешъ отъ дѣсната страна. Такова желание ще имашъ. Но нѣкой пѣтъ ще имашъ желанието да слѣзнешъ отъ лѣвата страна. Не можешъ да си дадешъ отчетъ защо искашъ да слѣзнешъ отъ лѣвата страна. Тогава значи положителнитѣ сили на тѣлото сж отъ лѣво. Ако слѣзнешъ отъ лѣво, силитѣ течатъ отъ *Л.Б.* къмъ *М.Б.* Или слизашъ отъ дѣсно, тогава силитѣ течатъ отъ *М.Б.* къмъ *Л.Б.* Тази линия наподобява змия. Змията винаги е представлявала емблема на животъ. Змията е емблема на творческата линия на битието. Който

С не може да разбере тази линия, не може да разбере известни основни окултни истини. Въ окултната наука си служатъ съ тази линия.

Въ тази фигура има хоризонтална плоскость *С* и отвесната линия *Д*. Въ дадения случай отвесната линия *Д* показва само

стремежа, естественото желание, а *С* показва посоката. До тази отвесна линия трѣбва да се движи направо. Сжщевременно *С* показва крайния предѣл на това движение. Щомъ излѣзнешъ догоре, тази линия ще се отклонява.

Плюскостъта *С* се нарича линия на разумностъта. Линията *Д* е волева линия, а *С* е която трѣбва да се преодолѣе. Тя е линия на разумностъта. Следователно, ако имате вие воля, въ дадения случай *Д* е волята на човѣка. Тази воля не може да се прояви, ако нѣма разумностъ. Защото волята трѣбва да има посока на движение. Ако нѣмаше тази линия *С*, то нѣмашъ посока на движение. И следователно, волята не може да се прояви. Отъ чисто философско гледище, ти, за да си създадешъ характеръ, трѣбва да имашъ предъ видъ казаното. Много пжти не могатъ да се постигнатъ желанията, защото нѣмашъ никаква опредѣлена идея. Щомъ не е опредѣлена идеята, тя не може да се реализира. Въ древната философия сж говорили за *безформения* свѣтъ, за да отвлекатъ вниманието отъ многото образи, които сжществуватъ. Многото образи раздвоява[тъ] вниманието. Имашъ много работи и не можешъ да си изберешъ. Гледашъ на една страна, гледашъ на друга страна, гледашъ, гледашъ и само си въртишъ главата. И тия хора, които си въртятъ главата, това показва, че на много мѣста гледатъ. Щомъ човѣкъ избере известенъ предметъ, той трѣгва въ известна посока.

Вземете жеравитѣ, когато тѣ минаватъ, като дойдатъ до едно мѣсто, после се повдигатъ. Защо? Защото чувствуватъ, че предъ тѣхъ има единъ планински върхъ. И веднага съ око-то опредѣлятъ, че сж се издигнали надъ този върхъ. И тогава пакъ поематъ хоризонталното движение. Когато чо-вѣкъ има нѣкоя велика цѣль, той трѣбва да се повърти малко. Ходи изъ стаята си, въобще се движи. Щомъ се покаже на това високо мѣсто, може да си избере желанието. Сега трѣгва, почва движението. Следователно, за всѣко движение трѣбва да опредѣлите посоката - да направихъ изборъ. Ти казвашъ: „Искамъ да стана!“ Казвашъ си още: „*Какво ще правя като стана?*“ *Ако си студентъ по математика, като станешъ,*

започваш да учиш. Ако си художникъ, ще вземеш четката да работиш. Ако си дърводѣлецъ, ще вземеш теслата да работиш. Тогава идеята вече може да се реализира.

Следователно *Л.Б.* това е първият импулс - събуждането. Четете ли *М.Б.*, това е първият резултат, първият плодъ, който се придобива, защото *Л.Б. има стремежъ къмъ М.Б.* *М.Б.* е вѣренъ, разумностъ. Не само трѣбва да имашъ воля, но трѣбва да имашъ посока, *разумностъ, съ която* ще се реализиратъ твоитѣ желания. *Затова всѣки човѣкъ* трѣбва да има два върха; затова човѣкъ има две очи, две уши и две ноздри. И тогава лѣвото око на човѣка е око на желанията, на волята. То е волево око. Ти пожелаешъ, но желанието не е сила, то е само единъ импулс. Но този импулс има едно съпротивление *С*, което ние всѣкога въ даденъ случай посрещаме. Съпротивлението на дадена идея, това показва, че посоката на нашето движение не е още опредѣлена. И когато не е опредѣлена посоката ви, тогава усещаме известно съпротивление. И когато нѣкой те *хипнотизира*, той трѣбва да премахне посоката на движението. И когато го отнеме, въ ума остава само желанието и тогава [си] само въ полухипнотическо състояние.

Да допуснемъ, че искате да станете хора учени, добри и силни. Но казвате: „Животътъ нѣма смисълъ.“ Ти живѣешъ, имашъ нужда да се хранишъ, да правишъ движения. Но казвашъ: „Тези движения, това хранене защо ви сж?“ Ти не искашъ да станешъ, цѣлъ день лежишъ на гърба си. И това го казватъ: „Философствашъ.“ А що е философстване? Онѣзи философствуватъ, които нѣматъ посока на движението. Който е падналъ и не може да стане, какво философствува? Напримѣръ нѣкой казва: „Изкълчихъ си крака!“ И после казва: „Дано не дойде нѣкой.“ И онзи, който е падналъ и чувствувашъ, че неговитѣ крака не сж изкълчени, той може да стане. На къде? На горе. А онзи, на когото краката сж изкълчени, той не може да отиде навсѣкжде. Следователно, неговитѣ желания не могатъ да се реализиратъ.

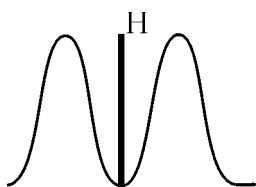
Всѣки първиченъ импулс, който действува въ душата

ти, той си има своя определена посока. Не тургай преграда на тази посока на движението. Ти никога не казвай, че твоят живот нѣма смисъл. Не, твоят живот има смисъл, защото иначе не може да се прояви. Ако го спрешъ, въ този случай ти ще заприличашъ на единъ инвалидъ. Но природата не създава инвалиди. Инвалидитѣ сж създадени отъ хората. Следователно грѣхътъ, който е влѣзълъ, това е първата причина за инвалидство. Грѣхътъ това е линията на инвалида. Когато съгрѣшишъ, тогава животътъ нѣма смисълъ. Но роди се желание у тебе да поправишъ погрѣшката. И тогава животътъ ти пакъ добива смисълъ. Щомъ съгрѣшишъ, въ тебе ще се яви тъга, недоволство, понеже ти тогава спирашъ Божествения принципъ, спирашъ Божественото. Това състояние показва, че Божественото въ тебе се стреми да премахне въ тебе препятствието. И докога ще трае страданието? Докато се махне [стената] на съпротивлението - плоскостта на съпротивлението.

И като се махне съпротивлението, ще се образува огъването. Да се огънешъ, това значи да тръгнешъ. И ще се образуватъ два върха: *Л.Б.* и *М.Б.* Тѣ образуватъ едно огъване. Огънатото показва само посоката на движението. И ако това движение иде отъ две противоположни страни, тогава огъването е опасно. Ако огъването отъ *Л.Б.* е къмъ *М.Б.* тогава е добре. Но ако две противоположни течения отъ *Л.Б.* и *М.Б.* едновременно слизатъ къмъ *Т.Д.* тогава никаква работа не става. Когато огъването е неестествено, ние имаме полукръгъ. Щомъ се образува полукръгъ, то е едно неестествено движение. Полукръгътъ се образува по единствената причина, че движенията отъ двата върха отиватъ къмъ една точка. Това показва, че животътъ не върви нормално. Ако Земята изправи оста си, ако тя получи чистъ и светъ животъ, тогава единъ день Земята ще се освѣтлява отвсѣкжде. Природата показва, че е напълно възможно да се освѣтлява Земята отъ всѣкжде. Да кажемъ, че Месечината и Слънцето се намиратъ на еднаква линия. И Слънцето освѣтлява отъ едната страна, а Месечината отъ другата страна. Следователно Земята е

освѣтлена тогава отъ дветѣ страни. Само че, въ този случай *въпросътъ* е, че половината Земя се освѣтлява отъ Слънцето, а другата половина - отъ Месечината. Земята никога не може [...] пълна тъмнота. Но единъ день ще бѣде възможно Земята да бѣде едновременно освѣтлена отъ Слънцето отъ всѣкъде. Това сж символи, които трѣбва да се предаватъ.

Тази змисобразна линия е линия на движение. Христосъ казва: „Да бѣдете хитри като змиитѣ.“ Т.е. трѣбва да имашъ посока на движение. Змията нѣма крака, значи тя се движи съвсемъ безъ крака. Когато кажемъ: безъ крака, у васъ се заражда една идея, че то е едно неестествено ходене. Неестественото ходене, това е отклонение на движението. Значи идеята отъ правата посока на своето движение се е отклонила. Краката на човѣка сж две успоредни линии и това показва, че движението на човѣка е вече разумно. Посоката на двата крака показва разумността. Защото краката на човѣка сж успоредни. Когато стѣпвашъ на двата си крака, то ти вече седишъ на единъ разуменъ принципъ. Можешъ да разчиташъ и да работишъ. Трѣбва да кажешъ тогава: „Мога да работя вече. И всичко, каквото желае Богъ, мога да го постигна!“ Тѣзи думи ще кажешъ, когато стѣпишъ на краката си. Затова не трѣбва да се обезсърдчавашъ. Щомъ се обезсърдчишъ, ти ще се намѣришъ на гърба

си въ духовния свѣтъ, тогава ти си вече инвалидъ. И трѣбва да чакашъ нѣкой съ тарга да те носи. И единиятъ отпредъ, а другиятъ отзадъ ще те носятъ. Всѣки единъ човѣкъ, който носятъ на тарга, каквъ човѣкъ е?

Лѣвиятъ кракъ наричатъ *Л.Б.*, а дѣсния кракъ *М.Б.*, тогава става *ЛЕБЕ* и *МЕБЕ*. Ще кажешъ: „Какво ще придобия като произнасямъ тѣзи думи?“ - Известенъ пжтъ на вашето движение. Проектирайте една стена, тогава получаваме следното: тукъ има *Л.Н.* Ти казвашъ: „Невъзможность“. Това е Вавилонска кула. Вавилонската кула бѣше поставена въ долината - *Т.Д.* И Невидимиятъ свѣтъ дойде да премахне това

противоречие, защото щѣше да спре цѣлата култура. Хората искаха да премахнатъ страданията. И понеже Невидимиятъ свѣтъ не искаше да воюва съ тѣхъ, каза: „Да имъ размѣся езицитѣ, да изгубятъ разумността.“ И тогава всички *езици се размѣсиха* и напуснаха работата си върху градежа на кулата нагоре. Божествената енергия, която дойде, ги разпрѣсна навсѣкжде и всички почнаха да оратъ, да пишатъ и пр.

И сега градятъ хората кулата, *сѣятъ*, обработватъ земята. По цѣлата земя енергията работи. И понѣкой пжтъ и вие имате желание да направите една кула. Като поетъ и младъ искащъ да напишешъ едно голѣмо съчинение. И на всички езици да се преведе съчинението ви. То е Вавилонската кула. Обаче дойде Божественото, измѣсти кулата. Ти станешъ работникъ, вземешъ чука и почвашъ да работишъ. Ще работишъ единъ занаятъ, втори, трети. Рекохъ, сега не си на правата мисль. Като поетъ ще кажешъ тѣй: „О, планини високи и долини дълбоки.“ Вѣрно е, че планината е висока, а долината дълбока. Да се качишъ на високитѣ планини е мжчно, а да слизашъ въ долина дълбока е опасно. Високитѣ планински върхове ще ги скачишъ съ долинитѣ. Нѣма да туришъ препятствие на своя животъ. Ти искашъ да станешъ философъ. Това е малка частица отъ живота. Искашъ да станешъ поетъ. И това е само малка частица отъ живота. Философията седи въ това: щомъ премахнешъ причинитѣ на нѣкои послѣдствия, послѣдствията не идватъ. Това е философията.

Това, тази философия има своето приложение. Напри-мѣръ ти страдашъ, то е едно послѣдствие. Отмахни причинитѣ на страданието и страданието ще изчезне. Понеже страданието е едно послѣдствие, то това следствие си има своята причина. Премахни я. Ти сега задавашъ въпроса: „Какъ да я премахна? Азъ съмъ невежа.“ Невежеството е следствие. Отмахни причинитѣ на незнанието и незнанието ще изчезне. То е правото мислене въ свѣта. Ти казвашъ: „Азъ съмъ невежа, трѣбва да уча.“ Учението не разрешава въпроса. Защо си невежа? Ти ще намѣришъ причинитѣ на невежеството и тогава ще се роди въ тебе импулсъ. Трѣбва да се яви въ тебе любовь

къмъ знанието, любовъ къмъ мъдростъта. Ти не можешъ да се учишъ, докато нѣмашъ любовъ къмъ мъдростъта. Като ще я имашъ, ти вече тургашъ основата на истинската наука, която можешъ да занесешъ въ всичкитѣ свѣтове. *Любовъта къмъ мъдростъта ще роди* въ тебе знанието. И щомъ добиешъ това знание, ти вече влизашъ, вървишъ по правилната посока на движението, която природата е опредѣлила.

(Всички братя и сестри бѣха донесли чаши съ вода.)

Защо ви сж чашитѣ? Какво трѣбва да правите съ това съдържание? Тази вода казва: „Понеже ме налѣхте въ чашата, да ме *изхвърлите* на земята не искамъ; да ме полѣте на цвѣтята не искамъ; при Бога да ме пратите не искамъ; въ училище да се уча не искамъ; при хората да ме пратите не искамъ.“ Тя казва: „Ще намѣришъ такова мѣсто за мене, че азъ да бѣда въ безопасно положение.“ Какво ще правите сега съ водата? Да кажемъ, решавате, да кажемъ, да я опитате. Но на колко глѣтки? Въ природата има единъ ритмусъ, вие още не сте опредѣлили каква е тежестъта на една глѣтка вода. Вие не сте правили опитъ върху това. И когато вземешъ една глѣтка вода, усещашъ една приятностъ. Това показва, че тази глѣтка хармонизира цѣлото ви тѣло. Затова хората казватъ: „Първата хапка е най-сладка.“ А пъкъ то е понеже първата хапка ти си откъсналъ умѣрено голѣма и затова е хубава. А втората хапка ти си я отчупилъ по-голѣма, проявилъ си лакомия и затова даже можешъ да се задавишъ. Сега всички вдигнете чашитѣ си и ще пренесете чашитѣ до устнитѣ и ще кажете: *Л.Б., М.Б., Т.Д. (творчески дела)*, но нѣма да гълтате. Следъ това ще вземете една разумна глѣтка. Това може да правите, когато имате неразположение и се намѣрите въ безизходно психическо състояние. *Всѣкога трѣбва образъ, формула, начинъ на движение и мисль.* Трѣбва да се образува въ човѣка желание и посока на движение. И това желание трѣбва да бѣде разумно. Желанието трѣбва да се постигне. Щомъ се постигне желанието, тогава има разумностъ. Щомъ желанието е постижимо, тогава има разумностъ.

Всѣко желание, всѣко *движение* въ природата, непри-

ривни сж. Защото природата нѣма прекъсване. Щомъ се реализира едно желание, ще се роди друго желание. И съ тѣзи желания и съ тѣзи постижения се гради зданието на живота. Когато проявявашъ едно желание и съ постигането му, ти поставяшъ единъ камъкъ на зданието. Когато човѣкъ казва: това не трѣбва, онова не трѣбва, той съ това събаря. Чисти желания и чисти мисли трѣбва да се постигнатъ, трѣбва да се реализиратъ. Всѣко желание, което не се постига, то е нечисто желание. И всѣка мисль, която се постига, е чиста. Следователно, постигнатитѣ желания и мисли сж чисти, а непостигнатитѣ желания и мисли не сж чисти. Какво трѣбва да правимъ съ неспособнитѣ, съ лошитѣ мисли и желания? Рекохъ, постигни чиститѣ си желания и мисли и ще се премахнатъ лошитѣ мисли и лошитѣ желания. Нѣкой човѣкъ иска да те удари съ дърво, дай му единъ самунъ хлѣбъ и сирене и му кажи: „Заповядайте!“ Тогава той седи и веднага се разположи и казва: „Ще ме извинишъ.“ И после казва: „Отъ кѣде си?“ Ще се запознаете. Става то причина да реализира той своитѣ желания. Дай му посока на движението. И той тогава ще ти каже: „Отъ кѣде си ти? Много ми е приятно, че се срещнахме.“ Ти му дадешъ посока на движение. Когато единъ човѣкъ е виновенъ, той е разбойникъ. Той е вдигналъ сопа и търси нѣкого. Има едно желание и търси да го постигне. Вдига сопата и казва: „Дай тукъ хлѣба!“ Азъ трѣбва да му туря хлѣбъ и сирене и веднага това неприятното разположение на духа му изчезва.

А подпушването трѣбва да се избѣгва. Това става като дадешъ посока на движение на неорганизираното вътре въ тебе, но разумна посока. Въ дадения моментъ ще имашъ само едно желание, а не много желания. Въ дадения моментъ ще имашъ едно желание да реализирашъ и като го постигнешъ, тогава второ желание. И пакъ като го постигнешъ, реализирашъ, после друго желание и т.н. И тогава ти си въ връзка съ Божествената воля. *(Всички държатъ чашата въ дѣсната ръка и произнасятъ: „М.Б.“ и после въ лѣвата ръка и се произнася: „Л.Б.“ после се държи въ дѣсната ръка и*

се произнася: „М.Б., Л.Б., М.Б., Т.И. и Т.Д.) и се изпива една глътка (*творческо добро*). Всички тѣзи букви ще се превърнатъ, тѣ си иматъ смисълъ.

Сега тази формула: „Само свѣтлиятъ пѣтъ на Мѣдростъта води къмъ Истината“ представлява само половината отъ формулата. Съ горната формула ви давамъ само половината отъ съдържанието на творческата линия. Трѣбва още едно изречение да се образува цѣлия кръгъ. Една капка и хиляди капки иматъ единъ и сѣщъ животъ. Водата представлява чистота. Водата е чистия животъ. Сега ще изпиемъ тази вода. Ако хвърлите тази вода, утре ще хвърлишъ и знанието, мѣдростъта и прочие. Каквото остане въ чашата, насила ще го изпиемъ. Съ тази лекция всички безъ изключение ще израстнете на единъ милиметъръ.

Две нѣща сѣ потрѣбни: воля и разумность. Желание и разумность. Когато волята не е разумна, тя не е воля. Когато змията ухапе опашката си, това значи съвършенство. Божествената планина има два върха. Защо много ваши желания не се реализиратъ? Всѣко желание, което нѣма посока, не може да се реализира. За да се реализира, трѣбва да има област за реализиране. И двата върха сѣ еднакво високи, но Л.Б. върха се вижда по-високъ понеже е по-далечъ. Онази частъ отъ линията, която е по-дебела е по-близо, а по-тънката е по-далечъ. Въ тази линия има нѣщо приятно и страшно, защото е линия, която сѣществува въ природата.

Веждитѣ на човѣка въ какъвъ размѣръ сѣ? Тѣ сѣ сѣщата линия. И долната частъ на носа е пакъ просекция на сѣщата линия.

Никога не сте пили вода друга, така разумно както днесъ!

- Само свѣтлиятъ пѣтъ на Мѣдростъта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ Животътъ!

*7 лекция на Младежки Окултенъ класъ
5.X.1928 г., петъкъ,
Изгревъ*

МЕТОДЪ ЗА РЕАЛИЗИРАНЕ НА ЖЕЛАНИЯТА

5 часа сутринта

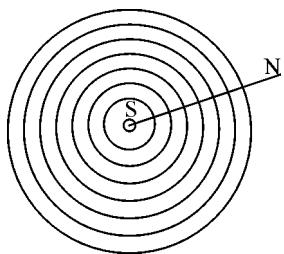
Отче нашъ

Какво разбирате подъ думата „постигнато и непостигнато“? Човѣкъ, който не се е родилъ може ли да съгрѣши? И който не се е родилъ, уменъ може ли да стане? Само родениятъ човѣкъ може да бжде и уменъ, и глупавъ. А неродениятъ човѣкъ нито уменъ става нито глупавъ става. *Имате знацитѣ ±. Минусъ безъ посока и плюсъ безъ посока и безъ движение**, какъвъ резултатъ може да иматъ? Непостигнатитѣ желания сж желания, които ти си опиталъ и безъ резултатъ. Искашъ да станешъ богатъ, захващашъ разни предприятия, търговия и следъ 30 години нищо не си реализиралъ. Това е едно непостигнато желание. Искашъ да имашъ библиотека, да ходишъ въ странство, да имашъ охолень животъ. Това не е станало. Това сж непостигнати желания.

Нѣкои иматъ желание за забогатяване, едни по честень начинъ, а други - по другия начинъ, чрезъ лъжи. По първия начинъ става бавно, а по втория начинъ за 10 години. Но при втория начинъ има *подмолъ*, т.е. има закони, могатъ да те хванатъ, да ти конфискуватъ имота и да влѣзешъ въ затвора. Кой пътъ е безопасния. Бързо се постига едно желание по нечестень начинъ. Но има математично отношение, спада вече къмъ закона на гаданията. Щомъ дойдемъ до онази наука, съ която гадаемъ, тѣ сж тогава положителни науки, както

* Съ курсивъ безъ крѣгли скоби обозначаваме ръкописень текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на мѣста, където стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

астрономията; както астрономът определя голѣмината и движенията на звездитѣ, така и всѣко желание.

Пѣтътъ на едно желание на човѣка и то си има дистанция - източникъ отъ дете е излѣзнало. Отъ нѣкоя система е излѣзло, дошло то при васъ. Има желания, които иматъ пѣтя на Меркурий, има желания, които иматъ пѣтя на Венера, или пѣтя на Земята, или пѣтя на Марсъ, или пѣтя на Юпитеръ, или пѣтя на Сатурнъ, или пѣтя на Уранъ, или пѣтя на Нептунъ, или пѣтя на Слънцето. Пѣтътъ на Слънцето въ рисунката е означенъ SN, а окръжноститѣ сж пѣтя на планетитѣ. Пѣтътъ на Слънцето е извънъ Слънчевата система. Следователно слънчевитѣ желания не принадлежатъ на Слънчевата система, а сж извънъ нея. После имаме Луната или Месечината, понеже Луната е спѣтница на Земята, то нейнитѣ желания иматъ отношение първо къмъ Земята и после къмъ Слънцето. За да разберешъ какво нѣщо е въображението, трѣбва да разберешъ какво нѣщо е Земята и какво нѣщо е Месечината. Въображението въ груба форма може да го уподобимъ на единъ голѣмъ чувалъ; можемъ да го уподобимъ на единъ здравъ чувалъ. Въ него всичко можешъ да туришъ, но трѣбва да знаешъ какво да туришъ. Но за това въображение трѣбва да намѣришъ нѣкой герой, който да го носи на гърба си, следъ като го напълнишъ.

Следователно тѣзи, които не разбиратъ въображението, не разбиратъ закона. Тѣ казватъ: „Мога да си въобразявамъ всичко!“ Но тѣ не разбиратъ, че този чувалъ трѣбва да се носи. Всѣка една мисль вжтре въ мозъка има тежестъ. Следъ като се наслоятъ, тѣзи мисли иматъ тежестъ. Може би за обикновения физически животъ нѣматъ тежестъ, но къмъ умствения животъ на човѣка, иматъ тежестъ известна. Следователно не тургай въ чувала това, което не ти е потрѣбно. Нѣкой казва: „Всичко мога да си въобразявамъ.“ Но този чувалъ трѣбва да го носи нѣкой. Ти, като напълнишъ главата си съ всички въображаеми нѣща, ти ще бждешъ този, който

ще носи този чувалъ на определеното мѣсто. Другъ ще бѣде господарьтъ ти и магарето ще носи скѣпоценноститѣ. Следователно, не играй ролята на магаре. Единъ човѣкъ, който носи въображенията, той прилича на едно магаре. И щомъ туришъ всичко въ чувала си, ти си едно магаре. Ще играешъ ролята на магаре.

Следователно, ще се поставишъ въ едно голѣмо противоречие въ себе си. Ще трѣбва нѣкой да те развѣрзва. *Нѣкой* може да се обиди отъ нѣщо. Разумниятъ човѣкъ може ли да се обиди? Това, което нѣма никаква тежестъ, може ли да потъне? Не може. То ще седи винаги на повърхността. Това, което нѣма никаква тежестъ, може ли да го накарате да се движи? Все таки вие сте хора на 20-ти вѣкъ. Има инертна тежестъ, уравновесена на силитѣ. И когато две сили сж въ равновесие, увеличава се тежестъта.

Напримѣръ едно тѣло отъ пространството се стреми къмъ центъра на Земята. Силитѣ на това тѣло се привличатъ отъ Земята, но тѣ срещатъ съпротивление, понеже може да има около себе си известна обвивка. Може да се образува тогава при съпротивлението свѣтлина и топлина. Тѣзи два предмети, като се привличатъ, то съпротивление въ пѣтя на движението ще има, то е тежестъ. Тежестъта не е нищо друго освенъ съпротивлението на онази сила, която се движи. Напримѣръ, едно тѣло за единъ килограмъ, това е силата, с която се движи. Значи, стремежъ. Казватъ за нѣкого: „Тежъкъ човѣкъ е той.“ Значи има идеалъ. Понѣкой пѣтъ казватъ: „Тежъкъ за онзи, който е муденъ, бавенъ“, а понѣкой пѣтъ казватъ за нѣкого: „Той тежко се държи“, значи умно се държи. Трѣбва да имате единъ умъ схватливъ, ловъкъ.

Всички желания могат да се реализиратъ. Кои? - Който сж въ твоята система. Всички желания въ слънчевата система могат да се реализиратъ отъ силата на Слънцето. Или всички планети въ Слънчевата система могат да се движатъ вътре въ Слънцето, а планетитѣ, които не сж отъ Слънчевата система не могат да се движатъ вътре въ Слън-

цето. Следователно, ако въ тебе има известни желания, които сж непостижими въ дадения случай, то трѣбва да имашъ търпение. Напримѣръ има слънчеви желания, които за да се реализиратъ, трѣбватъ 20 милиона години. За да се реализира едно желание на Меркурий, трѣбватъ три месеца. За толкова време се завъртва Меркурий около Слънцето. А едно желание на Месечината още по-лесно може да се реализира. Най-леснитѣ желания сж на Месечината. Месечината се завъртва около Слънцето за 27 дни и нѣколко часа. Ако искашъ за 27 дни и нѣщо (*нѣколко часа*) да реализирашъ желанието, дръжъ Месечината. Ако твоео желание върви по пътя на Венера, то желанието ти ще вземе 240 дни, за да се реализира. Значи за едно любовно желание се изискватъ 240 дни. Защо астролозитѣ сж турили интелигентността на Меркурий, а не на Юпитеръ? Защо сж турили Меркурий да бжде носителъ на интелигентността? Колко е далечъ Меркурий отъ Слънцето? Той е най-близо до Слънцето, именно 57 и половина билиона километра. Защо Венера сж турили да представлява известни желания на човѣка? Има си причини. Значи, по отношение на Меркурий трѣбва да кажемъ: човѣкъ трѣбва да има това съотношение отъ Слънцето 57 и половина километра, за да има интелигентность. После вземете Сатурнъ, тамъ има потенциално подозрение, но тамъ има и една разумность. Юпитеръ има благородство, Сатурнъ има философия, но тамъ има и нѣщо меркурианско. Всички духовни хора иматъ връзка съ *външнитѣ* планети - *Непту-нъ* и *Уранъ*.

Тѣзи астрономи, които сж наредили това, отъ кжде сж черпили тия познания? Има ли нѣщо реално въ това или само сж наредили така да залъгватъ хората. Разбира се, за да се разреши тази трудна задача, трѣбва наученъ трудъ. Това е една трудна задача, така трудна задача, както е трудна задачата на всѣки, който изучава охлювитѣ. Той иска да намери кога, преди колко хиляди години, охлювътъ е образувалъ тази черупка? И какъ му е дошло на ума да образува тази спираловидна черупка, а не както мидата? Защо мидата е направила

черупка отъ две половини, а охлювътъ е направилъ така спирална? Единъ ученъ човѣкъ ще опише живо предмета, така красиво и дълбоко, а другъ ще каже: „На охлювътъ толкова му е стигало ума.“ Не. Охлювътъ, когато е съграждалъ тази черупка, той е ималъ известно прозрение. Мравитѣ и при най-голѣмитѣ суши, при тропическитѣ мѣста, тѣ си иматъ влага. Наскоро единъ ученъ човѣкъ е отрилъ, че тия мрави копаятъ на 28 м дълбочина каналъ до водни извори. И мравитѣ слизатъ до тамъ и си носятъ вода. Затова мравунякътъ имъ всѣкога е влаженъ. Кога имъ е дошло на тѣзи мрави да правятъ това инженерство? Тѣ си иматъ канали, кладенци. Това е открилъ нѣкой си ученъ.

Щомъ влизате въ живота, както сега сте устроени, трѣбва да знаете, че този животъ почива на разумна основа. Както сега сте устроени въ васъ работи една висша разумна сила и ако вървите по нейнитѣ пѣтища, всички ваши желания сж постижими. Тази сила не ви е създала като играчка, тя е внесла въ васъ съзнание. И това показва, че не ви е създала като играчка. И затова ще постигнете нѣщата, ако се водите съобразно законитѣ ѝ.

Всѣки предметъ можете да сждите колко време ще съществува споредъ ползата, която принася. Ако поставите единъ часовникъ тукъ, ще го държите много време, но ако поставите тукъ единъ предметъ, който прилича на часовникъ, но не работи, то той нѣма да стои много време, ще го махнете. Значи, за разумнитѣ нѣща всѣки се интересува, а за неразумнитѣ нѣща, никой не се интересува.

Значи, ще намѣрите разумнитѣ желания. Има въ човѣка разумни желания, които съдействуватъ за неговото развитие. Въ природата има известни съображения за всичко, което тя прави. Природата е поставила интелигентността отпредъ на челото. Защо не я е поставила отзадъ? Челото показва посоката, пѣтя на движението. Интелигентността показва пѣтя, по който човѣкъ се движи. Следователно всѣкога, когато мислимъ, всѣкога ще тръгнемъ напредъ. Движението ти не е назадъ, а напредъ. И ако вземемъ въ съображение челото

си, можемъ да изчислимъ какъвъ е твоятъ пѣтъ. Като вземемъ въ съображение височината и широчината на челото си, можемъ да опредѣлимъ, какъвъ е пѣтя ти, и каква е осьта на твоя животъ. На нѣкои отъ васъ осьта е наклонена на 45 градуса върху тѣхния животъ. Питамъ: при единъ наклонъ отъ 45 градуса на вашата ось, какво можете да постигнете? А на нѣкои хора осьта се приближава къмъ перпендикуляра. Осьта е перпендикулярна къмъ какво? Къмъ посоката на движението. Това се нарича правия пѣтъ. Когато се говори да се движишъ право, то се разбира перпендикулярно на стремежа, на пѣтя, на който се движимъ. И отношенията ти въ природата да бждатъ прави. Всѣки единъ отъ васъ може да преведе явленията въ природата къмъ себе си, за да има една ясна представа за себе си.

Въ празното време вие можете да се занимавате съ тѣзи науки на гаданието. Тѣзи науки на гаданието сж отвлечени науки, защото гаданието се основава само на интуицията. У онзи, който гадае, интуицията може да се превърне въ гадание. Човѣкъ, като се упражнява дълго време, може да се превърне у него интуицията въ наука. Най-напредъ съ субективния и обективния умъ се досещашъ. Напримѣръ, виждашъ единъ човѣкъ и се досещашъ какъвъ е той. Разумниятъ човѣкъ казва: „Струва ми се, че тази печка е запалена, понеже чувствамъ, че иде топлина отъ горе къмъ ржцетѣ ми“, а другъ не чувства нищо. Значи неговата чувствителностъ е по-малка. Първиятъ възприема извесна топлина отъ печката. А щомъ има топлина, трѣбва да има гориво въ печката. Това е по интуиция. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има интуиция. Но за тази цѣль човѣкъ трѣбва да бжде много спокоенъ. Това го наричатъ самообладание. Подъ спокойствие не се разбира инертностъ, а самообладание, за да може да възприема. Щомъ възприятията на човѣкъ сж прави, тогава и знанията му ще бждатъ прави.

Най-първо човѣкъ ще трѣбва да има естествени чувства. Човѣкъ не може да мисли правилно, ако неговитѣ чувства не сж естествени. Щомъ твоитѣ чувства сж неестествени,

напримѣръ ти си разтревоженъ, тогава и мисълта ти не е правилна. Преди всичко трѣбва да имашъ здрави чувства, тогава и мисълта ти ще бѣде здрава. Или на другъ езикъ казано: не можешъ да изучавашъ единъ предметъ, къмъ който нѣмашъ любовъ. Каквато и да е наука, ако я обичашъ, можешъ да я изучавашъ. Тамъ е голѣмата тайна. И въ науката, и въ изкуството любовта играе голѣма роля. Трѣбва да имашъ силно желание, силна обичъ и тогава ще имашъ способността да реализирашъ това, което тази наука изисква. Нѣкой ще каже: „На насъ много знания не ни трѣбватъ.“ Малкото знание умѣртвява, а многото знание го възкресява. Многото знания изравятъ човѣка и го възкресяватъ. А малкото знание го погребва. Малкото знание прави човѣка магаре и ражда робството, а многото знание прави човѣка да мисли и ражда свободата.

Не мислете, че онзи, който хитрува, е уменъ. Той е глупавъ. Хитритѣ хора сѣк глупави хора. А многото умъ, многото знание ражда свободата. Че ако ти разбирашъ геология, ако ти разбирашъ строежа на земята и съ своята философия знаешъ кѣде се намиратъ скъпоценнитѣ камъни, злато, сребро и прочие и правишъ изчисления кѣде се намиратъ и прочие, тогава нѣма ли да бѣдешъ богатъ човѣкъ? Или: ако разбирашъ силитѣ на природата напримѣръ, нѣма ли да бѣдешъ богатъ човѣкъ? Ще бѣдешъ. Защото хората днесъ се нуждаятъ отъ електричество. Ако ти разбирашъ строежа на човѣка и знаешъ какъ да поправишъ едно дете, тогава нѣма ли да бѣдешъ голѣмъ педагогъ? Ще бѣдешъ.

Нѣкой казва: „Човѣкъ е роденъ така.“ Вѣрно е, че е роденъ, но де се намиратъ заложитѣ на неговото знание? Де е неговата любовъ? Де е неговата смѣлостъ? Де сѣк неговитѣ възвишени идеали? Източнитѣ народи казватъ, че човѣкъ ималъ 7 тѣла едновременно. Тогава, щомъ има 7 тѣла, има и 7 глави, 7 стомаха, 14 рѣце, 14 крака, 14 очи. И ако ти въ живота си се спъвашъ, тогава не си развилъ всичкитѣ очи. Ти имашъ две очи за свѣтлината, две очи за ума си и прочие, отъ теософско гледище. Нѣкои казватъ: „Менталното тѣло

не е развито.“ Не, тия бабини деветини не ми ги говорете. Тѣ не разбиратъ философията. Въ едно яйце пилето е вжтре. Всичката паметъ е вжтре въ него, извънъ яйцето и пилето. Въ яйцето е потенциалното пиле, а отвънка е кинетическото пиле. Другитѣ тѣла сж турени, тѣ сж сформирувани тѣла, но нѣкои казватъ, че трѣбва да сформироваме своето умствено тѣло. Тогава питамъ: ако моето умствено тѣло не е сформирувано, какъ ще мисля азъ?

Но да оставимъ критиката. Критиката не е наука. Да чопли човѣкъ, това не е наука. Но критиката е едно спомагало за науката. Азъ нѣма какво да критикувамъ. Азъ, като погледна човѣка, разбирамъ го. Да кажемъ, че вашата система не е правилна. Азъ сравнявамъ, имамъ единъ образъ въ природата, имамъ и единъ образъ и въ мене. На другитѣ хора ще говоря споредъ степенъта на тѣхното прозрение. Ако му кажа, че азъ съмъ направенъ както цѣлия козмосъ, тогава той ще каже: „Много голѣмо мнение имашъ за себе си!“ Ако му кажа, че природата е направена, както азъ и ти сме направени, той ще каже: „Какъ така? Значи ти си образецъ!“ Азъ му казвамъ: „Природата не съмъ направилъ азъ, но природата и менъ, и тебъ сж направили по сжщия теркъ.“ Нѣкой ще ти каже, тогава: „Много мислишъ за себе си!“ Това не е наука. Азъ рекохъ, това е единъ фактъ. Че азъ съмъ направенъ по тази форма, която сжществува въ природата. Азъ това го констатирамъ като единъ фактъ. И заради* мене е вѣрно това. То, и за който и да е човѣкъ, е вѣрно. Съ такива противоречия ние се спираме отъ правилното познание. При такива противоречия не може да има наука.

Нѣкой напримѣръ казва: „Представете си какви дивотии има въ неговото учение. Той казва, че неговата теория е навѣкжде, както козмоса. Че кжде сж звездитѣ, слънцето и прочие? Глупаво е това учение. Той казва още, че цѣлата природа е навѣкжде по неговия теркъ. Това е глупости! Той казва още, че той има връзка съ Онзи, Който е направилъ свѣта.“ Този човѣкъ, който търси противоречие, ще каже, че

* заради - за

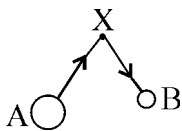
всичко това е глупости. Той ще каже: „Азъ разбирамъ да се понаядешъ, да си упиешъ дрехи, а пъкъ това за звездитъ и прочие, това не е за насъ.“ Така ще каже онзи критикъ. Това не е критика.

Когато кажа азъ, че съмъ направенъ по образа на природата, това показва една връзка. Когато кажа азъ, че съмъ създаденъ по законитъ на природата, подразбирамъ, че азъ мога и имамъ право да изучавамъ природата и въ малкъ размѣръ тази природа може да се отразява въ менъ и азъ да я проучавамъ. Азъ не мога да обхвана тази обширна природа, но като съмъ малкъ образецъ, мога да изучавамъ устройството на вселената. Въ мене има разумъ така, съ който мога да опредѣлямъ дали нѣщата сж разумни или не. Като му кажа на човѣка: „Всички сме родени и трѣбва да живѣемъ въ природата“, тогава той ще потвърди. Като му кажа: „Отъ слънцето, отъ хората и прочие, влиза знание въ насъ. И по измѣненіята на топлината, свѣтлината и прочие, ние добиваме опитности и ставаме малко по-умни.“ Той ще каже: „Да, да.“ Това е да говоришъ на единъ простакъ. Нѣкой казва: „Говори ми на единъ разбранъ езикъ.“ Мога да говоря. На всички езици говоря азъ, но за да бжда понятенъ, ще кажа на човѣка: „Азъ имамъ желание да изуча всички езици.“ И тогава той ще каже: „Да, да.“ Ако му кажа азъ, че мога да говоря и езика на животнитъ и на растенията, той ще откаже това. Като му кажа, че съмъ се занимавалъ съ ботаника, че еди кой си ботаникъ, еди какъ казалъ. Той ще каже: „Да, да.“ Тогава противоречие нѣма да има. Човѣкъ трѣбва да бжде уменъ. На религиознитъ хора лошото е въ това, че тѣ говорятъ на единъ класически езикъ.

Когато синътъ говори на баща си най-учени работи за гравитация, баща му му казва: „Много учена работа е тази!“ Въ всичко това има една вътрешна красота. Когато синътъ разправя, бащата се чуди. Баща ти е оралъ на нивата и казва: „Има нѣщо въ това дете, азъ съмъ просташка глава.“ Бащата се учудва и вижда, че има синътъ му знание. Синътъ му почва да разправя за наукитъ. Бащата *повиква още единъ, който* да слуша какво говори синътъ му. И онзи казва: „Какво го

пуцаашъ на училище, малко му е мръднало.“

Въ сегашния животъ има две течения. Едно движение съществува въ природата, движение на потикъ и едно движение инертно, което спира всѣки единъ потикъ. Това е единъ фактъ констатиранъ. Щомъ се зароди въ тебе единъ потикъ, веднага ще усетишъ едно съпротивление. Ще усетишъ единъ първоначаленъ потикъ и после съпротивление. Това трѣбва да се преодолѣе.

Въ природата има поляризиране, както при едно махало. Трѣбва да излѣзнешъ отъ тази орбита. Напримѣръ ти искашъ да отидешъ на Месечината. Това е едно законно желание. Но има известно съпротивление. Ако направишъ известенъ апаратъ и той ще има известно съпротивление. И трѣбва да изчислишъ. И трѣбва една възвишена интелигентностъ, за да изчислишъ съпротивленията, и да ги превъзмогнешъ. Малко се изисква, за да превъзмогнешъ тѣзи съпротивления. Направете правъ пътъ отъ Земята къмъ Луната. Най-първо отивате въ известна посока и като дойде до едно мѣсто, тамъ има известно съпротивление (*при X*) и оттамъ ще образувате жгълъ. И като минете тази точка, ще вървите по-лесно.

Желанията не можете да ги постигнете по права линия. По права линия тѣ сж непостижими. Ще ви дамъ едно просто наблюдение. Вие сте човѣкъ, живѣте на земята. Вие сте човѣкъ, който иска пари. Луната е банкеринътъ, а X е неизвестния. Отивате при този банкеринъ и му казвате: „Искамъ да взема отъ васъ 10 хиляди лева.“ Той казва: „Какъ се казвате? Какъ ви е името? Доведете нѣкой, който ви познава.“ Това трето лице е X. Банкеринътъ пита: „Може ли той да стане гарантинъ?“ Това, третото лице е съпротивлението. Тогава можете да идете на Месечината. Значи можете да влѣзете въ касата на банкирина и да вземете. Ако не може да намѣрите гарантинъ, банкеринътъ ще ви каже: „Не мога да ви дамъ паритѣ.“ Затова не можете да идете на Месечината. И въ всѣко едно такова желание, има такова съпротивление, и въ мисълта, и въ чувствата е така. Значи, има единъ X. Значи

най-напредъ вървите нагоре, къмъ Бога. Ще имате стремежъ къмъ Бога. За да мислишъ за Бога, това е начинъ за реализиране на нѣщата. Ще дойдешъ до известна точка и следъ това Богъ ще ти даде пжтя. Той е кредиторъ. Той е гарантътъ. И ти ще реализирашъ желанието си. Безъ този гарантинъ, ти не можешъ да идешъ до Месечината. Щомъ искашъ да идешъ до банкеринътъ, ти трѣбва да се стремишъ къмъ една разумна сила. Щомъ вървишъ по нейнитѣ пжтища, тя ще те огради. Ще идешъ до Луната безъ никаква катастрофа. Инакъ много пжти ще си строшишъ главата. Богъ е необходимъ, за да постигнешъ своитѣ желания.

Човѣкъ трѣбва да изучава геометрията, зоологията, ботаниката, физиологията, археологията и др. Трѣбва да разбирашъ функциитѣ на тѣлото. Трѣбва да изучавашъ геология, строежа на пластоветѣ. Ти казвашъ: „Твое то име е Иванъ.“ Но това още не е познание. Трѣбва да знаешъ и неговия умъ, и неговия характеръ. Приятелство може да се образува съ единъ човѣкъ, който познава твоя умъ и твое то сърдце и при това е добъръ. Каквото каже, направи го. Ако ние не се познаваме, не можемъ да имаме връзка. Следователно, познанството или приятелството зависи отъ *оная*, естествената постановка: да се познаваме. Като се познаваме, ще имаме естественитѣ връзки. А щомъ не се познаваме, ще имаме нещастие въ живота.

Човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ, човѣкъ трѣбва да бжде добъръ, да бжде любвеобиленъ, да има Любовъ къмъ Бога, после трѣбва да има вложено това, което изучава. Т.е. да се стреми да реализира нѣщата, тѣ да добиятъ една форма. Това е постижение. Значи, мислитѣ, чувствата и действията на човѣка всѣкога трѣбва да се реализиратъ. Това е животътъ. Въ реализирането на мислитѣ, чувствата и волята е проявата на живота. Щомъ нѣма мисли, щомъ нѣма чувства и волеви действия, тогава нѣма животъ. Съединени, всички стремежи на хората трѣбва да даватъ потикъ къмъ идеалния животъ. А идеалниятъ животъ е потикъ на всичкитѣ разумни сжщества.

- Само Свѣтлиятъ пѣсть на Мѣдростѣта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ.

8 школна лекция на Младежки Окултенъ класъ.

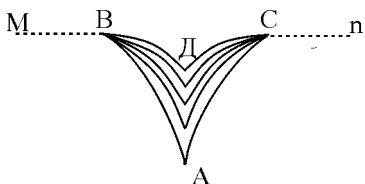
12.X.1928г., петъкъ,

Изгрѣвъ

МЕТОДИ НА ПРИРОДАТА ЗА СЪБУЖДАНЕ НА ДАРБИТЪ

5 часа сутринта

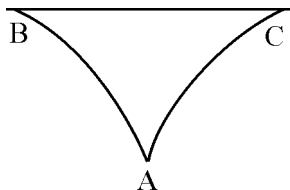
Отче нашъ

Да кажемъ, че АС и АВ сж наклонени повърхнини. Да допуснемъ, че въ двѣтъ посоки имаме движение къмъ едно и сжщо мѣсто. Имамъ движение отъ „m“ и движение отъ „n“. Да допуснемъ, че това сж две рѣки, които се спускатъ къмъ А. Какво ще се образува? Тѣзи двата извора най-първо ще се слѣятъ въ точката А. Но допуснете, че вие имате въ точката А една турбина. По закона на падането може да изчислите каква енергия може да се образува. Напримѣръ какъ ще изчислите, какъ ще опредѣлите единъ човѣкъ дали е енергиченъ или не? Има закони, по които може да изчислите каква енергия има той. Или въ дадения случай каква енергия той развива. Единъ инженеръ ще изчисли каква енергия ще се образува отъ тази турбина, какъ ще се освѣтли и ще се използва. Онзи, който не знае и като забавление слиза надолу по ВА и СА. Тогава какво ще стане съ него, като слиза по тази наклонена площъ? Защото катастрофитѣ ставатъ по наклоненитѣ плоскости.

Да допуснемъ, че намалимъ тѣзи опасни мжчнотии. Можемъ да намалимъ тѣзи опасности. Щомъ можемъ да намалимъ тѣзи опасности, не могатъ ли да се намалятъ по сжщия начинъ и известни мжчнотии въ живота? Могатъ. Да допуснемъ, че теглимъ линия отъ едната и другата страна на точката Д. Щомъ линиитѣ отиватъ къмъ Д, а не къмъ А, то наклонътъ

се намалява. По този начин мжчнотиитѣ се намаляватъ, но сжщевременно се намалява и производството на *енергия*.* И най-после, ако се образува една хоризонтална линия, то ще имаме нула енергия. Значи, ще имаме безопасностъ.

Въ съвременния общественъ строй А е търговецъ, а С и В сж длѣжници. Тѣзи двамата длѣжници В и С внасятъ на А. Обаче единъ день тѣзи, двамата длѣжници почватъ да разсѣждаватъ и казватъ: „Достатъчно толкова време, че внасяхме, я да се съюзимъ двамата.“ В и С се съюзяватъ и не внасятъ своя капиталъ въ А и образуватъ една права линия. Образуватъ едно кооперативно съдружие ВС. Въ дадения случай едно съдружие може да бѣде по-производително. Дали се развива по-голѣма енергия при малкитѣ или при голѣмитѣ падения? Понеже вие искате животътъ ви да бѣде безпрепятственъ, безъ голѣми мжчнотии, както на гледъ онзи, който дерижира единъ оркестъръ съ махане на ржката. Представете си, че вие сте първокласенъ диригентъ на „Хиляда и една нощъ“ и нѣкой, като гледа, си казва, че това е много лесна работа. Да. Но диригентътъ, докато дойде до тамъ да маха съ ржцетѣ си, да дирижира, колко много се е приготвявалъ.

Въ машината има два цилиндъра. Тѣ сж два капелмайстори. Единиятъ отъ тѣхъ върви напредъ, а другиятъ - назадъ и колата върви напредъ. Можете ли да турите едно движение въ права линия? Може ли движението да бѣде праволинейно? Може ли животъ безъ мжчнотии? Превърнете мжчнотиитѣ, като вземете примѣръ отъ техниката. Напримѣръ можемъ ли да получимъ гориво, ако мжчнотията не се превръща, не изгаря? Или ако не се превърне една потенциална енергия въ кинетическа? Този процесъ на превръщане на известна енергия отъ потенциална въ кинетическа се нарича горение.

* Съ курсивъ безъ крѣгли скоби обозначаваме ржкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на мѣста, кждето стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

А обратният процес се нарича загасяне, то е повръщане - кинетическата енергия въ потенциална. Горенето е процесъ на разреждане. Вие трѣбва да превеждате тѣзи процеси.

Що е мъжнотия? Мъжнотията е едно горение. Ще свършишъ нѣкаква работа. Ще стоплишъ нѣкоя стая. Слънцето е горе въ пространството. То е една печка. Можемъ да кажемъ, че Слънцето е направено за Земята. И можемъ да си дадемъ голѣмо значение и да мислимъ, че Слънцето е за насъ направено. Все едно да мислимъ така или не, както и да мислимъ, всичкото ни иде отъ Слънцето. Вие имате известна мъжнотия. Защо ви е дошла тази мъжнотия? Питамъ тогазъ: защо ви е това падане СА и ВА?

Съ хиляди години овчари сж пасли своитѣ овци по тази долина и сж използвали тревата ѝ. Обаче дохожда единъ инженеръ и използва енергията на водата. По-рано овцетѣ сж се давили въ тѣзи мѣста, сжщо и говедата, а сега инженерътъ използва тѣзи води. Вие всѣки день се давите въ тѣзи мъжнотии, обаче дохожда инженер и създава освѣтление.

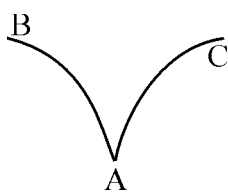
Вие имате известни мъжнотии, че ако човѣкъ нѣмаше мъжнотия, той щѣше да бжде най-голѣмото страшилище на свѣта. И най-красивитѣ хора сж хората съ голѣмитѣ мъжнотии. И затова красивитѣ хора сж най-опасни. Че красивитѣ мѣста въ планината не сж ли опасни? Когато виждашъ единъ красивъ човѣкъ, ти ще седишъ като нѣкой туристъ съ своята тояга. Той е красивъ, обаче тогава, както въ планината има пропасти и води и трапища, сжщо така и красивитѣ хора сж опасни. Най-първо той ви привлича, обаче който е ялъ попарата на красивия човѣкъ, той знае. Тамъ човѣкъ може да замръзне. Напримѣръ на Монть Евересъ, на този красивъ върхъ се качиха двама англичани, но не се върнаха назадъ. Красивъ е върхътъ Монть Евересъ, но който иде и не знае условията, не се връща назадъ.

Вие живѣте въ една природа, въ която хората сж културни, но съвременната култура подразбира и мъжнотии. Защо ви сж мъжнотии? Могатъ ли да се премахнатъ? - Могатъ. Ще впрегнете тази енергия на мъжнотията и ще

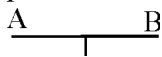
създадете нищо. Но затова трябва знание. Ако имате една равнина като Тибетската, тогава питам каква култура може да развиете? Тибетската равнина, която е на 4-5 хиляди метра над морското равнище, там защо не може да вирее нищо? Царевича не може да вирее. Каква култура може да имате там? Култура в друго отношение може да имате, но да имате един живот, както е тук в Европа, не може. Всичките сте овчари, стада ще отглеждате. В такава равнина може ли да бъдете вегетарианци? Там няма и гори, и горивото е слабо там. Там има ред неудобства. Разбира се Тибетската равнина може да се превърне в по-удобно място, ако там живеят разумни хора, ако там има железници, шосета, тогава от по-ниските места може да се пренесе гориво, продукти. Тибетската равнина е място на висока култура, но на разумни същества. Високите места са за разумни същества, а не за обикновени хора. А при сегашните условия долините са за обикновени хора. Тези линии може да ги намърсите и в човешкото тяло. В това падане ВАС, което има най-голяма опасност, аз бих си турил всички си капитал в него. Най-устойчивия капитал е ВАС, това съдружие е най-устойчиво, а всички други, които отиват по-горе (*например Д*) са по-слаби. И следователно, по-скоро могат да фалират или пък можем да кажем, че техните капитал няма условие за развитие.

При най-големите мъчнотии има най-добрите условия за развитие на живота. Каква работа може да си изберете в живота? Най-лесните професии са и [ли] цигуларството, или да бъдеш художник, да бъдеш писател, да четеш. Цигуларът има само един лък; художникът има само една четка; поетът - само едно перо. Тръгне той, тури си перото на ухото. Писател е той. После мисли и после пак вземе перото. Тези са най-лесните и най-хубавите изкуства. Но представете си, че вие сте между хората, които не разбират от вашето цигуларство. Тези го разбират само при специфични случаи. Например българинът разбира музика само когато се жени. Българинът разбира изкуството само когато се

облича на Великъ день, тогава той иска да се фотографира. Българинът разбира писателство така, ще ти каже: „Я ми напиши нѣкое писмо.“ Той ще ти каже това, само като се намери на зоръ. И като го напишешъ, той ще каже: „Ученъ човѣкъ е! Написа ми едно прошение. Това е понеже не е единъ простъ човѣкъ.“ Ако вие сте единъ цигуларъ, при хора, които не се интересуватъ отъ музика, какъ ще ги заинтересувате? -Ще чакате удобнитѣ случаи, когато се женятъ и тогава и вие ще бждете на мѣстото си съ цигулката си. Кога българитѣ викатъ поповетѣ? Щомъ се роди нѣкой или когато го кръстятъ или нѣкой когато умре. И вънъ отъ тѣзи случаи българинътъ казва: „Не ми трѣбватъ попове.“

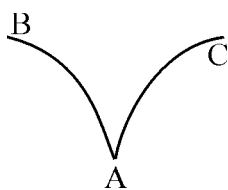

Има специфични случаи, моменти, когато човѣкъ може да развие своята дейностъ. Той трѣбва да разбира кжде сж тѣзи специфични моменти. Този тригълникъ може да го преведете. Въ човѣшкото лице кжде ще го турите? Единъ човѣкъ, който нѣма капиталъ, може ли да прави погрѣшки? Щомъ нѣкой човѣкъ нѣма ябълки, круши може ли да се краде отъ него? Щомъ отъ нѣкого крадатъ, това показва, че има кражба, той ималъ говеда, овце и пр. Кражбата е едно неестествено положение на човѣка. Крадецътъ иска да наруши единъ естественъ законъ. Той иска да вземе безъ да даде. А пъкъ законътъ е такъвъ, природата е умна. Ето кжде е опасността: тя е турила единъ лостъ и онзи, който краде се намира на една равна плоскостъ.

Опасността е въ следното: да кажемъ, че той тръгва отъ точка А, къмъ точка В. А тръгва къмъ предмета В. Щомъ А отиде при В, [...] той ще изгуби ли своето равновесие? И тази плоскостъ ще се обърне. Въ природата никога не можешъ да вземешъ единъ предметъ, ако не поставишъ на друго мѣсто нѣкоя тежестъ, която да я балансира. Ако твоего добро нѣма съотвѣтното зло насреща, ти ще се обърнешъ съ главата си надолу. При гениалнитѣ хора седятъ и гениални глупци. При гениалнитѣ мждреци седятъ и гениални глупци. Колкото глупецътъ е по-гениаленъ,

толкова и другият е по-мждър. Нѣкой казва: „Азъ имамъ голѣма мжнотия въ сърцето си.“ Ако ти се е свилю сърцето, после идва моментъ то да се [разшири]. Въ свѣта, ако единъ предметъ се е свилъ, ако една гайда е свита, какво трѣбва да ѝ направишъ? Ще я надуешъ, тя ще с[и] посвири и ще се разтропатъ наоколо и ще кажатъ: „Я, дай тукъ половинъ кило!“ Ти кажешъ: „Свилю се е сърцето ми.“ Това показва, че външнитѣ условия на твоя животъ сж неблагоприятни. И ако всѣки день се оплаквашъ, тогава ще кажа: не си проучилъ още външнитѣ мжнотии на живота. Следователно трѣбва ти наука. Трѣбва да учишъ. И въ тебе ще стане единъ гениаленъ ученъ човѣкъ. Нека да го кажа това въ по-проста форма: ти си единъ гениаленъ глупецъ. Ти си роденъ глупакъ и отъ тебе нищо нѣма да стане, ако седишъ така, както сега. Но ако дойде единъ по-голѣмъ глупецъ отъ тебе, той ще те направи уменъ човѣкъ. Когато нѣкой ти каже: „Отъ тебе нищо нѣма да стане.“ Тогава ти се събуждашъ. Тогава рекохъ, трыгни по свѣта да търсишъ по-голѣмия глупакъ отъ себе си.

Тази дума „глупакъ“ може да я преведете. Глупакъ е онзи, който върви отъ С къмъ А. Зимно време е. Той може да се хлъзне. Какво ще стане при това хлъзгане? Ако е уменъ човѣкъ, гениаленъ, той ще опише какъ се е хлъзналъ, какъ се е търколилъ. А онзи глупакъ ще каже, впечатления на страданията му сж много голѣми, той ще каже, когато го питатъ: „Остави се, качи се горе, за да видишъ.“

Ще река следното: този жгълъ ВАС си има граници. Този жгълъ не може да иде по-далечъ отъ центъра на земята. Значи, твоитѣ мжнотии по-долу отъ центъра на земята не могатъ да идатъ. Значи, всѣко нѣщо си има своитѣ крайни предѣли. Нѣкой казва: „Безгранично.“ Обаче не е така. Всѣка една мжнотия въ тебе е създадена, за да събуди въ тебе една дарба. Страданията, мжнотиитѣ, изкушенията, паденията, всичко това, което въ природата сжествува, най-голѣмитѣ противоречия сж създали добродетели въ тебе. Това е законъ. Нѣма никакво изключение. Всички се оплакватъ, че паднали

Адамъ и Ева. Но ако тѣ не бѣха паднали въ тази долина и двамата, тогава не щѣше да има никаква култура. И сега се *наплодиха* и работятъ тия грѣшни *дяволи*, но единъ день ще имъ израснатъ крила като на светии.

Единъ ученикъ на Божественото учение ще трѣбва да знае следното: всички противоположни сили въ природата, каквито и да сж тѣ и кждето и да сж, иматъ съответни добродетели. В този законъ нѣма никакво изключение. И нѣкой казва: „Азъ съмъ много тѣпакъ, нѣмамъ паметъ.“ Всѣки може да развие паметъта си, но трѣбва да разбира закона. Изисква се едно научно занимание, трѣбва да знаете какъ да подхраните работата. Както сега ви виждамъ, колцина отъ васъ разбиратъ коя е моята мисълъ, която искамъ да ви обясня. Вие може би казвате: „Учителътъ мжнотии не е видѣлъ.“ Азъ съмъ гладувалъ по 50 дена, азъ съмъ носилъ на гърба си по 200 килограма, нѣма мжнотия въ живота, която азъ да не съмъ опиталъ на гърба си. Не сж опасни работи. Нѣма дяволъ, съ когото да не съмъ се срещалъ и да не съмъ разговарялъ. Но трѣбва разумность.

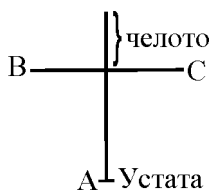
Има една опасна страна въ това. Единъ ученикъ, единъ студентъ ималъ голѣма любознателность. Той ималъ една слабостъ - каквото види, да го помирише. Единъ день професорътъ носилъ най-силенъ амонякъ, далъ да го носи студентътъ и му казалъ: „Внимавай, че като помиришешъ, ще стане чудо.“ Студентътъ го поднесълъ подъ носа си и се намѣрилъ на гърба си. Когато студентътъ видѣлъ втори пжтъ професора съ пише въ ржка - амонякъ, бѣгалъ назадъ. Всѣкога дяволътъ, този професоръ носи едно пише амонякъ. Той все те залгва, но като се намѣришъ на гърба си, той ще те обере и ще видишъ, че нѣмашъ нищо и че професорътъ го нѣма вече. Единъ индуски адептъ отива въ Парижъ. Той казалъ, че ще направи опитъ, за да покаже своята сила. Качилъ хората на единъ експресъ и казалъ, че може да спре експреса, ако иска. Но за да го спре, трѣбва да вземе скжпоценнитѣ имъ камъни. Това имъ казалъ, преди да се качатъ на експреса. Качили се хората на експреса и той се хвърлилъ отъ експреса. Експресътъ не се спрелъ, но той задигналъ скжпоценнитѣ камъни.

Единъ ученъ духъ ще ви залъже, експресътъ ще заmine и вие ще останете безъ скъпоценнитѣ камъни. Не чакайте спиране на експреса. Чакане, спиране на експреса значи, че нѣкой взелъ лотариенъ билетъ и чака щастливъ случай. Ти дадешъ паритѣ, експресътъ заmine и паритѣ си заминатъ.

Трѣбва трудъ. Но въ сжщностъ не трудъ, а трѣбва доброта и трѣбва разбиране. Има и другъ единъ законъ: когато природата ви удостои съ изкушения, съ мъжноти, съ страдания, тя е обърнала внимание на васъ. И когато вашиятъ професоръ ви даде най-мъжнитѣ задачи, той има своя цѣль. Той иска да развие вашите дарби. Той казва: „Въ този талантливъ ученикъ има нещо, но трѣбва да се раздруса по единъ начинъ по другъ начинъ, за да излѣзе нѣщо отъ него.“ Природата е учителъ. Тя иска да събуди всѣка душа, тя иска да раздруса отстрани душата ви. А вие казвате: „Нѣма ли спиране?“ Но следъ като ви раздруса, като изгубите съзнанието си, тя пакъ ще дойде и ще даде малка помощъ. Но вашитѣ криви заключения сж: „Остарѣхме и нищо не научихме.“ Тогава питамъ: а младиятъ какво е научилъ? Не разглеждайте нѣщата отъ гледището на вашия личенъ животъ, но отъ гледището на цѣлото. Считайте, че възможноститѣ на цѣлото човѣчество сж ваши възможности и че падението на цѣлото човѣчество е и ваше падение. И когато чувате, че единъ ученъ човѣкъ е измислилъ нѣщо, ти се радвай и мисли, че и ти вземашъ участие. Когато азъ говоря нѣщо, то моята ржка идва на помощъ, но нѣма да хвалятъ ржката, но ще кажатъ: „Умень човѣкъ!“

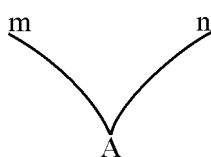
Да се повърнемъ къмъ мъжнотиитѣ. Колкото мъжнотиитѣ сж по-голѣми въ живота, толкова придобивкитѣ ще бждатъ по-голѣми. Азъ не говоря за мъжнотиитѣ, които вие сами си създавате, а говоря за естественитъ мъжнотии, които произтичатъ отъ органическата обстановка въ васъ. В и С сж очи, а А е устата. Ако това разстояние между очитѣ е по-голѣмо, това значи, че тази личностъ е развила капитала си. Но това е само една трета отъ истината. Имаме другъ единъ законъ. За да бжде лицето хармонично, то трѣбва да се взематъ предъ видъ следнитѣ отношения. Разстоянието

между дветѣ зеници е мѣрката, съ която се мѣратъ дарбитѣ на хората. Единъ човѣкъ, на когото очитѣ сѣ близо до носа, той възприема по-малко впечатления, обработва повече. А когато очитѣ сѣ далечъ, възприема повече впечатления и по-

малко обработва. АВ е разстоянието между зеницитѣ къмъ отвесната линия. Разстоянието отъ горния край на челото до устата, отъ тази отвесна линия до устата се вижда кой човѣкъ ще устои и кой нѣма да устои.

Въ живота си трѣбва да се стремите да развиете вашитѣ потенциални сили. Вие още не се знаете. Да кажемъ, че имашъ една мѣнотия въ живота си. Разреша

я по правилень начинъ. Вземете правилото Христово: Ако те ударятъ отъ едната страна, обърни си и другата. Защо? Азъ обяснявамъ идеята: ако имате ударъ отъ „m“ къмъ А, а другиятъ ударъ е отъ „n“ къмъ А, вие казва-

те: „Удари ме, че ми свѣтнаха очитѣ!“ Ако вашиятъ учителъ ви зашлеви една плесница, вие запалете една свѣщъ на Бога, защото ще станете уменъ. Получили сте такава енергия! Но гледайте да не ви бие нѣкой глупакъ, защото ще станете глупавъ като него. Това е неговата философия въ свѣта. Свѣтътъ не е създаденъ глупаво.

Ако сте въ мѣнотии, вие сте за съжаление; ако сте оставени безъ наказание, безъ мѣнотии, то вие сте престѣпници. Ако всѣки день има наказание, то вие сте отъ почтениитѣ. Ако търпишъ гладъ, ако си необлеченъ, ако шапката ти, обувката ти сѣ скжсани, това нищо не значи. Ще научишъ едно изкуство. Тури една кръпка, закрѣпи ги. Обувката ти сѣ скжсани, тури кръпка и на обувката си. Дрехитѣ ти сѣ нечисти. Съблечи ги. Досега не си знаелъ изкуството на прането. Научи го. Но казвашъ: „Азъ съмъ ученъ човѣкъ. Свършилъ съмъ два факултета.“ - Че тогава по-лесно можешъ да перешъ. Учениятъ човѣкъ по-добре пере. Нѣма да съдере дрехитѣ. Ако всички хора станатъ учени, тогава свѣтътъ ще се оправи. Трудноститѣ въ живота, мѣнотииитѣ, съмненията, колебанията, всичко това, което може да разсипе на гледъ

душата ви, това показва най-голяма благост на природата към васъ. Това показва, че природата е обърнала внимание на васъ. Значи може да стане нѣщо отъ тебе. Паднешъ веднажъ, два, три, четири пѣти, могатъ да се смѣятъ хората на тебе. Че на кой ученъ човѣкъ не се смѣятъ хората? Галилея посрещнаха ли го съ венци, когато каза, че Земята се върти около Слънцето? Той, горкиятъ отначало се уплаши и каза, че мисли, че не се върти, но после каза пакъ: „И при все това се върти!“

Нѣкой пѣтъ дяволътъ дохожда и казва: „Отъ тебе нищо нѣма да стане. Гледай да прекарашъ живота си безъ мъчноотии.“ Обаче въ Божията книга е писано: праведниятъ съ голѣми мъчноотии ще влѣзе въ Царството Божие. Дяволътъ казва: „Праведниятъ безъ никакви мъчноотии ще влѣзне въ Царството Божие.“ И всички вие искате по дяволския пѣтъ да влѣзнете въ Царството Божие.

Мъчноотиитѣ, това сж истинския пѣтъ, Божествения пѣтъ. Това е вѣрно и въ науката, и въ живота, и въ всичко. Премежете си разстоянието между очитѣ, (*линията между дветѣ зеници*) и отвесната линия отъ този хоризонталъ до горния край на челото и до устата. Като мѣрите до устата, ще знаете, че трѣбва да измѣрите до червеното на горната устна. Трѣбва да видите колко пѣти разстоянието между зеницитѣ влиза въ тази отвесна линия и колко остатъкъ има. После ще дойдемъ до научната страна.

Колкото повече се развиватъ въ живота мъчноотиитѣ, това показва, че потенциална енергия се превръща въ кинетическа. Гледайте да не дойде въ васъ духътъ на индиферентността, та да кажете: „Отъ мене нищо нѣма да стане!“ Изхвърлете тази мисълъ отъ васъ. Вие може да се развивате. Нѣкои отъ васъ може да станете физиогномисти, нѣкои хиромантисти, нѣкои художници. Но най-първо вътрешната хармония трѣбва да имате и вътрешнитѣ мъчноотии, които имате, трѣбва да ги трансформирате.

- Само свѣтлятъ пътъ на Мъдростъта води къмъ
Истината!

- Въ Истината е скритъ Животътъ!

9 лекция на Младежки Окултенъ класъ

19.X.1928 г., петъкъ,

Изгръвъ

ЕДИНИЯТЪ ОСНОВНАТА ИДЕЯ НА ЖИВОТА

5 часа сутринта

Отче нашъ

Пишете върху темата: „Какви връзки могат да направят две разумни същества?“ Или: „Какви връзки могат да направят две разумни мрави, две разумни птици, два разумни елена и двама разумни човѣци?“

Тѣзи, които сж изучавали физика и математика, казватъ, че между две точки може да се прекара само една права линия. Тогава питамъ: между 4 точки колко плоскости може да прекарате?

Точката нѣма никакво измѣрение. Тя е несъизмѣрима. Обаче съ какво може да се измѣри една права линия? Съ какво се измѣрва плоскостъта? Съ права линия. Математиката е обоснована на метафизиката. Въ математиката нѣма нищо реално. Тя е най-отвлечената метафизика. И затова трѣбва дълго време да се работи върху това, отвлеченото, нереалното, за да се извади нѣкой резултатъ.

• • Тези две точки сж много близо, съ най-силния микроскопъ може да ги видите. Между тѣхъ може да прекарате само една силова линия. Ако турите четири точки, това е единъ квадратъ, единъ кубъ. Права линия е тази, която е най-къса. Ако е малко по-дълга, тя е вече крива линия. Правата линия не може да бѣде точка. Въ всѣка права линия влизатъ само две точки. Всѣка линия, която има две точки, е права линия. А всѣка линия, която има три точки, е крива линия.

Това правило метафизически може да се преведе въ

моралния животъ. Една мисълъ или едно чувство може да бжде неправилно, *нечисто*, *може да** има нѣкакъвъ дефектъ. Чувствуващъ, че има въ това нѣщо неправилно, но не знаещъ кжде е дефектътъ. Тогава правата линия въ какво се е превърнала?

Законътъ на правитѣ линии е следующия: Точка, проявена въ природата, може да се движи само въ една посока въ дадения случай. Нѣма много посоки. И следователно тази посока ние наричаме права линия. Това е *необходимо, неизбежно* въ живота. Ти можешъ да се движишъ само въ едно направление: или назадъ или напредъ - въ две посоки. Когато кажешъ, че принципиално трѣбва да се определишъ, това показва, че ти трѣбва да се опредѣлишъ само въ една посока - къмъ Небето, къмъ чистия, идеаленъ животъ. Отказващъ ли това, ти имашъ само единъ другъ изборъ.

Моралътъ въ какво седи? Човѣкъ, който да се качва, да слиза и възлиза, той върви въ единъ правиленъ пѣтъ. Обаче онзи, който не знае какъ да слиза, ще падне; образува се падение. Тамъ, дето нѣма *възпиране*, има спиране. Онзи, който е падналъ, той е изгубилъ своето равновесие и затова е падналъ. А онзи, който не знае да пази своето равновесие, той се спира.

Нѣкой пѣтъ може да паднете. Напримѣръ може да паднете въ касата на нѣкой богатъ човѣкъ, въ банката на нѣкой богатъ банкиринъ. И сутринта да те намѣрятъ затворенъ въ банката при паритѣ. Ако банкиринътъ отвори банката и те намѣри въ касата си, какво ще помисли? Азъ разсъждавамъ метафизически. Тѣзи нѣща могатъ да [не] станатъ, но азъ ги допускамъ. Има известна вероятностъ. Банкиринътъ има нѣколко начина за отваряне на касата. Той може да я отвори отдѣсно и отлѣво. Той ще отвори отлѣво надѣсно и отдѣсно налѣво. Да кажемъ, че касата се отваря правилно, отдѣсно налѣво. Но щомъ е влѣзналъ този човѣкъ въ касата,

* Съ курсивъ безъ кржгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на мѣста, кждето стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

то банкиринът може да я отвори отлѣво надѣсно. Значи, размѣняватъ се опорнитѣ точки. Онзи, който е въ касата, се учудва на себе си; той не е предвидилъ едно нѣщо: че тази каса може да се затваря по другъ начинъ. Той съзнава, че е направилъ погрѣшка. Той е трѣбвало да направи такава промѣна на касата, че банкиринътъ да не може да я отвори по другъ начинъ. Този банкиринъ се учудва, какъ е влѣзналъ онзи въ касата и е затворенъ. И защо, като е отворилъ касата, не е взелъ паритѣ и да си отиде? И двамата разсѣждаватъ. Всичко това става моментално.

Това е вѣрно и по отношение на вашия животъ. Напримѣръ случило се е нѣщо въ вашия животъ и ти си мислишъ, защо се е случило? Напримѣръ казвашъ си: „Защо паднахъ?“ Следъ като си падналъ и станешъ, да кажемъ, че не се изтърсишъ и когато другитѣ ти кажатъ да се изтърсишъ, ти тогава се изтърсишъ. Защо не си се изтърсилъ веднага следъ падането? Защото ти презъ това време си мислилъ за причинитѣ на падането. Ти тогава казвашъ: „Тази задача не мога да разреша. Мнозина сж се мѣчили и не сж могли да я разрешатъ.“ И чакъ следъ това се изтърсвашъ. Ако не разрешишъ тази задача, втори пѣтъ пакъ ще паднешъ и пакъ ще дойдешъ до тази задача. Дойде ти нѣкое препятствие по пѣтя, по който вървишъ. Ти паднешъ. Правата линия не може да се продължи, а силитѣ, които действуватъ, искатъ да се проявятъ. Тогава какво ще бжде движението? Тогава ще дойде втора права линия. Т.е. това движение отъ праволинейно ще бжде перпендикулярно. Значи движението на правата линия ще падне въ правъ ъгълъ спрѣмо нея. Въ правата линия има една възможность да се подвижи въ посока перпендикулярна на себе си. И така се образува плоскостъта.

Въ природата най-малката плоскостъ се образува между четири точки и когато тази плоскостъ се подвижи въ нова посока, перпендикулярна на себе си, тогава ще имаме тѣло, напримѣръ кубъ. Щомъ се дойде до куба, вий имате извесенъ съзнателенъ животъ. Когато правата линия се превърне, стане на плоскостъ, то животътъ отъ едноизмѣренъ е станалъ

двуизмѣренъ. Ще мислишъ, когато дойде до куба, животътъ е станалъ триизмѣренъ. Въ правата линия вие имате една мѣрка, съ която да мѣрите вашитѣ постѣпки. А плоскоститѣ сж граници на тѣлата. Ако искате да направите нѣщо, трѣбва да имате плоскости. Плоскоститѣ ще бждатъ граница на жилището. Този кубъ ще бжде заграденъ съ плоскости. Що е кубътъ? Това е най-малката форма, въ която може да се помѣсти единъ зародишъ. Кубътъ е най-малката форма. Тя може да бжде най-малко съ 8 точки. Следователно кубътъ е една форма, въ която зародишътъ може да си тури своитѣ възможности.

Две разумни сжщества образуватъ една права линия. Четири разумни сжщества образуватъ плоскостъ, а осемъ разумни сжщества образуватъ кубъ. А пъкъ метафизически можемъ да кажемъ: всѣка права линия се пази отъ два ангела; всѣка плоскостъ отъ четири ангела; а всѣки кубъ - отъ осемъ ангела. Тѣ пазятъ тази форма, като нѣкой скъпоцененъ камъкъ. $2+4+8=14$. Но въ дадения случай само при формитѣ имате осемъ ангела; понеже за линиитѣ сж два, а за плоскостта - четири, ставатъ шестъ. Осемтѣ ще бждатъ като потенциалъ въ васъ, а $4+2=6$, шестъ ще бждатъ на работа. Тѣ ще образуватъ кинетическитѣ сили. Тогазъ изваждаме единъ метафизически законъ, че потенциалнитѣ сили се отнасятъ къмъ кинетическитѣ, както 8:6.

Вий сте млади и ще кажете: „Що ни трѣбватъ насъ тия метафизически разсѣждения 8:6?“ Тогава азъ ще направя преводъ. Известно време вие сте били малки деца. Майка ви е обичала. Били сте малко детенце, но по едно време вие израстнете, вземете едно огледало и почвате да се чешете, да се оглеждате. Отъ где е дошла тази идея въ васъ? Вие имате една скрита идея въ главата си. Щомъ се оглежда нѣкой, той може да има следната идея въ ума си: „Ще ида на гости и единъ приятелъ ще дойде.“ Вие се обличате за кого? Най-първо за себе си. А второто положение е, че вие искате да се представите на нѣкого. Обличането, това е първата точка, а втората точка, това е лицето, на което искате да се предс-

тавите. Значи имате две точки. Искате нѣкому да се представите, само едно лице имате въ ума си и вашето желание е това лице, като ви види, да ви хареса. Ако разрешите вашата идея и турите още едно лице вътре, тогава въ васъ, ще се зароди една борба. Щомъ дойде трето лице, ще дойде и четвърто и целиятъ този процесъ ще стане сложенъ. И тогава вие изгубвате първото положение. При първото положение вие сте били радостенъ, а сега имате смущение. Щомъ има смущение, това показва, че не сж първитѣ две точки, но че сж влезли и други точки - третата точка. Като дойде третата точка, вие се смущавате. Предъ дветѣ точки вие сте добъръ. Щомъ има трето лице, ще се роди споръ.

Та рекохъ, въ живота вие имате известно заплитане и не може да разрешите известенъ въпросъ. Докато имате Бога, като една мѣрка въ себе си и вие искате за Него да живѣте, вие живѣте мораленъ животъ, чистъ животъ, имате само една идея. Но единъ ^{у децѣ} влѣзне и друго лице между васъ и Бога. Кое е второто лице, което може да влѣзне между Бога и васъ? Това го наричатъ: Това е първата буква отъ думата. Да не пишемъ името му.

Метафизически, защо човѣкъ трѣбва да се облича добре? Може да се обясни. Обличането е законъ на пробуждането на човѣка. Който не се облича, той не се е пробудилъ. Защо трѣбва да се обличаме? Защото сме се събудили. Въ мене има събуждане. Само който не се облича, той спи. Отъ него нищо не може да стане. Следователно идейно казано: *по-красиво* нѣщо отъ обличането нѣма. Събудилъ се е той и трѣбва да се облече. И той казва: „Азъ съмъ готовъ за работа!“ Първиятъ процесъ е обличането, а вториятъ процесъ е работата! Ще тръгнешъ въ известна посока. Това сж метафизически разсуждения. Ти казващъ: „Защо ще се обличамъ?“ И казващъ: „Не зная!“ Обличането е първия процесъ, процесътъ на събуждането. Щомъ Богъ те прати въ свѣта, Той иска да се облечешъ. Като се облечешъ, като твоята дреха да нѣма, ти можешъ да се облечешъ само по единъ начинъ. Всѣщностъ ти можешъ да се облечешъ по много начини, но има само единъ правиленъ начинъ; а всички други начини ще бждатъ само

едно отклонение отъ обличането. Постъпките на хората се различаватъ, но въ дадения случай известна постъпка може да бжде права, само когато има своята идеална форма.

Само за Едного можешъ да се облечешъ! Ти можешъ да се обличашъ за двама души, за трима, 4, 5, 6, 7 - хиляда. Но при всички тѣзи обличания имате сложни форми. Щомъ се обличашъ за двама, за трима и прочие, формата се вече усложнява. Най-хубавото облекло е, само когато се обличашъ за Едного. Най-красива форма е когато се обличашъ за Едного. Тя е най-красивата форма и най-простата, която приляга. Като се облечешъ за двама, за трима и прочие, най-после ще видишъ, че този, който се облича за мнозина, жунжурии, 30-40 копчета, по шията, по ржцетѣ, после копринени реснички, особени линии, та всички да харесатъ.

Сега да превода. Вие напимѣръ, написвате една книга и като пишете, вие сте дрехаръ. Написали сте единъ романъ. Както единъ дрехаръ излага дрехата си на витрината. Така и вие излагате романа на витрината. Напимѣръ романътъ отъ Викторъ Хюго, отъ Иванъ Вазовъ и пр. Въ „Клѣтниците“, първата точка е Жан Вължанъ. Единъ нехранимайко, когото Викторъ Хюго е направилъ светия. И другата точка - Козета. Жанъ Вължанъ знае да работи съ четка, написа една хубава картина. Обаче другъ се влюбва въ нея. И казва: „Да ти платя за картината.“

Най-проститѣ процеси въ природата можемъ да ги преведемъ. Въ дадения случай ти се обличашъ, да знаешъ защо се обличашъ. Има две разрешения на този въпросъ. Нѣкой казва: „Азъ живѣя за Бога.“ ($\mathcal{L}$) Другъ казва: „Азъ живѣя за себе си.“ ($\mathcal{E}$) Обличашъ се за хората, живѣешъ за себе си. Значи външно се обличашъ за хората, а вътрешно се обличашъ за себе си.

Човѣкъ, който живѣе за себе си, той е лошъ човѣкъ, той не е добъръ човѣкъ. А човѣкъ, който живѣе за Бога, той живѣе за хората. Човѣкъ, който живѣе за себе си, той е направилъ първия грѣхъ. Но ще кажете: „Защо да е така?“ Представете си, че вие сте слуга на единъ господаръ и той ви е далъ да свършите нѣкоя работа. И вие вземете торбата

съ паритѣ, спирате се въ първата гостилница, напивате се и се почерпвате. И въ това напиване, вие изгубите съзнанието. И като виждате торбата, казвате: „Кой ми е далъ тази торба съ паритѣ?“ И казвате: „Тези пари трѣбва да ги употребя за нѣщо!“ Купувате автомобилъ, разхождате се, обаче господарьтъ чака. Той е съ автомобилъ, съ цилиндъръ на главата, съ бастунъ, но идва единъ ангелъ отъ Невидимия свѣтъ съ своя остъръ мечъ и му казва: „Господине, слезнете, искамъ да се запозная съ васъ. Искамъ да ви представя на нѣкое си важно събрание.“ Ангелътъ предвожда и онзи трѣгва подиръ него. Ангелътъ го предвожда, за да събуди неговото съзнание, че тази торба не е негова. И да съзнае, чия е. И ето, онзи идва и вижда, че господарьтъ се е изправилъ. Господарьтъ му казва: „Какъ така, азъ ви пратихъ безъ автомобилъ, безъ *маниети*, безъ цилиндъръ?“ Такива нѣща ставатъ и съ васъ. Законътъ е този: като трѣгнешъ въ живота, не се спирай въ никоя гостилница, не прави запознанство; свърши си работата и като я свършишъ, тогава се запознавай съ приятели, за да нѣма нужда да идватъ ангели съ мечове.

Това сж редъ метафизични разсуждения, които трѣбва да правите. Подобни съществуватъ въ живота. Човѣкъ може да изгуби своето съзнание. Нѣкой човѣкъ напимѣрь, тури перото си на ухото си и после трѣгва да си търси перото. Слугинята му казва: „Перото ти е на ухото.“ И онзи отговаря: „Човѣкъ, като мисли много, изгубва ума си“. Той е изгубилъ посоката на своето движение на своето съзнание. Това става и когато сж на училище въ гимназията. Напимѣрь ти, като ученикъ, си научилъ много добре урока, но като излѣзнешъ, става помрачение въ ума ти и не знаешъ да го кажешъ. И казващъ: „Заплетохъ се.“ А не, че не го знаешъ. Но следъ като мине изпитната комисия, ти извънъ разправяшъ урока си. Затова ученикъ, като отиде да държи изпитъ, въ ума си трѣбва да има само едното. Влѣзне ли друго нѣщо въ съзнанието му, той не може да издържи изпита. Отивашъ на изпитъ, дръжъ само едното въ своето съзнание, като че предъ Бога ще давашъ изпитъ. А никакъвъ професоръ да не

ти е въ ума. Влѣзне ли нѣкой професоръ въ ума ти, тогава или съ двойка или съ тройка ще издържишъ изпита си. Това е метафизическо.

Когато човѣкъ живѣе само за себе си, той е създалъ едно неестествено отношение. Затова рекохъ, не живѣй за себе си! Живѣй за Бога! Работи за Онзи, Когото обичашъ! Ти казвашъ тогава: „Какъ да позная кого азъ обичамъ?“ Твоята любовъ къмъ Онзи, Когото обичашъ, нѣма да се измѣни презъ вѣковетъ. Щомъ се измѣни, ти не обичашъ. Ти не си обикналъ никого. Това сжщество наричамъ азъ Вѣчното, Безконечното, Безначалното - Елигадай Елохимъ Ехова. Много имена има Той. Можемъ да Го наречемъ още Необятната сила, Разумната природа и т.н. Но това Сжщество, което можемъ да обичаме, то трѣбва да е по-разумно отъ насъ. Такъвъ е законътъ. Човѣшкото естество трѣбва да обича най-силното сжщество. Това е мѣрка за човѣка. Най-силното, най-разумното и най-доброто. Това сж качества на Бога! Ти казвашъ: „Дали Богъ ме обича?“ Обаче, понятията на Бога за любовта сж съвсемъ други, не сж като нашитъ. Любовта ви къмъ това Сжщество, която не се мени, това е Любовь.

Кого ще обичашъ? Ще обичашъ това Сжщество, което въ твоя умъ съ никое друго сжщество не можешъ да го замѣнишъ. Само Него можешъ да обичашъ. Това Сжщество, което въ даденъ случай не можешъ да заменишъ съ друго сжщество, Него ще обичашъ. Това, което можешъ да заменишъ, тамъ любовта е временна, преходна. Това сж временни, преходни работи. Отивашъ на чешмата, измивашъ си лицето, седишъ въ гостилница, наяждашъ се, вземешъ гребена, сресвашъ космитъ си и т.н. Това сж временни положения. Има ли моралъ въ това да си решишъ космитъ? Това не е отъ мораленъ характеръ. Това, което е отъ преходенъ характеръ, то нѣма реалностъ. Само сѣнката на дървото колко струва? Ако ви продамъ сто сѣнки, колко струватъ? Ако ви продамъ сѣнкитъ на сто ябълкови дървета, колко ще ми платятъ? Па, и сѣнкитъ на плодетъ *имъ*, ако продамъ, колко ще ми платятъ? Тѣзи нѣща сж само за забавление, които се отличаватъ

отъ реалността. Въ насъ има известни идеи и стремежи и прочие, които сж сѣнки, не сж реалностъ. Нереалнитѣ нѣща сж сѣнка на реалнитѣ. Когато човѣкъ има философия, то тя му служи като потокъ за онова реалното, което сжществува. Ти казващъ: „Азъ трѣбва да живѣя!“ - За кого? Азъ рекохъ, трѣбва да обичате само Едного! Ако сте млада мома, вие само се зачервите, въ ума ви ще изпъкне нѣкой подобень на васъ. И казвате, че той единъ день може да си замине. „Може да ме остави!“ Тогава, каква е любовта ти? Това Сжщество, което въ даденъ случай съ никое друго сжщество не можешъ да заменишъ, Него можешъ да обичашъ! И това Сжщество за тебе може да извърши всичко! Въ дадения случай това е Богъ. Не говори за време и пространство.

Да кажемъ, че се решава една задача. Вие я решите и мислите, че се свършва работата. Не. Тя започва. $2+2=4$. Да кажемъ, имаме следната задача: ако една каруца въ единъ часъ изхожда 29 км, то за 10 часа колко километра ще изходи? $1:29=10:x$ Като намѣрите на колко километра е равенъ x , ще се яви другъ единъ процесъ. Трѣбва да се види за всѣки единъ километъръ колко трѣбва да се плати. И после, конетѣ трѣбва да се отпргнатъ. Процесътъ не е завършенъ. Процесътъ се разрешава безъ да се прекрати. Всѣки процесъ, който ние разрешаваме, въ последствие става по-сложенъ.

Сега какво е обличането, споредъ новото опредѣление? Това е пробуждане на съзнанието. Кого можете да обичате? Този, когото не можете да замѣните съ никого другиго. Съ тази мѣрка можете да мѣрите нѣщата, всички величини. Имате едно правило, съ което можете да разрешавате сложнитѣ въпроси на живота. Като обичате Него, тогава всички можете да обичате. Когато вие сте отпаднали, когато ви е обезсмысленъ живота, когато сте неразположенъ, седнете и разсждавайте метафизически: защо си неразположенъ? Разисквай отвлечено върху себе си: „Баща ми и майка ми ме родиха, дошълъ съмъ и не зная защо съмъ дошълъ.“ Да кажемъ, ти си беднякъ и нѣмашъ нито 5 пари въ джеба си. Ти си кажи: „Имамъ възможность да стана царъ, да управлявамъ 10 мили-

она хора. Не, малко сж! А, 20-30 милиона.“ Ти ще кажешъ, че това сж фантазии. Че тѣзи фантазии ще дойдатъ. А инакъ какъ ще разсжждавашъ? Ще кажешъ: „Нещастенъ съмъ. Беденъ съмъ.“ Разсжждавай, че стани царъ и т.н. Върху тези, хубавитѣ идеи се спирай. И тогава ще дойдешъ до приказката за онзи циганинъ и като носилъ дѣлва млѣко на главата си, размишлявалъ какъ съ това млѣко ще спечели повече и повече и най-после дошло до царската дъщеря! И тогава отъ радостъ подскочилъ и строшилъ дѣлвата и млѣкото се разлѣло. Този циганинъ счупилъ сжда съ млѣкото, но се оженилъ за царската дъщеря. Много уменъ е той. Добилъ е една идея. Нѣкой *морализира* и казва: „Не бжди като циганинъ!“ Не, не. Този циганинъ го турямъ като много по-голѣмъ философъ, отколкото много други философи, които говорятъ. И той е оптимистъ. Той си мисли да се ожени за царската дъщеря.

Въ това отношение да направимъ метафизически преводъ: допушай, че всѣкога можешъ да постигнешъ всичко! Дали всжщностъ нѣщата сж така поставени въ момента, то е другъ въпросъ. Представи си, че имашъ земя, че си свършилъ това и онова. Понѣкой пжтъ нѣмашъ никакво образование, можешъ да допуснешъ, че си свършилъ нѣкой университетъ, че си свършилъ по естествениѣ науки. Че си професоръ и като професоръ, ти казвашъ на студентитѣ, когато ги изпитвашъ: „Я, стани ти и кажи. Ти стани и кажи, и ти.“ Представи си, че си свършилъ по философия и пакъ като професоръ изпитвашъ студентитѣ: „Я, стани ти тамъ.“ Или допусни, че си свършилъ по модернитѣ езици, че си свършилъ два факултета. Кажи си: „Азъ съмъ на две мѣста професоръ, имамъ доста ученици.“ Това положение е по-хубаво, да станешъ професоръ по естествениѣ науки и философия, отколкото да се убивашъ съ отрова. Да търсишъ нѣкое скришно мѣсто и да се убивашъ. Да пишешъ писмо, да те споменаватъ. По-добре е да станешъ професоръ. И допусни, че преподавашъ.

Ти казвашъ, че това допущане е глупава работа. Ама другото положение е *претѣявление* въ квадратъ. Азъ насърдчавамъ философията, мечтанията. За два-три часа си станалъ

професоръ, но следъ 4-5 часа работа огладнѣешъ и виждашъ, че за професора не е наготвено и търсишъ една гостилница. Тя е затворена, търсишъ втора - и тя затворена; трета - и тя е затворена и [въ] цѣлия градъ не можешъ да намѣришъ гостилница. Професоръ по естественитѣ науки и по философия, а не може да намѣри отворена гостилница. Тогава ще се върнешъ и ще станешъ професоръ по философия на стоицизма. И пакъ почни да преподавашъ, докато се уреди твоето положение. И то ще се уреди. Посмѣй се малко. Отчаялъ си се, направи си една смѣшка, посмѣй се. Представи си една гостилница съ 25-30 тенджери и ти седишъ на масата. Но после пакъ се събудишъ и казвашъ, че това не е реално. Следъ това напиши единъ малкъ разказъ: Единъ професоръ, който е свършилъ два факултета и още не е ялъ. Напечати го. И като срещнешъ нѣкого, дай му тази книжка, той ще плати. Това е реалностъ. И тогава седи на масата въ гостилницата и ще имашъ сложено паприкашъ, бифтекъ и прочие. Но дръжъ въ ума си тази основна идея, че има Единъ, Когото можешъ да обичашъ! Благодари, че имашъ философско въображение.

Философията твори, само че изисква по-дълъгъ процесъ. Ако ти силно пратишъ презъ пространството мисълъ, че си гладенъ, то има една вѣроятностъ, има законъ, който е сигуренъ, който ще дойде въ случай. *Понѣкой пѣтъ* има изключение. Тази твоя мисълъ ще се възприеме отъ нѣкого. Този господинъ, който и да е, като възприеме твоята идея, ще каже: „Искамъ вънъ да се поразходя, искамъ да нагостя единъ приятел!“ И той си фантазира, излиза отъ града. Ти вървишъ и си замисленъ. Той те среща и ти казва: „Азъ разбирамъ философитѣ. Ти си много замисленъ. Лицето ти ми направи голѣмо впечатление. Ела у дома!“ Ти отивашъ съ него у дома му, почнете философски да се разговаряте, отворите хубавъ, приятенъ разговоръ и той те нагости. Ето този професоръ на въображаемитѣ практически учения завързва приятелство съ едного презъ пространството.

Та, затова бждете хора съ фантазии. Защото всички идеи въ свѣта сж все такива почитания, които сж постижими. Но време се изисква на физическото поле, за да бжде частъ от

тѣхъ реализирана. Защото всички идеи не могатъ да бждатъ реализирани. И ако се реализиратъ, то краятъ ще бжде все малко неприятенъ. Но въ нереализирането на идеитѣ, като остане нѣщо нереализирано, то е хубаво.

Една чешмичка тече, но представи си, че тази чешма изведнажъ престане и изсъхне. Да не бжде твоето желание да измѣришъ водата. Нека водата остане неизмѣрена. Ти казвашъ: „Искамъ да си завърша моята мисль!“ Че ти искашъ да се спре мисльта ти. Ти казвашъ: „Много обичамъ!“ Радвай се, че обичашъ. Казвашъ: „Много страдамъ!“ Радвай се, че много страдашъ. Ти казвашъ: „Аз се съпсисахъ вече!“ Радвай се, че си се съпсисалъ. Ти си почивашъ тогазъ. Радвай се на всичко, което става съ тебе!

- Само свѣтлиятъ пѣстъ на Мъдростъта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ Животътъ!

10 лекция на Младежки Окултенъ класъ
26.X.1928 г., петъкъ,
Изгръвъ

НАЙ-ВИСОКОТО МЪСТО ЗАКОНЪ НА ИКОНОМИЯТА ВЪ ПРИРОДАТА

5 часа сутринта

Отче нашъ

Направете едно разграничение между книгитъ „Война и миръ“ и „Клѣтниците“. Каква е разликата между тѣхъ? Кой сж идеитъ на Викторъ Хюго; кой сж основнитъ идеи на „Война и миръ“ и на „Клѣтниците“?

Запитали едно дете: „Защо Господъ направи птицитъ съ два крака?“ - „За да ходятъ по-бързо.“ - „Защо Господъ направилъ човѣка съ ржце?“ - „За да работи“, казало детето. Баща му го попиталъ: „Защо Господъ направилъ кучето съ уста?“ Детето казало: „За да лае.“

За какво е създадена устата първоначално: да яде или да говори? Допуснете, че имаме следнитъ числа: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Въ този редъ какъ сж поставени числата? Кое число е най-голѣмо? - 9. Значи въ 9 имаме 9 единици. Тогава имаме друга една категория - дете едното е по-голѣмо отъ дветъ, отъ 3, отъ 4 и т.н.

Да кажемъ, че въ кошницата имаме единъ килограмъ ябълки. Колко грама съдържатъ, да кажемъ, десетъ ябълки? Тогава казваме, че тѣзи десетъ ябълки съставляватъ частъ отъ единицата; всички тѣзи деветъ части съставляватъ частъ отъ единицата. Единъ килограмъ може да се раздѣли. Допуснете, че имате една ябълка и я раздѣлите на десетъ части. Каква ще бжде разликата между първото и второто дѣление? Въ първия случай частитъ си оставатъ цѣли, а въ втория случай едната ябълка е раздѣлена на 10 части. Сега какви облаги може да имате при първото и второто дѣление? При първото дѣление, всѣки ще има по една ябълка въ джоба си. Да кажемъ, че сте 10 души. Имате единъ килограмъ отъ 10 ябълки, а

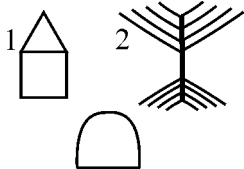
при втория случай, ще ви се падне по една десета частъ отъ ябълката. Какво ще правите съ семкитѣ на ябълката? При първото дѣление ще имате семкитѣ на една цѣла ябълка. Въ всѣка една ябълка имате по 10 семки. Изяждате една кисела и една сладка ябълка и виждате дали е еднакво числото на семкитѣ. Въ сладкитѣ дини, любеници се съдържатъ по-малко семки. Вкуснитѣ дини образуватъ малко семки, а безвкуснитѣ съдържатъ много семки. Та, сладчината на динитѣ е отишла въ семкитѣ. Когато една диня има много семки, всичката сладчина отива въ семкитѣ; а когато има малко семки, тогава сладчината остава въ тъканъта на динята.

Единъ богатъ баща, да кажемъ, има единъ синъ и една дъщеря, а другъ беденъ баща има десетъ сина и десетъ дъщери. Четете Стария Завѣтъ. Има хора, че имали по деветдесетъ сина и по сто сина. Кой баща ще бже по-богатъ? Когато синоветѣ се увеличаватъ, бащата осиромашава, а когато синоветѣ се намаляватъ, бащата забогатява. Този законъ е вѣренъ. Да кажемъ, че една майка е родила 5 сина и 5 дъщери. Друга майка е родила само едно дете. Въ какво органическо положение ще се намѣрятъ дветѣ майки? Вѣрно е, че майката, която ражда много деца, отслабва. Обаче има изключения. Когато децата, които се раждатъ съ по-низша култура, майката губи отъ своята енергия, а когато децата сж отъ по-висша култура, тогава майката печели въ своята енергия. Този законъ е вѣренъ и по отношение на човѣшкитѣ мисли и чувства. Когато чувствата сж отъ нисшъ характеръ, човѣкъ губи отъ своята сила, а когато стане отъ висшъ характеръ, той печели въ своята сила.

Всички форми, които съществуватъ сега въ природата, си иматъ своитѣ разумни причини. Каква е тази форма? Втората форма е същата като първата. Обаче, ако турите една форма въ разни положения, вие ще се поставите въ затруднения. Защото при [втората] форма веднага ще се досетите, че това е човѣшки образъ, а при първата форма, не е. При първата форма, може би ще кажете,

че това е теренъ нѣкакъвъ си, долу - кладенецъ. При първия случай, ще имате единъ видъ разсѣждения, а при втория случай, други разсѣждения.

Какво си предполагате, че представляватъ рисунка 1 и 2? Какви идеи се криятъ въ тѣзи две фигури? Представете си, че долната рисунка е единъ кошеръ съ пчели. Българскитѣ кошери сѣ такива. Първата фигура представлява кошеръ, богатъ съ медъ. Втората рисунка представлява едно плодно дърво. Какво ще си избере мечката - между плодното дърво и меда? Тя ще избере меда. А детето ще избере плодното дърво. Всѣки човѣкъ избира лекия пѣтъ. За детето е по-лесно да се качи на дървото, а за мечката е по-лесно да си избере меда. Виждали ли сте какъ мечката изважда медъ? Обикновенитѣ работи въ живота, нѣкои правятъ човѣка смѣшенъ. Коя е най-обикновената работа сега въ свѣта? - Най-обикновената работа и най-лесната работа е яденето. По-лесна отъ яденето нѣма. И затова нѣма същество, което да се отказва отъ тази работа. Тя е лесна работа и при това не само лесна, но и приятна. Когато и да накарашъ, нѣма изключение въ природата, той ще каже: „Тази работа ще я свърша!“ И затова, щомъ нѣкой пѣтъ си мързеливъ, ще си кажешъ: „Свършихъ си работата лесно, както яденето.“ Нека яденето да ти служи като моралъ. Нѣкоя работа ти е много мѣчна. Ти кажи: „Тя ми е много лесна, като яденето.“

Кой е онзи вътрешенъ стимулъ, който прави тази работа, яденето, така лесно? Въ яденето има единъ основенъ законъ - че всѣки който яде, все придобива нѣщо, има печалба. Нѣма изключение. Следователно, това въ което всѣкога се придобива нѣщо, е лесно. А има други случаи, когато работишъ, работишъ и нищо не придобивашъ.

Аз ви казахъ, че най-лесната работа е яденето. Вие сега казвате: „Коя е най-мѣчната задача?“ Нѣкой ще каже: „Да седишъ гладенъ.“ Това е по закона на контраститѣ. Това, чисто извършване е най-лесно и дава печалба, то всѣщностъ

представлява за човѣка и най-голѣмата мѣжнотия; при него седи и най-голѣмото зло.

Разбира се процесѣтъ на яденето не е така простѣ, както мислите. Той е единѣ отъ най-сложнитѣ. Вие досега сте се спирали върху яденето като простѣ процесѣ. Но той е единѣ отъ най-сложнитѣ процеси, каквито азѣ зная. Преди да почне човѣкъ да яде, преди да се разреши въпросѣтъ за яденето, ръководителитѣ на човѣчеството сѣ мислили, мислили, докато се разреши този въпросѣ. Защото свѣтътъ не е могѣлъ да сѣществува безѣ ядене. И като сѣ разрешили въпроса за яденето, тогава сѣ почнали творчество - създаването на свѣта. Разрешили сѣ икономическия въпросѣ. Икономията е свързана сѣ яденето. Процесѣтъ на яденето е свързанѣ сѣ обмѣната на веществата.

Най-първо въ какво седи яденето? Когато външниятѣ животѣ се влива въ нашия животѣ, започва процесѣтъ на яденето. Той е непреривенѣ процесѣ. Човѣкъ като яде, нали се увеличава теглото на тѣлото му. Вие, като сте гладенѣ може да се претеглите. Нѣкой казва, че е много гладенѣ. Ще го претеглимѣ и после, следѣ като се наяде, пакѣ ще го претеглимѣ. И тогава, можемѣ точно да опредѣлимѣ, сѣ колко грама е увеличено теглото му. Ще имаме точни мѣрки. Ще имаме факти. Ще намѣриме единѣ човѣкъ много гладенѣ, ще го претеглимѣ. Тогава ще претеглимѣ втори, трети, четвърти, пети. Нѣкой казва: „Азѣ съмѣ много гладенѣ.“ Ще го претеглимѣ. И като се наяде, пакѣ ще го претеглимѣ. И ще имаме тогава едно отношение. Каква е идеята? На единѣ слонѣ му трѣбватѣ 5 крини оризѣ, за да се наяде добре. Второ, на единѣ човѣкъ му трѣбва единѣ килограмѣ. Трето - на една лисица ѣ трѣбва една кокошка. Четвърто - на едно гълѣбче му трѣбва 20 житени зърна, за да се наяде за единѣ обѣдѣ. Пето - на една мравка ѣ трѣбва едно малко зрънце, за да се наяде. Този обѣдѣ на слона отѣ 5 крини оризѣ, колко време ще вземе за човѣка, да се продоволствува отѣ такова количество оризѣ? За половинѣ година можете ли да го изядете?

Отѣ това можемѣ да извадимѣ известно логическо заключение за своето възпитание. Значи, ако имате една идея

подобна на слонъ, трѣбва ѝ 5 крини оризъ. Тѣзи 5 крини оризъ колко килограма правятъ? - Ако сж крината по 12 килограма, тѣ правятъ 60 килограма. 60 килограма оризъ по 25 лева, колко правятъ? Правятъ 1500 лв. Въ единъ килограмъ влизатъ отъ 16 - 18 000 зърна.

Противоречията въ свѣта могатъ да се обясняватъ, защото въ природата има икономически похвати. И ако нѣкой *пжсть не позволява** нѣщата, [тя] си има своитѣ съображения. Нѣкой човѣкъ иска слонъ, но природата не го дава. Тя казва: „За тебе не е слона, понеже всѣкой день по 1500 лв. трѣбва да харчишъ.“ Въ България, ако имашъ слонъ, можешъ ли ежедневно да харчишъ толкова пари? Напримѣръ ти искашъ да бждешъ красивъ. Но красотата е голѣмъ слонъ. Вие искате да бждете гениални, умни и това е единъ отъ най-голѣмитѣ слонове. Ако имате такава сила, толкова голѣма като слона; ако имате такъвъ силенъ умъ, голѣмъ като слона, тогава въ какво ще го впрѣгате? Нали сега има гениални хора? Какво е далъ Викторъ Хюго? Какво е далъ Кантъ? Все сж се мъчили тия гениални хора да създадатъ нѣщо.

Вие се спирате на повърхността на нѣщата. Въ вътрешния животъ не влизате, въ дълбочинитѣ. Защото ако тръгнете въ нѣкое планинско мѣсто и искате най-хубавитѣ извори, то колкото по-високо сте, толкова водата е по-чиста. Въ най-високитѣ мѣста ще имате най-чистата вода, понеже по-долу може да е омърсена. Най-често идеитѣ се намиратъ на най-високитѣ мѣста. А кое е най-високото мѣсто? - Богъ. Какво нѣщо е Богъ, се питатъ. Богъ е най-високото мѣсто въ свѣта. Нищо повече. Най-високата планина въ свѣта е Той. Какво нѣщо е Господъ? - Най-високото мѣсто. Но на това високо мѣсто, нито единъ човѣшки кракъ на върха не е стжпилъ. Не само човѣкъ, но и никое сжщество не е стжпило на това най-високо мѣсто. Следователно, то е като единъ високъ, великъ идеалъ. И планината е една отвлечена идея за нѣкоя мравка.

* Съ курсивъ безъ кржгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на мѣста, където стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

Вие говорите за човѣка, обичате го, но искате да пипате неговитѣ уста, рѣцете му и пр. Това не е човѣкътъ. Тѣлото не е човѣкътъ. Тѣлото е *изразъ* на обективната страна на човѣка. Тѣлото не показва, какъвъ е човѣкътъ по сѣщина.

Та рекохъ, Богъ, това е най-високото мѣсто. Вече имате една ясна представа за това. Философите казватъ за Бога: „Това е абсолютното, безконечното, безграничното, несъизмѣримото.“ Обаче, какво разбиратъ подъ думата „абсолютно“? Никой досега не се е качилъ на този върхъ, на Абсолютното. Кой е свидетелъ, кой е видѣлъ, че Христосъ се е качилъ на този най-високъ върхъ на планината. Той казва: „Отивамъ при Отца си!“ Но когато дойде синътъ при Баща си, Баща му му дава едно по-малко столче, а Бащата седналъ на по-голѣмъ столъ. Следователно, Бащата седи на по-високо - клонътъ не може да седи по-високо отъ дървото. Ние трѣбва да разсъждаваме за цѣлото. Христосъ е проявление. Той е единъ голѣмъ клонъ. Клонътъ не може да бѣде по-високъ отъ дървото. Дървото съдържа всѣкога нѣщо, което седи по-високо отъ всички клони съ нѣколко сантиметра. Никой не може да обясни абсолютното, безграничното, безконечното. Въ безконечното разбираме движение, което нѣма край, това, което въ своето движение е непреривно. Докато конецътъ държи, *хвърчилото* трѣбва да хвърка. Но щомъ се скѣса конецътъ, *хвърчилото* не хвърчи. Българинътъ иска да каже, че едно сѣщество, което е безъ конецъ, нищо не го държи. Абсолютното само по себе си никакъвъ конецъ не го държи. То е свободно. Богъ е свободенъ, не е ограниченъ. Следъ това идатъ другитѣ опредѣления - Безначаленъ. Идеитѣ на Абсолютното се покриватъ съ идеитѣ на Безконечното у българина.

Сега, коя е основната идея на тая лекция? - Че природата си има и своя икономия. Всѣки единъ отъ васъ е дошълъ въ природата на икономически основания. И всѣки единъ, съобразно тази икономия, се кредитира. Природата казва на нѣкого: „Това не е за тебе.“ Ти казвашъ: „Моята идея не се реализира.“ Казвашъ още: „Умирамъ съ отворени очи.“ Може ли човѣкъ да умре съ отворени очи? Щомъ му сѣ отворени

очитѣ, той не е умрѣлъ. Той е *престорено* умрѣлъ, щомъ му сж отворени очитѣ. Кога касата остава незатворена? Какъвъ ще считате онзи, на когото касата е оставена незатворена? Това показва, че сметкитѣ му не сж завършени. Значи сметкитѣ му сж още отворени. Значи този, който умира и очитѣ му сж отворени, неговата банка е отворена. Касата му е отворена и има още да работи.

Човѣкъ има желания, които може да сж непостижими. Какво е едно непостижимо желание? Допуснете сега, че на когото и да е отъ васъ, комуто никой не е обръщалъ внимание, азъ му давамъ единъ скжпоцененъ камъкъ, по-голѣмъ отъ едно камилско яйце - единъ съ такава голѣмина? Да допуснемъ, че имате единъ скжпоцененъ като камилско яйце. Доброкачественъ, скжпоцененъ камъкъ. Той ще струва 30-40 000 английски лири. Съ този скжпоцененъ камъкъ, вие можете ли да седите на изгрѣва си? Всѣка вечеръ ще имате посещение. Всички ще ви обикнатъ. Всички ще се запознаятъ съ васъ. Най-първо у всички ще се появи любопитство да ви видятъ. А второто желание ще бжде да го откраднатъ. И една вечеръ може да изчезнете и вие, и камъка. Тогава има ли си смисълъ да имашъ единъ голѣмъ камъкъ, за да изчезне камъкътъ и да изчезнешъ и ти заедно съ него? Та, природата е *разумна*, когато тя даде нѣкоя велика идея въ човѣка, тя изисква тази идея да остане и да можешъ да се ползувашъ отъ нея. Щомъ не можешъ да се ползувашъ, ще я изгубишъ и ще станешъ нещастенъ; и ако не можешъ да я пазишъ, тя нѣма да ти се даде.

Сега мнозина отъ васъ сж нещастни. Казвашъ: „Господи, много работи съмъ искалъ и не си ми ги далъ!“ Твоео желание разумно ли е, навременно ли е? Имашъ ли грѣбнакъ да хранишъ слона? Отъ всички идеи коя идея бихъ избралъ: лисица, гължбъ, мишка, слонъ и човѣкъ? (-Човѣкъ.) Следъ като имате едно гължбче и му дадете обѣдъ, каква полза ще ви принесе гължбътъ? Какъ биха използвали гължба? Както знаете разноскитѣ му не сж голѣми. Около стотина зърна на день. Онѣзи отъ васъ, които разсжждаватъ, всѣкога може да

разрешите известни идеи, които имате, какво е отношението за постижението на известни идеи? Отъ какво зависи приятността отъ една идея, която може да се реализира? Колкото реализирането е по-далечно, толкова радостта е по-малка и колкото реализирането е по-близо, толкова и радостта е по-голяма. Реализирането на известна идея е най-голямата радост. А изгубването на една идея е скръбъ. Всѣкога въ човѣка има радостъ и скръбъ, загуба или печалба. Само че, понѣкой пѣтъ загубата е фиктивна, а понѣкой пѣтъ наистина има загуба.

За живота вие трѣбва да имате ясна представа. Какво е реалниятъ животъ? - Това, което си изгубилъ и това, което си спечелилъ, да можешъ да ги оцѣнявашъ въ дадения случай. Не знаете ли, че малкитѣ работи могатъ да ви спасятъ? Напримѣръ да проучите лукътъ какви свойства има? Той може да ви помогне за нѣщо. Напримѣръ на единъ богатъ човѣкъ кракътъ го заболява и вие го излѣкувате съ печенъ лукъ. Ще го опечешъ малко, ще вземешъ прѣсно масло, ще вземешъ една люспа отъ лука, ще я намажешъ съ прѣсното масло и ще превържешъ болния нѣколко пѣти и той ще оздравѣе. И така ще излѣкувате този милионеринъ. Лукътъ ти казва: „Не ми се смей! В менъ има нѣщо. Ти трѣбва да се запознаешъ съ менъ.“ Нѣкой казва на нѣкого: „Ти си една лукова глава.“ Запознай се съ луковата глава, съ цѣлебнитѣ свойства на лука и на чесъна.

Та малкитѣ работи могатъ да ви помогнатъ и да подобрятъ вашето положение. Та малкитѣ нѣща не ги пренебрѣгвайте. Ти казвашъ: „Трѣбва да се живѣе. Трѣбва да свърша университетъ.“ И като свършишъ, какво ще направишъ? Вие се радвате като свършите университета, но като свършите паритѣ, защо не се радвате? Въ свършването на университета, каква е идеята? Свършвашъ ли го или го завършвашъ? Можешъ да кажешъ: „Азъ получихъ своето възпитание въ университета и отивамъ малко на работа. Не го напускамъ, но пакъ ще се върна.“ Излѣзнешъ отъ дома и после пакъ ще се върнешъ. Университетътъ е като домъ.

Вие ще си турите правилни идеи, всѣки единъ отъ васъ. Нѣкой пжтъ сте обременени, ти казващъ: „Азъ, като свърша университета, какво ще работя?“ Вашата работа е като тая на циганина. Като тури гърнето на главата си, казва: „Ще продамъ млѣкото и съ взетитѣ пари ще си купя кокошки, ще ги изведа и ще ги продамъ, ще купя патенца и после теленца и т.н., и най-после ще се ожения за царската дъщеря!“ Но той е изсипалъ млѣкото - изгубилъ млѣкото, но образътъ на царската дъщеря е въ неговия умъ. Това го наричатъ „фиксъ идея“. Той тогава е щастливъ! Не е ли хубаво тогава човѣкъ да има една фиксъ идея?

Та, основната идея е: природата си има единъ икономиченъ законъ на всички онѣзи сжщества, които тя е създала, тя никога не позволява излишни разходи. Тя казва: „Тебе не ти трѣбва това и това! Друга работа избери, за която твоитѣ сили и способности сж добри. Не избирай голѣми работи, съ голѣми разноси, които ще ти причинятъ голѣми страдания.“ Защото дето има загуби, ще има и страдания; дето има печалби, има радости. Отъ това положение, гледище, кое е най-хубавото, което човѣкъ може да има при сегашнитѣ условия? Едно здраво тѣло, добро сърдце, умътъ да е добъръ слуга. Умътъ е, който дава потикъ на сърдцето. Сърдцето е, което се обезсърдчава. Умътъ забавлява сърдцето, ще донесе на сърдцето круши, ябълки, играчки. Сърдцето е капризно дете и то все подскача. Донесе му умътъ нѣкоя забава, но следъ 1-2 часа на сърдцето му омръзва, а умътъ следъ това мисли какво да донесе. Умътъ подкрѣпя огньтъ на сърдцето. И сърдцето, като хване ума, ще го прегърне, като донесе нѣщо. Така че, цѣлия день умътъ и сърдцето се разцѣлуватъ. Умътъ работи, а сърдцето мие на общо основание.

И така първото правило е: Ще учите икономия. Въ природата има абсолютна икономия. Смѣтки се държатъ. Природата не обича разточителството. Разточителството се забранява. Всѣкога разточителството донася голѣми страдания. При самовъзпитанието, ако сте богати, може да имате и три слона, но пазете следното правило: никога не пожела-

вайте слонъ, ако не сте легать*, кажи си: „Трѣбва ми едно гължбче!“ Ако това гължбче може да ти бжде куриеръ, да ти носи писма отъ едно мѣсто на друго, плаща си това. Това ти донася известна радостъ. Гължбътъ донесе на Ноя маслинено клонче и съ това му донесе известна радостъ, че на земята има вече условия за живота. Твоето гължбче ще ти донесе известни условия.

- Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростъта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ Животътъ!

*II школна лекция на Младежки Окултенъ класъ
2.XI.1928 г. петъкъ,
Изгрѣвъ*

*легать - въ древенъ Римъ - намѣстникъ на императора въ провинция;
въ католицизма - представителъ на папата

ОСНОВНИТЪ ИДЕИ НА ВИКТОРЪ ХЮГО И ТОЛСТОЙ ВЪ „КЛЕТНИЦИТЪ“ И „ВОЙНА И МИРЪ“

5.15 часа сутринта

- Само свѣтлиятъ пѣтъ на Мъдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ.

Писали ли сте нѣщо за темата си върху Толстой и Хюго? Понеже темата е малко обширна, може да остане още за една седмица.

Сега вътрешната страна на тия двама писатели каква е? Тѣ и двамата сж отъ два различни народи, две различни раси и две различни нации. Имате Хюго отъ латинската раса, имате Левъ Толстой отъ славянската раса. Тия двама писатели еднакво не могатъ да пишатъ.

I - В.Х. - Л

II - Л.Т. - С

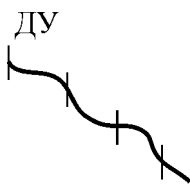
Понеже всѣки единъ народъ живѣе при различни условия и писателитѣ отъ всѣки народъ се различаватъ. Хюго живѣе при известни условия, Толстой живѣе при други условия. Тукъ имате I-ва и II-ра категория. Вземаме единъ писателъ, който живѣе въ полярнитѣ страни. III - П.С. и другъ, който живѣе въ тропическитѣ страни, той - отъ IV-та категория. Този, който живѣе въ полярнитѣ страни, какво ще описва? - Елениѣ, снѣговетѣ, леда и т.н. А този, който живѣе въ тропическитѣ страни за снѣга и въпросъ нѣма да прави и за леда нѣма да прави въпросъ. Тогава кажете, какво ще [описва] този отъ тропическитѣ страни? - Големата горещина, циклонитѣ, слоноветѣ, за голѣмитѣ змии. Когато първиятъ писателъ и въпросъ нѣма да прави за змиитѣ. За-

що? - Защото такива голѣми змии, въ полярнитѣ страни нѣма. Вие може да питате: „Защо този отъ полярнитѣ страни не пише за змиитѣ, за слоноветѣ?“ - Нѣма ги.

Та рекохъ, когато разглеждате двама писатели, най-първо вие ще ги поставите при условията, при които живѣятъ. Да кажемъ може да разгледате единъ отъ свѣтско гледище, единъ отъ духовно гледище. Този отъ свѣтско гледище поставяте малко по-обективенъ, то е една полярна страна. Какъ ще поставите вие духовното и свѣтското гледище. Кой писателъ ще бѣде по-богатъ съ образи, който е духовенъ или който е свѣтски писателъ? Чудни сж хората, като кажатъ, че нѣкой билъ духовенъ писателъ, а нѣкой свѣтски. Че какво виждатъ въ духовния писателъ? Да допуснемъ, единъ духовенъ писателъ пише за ангелитѣ, а никога не ги е виждалъ, пише за рая, а никога не е билъ тамъ. То е писане по косвенъ пжтъ. Челъ си ти въ арабскитѣ приказки нѣщо за „Хиляда и една нощъ“. Питамъ: всичко, което пише тамъ, вѣрно ли е? Когато казвамъ, че е вѣрно или невѣрно, то е по закона на вѣроятноститѣ.

Тогава ще туримъ и V категория. Срецашъ по пжтя единъ човѣкъ, искашъ да знаешъ ялъ ли е този човѣкъ или не: V - X. Какъ ще опредѣлишъ дали този човѣкъ се е хранилъ или не? По какво може да познаете дали единъ човѣкъ е гладенъ или не е гладенъ? Безъ да го питате, само като го погледнете да знаете. Има известни признаци.

Сега допуснете друго едно изяснение. Да вземемъ една рѣка, която тече. Най-първо пжтувате по рѣката и виждате, че рѣката е свободна, върви си напредъ безъ никакви бентове и вие пжтувате по нея и правите своитѣ научни изследвания. Но следъ 10 - 15, следъ 100 години вие пакъ срещате тази рѣка и виждате на едно мѣсто по нея поставенъ бентъ, на второ мѣсто - пакъ бентъ, на трето, четвърто - все бентове има, какъ ще си обясните това явление, подпушванията? Защо сж тѣ поставени? Най-първо вие започвате да правите своитѣ изследвания. Да кажемъ вие сте първия, който минава презъ тази рѣка, виждате всичко

това, отивате при вашия народъ, разправяте какво е станало. Сега, какъ да кръстимъ тази рѣка? Да кажемъ това е рѣката Ду. Вие какъ ще обясните бентоветъ по рѣката Ду? Това сж сега научни изследвания.

Запримѣрь вие сте единъ хиромантикъ. Да кажемъ хиромантицитѣ разправятъ за прѣститѣ: Едни сж възлеобразни, други сж конусообразни, разни типове прѣсти има. Сега какъ ще обясните, какъ сж станали тия възлеобразни прѣсти? Кои сж причинитѣ за тия възли? И кои сж причинитѣ, че нѣкои прѣсти сж конусообразни? Това сж известни течения. Една рѣка е минала. Има своитѣ дълбоки причини, дето тия прѣсти сж станали конусообразни или възлеобразни. Онзи, който не обича да разсжждава, може да каже: „Наследствено е това, тъй сж родени баща ми, майка ми, дѣдо ми.“ То е все сжщото да се отговори за въпроса, защо рѣката има бентове? „Рѣка е това, направила си е бентове.“ Обаче, другъ единъ човѣкъ, който гледа разумно на нѣщата, ще забележи, че тия бентове сж направени отъ сжщества, които използватъ енергията на тази рѣка. И това сж разумни сжщества, които използватъ енергията на водата. Може тамъ да има фабрики. И ще започне той да разсжждава по-дълбоко, ще проучи въпроса и ще обясни причинитѣ.

Сега да дойдемъ до Хюго. Кои сж били подбудителнитѣ причини, които сж накарали Хюго да се спре върху Жанъ Вължана? Защо той взема този типъ. Разбира се, Хюго живѣе между единъ народъ отъ едно културно общество и иска да хвърли свѣтлина, че известни порядки, известни закони и традиции не се спазватъ правилно. И какви резултати могатъ да произлѣзатъ отъ тѣзи постѣпки. При това Хюго се стареа да даде едно разрѣшение за известни погрѣшни схващания на тази социална проблема. Запримѣрь този владика, епископа, когото описва Хюго, сжществувалъ ли е въ действителность. И Жанъ Вължанъ като типъ, както го описва Хюго, сжществувалъ ли е. Възможно е да сжществувва и възможно е Хюго, като постъ да е създалъ този типъ. Вие какво мислите? Той сжществувва като колективенъ типъ, но отъ Жанъ Вължанъ има още по-лоши типове. Коя е причината за падането на

Жанъ Вължанъ? Той открадва единъ хлѣбъ. Сега коя е причината, защо именно въ френската, въ латинската раса има такива закони, че за тази кражба да го осждятъ, кажете вие на колко години го осждиха? (*-Най-първо за 5 години.*) После въ Жанъ Вължанъ се заражда желание да бѣга отъ затвора. На първо мѣсто Хюго, както и други писатели, иска да покаже какво влияние указватъ условията върху живота.

Когато се разисква върху единъ наученъ въпросъ, той трѣбва да бжде разгледанъ отъ строго научно гледище. Сега тѣй въ сухата наука вѣроятнo нѣма никакво приложение, нѣма и никакви образци. Подъ думата наука, ние разбираме, че известни нѣща сж поставени разумно и ние искаме да намѣримъ тѣхнитѣ разумни съотношения. Да кажемъ, вие имате една математическа формула, какъ ще постъпните при разрѣшението на тази формула. Тази формула сама по себе си не се родила. А ми кажете, раждатъ ли се формулитѣ? Не, формулитѣ се създаватъ. Запримѣрь Питагоровата теорема не се родила, Питагоръ я създалъ. Има известни възгледи, които разрѣшаватъ единъ наученъ въпросъ. Казваме: „Вншнитѣ условия създаватъ и добри, и лоши хора“. Може да разгледаме доброто въ свѣта като едно здравословно състояние, а злото като едно болезнено състояние за развитието на единъ организъмъ. Това значи: можемъ да разгледаме доброто и злото като два полюса на една и сжща сжщина.

Да допуснемъ тукъ имате единъ плодъ. Въ началото този плодъ е киселъ, а въ края този плодъ е сладъкъ. Това сж два полюса, две състояния и може да разгледаме едното състояние. Сладчината - това е доброто, когато развитието се е завършило, плодътъ е узрѣлъ, а киселината може да видимъ въ началото. Който яде неузрѣли плодове, ще го хване треска, който яде кисели плодове, боледува. А, който яде сладкитѣ плодове, е въ едно приятно, здраво състояние. Въ това отношение може да разгледаме началото, киселото като зло, а краятъ, сладкото като добро. Всжщностъ киселото лошо ли е и сладкото добро ли е?

Вземете киселинитѣ, разбира се тѣ действуватъ разрушително върху човѣшкия организъмъ. Но сжщевременно

безъ тия киселини никакво хармонизиране не може да стане. Ако въ свѣта нѣмаше киселини, а само сладчина, може ли свѣтътъ да се чувствува добре само въ сладчина. И обратното е вѣрно. Животътъ само съ киселини може ли да съществува? Азъ вземамъ доброто като завършенъ плодъ. Много списатели и окултни учители казватъ: „Доброто, това е любовта, проявена въ живота. Доброто, това сж зрѣлитѣ плодове на любовта, а злото, казватъ тѣ, това сж киселитѣ плодове на мъдростта.“ Значи имате две противоположни понятия: добро е сладкитѣ плодове, а това сж завършенитѣ плодове на любовта, а злото, това сж киселитѣ плодове, тѣ сж въ своето начало и единъ день ще се превърнатъ на сладки плодове. Или ще кажатъ: Това сж незавършенитѣ плодове на Мъдростта. Тѣ може да сж още въ началото и може би туй зло да се превърне единъ день на единъ добъръ плодъ.

Известни доказателства се изваждатъ по аналогия и у Хюго, има сжщитѣ идеи. И всичкитѣ писатели вѣрватъ, че злото и лошитѣ условия могатъ да се видоизмѣнятъ. И лошитѣ хора могатъ да се поправятъ. Всички вие вѣрвате [въ] това. Казва се: известни хора сж лоши и обяснявате коя е причината, че тѣ сж лоши. Казвате: „Срѣдата и условията.“ Това е наполовина вѣрно, но сжщевременно това показва, каква е тѣхната интелигентностъ. Има известни елементи, известни предмети, известни хора, които се поддаватъ на окисляване, други не се поддаватъ. Запримѣрь, ако вземете златото, то не се поддава на окисляване. Ако вземете медта, тя се поддава. Можете ли да кажете кои сж причинитѣ за окисляването? Обяснява се, че иматъ голѣмо сродство къмъ кислорода. То е право, а другитѣ нѣматъ сродство. *(-И тѣ иматъ, но много малко.)* Има единъ общественъ въпросъ: Защо се пие много вино? Защото има много консуматори. Защо се яде много хлѣбъ. Запримѣрь, българитѣ употребяватъ много хлѣба. Значи има известно сродство къмъ хлѣба. Медта се окислява повече, понеже между елементитѣ на медта има по-голѣмо сродство къмъ кислорода. А злато[то] не се окислява. Има сродство съ кислорода, но не се окислява, защо? *(Условията днесъ не сж проучени, какъ може да*

се съедини кислорода съ златото.)

Тогава ще ви дам една аналогия: княжеската дъщеря на 20 години може да се ожени за царския синъ на 21 години. Има сродство между тяхъ, нали? Но княжеската на 20 години не може да се ожени за простия свинаръ на 21 година, защо? - Нѣма сродство. Следователно, азъ изваждамъ този изводъ, че простия свинаръ, това е златото, а царския синъ, това е кислорода. Въ първия случай възможността е почти 99%, царскиятъ синъ почти 100% може да се жени за царската дъщеря. Но каква [е] вѣроятността на простия свинаръ да се ожени за княжеската дъщеря? Туй се нарича условия. И златото има сродство къмъ кислорода, обаче нѣма условия. Добре. Тогава, ако се махнатъ свинетѣ, свинарътъ може ли да се ожени за княжеската дъщеря? Въ тѣзи разисквания други елементи ще изпъкнатъ. За този свинаръ ще дойдатъ други качества. Не се изисква само да се махнатъ свинетѣ, но дали той има интелигентенъ умъ и дали въ него има туй богато сърце. Това сж условията вече.

Добре, нѣкой казва: „Защо азъ не мога да бъда добъръ?“ Азъ правя следното сравнение: Защо азъ да не мога да се ожена за княжеската дъщеря? - Защото пасешъ свинетѣ. Пасенето на свинетѣ не дава възможностъ да се оженишъ за княжеската дъщеря. Обществениятъ строй е такъвъ. Докато ти грѣшишъ, не може да правишъ добро. Грѣшенето, това е пасене на свине. Занаятъ е това. Но този занаятъ е едно препятствие, за да можешъ да проявишъ доброто, което е въ тебъ. И другото е, че свинетѣ сж въ най-долното положение. И свинаритѣ приравняватъ ума си съ положението на свинетѣ. Понеже свинетѣ влияятъ съ своитѣ мозъци на свинаря и той не може да се издигне. И народната поговорка казва: „Съ каквито дружишъ, такъвъ и ще станешъ.“ Другото положение: трѣбва ли свинаря да дружи съ свинетѣ? Не трѣбва, то е единъ общественъ недѣгъ. Най-после свинетѣ нѣматъ нужда отъ свинаръ. Защото този свинаръ само ще ги прибере, ще ги докара въ селото и ще ги тури въ кочината. Питамъ: когато тия свине бѣха въ диво състояние, имаха ли тѣ нужда отъ свинаръ? Тѣ по-добре си живѣха. Питамъ: свинетѣ има-

тъ ли нужда отъ проповѣдници, да ги учатъ по кой начинъ да ровятъ земята, дали по-плитко или по-дълбоко. Човѣкъ проповѣдникъ на свинетѣ не може да стане. Защото свиня на свиня ще каже какъ да рови, но този свинарь, човѣкътъ не може да покаже какво трѣбва да прави.

Смѣшно е положението на свинаря, той си носи само една тояга и кара свинетѣ нѣкъде на паша, той нищо не ги учи, тѣ вървятъ и само ровятъ. И после ще кажатъ, че той ги пасълъ. Той не ги пасе, той нищо не върши, само си губи времето напразно. Даже свинетѣ му казватъ: „Ти не стой около насъ, защото нищо нѣма да свършишъ или като седишъ тукъ, започни като насъ да ровишъ тукъ или не си губи времето.“ Той казва: „Азъ трѣбва да си имамъ единъ занаятъ.“ Да бж-дешъ свинарь, това е най-долниятъ занаятъ.

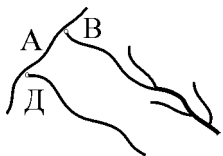
Рекохъ, това сж условия за разсѣждения. Ако искате да разгадаете известни социални условия, тѣ си иматъ предшестващи елементи. Сегашниятъ строй, който съществува въ свѣта, се предшества отъ другъ строй. Да ви дамъ едно обяснение. То е следното: представете си, че вие въ свѣта намирате едно мѣсто на земята, кждето се увеличаватъ стѣрготинитѣ или трицитѣ. Какъвъ ще бжде вашиятъ изводъ за трицитѣ тамъ? Какъ се образували трицитѣ? Ако трицитѣ се бѣха образували въ природата преди хиляди години и вие дойдете да ги изследвате, какво ще кажете? Питамъ: какъ щѣха да обяснятъ съществуването на трицитѣ преди три хиляди години? Сега е лесно, обяснява се: като се смѣли брашното, хората го отсѣватъ, по-хубавото замѣсватъ, а другото отдѣлятъ. Това, което отдѣлятъ, това сж трицитѣ. Значи излишъкътъ, който е станалъ непотрѣбенъ за брашното, образува трицитѣ. Значи отъ съществуването на трицитѣ правимъ заключение, че хората сж яли и пили. Сега допуснете, че иде една втора култура, но тѣ сж нѣмали тия условия да мѣлятъ брашното като първитѣ и започватъ да изваждатъ тия трици. Отъ тѣхъ се изваждатъ екстрактитѣ, отсѣватъ пакъ трицитѣ, все може да се извади още нѣщо за ядене. Представете си, че и отъ тия трици, следъ като сж изведени тѣхнитѣ сокове, сж останали други трици. Допуснете, че тази култура си е заминала и тя

изважда отъ трицитѣ трици. Следъ тѣхъ идватъ четвърти и започватъ да изучаватъ какво може да се извади отъ тѣзи трици. Питамъ: хората, които сж живѣли въ първитѣ условия, въ вторитѣ и въ третитѣ условия, еднакви ли сж били по култура?

Сега въ вашия умъ, за да дойдете до новитѣ разсѣждения, трѣбва да се освободите отъ редъ стари разсѣждения и заблуждения. Сега, като ви питамъ по този въпросъ, и въ училище, ако ви питатъ, ще кажете: „Мога да кажа, но мога да го кажа погрѣшно.“ И другитѣ ученици ще кажатъ: „Защо го казвашъ, когато знаешъ, че не е вѣрно?“ И въ тебе ще се зароди една обида и учителя, като те слуша, може да каже: „Защо говоришъ нѣща, които не разбирашъ?“ И въ тебе ще се зароди пакъ едно докачение. Отъ всички тия външни прояви човѣкъ трѣбва да се освободи. Който и да е, като дойде до науката, той трѣбва да се освободи отъ всичкитѣ свои предубѣждения. Тѣ трѣбва да дойдатъ до, тѣ я наричатъ „голата истина“ - красивата истина. Всѣки трѣбва да разглежда въпроситѣ обективно по единъ Божественъ начинъ, да знае кои сж причинитѣ и последствията. И кои сж били причинитѣ да се домогнемъ до тия нѣща.

Ако вземемъ за примѣръ грѣхопадането, тукъ се дава за поводъ само единъ плодъ. Казано бѣше: „Отъ плода за познание доброто и злото нѣма да ядете.“ Питамъ: какъ е възможно, че една жена взела и яла отъ този плодъ и да се зародятъ такива лоши последствия чакъ до сега. Отъ една малка причина се зараждатъ голѣми последствия. Онзи, невѣщия писателъ ще уподоби хората като деца, които постоянно сж правили погрѣшки. Това показва, че хората сж живѣли въ една висока култура. Раятъ е мѣсто на добро и зло. Тия хора не сж били тѣй голи, а тѣ сж живѣли въ една възвишена култура. Сега се заражда единъ упадѣкъ, едно чувство на користолобие, да се вземе и отъ този плодъ. Користолобието е, което е накарало хората да паднатъ. Този плодъ на познанието на добро и зло можемъ да кажемъ е станалъ начатѣкъ на користѣта, когато човѣкъ иска да вземе всичко само за себе си. Проявя-

ването на личния живот у човѣка, който иска да изпъкне надъ всичко. Питамъ тогава, разсждавамъ философски, не може ли единъ човѣкъ да изпъкне надъ другъ? Но какво е преимущество тогава?

Да допуснемъ две рѣки, които вървятъ успоредно една на друга. Изворитѣ на дветѣ рѣки сж еднакви. Следователно и дветѣ рѣки сж равни. (*В* и *Д*.) Обаче едната рѣка има повече притоци, едната има по-малко. Тази, която има повече притоци, ще бжде по-дълбока и по-дълга. Рѣстътъ на тази рѣка е въ количеството на водата. Първоначално и дветѣ рѣки сж еднакви. Но притоцитѣ видоизмѣняватъ положението на дветѣ рѣки. Сега онзи, който не разбира живота, и ако се вливатъ повече притоци въ живота, ще каже: „Азъ се различавамъ отъ другия, азъ съмъ по-силенъ, азъ съмъ по-уменъ.“ Питамъ: въ какво седи неговата умность? Въ това, че той е челъ повече книги? Това сж притоци. Челъ е по астрология, това е единъ притокъ, челъ е по математика, това е другъ притокъ, челъ е по философия, челъ е по окултнитѣ науки, всички тѣзи сж притоци въ неговия животъ. А другъ е челъ много малко. Единиятъ е ученъ, а другиятъ е простъ. Въ какво седи това различие на тия двамата хора? И простиятъ може да бжде ученъ, щомъ му турите тия притоци.

Да допуснемъ другото изяснение: въ началото дветѣ рѣки, които изтичатъ отъ върха *А*, иматъ еднаква чистота, обаче мѣстото, по което минаватъ, не е едно и сжщо. Едно-то мѣсто е планинско и затова тази рѣка отъ единия край до другия е бистра, а другата е мжтна. Първоначално и тя е била бистра, но къмъ края си вече е мжтна. Ние казваме: едната рѣка е грѣшна, а другата е праведна. Питамъ: тази рѣка, чистата отъ само себе си ли стана грѣшна и праведната рѣка отъ само себе си ли стана праведна?

Рекохъ, и двама[та] писатели Хюго и Толстой разглеждатъ въпроси отъ живота. Хюго разглежда индивидуалния животъ и известни противоположности, които сжществуватъ

въ него. Толстой разглежда общия животъ. Хюго поставя както действащи лица Жанъ Вължанъ и Епископъ Мириелъ. Толстой взема Наполеонъ и Кутузовъ. Хюго казва: „Жанъ Вължанъ идва въ дома на епископа и задига свѣтилниците.“ Толстой пъкъ поставя Наполеона съ една армия отъ едната страна, а Кутузовъ отъ другата страна сѣщо съ една армия. Единиятъ напада, а другиятъ се оттегля. Наполеонъ изкушава Кутузова. Казва му: „Въ тебе нѣма ли геройство, герой излѣзъ, започни сражение.“ Кутузовъ не се поддава, а се оттегля навжтре. Така Кутузовъ оттегля Наполеонъ отъ неговата военна база и казва: „Колкото повече го оттеглимъ въ Русия, толкова повече възможность имаме да го атакуваме.“ А Наполеонъ иска преди да влѣзе въ Русия да го атакуватъ, да го порази. Какво се крие въ ума на Наполеона? - Тщеславенъ е, той иска да стане царъ, а Кутузовъ казва: „Ти нѣма да станешъ царъ.“ Наполеонъ казва: „Колко отъ тия държави съмъ подчинилъ!“ Кутузовъ казва: „Ти може да подчинишъ, но по-малки държави, тази земя е голѣма, тя сама себе си пази.“ *Започва борбата.** Кутузовъ се оттегля, Наполеонъ навлиза, навлиза и какво става най-после?

Толстой иска да каже, че въ природата сѣществуватъ единъ Божественъ промисълъ, който регулира нѣщата. Тази идея на Наполеона не произлиза отъ френския народъ. Може туй да е било желанието на френския народъ да се подигне. После Толстой изнася фактитъ такива каквито сѣ. Запримѣръ той взима действителни личности: Кутузовъ и Наполеонъ. Тѣ вече сѣществуватъ, историята ги знае, когато лицата на Хюго - Жанъ Вължанъ и този епископъ може ли да ги намѣримъ въ Франция? Толстой е по-откритъ, а Хюго е по-скритъ. Та проблемитъ на Толстоя сѣ по-вѣроятни. Той рѣшава съ по-широкъ замахъ, разрѣшава всичко въ широкъ мащабъ. А Хюго работи съ по-малкъ мащабъ. Това е вече до възпитанието на народа. Толстой иска да каже така: На-

* Съ курсивъ безъ крѣгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на мѣста, кждето стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

полеонъ изгуби своето сражение, понеже вѣрва, че той е факторъ, а Кутузовъ спечели войната, защото той вѣрваше, че той не е факторъ, неговата вѣра го подигна. Въ каквото вѣрва човѣкъ, това става. А, Толстой казва: „Не е достатъчно само да вѣр-вашъ, но туй, което вѣрвашъ да е и право.“ Наполеонъ вѣрваше въ себе си, а Кутузовъ вѣрваше въ Бога и Толстой иска да каже, че този, който вѣрва въ Бога, винаги има надмощие върху този, който вѣрва въ себе си.

Отъ другата страна Хюго казва така: „Онзи, който вѣрва въ ближния си, Жанъ Вължанъ е ближенъ на епископа, подига се. А, който озлобява ближния си, който не вѣрва въ ближния си, се понижава.“ Това е казалъ епископътъ. Въ себе си той казва: „Този свѣтилникъ може да го купи той, както и азъ. Той и азъ едно сме. Моятъ ближенъ, спрѣмо великия законъ, който съществува, е равенъ на мене.“ Щомъ ние отричаме единъ ближенъ, той не е ближенъ. Щомъ съгрѣшишъ къмъ твоя ближенъ, той не ти е близъкъ и щомъ сждишъ единъ човѣкъ, той не ти е ближенъ. Ти вече поставяшъ единъ другъ законъ, а щомъ се отказвашъ да го сждишъ, ти го признавашъ като ближенъ. Въ първия случай: Жанъ Вължана за единъ хлѣбъ - затварятъ го за петъ години и той си заставя едно лошо мнѣние за хората. Въ втория случай: пакъ хвацатъ Жанъ Вължана за кражба, но епископътъ се явява и казва: „Азъ му подарихъ свѣтилниците.“ Питамъ: епископътъ употрѣбилъ ли е лъжа? Свѣтилниците бѣха ли на епископа? Ще кажете по форма - да. Но по съдържание? Това злато бѣше ли на епископа? Ние ще дойдемъ до по-високото разбиране. Философски въпроси сж това. Въ туй седи издигането на човѣка, въ една постѣпка. Епископътъ казва: „Свѣтилникътъ е мой, свѣтилникътъ съмъ азъ, но сжщината на този животъ не е моя. Азъ не може да кажа, че този животъ е мой. Следователно, азъ трѣбва да се отнеса къмъ Първичната причина, щомъ се касас до живота. Понеже този, малкиятъ животъ въ мене не може да съществува безъ обширния животъ, отдето е излѣзълъ.“

Толстой искалъ да покаже това. Той е скрилъ своята отдѣлна идея, понеже хората не сж готови. Той искалъ да

каже: Когато хората повърватъ въ Бога, тѣ нѣма да се биятъ. Толстой възстава противъ войната. Въ „Война и миръ“ Толстой отрича и гениалността на хората въ свѣта. Сега всички хора хората ги правятъ гениални. Че единъ Наполеонъ може да избие хиляди хора, каква гениалность има въ това? Той разглежда съвсемъ обективно въпроса. Толстой отрича гениалността въ тази смисълъ, както хората разбиратъ. Той е гениаленъ човѣкъ, като че той е нѣкакъ си надаренъ. Толстой казва: „Такава гениалность не съществува.“ Толстой казва: „Наполеонъ не е роденъ, за да завлада свѣта.“ Това е едно лъжливо състояние, това е единъ несполучливъ опитъ. Кутузовъ му казва: „Ти не може да завладашъ свѣта, не само свѣта, но и Русия не може да завладашъ.“ Той иска да възстанови, че може. И се раждатъ редъ други противоположности.

Това сж социални въпроси, разгледани отъ Хюго и Толстой. Хюго и Толстой се спорятъ върху въпроса дали ние сме фактори на живота или обществото е факторъ? И ние сме фактори, и обществото е факторъ. Има и другъ единъ външенъ факторъ. Сега можемъ да кажемъ така: Богъ е, Който всичко върши и ние нѣма какво да правимъ. Другитѣ пъкъ казватъ: „Не, ние всичко можемъ да направимъ и Господъ нѣма какво да се мѣси въ нашата работа.“ Еднитѣ поставятъ Бога извънъ кжщата, а другитѣ казватъ: „Той създаде кжщата заради насъ. И ние имаме право да живѣемъ, както искаме.“ И действително, въ вашия интименъ животъ дали сж ви една кжща подъ наемъ, господарьтъ на кжщата казва: „Мж-жътъ и жената може да се биятъ, може да си скубать коситѣ, това не ме интересува, но наемътъ да ми плащатъ навреме, отъ това се интересувамъ.“ После, прозорцитѣ да държатъ здрави, после канализацията, инсталацията да се пазятъ. Затова постоянно идатъ неговитѣ агенти, а нѣкой пжтъ и самиятъ господарь иде и ако намѣри, че всичко е въ изправность отвѣнъ, той е доволенъ. За вътрешната страна, той нищо не иска да знае. Но единъ день му иде на умъ, казва си: „Ако тия, лошитѣ хора се биятъ, тѣ ще ми развалятъ кжщата,“ и той се намѣсва, морализира ги, заради кжщата, да пазятъ кжщата. Казва: „Вие трѣбва да бждете честни хора.“ Защо? За да му

плащатъ навреме. После казва: „Вие трѣбва да бждете добри хора.“ Защо? За да не развалятъ прозорцитѣ. Но това [сж] само такива лични съображения.

Питамъ: каква нужда имаше този господарь да направи кжщата и да я даде подъ наемъ? Питамъ: сегашнитѣ хора собственици ли сж или сж наемници? Ние още не сме собственици. Природата още не е установила частната собственостъ. Ние сме наемници. Може да живѣешъ подъ наемъ 10, 15, 20, 60 до 120 години, но следъ 120 години господарьтъ ще дойде и ще каже: „Сега ще излѣзете, защото азъ искамъ да направя новъ ремонтъ.“

Та рекохъ, при сегашния строй, при който живѣете, вие се намирате въ едно затруднение при нѣкои прояви на живота. Рекохъ, кое е сега правото разбиране? Толстой е на правата страна и Хюго е на правата страна, и двамата сж прави. Индивидътъ, обществото и Богъ трѣбва да се съединятъ въ едно цѣло. Тѣ всички сж удове на това цѣло. Така трѣбва да се разглеждатъ по редъ. Индивидътъ не трѣбва да се противопоставя на обществото и обществото не трѣбва да се противопоставя на Бога. Единъ народъ не трѣбва да казва, че той всичко може да направи, защото и той е въ зависимостъ. Както индивидътъ е зависимъ отъ обществото, така и обществото е зависимо отъ цѣлото човѣчество. А и цѣлото човѣчество е зависимо отъ Бога. Въ свѣта сжществуватъ известни индивидуални проблеми. Тѣхъ ще разрѣшитѣ подъ закона на личността, на индивидуалния животъ. После има обществени и социални проблеми, тѣхъ ще разрѣшитѣ по законитѣ на обществения животъ. Следъ социалнитѣ въпроси идатъ въпроситѣ на човѣчеството и най-после ще дойдете до законитѣ, които Богъ е създалъ. Така ще имате едно правилно схващане за живота. Тогава вашата работа ще бжде успѣшна, ще имате нѣколко възгледа като какъ трѣбва да се живѣе най-разумно.

Запримѣрь азъ живѣя въ една кжща, имамъ 10-20 коша, мога да бръкна въ единъ кошъ и да си извадя една ябълка, не съмъ направилъ никакво престжпленіе. Обаче, като влѣза въ едно общество и тамъ има 20 коша, но ако бръкна въ този или

онзи кошъ тамъ, веднага ще кажатъ: „Не! Не може!“ - „Ама, какъ тъй, азъ въ дома си съмъ бъркалъ така!“ Да, въ дома може да бъркашъ, но тукъ не можешъ. Ето, явява се ограничението. Защо? Тукъ имате вече единъ по-голѣмъ индивидъ - обществото, то казва: „Ще ме питашъ кжде да бръкнешъ.“ Това е майката, която дава възпитание на детето си. Когато обществото влѣзе въ човѣчеството, и туй човѣчество има 20 коша и ако това общество рече да бръкне въ нѣкои отъ тѣзи кошове, човѣчеството ще каже: „Не! Не може!“ Пакъ сжщиятъ законъ. Запримѣрь тукъ българитѣ могатъ да обѣсятъ нѣкой българинъ и никой нищо нѣма да каже. Но, ако взематъ тукъ и обѣсятъ единъ английски консулъ, цѣла България ще хвъркне и ще стане източенъ въпросъ. Пъкъ даже България може да хвъркне, пакъ английскиятъ консулъ не могатъ да го обѣсятъ.

Сега да се повърнемъ къмъ нашитѣ писатели. Казахме Толстой е на правата страна и Хюго е на правата страна. И трѣбва да дойдатъ редъ други писатели, които малко да обобщятъ тия идеи и да дадатъ нова насока. Сега свѣтътъ е раздѣленъ: едни, които вѣрватъ въ себе си; втори, които вѣрватъ въ обществото и трети, които вѣрватъ въ Бога. Сега, какво трѣбва да се прави? Трѣбва да се даде една нова насока на отдѣлния човѣкъ и на обществото. Хюго дава единъ методъ за личното усилие и показва единъ човѣкъ какво може да направи съ своето усилие, въ своя животъ. Толстой показва единъ разуменъ пълководецъ, при най-голѣмитѣ опасности, какво може да направи. Кутузовъ, като се оттегля, постепенно се укрѣпва. Толстой прави изборъ, ако си морално слабъ, отстъпвай. Слабиятъ въ морално отношение трѣбва да отстъпва. Наполеонъ е една съблазнь, едно изкушение. Той заема втора позиция. Кутузовъ отстъпва, отстъпва и колкото върви по-навжтре, злото се отдалечава отъ своята база, отъ своя теренъ. Това сж вече други изводи. Кутузовъ не дава сражение, все отстъпва. Ама ще кажешъ: „Какъ тъй, азъ съмъ човѣкъ, азъ ще се опълча!“ Ти може да се опълчишъ, но Наполеонъ ще те бие. Ако Кутузовъ бѣше далъ сражение

още въ началото и не отстъпваше, какво щеше да стане с Наполеонъ, той щеше да стане господарь на Русия. Кутузовъ казва: „Азъ нѣма нищо да направя, ако [е] за жертва, ако е за отстъпление, ще запаля и Москва, нека изгори, стига морално да не паднешъ, а Москва пакъ може да се съгради. Нищо не значи.“ Това е скритата мисъл на Толстой. Но, ако тази мисъл се извади отъ Толстой, ще кажатъ, че той е анархистъ. Защото чрезъ тия вѣрвания на Толстой, ще кажатъ, свѣта не може да се спаси. Ако Наполеонъ бѣше станалъ господарь на Русия, какво щеше да спечели Русия? И ако Москва не бѣше изгорѣла, щеше ли да спечели Русия? Другояче щеше да се сложи развитието на Русия. И Европа щеше да се намѣри въ друго положение.

Та рекохъ сега, отъ общото къмъ частното. Законитѣ сж еднакви. Нека видятъ, че навсѣкжде отстъпвашъ, както Кутузова. Атакува те обществото, това е Наполеонъ, ти ще отстъпвашъ. Кутузовъ ще бѣдешъ. Обществото е Наполеонъ, силния Наполеонъ. Ти ще отстъпвашъ, ще се укрѣпявашъ. Ще запалишъ Москва, значи ще жертвувашъ всичко, докато най-после извоювашъ свободата на Русия. Това е нашата духовна свобода, Божественото, което е скрито въ насъ. А трѣбва да запазимъ свободата. Сега не воюваме ние, но Наполеонъ воюва съ васъ.

Накрая другъ единъ въпросъ подига Хюго: Защо внесе той Козета и защо допусна Хюго Жанъ Вължанъ, който се подигна, да се влюби въ Козета. Най-първо Хюго разрѣшава единъ социаленъ въпросъ и най-после засѣга, съ Козета, една вътрешна борба, едно вътрешно вѣрую. Той засѣга туй, което Толстой трѣбваше да направи. Жанъ Вължанъ се жертвува, самоотрича се отъ Козета. Козета, това е Москва, която трѣбва да изгори. И ако Жанъ Вължанъ се бѣше оженилъ за Козета, Наполеонъ щеше да превземе Русия. Козета, това е Москва, която трѣбва да изгори, но Жанъ Вължанъ и той отстъпва въ дадения случай и той се оттегля. Тогава де е Наполеонъ, който го атакуваше? -Който се ожени за това дете - Мариусъ. Наполеонъ изпъкна отпосле у Хюго, а Толстой извади Наполеонъ отъ единия край до другия. У Хюго

Наполеонъ е скритъ, отпосле се явява. Най-първо той е въ онзи общественъ строй, който туря Жанъ Вължана въ затвора за 5 години. Жанъ Вължанъ е далъ едно сражение на Наполеонъ и 5 години е седѣлъ за това въ затвора, обаче като се изплъзна отъ ржцетѣ на властѣта и Наполеонъ бѣга. Значи властѣта е Наполеонъ. И властѣта гони Жанъ Вължана и този Наполеонъ всѣщностъ, както Хюго разбира въпроса, казва, че трѣбва да отстѣпва. Това сѣ етапи на разсѣждане.

И човѣкъ трѣбва да направи единъ тънъкъ психологически анализъ, за да види красотата, която е съществувала въ ума на този поетъ. Тя остава скрита, тази мисълъ. Хюго не е далъ всичката тази идея, която той е ималъ. Защото въ такъвъ случай той би станалъ еретикъ. И Толстой не можа да изкаже своята идея. Следъ „Война и миръ“ той е писалъ „Анна Каренина“, но и тамъ не изказва всичката истина. Следъ това написва „Възкресение“ и тамъ не е изнесълъ всичко. Още една книга трѣбваше да напише Толстой, но нея остави втори пѣтъ като дойде. Въ „Война и миръ“ Толстой има единъ широкъ замахъ, поставя какъ трѣбва да се разрѣши въпроса, какво че трѣбва да се отстѣпва, но не само отстѣпване трѣбва. Отстѣпването е само единъ начинъ. Толстой изнася въ своето учение проблемата: „Не противи се злему!“ Това е Кутузовъ, нищо повече. На злото не може да се противишъ, докато не си силенъ.

Сега вие прочетете тия две книги и може да изнесете и други страни на Толстой и Хюго.

*12 школна лекция на
I-ви Окултенъ Специаленъ Класъ
9.XI.1928 г., петъкъ,
Изгрѣвъ, София*

ОСНОВНИТЪ ИДЕИ НА ВИКТОРЪ ХЮГО И ТОЛСТОЙ ВЪ „КЛЕТНИЦИТЪ “ И „ВОЙНА И МИРЪ“ (продължение)

5.30 часа сутринта

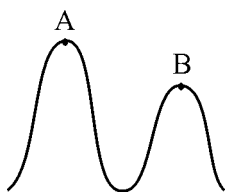
- Само свѣтлиятъ пѣтъ на Мъдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ Животътъ.

Размишление.

(Прочете се резюме отъ миналата лекция.)

До какви заключения дойдохте по темата отъ „Клѣтницитъ“ и „Война и миръ“? Кои сж подбудителнитѣ причини, за да напишатъ тия свои съчинения Толстой и Викторъ Хюго? П.Т.Х. Хюго е талантливъ човѣкъ, а Толстой е гениаленъ човѣкъ. Следователно, тѣзи двамата не могатъ да гледатъ еднакво на въпроса по простата причина, че не сж еднакво надарени.

Ако двама души наблюдаватъ терена на почвата отъ тия планински върхове А и В, ще иматъ ли еднакви схващания? Не. Следователно, тѣхнитѣ наблюдения ще се различаватъ. Този от А ще вижда повече, ще обхваща повече и неговитѣ заключения ще бждатъ по-широки, по-общи, а наблюденията на този от В ще бждатъ по индивидуални. Сега да се повърнемъ къмъ метода на Толстой и на Хюго. Всѣки единъ отъ васъ въ дадения случай може да постѣпва като Хюго и като Толстой. Това са два различни възгледи. Хюго застъпва за развитието на личнитѣ способности, какъ да се развива човѣкъ. И дава примеръ съ епископа, какво влияние може да окаже върху Жанъ Вължанъ съ своята постѣпка. Но не е само неговата постѣпка. Следъ постѣпката на

Бдинския епископъ идатъ редъ други посторонни елементи и постѣпки, които упражняватъ влияние и давление върху Жанъ Вължана. Значи въ него има заложени сили, има нѣщо, което трѣбва да се събуди. Когато едно цвѣте се изнесе въ известна областъ, дето могатъ да му се внесатъ съотвѣтнитѣ на тѣхъ условия, които сѣ необходими за неговото развитие, могатъ да се подобрятъ тия вѣтрешни условия. Въ постѣпката на епископа върху Жанъ Вължана, той започва да расъждава, започва да се бори и се събужда неговата духовна природа. Обаче ние виждаме Толстой, следъ като развива нѣкои подробности на неговия романъ, той се спира често върху характера на Кутузова и върху характера на Наполеона. Толстой представя този силенъ човѣкъ, каквото Наполеонъ рѣши, трѣбва да стане.

Наполеонъ е постояненъ и не си мѣни рѣшенията. Казва: „Това, което азъ рѣшихъ, трѣбва да стане, не може другоаче.“ Като че е единъ Божественъ законъ. Това е право, но по отношение на Бога. Умниятъ човѣкъ, като каже нѣщо, става. Но когато глупавиятъ човѣкъ каже нѣщо, трѣбва ли да стане? Рекохъ, ако е умно, трѣбва да стане, ако е глупаво, отмѣни го. И ако го отмѣнишъ, пакъ трѣбва да знаешъ единъ методъ. И Наполеонъ почва да се колебае въ себе си. Кой сѣ причинитѣ, че Наполеонъ се разколебава? Запримѣрь, преди сражението при Бородино Наполеонъ е давалъ нѣколко пѣти заповѣди да се направи сражение, а после отмѣня сражението си. Питамъ: защо другъ пѣтъ не е отмѣнявалъ, а сега го отмѣнява? Има една посторонна причина, която се намѣсва и смущава неговия умъ. Вследствие на това колебание на Наполеона и той почва да губи своя теренъ.

Единъ паралелъ може да теглимъ между Жанъ Вължанъ и Наполеонъ. Това сѣ два типа сходни. Жанъ Вължанъ е мѣстото, отдето Наполеонъ е излѣзълъ или Жанъ Вължанъ е Наполеонъ при лошитѣ условия. Жанъ Вължанъ, тѣй както е у Хюго, това е обществото. Който се подига въ обществото, което управлява, значи, справилъ се е съ вѣншнитѣ условия. Хюго взема своя герой отъ паднало положение и го въздига. А

Толстой снима своя герой. Имаме обратния процесъ. Толстой иска да покаже, че и умниятъ човѣкъ, когато не постѣпва съобразно великитѣ закони на природата, на обществото, може да слѣзе отъ висотата, до която е достигналъ. И Наполеонъ най-после става единъ простакъ. Толстой казва: „Наполеонъ не е никакъвъ гений.“ И Толстой, като говори така за Наполеона, това не иде за французитѣ добре. Наполеонъ не е голѣмъ човѣкъ. Единъ човѣкъ въ своя исторически развой на събитията. Бѣше много прославенъ, но Толстой казва: „Какъвъ гений има въ Наполеона?“ Че еди-[кж]де си билъ рѣшителенъ, но въ Русия той отмѣни думата си. Де е тогава гениалността му? И най-после, ако Наполеонъ е единъ гений, защо влѣзе въ Русия? Той не знае ли, че Русия не е побѣдима? Защо изложи цѣла Франция? И казва още: „Вие французитѣ си въобразявате само, че Наполеонъ е гений, но Наполеонъ е обикновенъ човѣкъ и прави погрѣшки, както и другитѣ.“ Той се връща съ своята разбита армия. Де е гениалността на Наполеона?“ Това сж вътрешни расжждения.

Като четешъ романа, който разбира Толстой, ще види, че Толстой иска да възбуди мисълта, иска да каже: „Ти искашъ да бждешъ гениаленъ човѣкъ, като Наполеона ли?“ -„Азъ, казва, искамъ да бжда като Наполеона.“ Рекохъ, ако не бждешъ Жанъ Вължанъ, не можешъ да бждешъ Наполеонъ. И ако си станалъ Наполеонъ, преди да станешъ Жанъ Вължанъ, ще бждешъ сваленъ отъ мѣстото си. И Наполеонъ въ островъ Елена бѣше, Жанъ Вължанъ туренъ въ затвора да си довърши школата. И тогава Наполеонъ се разхожда и казва: „Азъ мога да бжда сѣденъ само отъ моитѣ предци за моитѣ постѣпки.“

Човѣкъ може да се издигне, но трѣбва разумно да се постѣпва, затова въ възпитанието всѣки отъ васъ, за правилното възпитание на живота, трѣбва да започне отъ Жанъ Вължанъ. И въ окултния, и въ материалния, и въ моралния животъ всѣки трѣбва да започне отъ Жанъ Вължанъ. Четиринадесетъ години той е билъ въ каторгата, въ свѣтския университетъ. Тамъ претърпѣва той голѣмо мжчение, несправди, години

следъ години. Но Викторъ Хюго, като талантливъ, изкарва тия вътрешни страни на Жанъ Вължанъ. Той страда, като вижда несправедливоститѣ на хората. Най-после той вижда единъ добъръ човѣкъ, който си показва човѣщината, приема го у дома си и му казва, туря го наредъ съ себе си. Сестра му донася сребърнитѣ лъжици. Той се учудва на тѣхъ, прави му впечатление. Туря му хубаво легло, обаче, щомъ Жанъ Вължанъ остава самъ въ стаята, въ него се събужда старата каторжна натура. Той вижда сребърнитѣ прибори и не мисли по-нататъкъ. Този Наполеонъ - Жанъ Вължанъ, не мисли нищо повече. Казва: „Тия прибори ми трѣбватъ.“ Отива въ другата стая при епископа и като го вижда, бори се съ себе си. Казва: „Ще ме турятъ пакъ въ каторгата.“ Хюго прави друго заключение: че моралниятъ човѣкъ, този епископъ, освѣтленъ отъ луната, която блѣсва върху неговото лице, прави силно впечатление на Жанъ Вължанъ. Той най-първо мисли да го удари съ тоягата си, но после казва: „Дето ще го убивамъ, нека си спи.“ Най-първо въ него става едно уплашване, мисли, че го гонятъ нѣкои и като вижда, че всички спятъ, че всичко е тихо, влиза и задига сребърнитѣ прибори, съ които сж го гощавали. Следъ това бързо офейква, качва се на стѣната и избѣгва.

На обѣдъ трима ангели говорятъ при епископа и му казватъ: „Ваше преосвещенство, тѣзи сребърни прибори мязатъ на вашитѣ.“ - „Мои сж, казва той, азъ му ги дадохъ, само че той е забравилъ, не е взелъ и тия свѣтилници“, и му ги дава и тѣхъ. Казва: „Ще ги вземешъ, да си послужишъ, тѣ струватъ 20-30 франка.“ Жанъ Вължанъ ги взима и носи свѣтилницитѣ, но съ това скрититѣ мисли на епископа действуватъ върху Жанъ Вължанъ. Обаче, после на пѣтя едно детенце си играе, като подхвърля паритѣ, като на апици си играе съ тѣхъ. Жанъ Вължанъ е скритъ въ гората въ нѣкакъвъ си храсталакъ. Детето, като подхвърля паритѣ, една монета отъ два лева се търкулва близо до Жанъ Вължанъ и той бързо стѣпва върху нея. Детето обикаля около него и му казва: „Дигни си крака! Дай ми паритѣ! Те сж мои, дигни си крака.“ Той седи, не се

мърда и му казва: „Да се махашъ оттукъ, че виждашъ ли?“ Детето се уплашва и избѣгва. Жанъ Вължанъ взима паритѣ, 40 су, но веднага си казва: „19 години бѣхъ въ затвора, съ мене постѣпиха несправедливо. Сега, това дете си играеше около мене и азъ стѣпихъ върху монетата и задигнахъ двата лева на това дете.“ Веднага той започва да търси момченцето, но момченцето е избѣгало далечъ. Оттамъ насетнѣ Хюго туря своя герой въ друга фаза и той става Наполеонъ. Той го поставя вече много високо.

Рекохъ, това са методи. И Хюго, и Толстой иматъ предъ видъ тѣхнитѣ обществени схващания. По кой начинъ трѣбва човѣкъ да се възпита? Разбира се, методътъ на Толстой не е единствения, при това не е и най-правилния, както и методътъ на Хюго не е единствения и най-правилния методъ, но това сж методи, които, ако приложите, може да имате резултати. Защото Хюго изкарва тия резултати отъ своитѣ наблюдения. И Толстой изкарва своитѣ резултати отъ неговитѣ наблюдения.

Онѣзи отъ васъ, които сж чели изповѣдта на Толстая, знаете че Толстой се е борилъ съ себе си, искалъ да се самоубие, не намиралъ смисълъ въ живота, и веднага се пита: „Кои сж причинитѣ за това?“ Той вижда, че този животъ не струва и рѣшава да се самоубие. Но скоро дохожда до едно правилно разрѣшение и казва: „Самоубийството не разрѣшава въпроса.“ Единъ простъ случай въ гората му разрѣшава въпроса. И той казва: „Има единъ пжтъ, по който човѣкъ може да излѣзе правилно отъ мжчнотиитѣ въ живота.“ И Толстой намира това въ: „не противи се злomu“. Дойде ли ти едно страдание, беднотия, не заповѣдай, но дай каквото имашъ и се оттегли. Психологически не се спирай защо си беденъ. Толстой иска да каже: „Не допускай, че си беденъ, не допускай, и че си гладенъ.“ Щомъ допускашъ, че си гладенъ, и гладенъ ще бждешъ. Допусни, че гладътъ е единъ великъ законъ, но не и страдание. Да бждешъ гладенъ е едно велико благо, а не е страдание. Страданието произтича отъ факта, че ти бързашъ да преодолѣешъ и да задоволишъ глада си.

Искашъ да преодолеешъ другитѣ хора. Най-първо не приемай, че ти липсва нѣщо. Има нѣкои хора, като ги оставите 24 часа гладни, казватъ: „Ще умра, гладенъ съмъ, не съмъ ялъ 24 часа.“ Той мисли, че въ 24 часа ще умре гладенъ. Следъ него иде номеръ втори, който казва: „Не съмъ ялъ 48 часа, два пѣти ще умра.“ Рекохъ, два пѣти да умира този човѣкъ, това е голѣмо страдание. Иде номеръ трети, който не е ялъ 72 часа. Казва: „Три пѣти ще умра.“

Рекохъ, тѣзи страдания сж много голѣми. Значи, страданията се увеличаватъ. Защото гладътъ има свои психологически моменти. Нѣкои отъ васъ сж постили десетъ дня, никакъ не сж яли, но има другъ единъ гладъ, ти имашъ желание да ядешъ, но нѣма какво, въ пустинята си. Вие не сте усѣщали това психологическо мѣчение. То е ужасно нѣщо - да се мжчишъ отъ гладъ. Ужасно нѣщо е това, отъ него и дяволътъ го е страхъ. А той е голѣмъ юнакъ, както го представляватъ индуситѣ.

Има едно предание: когато този адептъ съгрѣшилъ съ Божественото знание, най-първо го наказали съ огънь. Горили го 1000 години, после го изкарали предъ Бога и той казалъ: „Не си давамъ свободата, азъ съмъ свободенъ, мога да работя както искамъ.“ Турили го още 1000 години въ огъня и като излѣзълъ отъ тамъ, пакъ казалъ: „Не си давамъ свободата!“ 3000 години го държали въ огъня и той, следъ като излизалъ, все казвалъ: „Не си давамъ свободата!“ Най-после, отъ Невидимия свѣтъ измѣнили начина на възпитанието: държали го 1000 години гладенъ и той казалъ: „Подчинявамъ се, ще изпълня всички онѣзи разпореждания, които ми давате.“ Значи, има нѣщо въ свѣта, по-силно отъ свободата, отъ действието на нашата свобода. Най-първо той казва: „Азъ трѣбва да бъда свободенъ.“ Въ свѣта сжществува известна свобода. Щомъ човѣкъ извърши известна постѣпка и се ограничава, това не е свобода. Да допуснемъ, че вие сте били гладни три дня. Значи три пѣти ще умрете, но преди да умрете три пѣти, отивате при нѣкой банкеръ и му казвате: „Слушай, азъ не съмъ ялъ три дня, три пѣти ще умра, ще умра азъ, ще умре жена

ми и ще умре и детето ми.“ Той живѣе и въ тримата. Казва: „Като умре синъ ми, една трета отъ живота ми е умрѣла. Като умре жена ми, две трети отъ живота ми сж умрѣли. И като умра и азъ, три трети ще умратъ и всичкиятъ свѣтъ ще умре. Ще ми дадешъ пари на заемъ, защото три пѣти като умра, отъ свѣта нищо нѣма да остане.“ И банкерътъ веднага му дава 1000 лева. Значи 1000 лева те освобождаватъ отъ ограничението на глада и ти нѣма да умрешъ. Но ще имашъ тогава друго ограничение. Този банкеръ му казва: “Следъ три месеца ти ще дойдешъ пакъ при мене и ако не дойдешъ, азъ ще протестирамъ своята полица.“ И тогава ще се явятъ три граждански ангели при тебе. Питамъ сега: ако вземешъ 1000 лева, ти не си свободенъ, ограничавашъ се. Обаче, де седи истинската свобода? Тя е въ това: този банкеръ, като му даде 1000 лева, да му каже: “Сега ти си свободенъ, нѣма да ми връщашъ тия пари. Ако нѣкога искашъ, можешъ да ми върнешъ паритѣ. Ако не искашъ, можешъ да [не] ми ги върнешъ.“

Следователно, ние наричаме свобода това, дето нѣма ограничения. Всяко нѣщо, което те ограничава, това не е свобода. Ако известна истина те ограничава, това не е истина; ако известна любовъ те ограничава, това не е любовъ; ако известно знание те ограничава, това не е знание. Знанието, което не ограничава човѣка, е знание. И Любовта, която не ограничава човѣка, това е Любовъ. Тя го задължава. Той усѣща, че това е единъ законъ, на който човѣкъ доброволно се подчинява. Такъвъ единъ законъ е законътъ на дишането.

Имаме свободната мисль: изгрява слънцето. Но да допуснемъ, че азъ се разсърдя на слънцето, казвамъ: “Нѣма да излѣза вѣнъ, нѣма да те гледамъ.“ Обаче, като изгрѣе слънцето, има нѣщо, което трепва на око̀то. Слънцето всѣкога е засмѣно, никога не се сърди. Колкото и да се сърдимъ, Слънцето казва: „Вашата сръдня не почива на разумни основи. Въ моята душа азъ никога не съмъ ималъ лоши мисли къмъ васъ. Къмъ васъ всѣкога азъ съмъ ималъ най-доброто разположение, но вие не сте ме разбрали. Вследствие на това

вие се сърдите.“ Следователно, рекохъ, не ми струва никакво ограничение да излѣза вънъ. Не само това, но като си отворя само очитѣ и съмъ свободенъ вече. Следователно, като гледамъ Слънцето, това е свобода. Азъ мога да кажа: „Няма да те гледамъ.“ Но като тръгна, падамъ на нѣкой камъкъ. Тогава казвамъ: „Като не гледамъ Слънцето, азъ съмъ ограниченъ, а като си отворя очитѣ, ставамъ свободенъ.“ Следователно да гледашъ Слънцето, това е свобода.

Хубаво, де ограничава Любовта? Любовъ, която затваря очитѣ, ограничава. И хората казватъ: „Слѣпата сѣбота, слѣпата любовъ.“ Не, човѣкъ трѣбва да се пази отъ слѣпата любовъ. Има едно знание, което сѣщо така е слѣпо. Това сѣ символи и метафори, но любовта въ свѣта носи своята свѣтлина. Не може да има любовъ въ свѣта, дето нѣма свѣтлина. Не можешъ да обичашъ това, което не си видѣлъ. Може да каже някой: „Как тъй? Бога никой никога не е видѣлъ.“ Да, но портрета на Бога сте видѣли. Чудни сѣ хората, дето казватъ, че Богъ нѣма никакъвъ образъ. Философитѣ и учениитѣ хора казватъ, че Богъ нѣма никакъвъ образъ. Тамъ въ Писанието, още въ първата глава, се казва: „И направи Богъ човѣка по образъ и подобие свое.“ Значи Богъ е придалъ на човѣка своя външенъ образъ. Значи, постѣпкитѣ на човѣка и неговитѣ мисли да бѣдатъ като тѣзи на Бога. Сега като гледашъ единъ човѣкъ, ти имашъ Господа въ една карикатура. Но все пакъ това е образътъ на Бога. Сега, не че ти си виновенъ, но фотографътъ е виновенъ. Нѣкой те вкара така, че образътъ ти не е хубавъ. Лицето ти не е красиво и ти казвашъ: „Не съмъ такъвъ, какъвто ме представяшъ.“ И всички ние представляваме лицето Божие, но фотографитѣ не сѣ го снели добре. Нѣкжде виждаме лицето Божие по-красиво, нѣкжде по-грозно, но все таки ние не можемъ да обичаме това, което не сме видѣли.

Ние се спираме на една много реална философия: не можешъ да обичашъ това, което не си видѣлъ. Ние не сме за пипането. Ти не мисли за пипането, защото пипането е единъ факторъ, който отпосле се явява въ живота. Пипатъ се само

близкитѣ предмети, но не и далечнитѣ. Какъ ще пипнешъ ти Слънцето? Какъ ще пипашъ звездитѣ? Казватъ: „Това, което азъ мога да пипна, въ него ще вѣрвамъ, и това, което не мога да пипна, не вѣрвамъ въ него.“ Нѣкога ще пипнешъ, но всички нѣща не можешъ да пипашъ. Ще знаете едно: ти, докато не видишъ нѣщо, не можешъ да го пипнешъ. Следователно, виждането предшества пипането. Виждането е качество на ума. Казвате: „Кой знае има ли Господъ или нѣма?“ И малкитѣ буболечици знаятъ, че има Господъ. Питайте малката буболечица, има ли Господъ и тя ще ти каже, че има. Тѣ сж разрѣшили този въпросъ преди хиляди години, а хората не сж го разрѣшили и днесъ. Ако питате мравитѣ и тѣ ще ви кажатъ: „Въпросътъ за Господа отдавна сме го разрѣшили.“ Обаче философитѣ на земята ще ви убѣдятъ, че мравитѣ нѣматъ никакъвъ Господъ. За нашитѣ философи нѣма Господъ, нищо повече. Това е най-простиятъ фактъ. Ако ти седишъ въ една мрачна стая, ти не можешъ да си представишъ, че другитѣ стаи могатъ да бждатъ освѣтлени. Ако обаче твоята стая е освѣтлена, тогава можешъ да си представишъ, че и другитѣ стаи, в които хората живѣятъ, сжщо сж освѣтлени. Това, което ние имаме, всѣкога го проектираме и у другитѣ хора.

Законътъ е следния: когато говоримъ за гения и за талантитѣ въ живота и за дарбитѣ у хората, ние разбираме нѣща реални, съ които сме въ постояненъ контактъ. Рекохъ, ти има-шъ известенъ талантъ. Напримѣръ музиката е развита у тебе, щомъ ти дойдешъ до пианото и почвашъ да треперипъ, като видя това, рекохъ, ти си талантливъ. „Ама, отдѣ знаешъ?“ - Въ тебе ставатъ известни конвулсии. Знаешъ, не знаешъ, ти искашъ да го барнешъ и като пипнешъ единъ клавишъ, само единъ тонъ да чуешъ, мислишъ, че много нѣщо си направилъ. Това показва, че ти имашъ вече талантъ, който трѣбва да разработвашъ. Едно малко дете, само като бутне нѣкоя свирка, мисли, че то знае да свири. Дайте на едно дете една свирка и ако на това дете се ококорятъ очитѣ, то има талантъ. Всѣко нѣщо, къмъ което човѣкъ има стремежъ, той има талантъ. Искате да бждете силни, вие можете да бждете

силни.

Сега правата мисъл: за да бждете всинца свободни въ живота, изисква се вашата права мисъл да бжде силна. Да не бждете единъ Наполеонъ, който да дава разпореждания, а после да се разколебае. Почнете ли да се колебаете, вие сте въ Русия, вие сте предъ сражението на Бородино. Вие отивате въ Москва. И азъ ще ви кажа: върнете се въ Франция! Тази идея, каквато форма и да има, не може да се реализира. Този пътъ, по който вървите, не е правъ. Защото предназначението на Наполеона бѣше да образува една конфедерация въ Франция. Затова го пратиха тамъ. Обаче Наполеонъ измѣни на обещанието си и следъ това отиде въ Русия да преследва известни идеи, които не сж осъществими и после се намѣри въ островъ Елена - Жанъ Вължанъ.

Обаче другиятъ методъ е вѣренъ. Ако искате да се подигнете морално или въ науката, че се намирате въ положението на Жанъ Вължанъ, борите се съ себе си, съ известни ваши недъжи, азъ ви казвамъ: на правия пътъ сте. Човѣкъ не може да се бори съ себе си. Немислимо е да се бори човѣкъ съ себе си! Човѣкъ трѣбва да бжде зритель на тази борба, която става у него. На нѣщо възвишено, на две противоположни течения, две противоположни сили. И когато ти си зритель, и дветѣ страни сж заинтересувани отъ въпроса, а ти си на границата на това равновѣсие, не взимай участие! Нѣкой пътъ можешъ да се плашишъ, че ще загубишъ това равновѣсие. И човѣкъ се плаши нѣкой пътъ, защото може да загуби това равновѣсие.

Запримеръ рекохъ, ако азъ измѣня на своитѣ убѣждения и се откажа, че мога всичко да пожертвувамъ, въ това именно седи уплахата. Така и единъ човѣкъ, ако рече да стане светия, той се плаши отъ това. Той трѣбва да се отрече отъ своя животъ, да носи хули, поругания. Той казва: “Това съвсемъ ще измѣни цѣлия ми битъ и всичката ми философия, която съмъ добилъ. Какво ще стане съ мене?” Плаши се. Отъ друга страна пакъ се плаши. Ако влѣзе злото пъкъ ще го разсипе. Най-после той ще влѣзе въ едно разрѣшение. Та рекохъ,

силитѣ у него се борятъ. И най-после той ще се съюзи съ една отъ дветѣ страни. Тѣй щото, когато човѣкъ започне да преживѣва борбата на силитѣ, които действуватъ у него, ти си на единъ мощенъ прогресъ. Вътрешната борба показва и степенъта на неговото развитие. Колкото борбата е по-голъма, по-силна, толкова и той е по-талантливъ. За гениалнитѣ хора тѣ ще минатъ презъ едно голѣмо посвѣщение.

Има три вида посвѣщения: единъ простъ човѣкъ, като го просвѣщаватъ, удрятъ му десетъ удара. Знаешъ ли де ще ги ударятъ? - Ще му дигнатъ краката и на краката ще му ударятъ десетъ удара. На талантливия човѣкъ удрятъ 20 удара на задницата. А на гениалния човѣкъ удрятъ 30 удара по лицето. Гениятъ биятъ по лицето, за да мисли. Казватъ му: „Ти знаешъ ли защо ти е даденъ този образъ? - Да мислишъ. Ти трябва да учишъ хората.“ Той казва: „Серсеминъ ме направиха отъ бой.“ Това сж посвѣщения. Щомъ искашъ да бждешъ гениаленъ човѣкъ, ще те биятъ по лицето. Щомъ искашъ да бждешъ талантливъ - по задницата, а щомъ искашъ да бждешъ обикновенъ човѣкъ, ще те биятъ по краката. Тѣй правиха и българитѣ. Най-първо биеха ученицитѣ по краката, когато искатъ да ги направятъ талантливи, биеха ги по задницата. Нѣкой ученикъ ще го държи за ржцетѣ и краката на провинилия се ученикъ, а учителътъ ще го бие по задницата. А до гениалния човѣкъ още не сж дошли. Учителътъ само ще плесне една - две плесници на нѣкой ученикъ, а съ две плесници той не може да стане гениаленъ - 30 плесници трѣбватъ. Че като му плесне веднѣжъ, очитѣ да му светнатъ. А 30 по сто колко ставатъ?

Сега въпросътъ се отнася до тази вътрешна интензивна борба, която става у човѣка. Всѣки отъ васъ ще мине тази борба. Тя е неизбежна. Това сж закони въ природата. Сега ние можемъ да мислимъ по единъ или по другъ начинъ, можемъ да мислимъ какви ли не нѣща за себе си. Нѣкой пжтъ гледамъ нѣкой пуюкъ минава изъ пжтя: търъ-търъ-търъ. Гледамъ веднѣжъ единъ пуюкъ минава покрай мене, върви и все си обръща задницата предъ мене. Хубаво, той е красивъ, но после

гледамъ другъ единъ пуякъ бѣга отъ мене. Виждамъ азъ, че опашката му е оскубана. Питамъ го: „Защо бягашъ?“ „Е, сега не съмъ разположенъ.“ Обаче на следния день гледамъ, че този, който ходи така съ вдигната опашка, цѣло величие на земята и това величие го хванали по двора, детронирали го и съ него всичко се свършва. Рекохъ, той е пуякъ. Че ние по същия начинъ не ставаме ли жертви на пуяцитѣ? Една особена треска те хване и ти казвашъ: „Не знаешъ ли азъ кой съмъ?“ Дойде треската и ти започвашъ да треперишъ, зжбитѣ ти тракатъ, но все пакъ казвашъ: „Знаешъ ли кой съмъ?“ Кой си? И ти си едно величие - човѣкъ, на когото треската тресе зжбитѣ. И най-после той изгубва съзнание. Треската му надвива и той свършва съ своето величие. Питамъ: Може ли единъ човѣкъ, който не може да се справи съ една треска да представлява нѣкакво величие? То е смѣшна работа. Най-първо ще хванешъ хремата, ще хванешъ и треската. Като дойде тя, ще кажешъ: „Три дня можешъ да седишъ, но после да те нѣма вече.“ А, да те държи 15-20 дня или три месѣца, ти си вече слабъ тогава.

Азъ считамъ всичкитѣ ви страдания, неразположения на духа, това съ изпити. Всѣко нѣщо си има своя причина. Това е едно съвпадение. Това сж задачи за умния човѣкъ. Като ученици на този общественъ строй на живота, вие искате да имате философски възгледи, искате да си проправите пътя. Азъ ви казвамъ: може да си проправите пътя като този пуякъ: търъ-търъ-търъ. А утрѣ нѣмате вече това величие. Може да си проправите пътя и като пауна, но отскубватъ ви задницата. Ние казваме така: Отскубването на перата, това е смѣна на условията. Условията на живота се мѣнятъ. Богатиятъ става сиромасъ, казва: „Какъвъ бѣхъ едно време, а какъвъ съмъ сега?“ Е, какъвъ се станалъ? - „Едно време имахъ бѣли ржкавици.“ А, сега си безъ ржкавици. Каква е разликата? Разликата е, че едно време си ималъ бѣли ржкавици, а сега си безъ ржкавици. Едно време бѣше [съ] шапка, а сега си безъ шапка. Едно време - съ хубави дрешки, а сега - съ скжсанички. И Соломонъ като царъ е казалъ: „Има време за

всичко!“ И за шапки, и за хубави дрехи, и за скъсани дрехи има време, има време за учение, има време за глупости. Значи имаме два вида времена: за умнитѣ хора има единѣ видѣ времена, а за глупавитѣ хора има други времена.

И Толстой и Хюго сж били съвестни. Ако четете и двата писатели, ще видите, че и Хюго си има хубавитѣ страни. Жанѣ Вължанѣ си има хубавитѣ страни, но отѣ окултно гледище, като четешѣ Викторѣ Хюго трѣбва да знаешѣ, че въ живота всѣки отѣ васѣ е Жанѣ Вължанѣ, нищо повече. При това трѣбва да знаешѣ отѣ коя степенѣ си, дали си въ затвора или си вънѣ отѣ затвора; съ пари или безѣ пари; натискашѣ ли съ кракѣ паритѣ на момчето, паритѣ му ли взимашѣ и казвашѣ: „Безѣ пари не може.“ Щомѣ кажешѣ, че безѣ пари не може, ти си Жанѣ Вължанѣ, който натиска паритѣ и казва на малкото дете: „Ти си малъкѣ, можешѣ да спечелишѣ.“ Та, ще знаешѣ де си: при епископа ли си, свѣтилнициѣ ли взимашѣ. За да можешѣ да се подигнешѣ въ обществото, ти трѣбва да дойдешѣ до закона на отричането. Ние можемѣ да живѣемѣ и безѣ пари. Не подразбирамѣ, че този редѣ не може да съществува, а ние разбираме, че можемѣ да бждемѣ свободни отѣ това желание. Можемѣ да бждемѣ свободни! Всѣка идея има своя външна форма. Като казвамѣ, че можемѣ да бждемѣ свободни, силата не е въ формата, а въ съдържанието, което сме турили. Онази бомба, която има своя форма, тя е опасна. Защо? Съдържанието ѣ е опасно. Също, когато вложимѣ съдържанието въ паритѣ, ние ставаме опасни. Обаче, ние ще направимѣ паритѣ като срѣдство за размѣна. Да напишемѣ, напиримѣрѣ, едно писмо. Едно време хората писаха съ паче перо, после съ желѣзно перо. Сега американцитѣ пишатѣ съ златно перо. Нѣма да казвате, че безѣ пари не можете. Ще кажете: „Менѣ ми трѣбва единѣ отличенѣ умѣ, едно отлично сърце, една отлична воля.“ Умѣтъ ще намѣри скжпоцѣннитѣ мѣста, защото всичко въ свѣта е за разумнитѣ хора. Паритѣ сж за разумнитѣ хора, любовѣта е за разумнитѣ хора.

Та рекохѣ, ако вие нѣмате това дълбоко разбиране, вие ще изгубите смисѣла на живота. Защото човѣкъ, който нѣма

единъ отличень умъ и едно отлично сърце и една отлична воля, той ще изгуби любовта си. А щомъ загуби любовта, ще загуби живота, щомъ загуби живота, ще изгуби всичкитѣ си дарби или той не трѣбва да изгубва любовта си. Не трѣбва да разкъсва връзкитѣ, естественитѣ връзки, които съществуватъ, които Богъ е поставилъ между душитѣ. Съществува известно съотношение между човѣка и Слънцето; съществува известно съотношение между въздуха и човѣка; съществува известно съотношение между водата и човѣка; съществува известно отношение между храната и човѣка. Тѣ сж нѣща естествени, естествени връзки. Човѣкъ не трѣбва да прекъсва своята срѣда. Всѣки може да ти прекъсне срѣдата. Щомъ прережешъ гърлото на нѣкой човѣкъ, ти прекъсвашъ тази срѣда. Щомъ прекъснешъ нервната система на зрѣнието, ти прекъсвашъ тази свѣтлина. Не трѣбва да прекъсваме онѣзи естествени пѣтища, презъ които иде животътъ ни. Зависи отъ усилената деятелностъ на човѣка. Поставятъ ви на нѣкое страдание. Вие искате да бждете много ученъ човѣкъ. Въ какво седи тази ученостъ? Идеята е правилна. Всѣки отъ васъ може да бжде много ученъ. Но тъй, както сега схващате нѣкога учеността, това е неправилно схващане. Така вие ще влѣзете въ известно заблуждение.

Сега имайте на умъ Толстой и Хюго! Имайте на умъ Наполеонъ и Жанъ Вължанъ въ своята слава. Хюго описва Наполеона, какъ е излѣзълъ отъ каторгата. А, Толстой иска да каже, че този, който е достигналъ до най-високото мѣсто, това е Наполеонъ, който пакъ може да влѣзе въ каторгата. Виждаме и друга идея отъ Хюго. Той поставя Жанъ Вължанъ да се изповѣдва. Той казва: „Азъ съмъ Жанъ Вължанъ.“ Но Жанъ Вължанъ пакъ изгубва своята слава въ лицето на Наполеона. Хюго туря така, но съ това у Жанъ Вължана става едно преобразование още по-велико, когато Толстой снима по-долу Наполеона. Толстой туря другъ единъ образъ, съобразно своята теория: Не противи се злему - Кутузовъ. Той има двата героя: единиятъ, който настѣпва и другиятъ, който отстъпва. Това е разликата само. И Хюго има два героя: онзи еписко-

пъ, който отстъпва. И той е героя, дава си свѣтлинцитѣ. И Кутузовъ отстъпва. Толстой, като гений, туря исторически лица, когато личноститѣ на Хюго не сж исторически. Дали съществува Жанъ Вължанъ като историческа личностъ, това може да се оспорва, когато Кутузовъ и Наполеонъ съществуватъ като исторически личности. Толстой е реалистъ, той борави съ факти и казва: „Виждате ли този човѣкъ, който не изпълнява своята длѣжностъ, какво става съ него?“ Единъ Кутузовъ въ Русия е като една морална личностъ, имаше нѣщо хубаво въ него.

Нѣма да ви питамъ сега, какво разбрахте? Свѣтлината, която добихте? Какъ си представяте героитѣ на Хюго и героитѣ на Толстой? Защото всѣко нѣщо, което четете, трѣбва да го съпоставите. Ние сме за прѣката връзка. Ако не можемъ да направимъ връзка между нѣщата, тогава тѣ сж безпредметни за насъ. Работа, четене, наука, всичко въ свѣта има известно отношение къмъ насъ. За да знае човѣкъ много, той трѣбва да намѣри тия връзки, които съществуватъ въ природата, за да може да се ползува. Сега, по този, новия начинъ за разсъждение вие ще можете по-лесно да се справите съ себе си и съ вашитѣ герои, защото имате герои въ себе си. Вие не сте Наполеонъ, но наполеоновци има у васъ, има и кутузовци, има и жанвължановци, има и бдински епископци.

Станете сега!

- *Само свѣтлиятъ пѣтъ на Мѣдростта води къмъ Истината.*

- *Въ Истината е скритъ животътъ.*

*13 школна лекция на
I-ви Окултенъ Специаленъ класъ
23.XI.1928 г. петъкъ,
Изгрѣвъ, София*

ДЕЯТЕЛНОСТЪ И ЗАМИСЪЛЪ НА ПРИРОДАТА

6.25 часа сутринята

„Върень, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди, и Господъ на мира ще изпълни сърцето ти съ всички добрини.“

Размишление.

Ще вземете за тема №5: „Сжществениѣ различия на водорода (H), въглерода (C), азота (N) и кислорода (O).“ И подобна на тая тема: „Сжществениѣ различия на почвата, водата, въздуха и свѣтлината.“

Трѣбва да знаете, че въ всичкитѣ времена, въ науката е имало мода, както и въ обществения животъ винаги е имало мода. Какво разбирате вие подѣ думата „мода“? Какво е понятието ви за „мода“? Мода иде отъ латинската дума „мод“, което значи начинъ. Модата има отношение до външността, до външния изгледъ на нѣщата: нѣкое облекло, или вѣщъ, особено за облеклото се употрѣбява тази дума, за външността, което не е сжществено. Сжществено на дрехата е вътрешното качество да даде топлина на тѣлото, да предпази тѣлото. А когато се отнася до външния изгледъ, красотата, която може да добие тѣлото чрезѣ дрехата, то е другъ въпросъ. Защото една дреха може да е модна, безѣ да е комодна* и безѣ да принася топлина на тѣлото. Запримѣръ, може да имате обуца, заостренички, обаче тѣ ви притискатѣ прѣститѣ. Съ тѣхъ може да вървите най-много четвъртъ километъръ или съ тѣхъ да бѣдете въ къщи, или въ нѣкой баленъ салонъ. Но ако тръгнете на пѣтъ, съ тѣхъ не можете да издържите. Сега можемъ да видимъ защо по модата носѣха

* комодна - (отъ фр.) удобна

заостренички обуца. Нѣкой отъ васъ да нарисува формата на човѣшкия кракъ, следъ туй, крака на коня, копитото, и крака на котката.*

Какъ мислите, тия форми тукъ случайни ли сж? Тези форми като мода ли сж въ природата? Защото една модна форма, тя не е постоянна. Тя е преходна. Значи преходнитѣ форми въ природата можемъ да наречемъ мода. А има и постоянни форми, тѣхъ можемъ да наречемъ установенъ редъ. Даже ако вземете, онзи, който изучава формитѣ на природата, може да познае интелигентността, която съществува и се крие въ тази форма. Вземете у коня, туй вглѣбване на всичкитѣ прѣсти въ едно копито, какъ наричатъ естественицитѣ задната частъ на тия прѣсти? (*-Вториятъ и четвъртиятъ прѣсти у коня сж атрофирани.*) Естественицитѣ даватъ известни причини, споредъ условията, въ които тѣ сж живѣли, тѣ сж създали и своитѣ удове. Каква силна разлика намирате вие между краката на човѣка и тия на котката и коня? Всички сж млѣкопитающи.

Г.Р. излѣзте на дѣската и напишете една проста и една сложна математическа формула. Начертайте и една проста и една сложна гесометрическа фигура.

Разбира се законътъ е все единъ и сжщъ: колкото повече се усложнява една проява на природата, толкова повече съотношения има. (*-Има повече елементи.*) Следователно, гдето има по-голѣмо усложнение, ние разбираме и по-голѣма интелигентность, и отношенията се усложняватъ. Да вземемъ въ водата имаме два елемента, нали? Въ въздуха колко елемента има? (*-Главно два, а има още 5-6.*) Въ водата, освенъ двата, има ли още други? (*-Нѣма.*) Сега това е единъ процесъ на природата. Но този процесъ на формитѣ на природата ли е или на човѣшкия умъ? Този процесъ е произволенъ за характеритѣ, които сжществуватъ. Тѣ още не сж се установили, не сж добили гражданство въ природата. Нѣкои отъ тия знаци сжществуватъ, но нѣматъ сжщото предназначение вжтре. Тукъ имате форми, които сж преходни. Може една

* Въ оригинала има оставено празно мѣсто за рисунка.

наука да замѣни знацитѣ съ други и пакъ да означава сѣщия процесъ.

Сега онова, което искаме да извлечемъ, е следующето: онзи, който разбира, ще види, че тукъ има едно скрито отношение. А, който не разбира, ще каже: „Нищо нѣма.“ Теоремата на Питагоръ на геометриченъ езикъ е следната:* И другата формула на геометриченъ езикъ е:*

Сега ние ще минемъ да наравимъ единъ малъкъ разборъ на Толстой и Викторъ Хюго. Туй, което тѣ сж писали, може да сж мислили по този начинъ, но може и никакъ да не сж мислили така. Може да е вѣрно, и може да не е вѣрно по отношение на тѣхъ. Известни форми, които сжществуватъ въ природата, се подържатъ отъ усилената деятельность на човѣшката мисль. Има известна усиlena деятельность, която е създала очитѣ.

Сега законътъ, който искамъ да извадя, е следующиятъ: Защо трѣбва да мислимъ и зашто трѣбва правилно да чувствуваме? Има отношение спрѣмо нашия умъ и спрѣмо нашето сърце. Защо човѣкъ трѣбва да мисли правилно? Ако отслабне деятельностьта, която е създала очитѣ, веднага почва да отслабва и човѣшкото зрѣние. Следователно, въ по-раншната възраст у децата очитѣ сж по-силни и тѣ виждатъ много добре. Защото у тѣхъ има едно интензивно желание да виждатъ всичко. Тѣхъ всичко ги интересува. И вследствие на тази усиlena деятельность на ума, очитѣ ставатъ по-силни. Приижда повече кръвь за очитѣ и е по-здоровословно. Колкото човѣкъ по-напредва въ своята възраст, той почва по-малко да се интересува отъ всички външни прояви. Човѣкъ започва субективно да се интересува и да мисли за нѣкаквъ свѣтъ по-идеаленъ. И човѣкъ става по-идеаленъ, почва да мисли по-духовно и неговото зрѣние отслабва. Но това не е само фактически единствената причина. Много пжти грижитѣ и тревогитѣ за външнитѣ блага създаватъ отслабване на очитѣ. Когато кажешъ: „Отнеха ми се богатата, не мога вече да живѣя“, пакъ почватъ да отслабватъ очитѣ. Въ момента, когато

* Въ оригинала има оставено празно мѣсто за формулитѣ.

почнешъ да мислишъ, че нѣма да можешъ да живѣешъ за бѣдаще, веднага почватъ читѣ да отслабватъ.

Сега, отслабването на читѣ, на тази деятелностъ, се дължи на онова положение, че нѣмаме истинска представа за законитѣ въ природата. Вие ще знаете, че законитѣ на природата не сѣж както човѣшкитѣ, да се мѣнятъ. Ако нѣкой отъ васъ каже: „Азъ нѣма да мога да живѣя“, вѣрно ли е това? Това е само една ваша предпоставка. Че какъ сте намѣрили, че нѣмате условия да живѣете? Или може да кажете тъй: „Нѣмамъ условия да се уча.“ Всичко може да си кажете. „Нѣмамъ условия да прогресирамъ.“ Или: „Нѣмамъ условия да се развивамъ“, и т.н. Сега това сѣж предпоставки, които вие сами си правите. А дали тѣ наистина съществуватъ или не, то е другъ въпросъ. Какво разбирате подъ думата: „нѣмамъ условия да живѣя“? Като кажемъ: нѣмамъ условия да живѣя, трѣбва да имаме една истинска мѣрка въ най-простата форма. Какво разбирате подъ: да живѣемъ? Ние не разбираме ония сложни понятия, които понѣкой пѣтъ философитѣ внасятъ.

Единъ простъ примѣръ, да вземемъ една българска стомна. Която има едно голѣмо отворстие и една мамичка.* Ц.Щ.**, можешъ ли да излѣзнешъ, да нарисувашъ тази стомничка съ дветѣ отворстия? (А) Когато тази стомна не е пукната, има две отворстия, функционира правилно, ние казваме: тя е здрава. Тази малка мамичка е турена, за да изтича водата по-лесно. Щомъ се запуши това отворстие, водата не може да изтича. Но щомъ отворимъ мамичката, водата изтича правилно. Единъ доста практиченъ отдушникъ, за да може да изтича водата правилно. Значи, отъ голѣмата дупка се налива водата, а отъ мамичката да може да се пие. Нѣкои употребяватъ само устата на стомната, а мамичката служи само като единъ отдушникъ. Когато има дветѣ отворстия, казваме, че стомната живѣе правилно. Ако се отвори само голѣмата уста на стомната, тя не може да живѣе правилно. И тя казва: „Не ми даватъ да живѣя“. Или, ако другата дупка е

* мамичка - малка дупка, вероятно отъ мамилка - дупка, яма

** Ц.Щ. - вероятно художничката Цветана Щилианова

затворена, тя казва: „Не ми даватъ да се проявя, да се влива нѣщо въ мене.“ Ако се затвори малката дупка, условията сж пакъ лоши, но сравнително по-добри. Тя казва: „Не ми се дава възможность да се проявя.“

Два начина има въ живота. Когато въ живота не можемъ да възприемемъ силитѣ на природата правилно, казваме, че нѣмаме условия да живѣемъ. И после, когато тия условия сж въ насъ, искаме да се проявимъ, пъкъ не можемъ, пакъ казваме: „Не мога да живѣя.“ Защо? Защото единъ чо-вѣкъ, който не може правилно да яде, той не може и правилно да работи. Можешъ да познаешъ единъ човѣкъ по яденето дали е работливъ. Като гледашъ единъ човѣкъ какъ яде, непременно ще знаешъ и какъ той работи. Ако той седне полека и почне бавно да дъвче храната и работата ще бжде сжщата, както и дъвченето. Но, ако видишъ, че той си яде тѣй спрѣтнато и работата му ще съответствува на яденето. Разбира се, има едно малко изключение. Но като правило ще знаете, ако яденето е спретнато и работата е такава. Има едно полекичка ядене и едно спрѣтнато, бързо ядене. Красиво е то, човѣкътъ взема участие като яде. На такъвъ човѣкъ и работата е красива. Сега схванете този вътрешенъ законъ, който трѣбва да имате. Това сж редъ разсжждения, които ги има и въ училището.

Всичко, което се преподава въ училището, има за цѣль да култивира въ васъ ума и волята и да ви създаде интересъ за работата. Защото вие сте учили много работи въ училището, но можете ли да го приложите? Сега ако ви попитамъ: Коя е най-дългата рѣка въ Китай? Или: кой е главния градъ на Сантяго? Или: кои сж градоветѣ на Патагония? Учили сте ги. Единъ българинъ отива въ Америка, да държи своята лекция за България. Той присѣтствувалъ въ дома на единъ американски проповѣдникъ. Проповѣдникътъ го пита: „Кжде е България?“ Исканѣщо да осведоми публиката си. Жената на проповѣдника казва: „Толкова ли си невѣжа? България е единъ щатъ, единъ градъ на Индия.“ Въ Америка има хора, които не знаятъ, кжде е България. Обаче онова, което сжществува въ природата...

Всѣка една форма показва, че въ човѣка съществува известенъ родъ мисли, които сж свързани съ известни наши органи. Когато тия мисли, които сж свързани съ зрѣнието, отслабнатъ, отслабва и нашето зрѣние. Съществува известни мисли, които сж въ тѣсна връзка съ нашия слухъ, и когато тия мисли почнатъ да отслабватъ, отслабва и нашиятъ слухъ. Има известенъ родъ мисли, които сж свързани съ нашата рѣчь и когато тия мисли почнатъ да отслабватъ и туй чувство отслабва. Нѣкой пжтъ казвате: „Нямамъ разположение“, или: „нямамъ чувствование къмъ известенъ предметъ“. Не си създавайте тия илюзии. Всѣкога човѣкъ трѣбва да държи въ изправно положение своята чувствителность. Защото загрубяването на човѣшката чувствителность, въ каквато и да е форма, все ще ви лиши отъ вашитѣ благородни органи, които имате. Има известенъ родъ мисли, които подържатъ човѣшкото ходило. Има известенъ родъ - които подържатъ човѣшката ржка. Има известенъ родъ мисли, които подържатъ човѣшкото сърце, човѣшкитѣ дробове, стомаха, мозъка. Има специфични мисли, които подържатъ всѣка една клѣтка. Следователно, ние се стремимъ къмъ онзи, идеалния животъ. Да може нашето съзнание да го обхване. Тия мисли съществуватъ вѣнка отъ нашето съзнание, значи други същества има, които сж приятелски разположени спрѣмо насъ, подържатъ функционирането на нашия животъ отъ всѣкъде. И ще ни помагатъ, докато всички тия идеи, които сж създали нашитѣ органи, проникнатъ въ нашето съзнание и тѣ станатъ господари на насъ. Значи, докато ние почнемъ да владѣемъ своитѣ мисли или своитѣ органи.

Ето това сж все формули. Вие искате да станете господари. Вие искате да имате единъ прекрасенъ, красивъ кракъ. Че вие можете да направите крака си много красивъ. Може да направите ржцетѣ си красиви, очитѣ си красиви, носа си, цѣлото си лице. Това сж редъ мисли, които съществуватъ. И ако влѣзнете въ Невидимия свѣтъ, веднага ще ви покажатъ вашия първоначаленъ образъ, сжщинския ви образъ. И после ще ви покажатъ всичкитѣ ваши видоизмѣнения, въ които

вие сте се фотографирали. Нѣкои отъ тия образи може да сж въ възходяща степенъ, а нѣкои - въ низходяща. Въ възходяща степенъ, значи живѣли сте въ съгласие съ природата, а нѣкжде сте живѣли единъ разгуленъ животъ, или сте били въ разрѣзъ съ природата, или казано на вашъ езикъ, нали вие сте свършили гимназия, а нѣкои отъ васъ сте свършили университетъ, пѣкъ нѣкои отъ васъ сте били неспособни, не сте свършили университетъ, други сте свършили университетъ, учили сте. Пѣкъ нѣкои сте свършили университетъ съ много слабъ успѣхъ.

Сега ние констатираме тия два процеса въ природата. Природата въ нейния процесъ констатира само тия, съществениѣ работи, когато пѣкъ хората констатираѣтъ и несъществениѣ работи. Запримѣрь единъ професоръ не констатира дали ученикъѣ е способенъ, но той иска ученикъѣ да знае и да учи. Даже нѣкои нѣща иска ученикъѣ да ги знае тѣй буквално, както той ги е предалъ. После иска ученикъѣ да знае и неговата форма на предаване, неговия езикъ и израза му. И студентѣѣ папагалски заучава всичко това и минава за ученъ човѣкъ предъ професора си. А нѣкои други професори искатъ отъ студента свободно той да разкаже идеята, която професорѣѣ е вложилъ.

Та рекохъ, ако азъ дойда да изуча тия крака, тѣхната външна форма, безразлично кои сж тѣ, подъ тия гѣнки отдолу или издатини, по външната форма на прѣститѣ, азъ мога да рисувамъ цѣлия човѣкъ, ръста му и лицето му. Не само това, но отъ тия извивания, отъ формата, отъ красотата и вида ще извадя и неговия мораленъ обликъ какъвъ е, и степенѣта на моралната му сила. Ако тия прѣсти сж хубаво рисувани, да се вижда и голѣмия, и малкия прѣстъ, естествено може да се познае и човѣшката интелигентностъ. То значи да се вижда по неговитѣ крака всичката негова усиlena деятельность. Въобще деятелностѣта, която човѣкъ влага въ живота, тази негова интелигентностъ се отразява въ неговия кракъ. Тѣй щото, когато ние говоримъ за разумната природа, задъ всичкитѣ форми, които съществуватъ въ природата,

има разумни сили, които подкрѣпѣятъ това функциониране, тия форми. Може очитѣ ти да сѣж по-далечъ или по-близо, има си причини. Голѣмитѣ очи се обясняватъ отъ силното желание, отъ напрежението на този човѣкъ да има повече. На единъ човѣкъ, който има желание да има повече, очитѣ сѣж по-голѣми, по-изпъкнали и по-отворени.

Та мисълта, която трѣбва да остане въ ума ви. Има известенъ родъ мисли, желания и действия, които постоянно трѣбва да се култивиратъ. Дали условията на живота сѣж добри или лоши, всѣкога трѣбва да култивирате тия мисли, понеже върху тѣхъ се гради цѣлия вашъ животъ. Туй, което съвременнитѣ хора наричатъ моралъ. Ние наричаме моралъ онова, здравословното състояние на човѣшката душа, т.е. когато всички негови сили, умствени и духовни действатъ нормално. Да бѣже човѣкъ мораленъ и здравъ, то е равностойно. Здравъ въ физическо отношение, когато всичкитѣ му органи действуватъ правилно. Ние, като ще кажемъ, че човѣкъ е мораленъ, разбираме - туй здраве е взето въ още по-широкъ смисълъ: когато въ неговитѣ мисли, и въ неговото желание, и въ неговото тѣло има съгласие, има хармония съ природата, съ законитѣ на самата природа. Следователно, когато ние дойдемъ да разсѣждаваме върху страданията и мъченията въ свѣта, нѣкой пътъ тия страдания, които ние изпитваме, не сѣж наши. Но, същевременно, тия страдания показватъ, че нѣкъде въ природата съществува нѣкое отегляне, въ нейния редъ и порядѣкъ, има нѣкое отклонение.

Нѣкой пътъ за вашитѣ страдания вие ни най-малко не сте отговорни. Ако вие вървите и усѣщате студъ или стѣгане на вашитѣ крака, какво сте отговорни? Или ако по невнимание турите крака си въ огъня и чувствувате болка, какво сте виновати? Или ако нѣкой вашъ приятель държи каната съ врѣла вода, иска да ви налѣе вода за чай и ви залѣе, че ви изгори крака, кой е виновенъ за това? Той ще каже: „Моля, извини ме.“ Извини, но вие носите страданията. Въ даденъ случай, ако той ви изгори крака, у кого е погрѣшката? И у двама ви. Щомъ видите, че той сипва повече вода, отколко-

то трѣбва, вие трѣбва да се отдрѣпнете най-малко на единъ метъръ отъ неговата кана. Пъкъ, ако и той е уменъ, и той ще бжде внимателенъ, като сипва врѣлата вода.

Та рекохъ, отъ всички тия форми ще забележите каква разумность е работила. Има хубава красота въ човѣшкия кракъ. Тамъ има вложена много по-голѣма интелигентность, отколкото въ устройството на котешкия кракъ и на конския кракъ. Въ тия последнитѣ две форми нѣма вложена достатъчна интелигентность. Затуй при сегашната култура, или въ всяка една култура, великитѣ хора и писатели иматъ за цѣль да събуждатъ, да държатъ въ работа човѣшкитѣ способности и човѣшкитѣ чувства. При сегашнитѣ условия писатели, художници, поети и учени иматъ за цѣль да държатъ тази обща деятельность на човѣшката душа будна. И постоянно тѣ събуждатъ хората къмъ деятельность. Можемъ да кажемъ, че при тѣзи землѣделци, орачи, всичкитѣ занаятчии, онѣзи, които работятъ съ иглата, шивачкитѣ тази деятельность намалява. Знаете ли отъ кжде е произхода на шивачеството? Онѣзи отъ васъ, които сте шивачки, знаете ли кой е прародителтъ на шивачеството? Казватъ, когато Господъ е изпѣдилъ първитѣ хора отъ рая, първата дреха била направена отъ вълна. Значи първата мода се яви, когато съгрѣшиха хората. Отъ библейско гледище, защото до тогава безъ мода сж били, били голи. А следъ съгрѣшаването, тѣ си направили мода, турили си листа. Нали? Но Богъ е направилъ дрехи отъ кожа и ги е турилъ вънка, като деца на работа. Като ги изпѣдилъ, за да не истинатъ, далъ имъ топли дрешки.

Та, най-отвлечената човѣшка мисль, която съществува, има отношение къмъ външната форма на човѣка, упражнява известно влияние. Запримѣрь ако вие развиете у себе си едно мистично чувство, много благородно, на единъ отвлеченъ, възвишенъ животъ, веднага туй ще се отрази върху вашитѣ очи. Допуснете, че нѣколко деца минаватъ покрай една градина, вземамъ съвременни деца. Когато плодоветѣ сж окапали, всичкитѣ деца обичатъ да гледатъ по земята, да видятъ, нѣма ли нѣкой капналъ плодъ. Най-първо децата

гледатъ надолу, има ли орѣхи по земята? Щомъ нѣма долу, почватъ да гледатъ нагоре, значи плодоветъ не сж узрѣли. После пакъ гледатъ надолу, у тѣхъ се заражда едно желание да взематъ нѣкой камъкъ, да хвърлятъ по дървото и веднага гледатъ пакъ нагоре. Значи гледатъ ту надолѣ - ту нагоре. Както човѣкъ гледа ту надолѣ - ту нагоре, този процесъ е и въ природата, въ живота, който има чисто духовенъ и материаленъ характеръ спрямо човѣка.

Допуснете и друго, нѣкой човѣкъ се е втренчилъ и гледа все на третия етажъ на една къща въ единъ прозорецъ. Най-първо ще помислите, че е художникъ, затова все на този прозорецъ гледа, рисува го съ блажни бои. Първия день рисува, втория, третия, единъ месецъ, два, три месеца, все този прозорецъ рисува. Казвате вие: „Не го ли е нарисувалъ той този прозорецъ?“ Много сложенъ е този прозорецъ. Ние ще идемъ малко по-далечъ. Да кажемъ детето, което гледа ту долу - ту горе и онзи художникъ, който гледа все този прозорецъ на третия етажъ, намира нѣщо особено, антично въ него, постоянно рисува него и най-после нарисова нѣщо. После имате онзи астрономъ, който постоянно ходи съ своята трѣба вечерно време и той нагоре гледа. Сега питамъ: кой е най-идеалния отъ всички? Астрономътъ е най-идеалния. Можете ли да обвините астронома въ нѣкое чувство изопачено на вземане-даване. Детето може да обвините, че взема плодоветъ, онзи, който рисува, може да обвините, че има нѣщо въ прозореца. Но какво ще кажете за астронома, който гледа все презъ трѣбата си? И този астрономъ е единъ влюбенъ, който търси своята възлюблена по звездитъ и не може да я намѣри. Питамъ: вѣрно ли е това?

Хубаво, седи сега отдолу единъ художникъ, гледа нагоре и рисува единъ прозорецъ на третия етажъ. Отъ друго мѣсто другъ художникъ седи и той рисува сжщия прозорецъ. Трети художникъ и той рисува сжщия прозорецъ. Какво ще кажете на това? (*-Опасна е работата.*) Не. Доста интересенъ е прозорецътъ, има нѣщо цѣнно тамъ. Сега тукъ е въпросътъ за единъ прозорецъ, но 10 души се набератъ при единъ

изворъ. Идеята е сжщата. Защо при първия случай, особени мисли ще се явятъ у васъ, че рисуваъ сжщия прозорецъ, а като видите 10-тѣхъ художници, че рисуваъ сжщия изворъ, каква идея ще имате въ главата си? -Че изворътъ е цѣнень. А другото положение е мода. Това, което вие наричате влюбване, то е мода. Що е мода? -Нѣщо, което преминава. „Едно време, казвате, обичахъ да чета романи, а сега - не.“ Мода е. „Едно време обичахъ да пиша много красиво, но сега вече - не.“ Мода е. „Едно време обичахъ да се моля, сега вече не обичамъ да се моля.“ „Едно време обичахъ да се обличамъ хубаво, сега вече не обичамъ.“ Мода е. Но има сжществени работи, които отъ единия край до другия оставатъ винаги въ този свѣтъ. Яденето мода ли е? Готвенето е мода, но яденето не е мода. Защото отъ детинство, като дойдешъ до стария човѣкъ, той все си спомня за ония красиви моменти на яденето. Казва: „Днесъ ядохъ тѣй сладко, както когато бѣхъ малко дете!“ И стариятъ човѣкъ си спомня за ония красиви моменти на яденето, както и малкитѣ деца. И дишането не може да бжде мода. Знанието не може да бжде мода. Чувствуванието, което имаме, сжщинското чувствувание или сжщинската мисль и тя не може да бжде мода. Това сж сжществени нѣща у човѣка, когато другитѣ работи не сж. Мода ли е единъ методъ въ природата? И въ природата има мода. И всѣки човѣкъ си има мода. Но модата трѣбва да бжде само едно спомагало. И тамъ, дето не може да помогне тази мода, тя трѣбва да се измѣни.

Ние можемъ да кажемъ, че въ науката, което наричатъ мода, това сж ония хипотези и теории, които спомагатъ за истинския процесъ въ науката, който въвежда човѣчеството къмъ една далечна цѣль, освѣтява ума и подобрява човѣка. Модата въ науката води къмъ една сжществена цѣль. Сжщинската деятелность и цѣль на една наука е да направи живота по-сносенъ. Астрономитѣ сега даватъ само известни сведения, но единъ день тѣ ще могатъ да откриятъ начини и пжтища за съобщение и ще докажатъ, че има живи сжщества и въ другитѣ планети. И може би следъ 500, или следъ 1000

години, или 10 000 години ще се яви първият ученъ, който ще приеме първата телеграма отъ нѣкоя си слънчева система, или отъ нѣкоя най-близка система. И ще може да осведоми какво правятъ хората отъ другитѣ планети.

Та рекохъ, сегашнитѣ условия, ще се стремите именно къмъ туй. Силата на човѣшката воля седи да спази правилността на формитѣ, които съществуватъ. Човѣкъ никога не трѣбва да позволи да се прегърби. Той никога не трѣбва да позволи да му се изкриви кракътъ, ржката или лицето. Или пъкъ да се изкриви носътъ или окото. Той не трѣбва да позволи това. А ако позволи да се изкриви, това ще бжде атавистическа склоностъ на дѣдо и прадѣдо. Човѣкъ трѣбва винаги да се стреми да изправя. Щомъ човѣкъ изправи своитѣ удове, той ще изправи и своята мисль. При сегашното ви състояние, у всинца ви трѣбва да има желание да учите, да разбирате замислитѣ на природата. Туй да бжде едно горѣщо желание у васъ. И като излѣзнете, да ви интересува всичко въ природата. Опитвайте се да проникнете въ нейния умъ, да работите заедно съ нея, да видите кжде е работилъ нейниятъ духъ. Защото щомъ се стремишъ къмъ природата, ти вече образувашъ една връзка между нея и себе си. А щомъ образувашъ тази връзка, ти вече имашъ връзка между Бога и себе си. Щомъ ти не се интересувашъ отъ замислитѣ на природата, ти не си културенъ човѣкъ, или ти не си ученикъ на живота.

Та първото нѣщо, трѣбва да държите въ ума си следната мисль: Всички да се интересувате въ замислитѣ на природата! Ето каква е мисльта въ моя умъ, която трѣбва да мине и въ вашия. Ако нѣкой отъ васъ учи въ училището, нали се интересува за директора на гимназията? Ако нѣкой отъ васъ е слуга при нѣкой господарь, или слугиня при нѣкоя господарка, нали вие ще се интересувате отъ господарката си и господаря си? Защото отъ тѣхъ зависи и вашето положение. И ако този слуга изучи добре характера на своя господарь или на своята господарка и може да се нагоди къмъ него или къмъ нея и въ правата смисль тѣй да постѣпи, както тѣ искатъ,

той ще си създаде едно отлично положение. Но ако не знае какъ да се нагоди, ще си създаде цѣлъ редъ препятствия.

Значи, като влѣземъ въ природата, тя е нашата господарка и тя ще ти създаде препятствия. Като идеешъ при господарката си, ти трѣбва да се научишъ какво иска тя отъ тебе. И какъ да ѝ сготвишъ. Тя ще ви каже: „Паприкашъ, или точено, или кейкъ, или пудингъ, или пилешка чорба, или кюфтета отъ телешко.“ Тя ще ви даде известни сведения, какъ да го сготвите и ако вие не знаете какъ да го направите, тя нѣма да е доволна отъ васъ. Сега вие ще преведете всички тия форми. Телешкото какво означава? Агнешкото, пуйката? Това сж все формули. Най-първо ще се интересувате отъ онова, което природата е замислила. Вие сте въ дома на природата. Като станете сутринъ, ще видите какъвъ е нейниятъ замисълъ за днешния день. Не мислете, че вие искате да живѣте. Вашиятъ животъ е второстепененъ. Не сте вие, които живѣте. Най-първо тя ще живѣе, после вие ще живѣте. Защото ако тя живѣе и вие ще живѣте.

Може да кажете: „Защо е така?“ Вие тръгвате за Америка съ единъ параходъ, кое е по-важно: вашето здраве или здравето на парахода? Най-първо параходътъ трябва да е здравъ, неговото кръвообръщение, артериалната и венозната кръвъ, после неговата мисълъ трѣбва да е здрава, тогава вие може здраво да минете отъ единия край до другия. Ако неговиятъ мозъкъ не е здравъ, после - неговото кръвообръщение не върви правилно, че сърцето, дробоветъ не сж здрави, питамъ: колко ви струва вашето здраве безъ парахода? Та най-първо, като влѣземъ въ природата, трѣбва да знаете, че въ живота на природата почива и нашиятъ животъ. Защото, ако този параходъ добре мисли, добре функционира и ние можемъ да бъдемъ спокойни, и нашиятъ животъ ще бжде въ безопасностъ.

Станете сутринъ, вие сте се отчаяли, какво означава това? Че вашиятъ параходъ, въ който пжтувате, е въ неизправностъ. Нищо повече! Или ние го наричаме това: вие имате погрѣшно схващане за живота, или казано на другъ езикъ:

вие не сте въ съгласие съ законитѣ на природата. Най-първо като станете, ще кажете: „Каква е волята на моята господарка, на природата?“ Ще се явите предъ нея и ще видите какво можете да направите за господаря си? Като отивате въ университета, чия воля отивате да правите? Вашата ли воля правите, или отивате да направите волята на професора? При това, като направите тѣхната воля, вие добивате знание. Вие учите, значи имате известни съотношения. Щомъ се интересувате вие отъ професора, слушате го, той ви пита, вие отговаряте. Значи има известни отношения между васъ. Тогава и професорътъ и той се интересува отъ васъ. Щомъ се интересувате за природата, и тя се интересува за васъ. Вие казвате: „Господъ отъ мене не се интересува.“ Не. Крива философия е това. Ако ти се интересуващъ за Бога, ще се интересува и Той за тебе. Ако вие се интересувате отъ природата, не по любопитство, но по животъ, тѣй по същество, да се учите, да се интересувате отъ нея, нѣма изключение и тя се интересува за васъ. Хубаво е за васъ да се интересувате отъ природата, тогава тя ще ви се разкрие. Ако кажете: „Професорътъ ни по английски много хубаво ни учи. Като него няма другъ професоръ.“ Като чуе това професорътъ ви, ще му стане приятно. Нѣма учителъ или професоръ, който като кажатъ хубаво заради него, да не му е приятно. И ако вземете Писанието, тамъ е казано: „Всѣко дихание да хвали Господа!“ А по-голѣми професори отъ Господа нѣма! Тѣй е. Ако ние Го хвалимъ, ако ние се интересуваме отъ Неговата Мждростъ, отъ Неговото знание, отъ всичко това, което Той е направилъ, интересува се и Той за насъ. А ако ние не се интересуваме и Той не се интересува.

Казвате: „А, азъ ще се интересувамъ за човѣшкия кракъ.“ Ще мислишъ, природата го е създала. И ако почнешъ да изучаващъ краката на разнитѣ животни, ще дойдешъ до много умни и велики работи. Много ще научишъ. Не само да останешъ при краката или при прозореца, да го рисуващъ. Това е една специална работа, прозорецътъ. Дълго време като проучаващъ човѣшкия кракъ, ще проучаващъ човѣшката

ржка, човѣшкото око, другитѣ органи, стомахътъ, дробовѣтъ, ноктитѣ и т.н. И въ всичко това ще намѣришъ кои сж положителнитѣ и отрицателнитѣ страни. Сега всички изучаватъ патологическитѣ белези. Но това още не е наука. По ноктитѣ ще изучавашъ, по кои признаци се познава гениалността, талантитѣ, добродетелитѣ. Ще имашъ една мѣрка, този нокетъ талантиливъ ли е, музикаленъ ли е, отъ художество разбира ли, мораленъ ли е, материаленъ ли е, веселъ ли е нокетътъ? Песимистъ или оптимистъ ли е, ученъ или не? Всичко това, като гледашъ по ноктитѣ, да познаешъ.

Ще кажете: „Какъ?“ А, нокетътъ и той върви съобразно съ човѣка. Колкото човѣкъ става по-ученъ, по-благороденъ, и нокетътъ постоянно придобива една красива форма, продължава се, разширява се. Ако човѣкъ почва да става свособразенъ, упоритъ, нокетътъ става много широкъ като площъ. Обаче по него водата не тече, образуватъ се миязми. Упоритиятъ човѣкъ казва: „Това не искамъ да направя!“ Дойде единъ ученъ човѣкъ и накара неговото упорство да се смѣкчи, като даде наклонъ, направи единъ дълбокъ каналъ и всичката тази вода отъ това благо се стича тамъ и го накара, иска - не иска, да работи. А знаете ли какво нѣщо е каналъ? Каналъ, това сж лошитѣ условия, които те притискатъ навсѣкжде. Ти не искашъ да работишъ, баща ти казва: „Работи“, майка ти казва: „Работи“, приятелитѣ ти казватъ: „Работи“, ти казвашъ: „Не искамъ да работя“, но когато те турятъ въ лошитѣ условия на живота, безъ майка, безъ баща, ти работишъ.

Ще ви приведа единъ български анекдотъ. Може да сте го слушали вие. Една жена, която е била много мързелива, мжжътъ ѝ казалъ: „Оголѣхме вече, понеже като се оженихме, все за любовъ говорихме. Сега вземи хурката и определи малко прежда“, ѝ казваше той. „А, работна съмъ азъ“, казваше тя. Тя взела една каца съ три вретена и казва: „Едното е готово“, показва му го, и второто му показва. „А третото, сега ще го напълня.“ Тя все преде, преде, но никакво подобрение въ дрехитѣ не става. Най-после, затъжили се за нея сестра ѝ и майка ѝ, викатъ ги на село на сватба. „Какво ще прави-

мъ, моитѣ гащи сѣж сѣжсани“, казва мъжътъ ѝ. „Тя е лесна работа, ний имаме единъ кюпъ, ще ме сложишъ менъ вътре и като стигнемъ край селото, ще ме оставишъ вътре, ти ще идешъ при майка ми и ще поискашъ дрехи за менъ и за тебъ, тя ще ти даде, ти ще дойдешъ тукъ и после ще идемъ въ село.“ Направилъ той тъй, но той билъ хитъръ, оставилъ я край селото, отива при майка ѝ, тя му казва: „Защо идешъ самъ, къде е жена ти?“ - „А, тя остана накрай селото, тя иска всички да я посрещнатъ съ гайди.“ Тъй и станало. Запжтили се всички сватбари и гайдарджии, а тя седѣла необлечена въ кюпа, като чува тя музиката, изкочила изъ кюпа, върнала се въ къщи, засрамена, турила кѣделята и почнала да преде. И той се върналъ отъ сватбата и я намѣрилъ, че тя преде. Той направилъ каша отъ мамалига и ѝ казалъ: „Ела, възлюблена, да ядемъ.“ Тя му казала: „На рамо каша.“ И пакъ преде.

Та, природата ще ни постави въ тежко положение, щомъ не обичаме да изпълняваме нейнитѣ закони. Ние можемъ да имаме всичко, но природата ще ни тури въ тежко положение и ще се научимъ да работимъ, да мислимъ. Щомъ дойдатъ тежки страдания, природата веднага ни заставя да мислимъ. Та, единственото нѣщо въ свѣта е да се интересуваме ние въ замислитѣ, които природата има. Щомъ нашето съзнание се пробуди за нейните замисли, има вече една връзка между нея и насъ. Образува се вече една естествена връзка и това го наричатъ онзи истински методъ и начинъ за самовъзпитание и саморазвитие. Това означава външнитѣ закони, съ които природата ни възпитава по нейни начини. Защото има форми, създадени отъ нея, има форми, създадени отъ човѣка, има форми, създадени отъ животнитѣ. Всички тия форми показватъ онази цѣлокупна деятелность, която работи въ природата. Вие трѣбва да използвате сегашнитѣ форми, за да създадете и вие бждешитѣ ваши форми.

Та мисълта, която трѣбва да остане въ ума ви: трѣбва да се държите въ контактъ съ мислитѣ, които подържатъ вашето зрѣние, вашия вкусъ, вашия слухъ, вашето обоняние. Всички тия мисли трѣбва да ги държите въ ума си, да бждете

въ връзка съ тяхъ, за да бъдете здравъ. Или казано въ правата смисълъ: трѣбва да се интересувате отъ замислитѣ на природата и трѣбва да зачитате нейнитѣ закони. Тогава човѣкъ може правилно да се развива и да бѣде щастливъ на земята.

- Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростъта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ Животътъ!

7.08 часа

*14 школна лекция на
I-ви Младежки Специаленъ Окултенъ класъ
30.XI.1928 г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

ХИГИЕНА НА ЖИВОТА

5 часа сутринта

- Само свѣтлиятъ пѣтъ на Мѣдростта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ животътъ!

Размишление върху истинското щастие.

Само 10 души да прочетатъ темата. Доброволцитѣ само.

По полянитѣ всички ходятъ, но по високитѣ върхове малцина ходятъ. Трѣбва едно упражнение. Сега онѣзи, които сѣж ходили по високитѣ върхове, тѣ сѣж екскурзианти. Тогава можемъ да кажемъ: „Нека станатъ екскурзиантитѣ!“

Сега азъ ще ви говоря върху хигиена на живота.

Въобще обикновенитѣ хигиенисти за какво говорятъ? На първо мѣсто въ хигиената седи въпросътъ за жилището. Жилището, въ което човѣкъ живѣе, трѣбва да бѣде удобно. Като се включва въ това и водата, храната, въздуха и свѣтлината, а после и неговото облѣкло. Обикновенитѣ хигиенисти въобще настояватъ за тѣзи нѣща, като важни, елементарни правила за хигиената. За да бѣде жилището удобно, човѣкъ непременно трѣбва да има съзнание, че той се нуждае отъ жилище. После въ него трѣбва да се зароди съзнанието, колко прозорци трѣбва да има и колко голѣми трѣбва да бѣдатъ. Ако не съзнава това, никаква хигиена той не може да има. Здравословно състояние не е само човѣкъ да се роди, да му се даде форма и жилище, но той трѣбва да живѣе здравословно. Ако той живѣе въ това жилище и постоянно боледува, това жилище не е хигиенично. Много богати хора иматъ

отлични здания, съ много прозорци, къщите имъ сж чисти, при това постоянно боледуватъ. Нѣкой може да възразятъ, че това зависи и отъ храната. Да, но богатитѣ хора се хранятъ съ доста пищна храна, обаче какво е онова, което липсва въ яденето? Какво количество отъ яденето трѣбва да употребѣи единъ човѣкъ и колко такива единици сж нужни за едно ядене? Въобще при обикновенитѣ хора, колко грама хлѣбъ сж нужни, при нормално състояние? - 250, 500, 750, 1000 грама хлѣбъ е нормално. Сега има и аномално състояние. Нѣкой при едно ядене изяжда единъ килограмъ хлѣбъ или кило и половина. Казва: „Ама, азъ трѣбва да ямъ.“ Питамъ: коя е истинската норма за яденето?

Сега хигиениститѣ казватъ: „Жилището трѣбва да бжде удобно.“ Какво разбирате под удобно, комфортно жилище? Удобно и хигиенично жилище е това, при което като влѣзешъ вътре, на която страна и да погледнешъ, да не ти произвежда неприятно впечатление, или да ти произвежда все една малка радостъ. Дето и да влѣзете въ това жилище, все да ви е приятно. Това е хигиенично жилище. Щомъ нѣмашъ тази малка радостъ отъ жилището, то не е хигиенично. Та това е положителна радостъ, доволенъ си отъ жилището си. Или, както казахъ, това е хигиенично жилище.

Сжщиятъ законъ се отнася и до храната. Коя храна е задоволителна? Щомъ ядешъ известна храна, тя трѣбва до следния обѣдъ да ти причини една малка радостъ. Тази храна е задоволителна. Ако си ялъ правилно и ако храната е хигиенична, до следния обѣдъ ти трѣбва да чувствувашъ една малка радостъ, едно разширение въ себе си. Тогава и следния обѣдъ ще очаквашъ пакъ съ сжщата интензивностъ и съ сжщата жажда. Тѣй въ яденето може да има вече едно здравословно състояние. Щомъ стане едно малко промѣнение въ това малко чувство, въ храната има нѣщо примѣсено, тя не е вече хигиенична.

Тогава да дойдемъ до третия въпросъ - за облѣклото. Казватъ: „Човѣкъ трѣбва да има хубаво облѣкло.“ Според хигиената, коя е хубавата дреха на съвременния културенъ

човѣкъ? Хигиенична е тази дреха, която като облѣчешъ, както и да я носишъ, презъ цѣлия день трѣбва да усѣщашъ една малка радостъ, че носишъ тази дреха. Щомъ усѣщашъ една малка неприятностъ, тази дреха не е хигиенична. Цѣлиятъ комплектъ дрехи, въ цѣлото си облѣкло да усѣщашъ едно малко удоволствие, не удоволствие, но задоволство отъ дрехитѣ си. Тази дреха или този комплектъ отъ дрехи, взетъ заедно съ шапката, съ връзката, съ палтото, съ ржжавицитѣ, всичко, което ти е необходимо, въ него да нѣма никакъвъ дефектъ. Това наричаме хигиенично облѣкло. Облѣклото не трѣбва да бѣде съвършено, но да усѣщашъ една малка радостъ отъ него. Това облѣкло е хигиенично. Нѣкоя дреха, като я пипашъ, тя е малко остра, не ви е приятна. Хигиеничната дреха, трѣбва да знаете, трѣбва да бѣде добъръ проводникъ на животѣ сили въ природата. Напримѣръ, хигиеничната дреха не трѣбва да изолира свѣтлината, или да изолира въздуха, но трѣбва да бѣде едно съ човѣка. И тя трѣбва да бѣде добъръ проводникъ и на топлината. И всѣки човѣкъ трѣбва да знае какви дрехи трѣбва да носи.

Хигиената още не се е занимавала съ този въпросъ. Тя разглежда въпроса другоаче, отъ съвсемъ материално гледище. Въ дрехитѣ трѣбва да участвува и съзнанието. Човѣкъ, който иска да има хубави дрехи, не трѣбва да гледа само формата на тази дреха, но тази форма трѣбва да съответствува и на тѣлото. Той трѣбва да има малка радостъ и отъ дрехата и да е доволенъ. При това, каквато частъ отъ дрехата и да пипне, да му причинява една приятностъ. Да усѣща една малка мекота отъ дрехитѣ. Такова облѣкло е хигиенично. Когато дойдемъ до ученицитѣ на окултната школа, тѣ взиматъ тия правила вече въ съображение.

Та рекохъ, отъ хигиената на физическия свѣтъ ние минаваме къмъ хигиена на живота. Въ хигиената на живота влизатъ три елемента: мисълта като елементъ, чувствата като елементъ и действията или постѣпкитѣ на човѣка, като трети елементъ - М. Ч. Д-П. Тогава рекохъ така: една мисълъ е хигиенична, на която пламъкътъ никога не се намалява. Мисълъ,

на която пламъкът може да се намали, тя не е хигиенична. Всъчко чувство, на което интензивността може да се намали, това чувство не е хигиенично. И всъчко действие, което въ даденъ случай може да се извърти, това действие или тази постъпка не е хигиенична. Следователно, отъ чисто научно гледище, вие всъкога може да търсите такива мисли, такива чувства и такива действия, на които пламъкът не се намалява. Защото казва нѣкой: „Животътъ ми е тъменъ.“ Защо е тъменъ? Защото пламъкътъ му се намалява. Защо е тъменъ твоятъ животъ? - Защото пламъкътъ на твоята мисль се е измѣнилъ. Тогава? Ако пламъкътъ на твоята мисль се е измѣнилъ, какво трѣбва да правишъ? - Внеси единица любовъ. Единицата е следното нѣщо: намѣри едно сжщество, което дълго време е очаквало нѣкого, да му помогне. И следъ като помогнешъ на това сжщество, твоятъ пламъкъ ще се възстанови. Ти, като се стараешъ да помогнешъ на това сжщество, това сжщество ще възстанови естествения пламъкъ на твоята мисль. Това не се отнася до праната. Запримѣрь, това сжщество дълго време е искало да се учи, моли се, иска знания, въ него има такъвъ жаръ, навсѣкжде ходи, търси нѣкой да го извади отъ това забутано положение. Ако ти му се притечешъ на помощъ и дадешъ потикъ на неговата мисль, която той иска да реализира, това сжщество ще възстанови пламъка на твоята мисль.

Сега да ви обясня тази мисль. Едно правило има, единъ законъ, който казва: „Обичай ближния си като себе си.“ Това положение пълно ли е? Тѣй, както сега се схваща, то е пълно, но на това изречение липсва нѣщо. Какъ любятъ хората себе си? Хората още не знаятъ да любятъ себе си. Ако извадя едного отъ васъ и го запитамъ: „Какъ любите себе си?“ Какво ще отговорите? Човѣкъ люби себе си само тогава, когато пламъкътъ на неговата мисль никога не се намалява, когато пламъкътъ на неговото чувство никога не се намалява и когато пламъкътъ на неговитѣ действия никога не се намалява. Този човѣкъ има съзнание, той обича себе си, той тачи своитѣ мисли. Той не казва: „Азъ не мога да мисля, азъ

нѣмамъ любовъ.“ За такива мисли и за такива чувства азъ не говоря. Човѣкъ трѣбва да каже: „Тази мисълъ, която имамъ, е права; това чувство, което имамъ, колкото и да е малко, и то е право.“ Азъ не говоря за великитѣ мисли и за великитѣ чувства. Азъ говоря за микроскопическитѣ мисли и чувства. Ако ние [не] тачимъ тѣхния пламъкъ, тогава ще изгубимъ и този пламъкъ, който тѣ иматъ. Ако азъ не оцѣнявамъ своята мисълъ, какъ ще оцѣня мисълъта на другитѣ! Ако азъ себе си не уважавамъ, какъ ще уважавамъ другитѣ? Ако азъ себе си не любя, какъ ще любя другитѣ? Това значи да любишъ себе си въ другитѣ, нищо повече. Да любишъ себе си въ ближния, значи да живѣешъ въ ближния и да любишъ себе си въ ближния. Ти, като любишъ себе си въ ближния, ти ще любишъ и ближния си. Въ това отношение се обясняватъ и думитѣ Христови: „Азъ живѣя въ Отца си.“ Какво значи да любимъ Бога и какво значи Богъ да ни люби? Когато Богъ ни люби, Той люби и себе си въ насъ. А когато ние любимъ Бога, любимъ себе си въ Бога. Тогава? Най-първо трѣбва Богъ да ни обикне. Най-първо Богъ трѣбва да обикне себе си въ насъ и следъ това ние да обикнемъ себе си въ Бога, а после да обикнемъ Бога въ себе си.

Сега това е вече въ проявленията. Това е законъ на съзнанието. Нѣкой ще каже: „Какъ ще стане тази работа? Я, ми обяснете!“ Който иска да му се обясняватъ тия работи, той всѣкога ще остане простакъ. Щомъ ви казвамъ, вие мислете, че това го разбирате. Сега да ви дамъ едно обяснение: не мислете, че всѣко нѣщо, което вие разбирате, е разбрано. Ама, че на онова, малкото дете, като дадете хубавата пита, то безъ да знае елементитѣ на хлѣба, усѣща тази вътрешна радостъ, която се явила у него. Онзи, който знае всички тайни на хлѣба и който знае всички тайни на живота, както и детето, което не ги знае, презъ питата еднакво разбиратъ. Има едно вътрешно разбиране. Не мислете, че трѣбва научно да ви се обясняватъ тия нѣща. Не е мисълъта, която води живота. Защото, когато ние умствено се убѣждаваме, и умствено се разубѣждаваме. Има нѣщо, което може да се почувствува и което може да се опита и отъ този опитъ на съзнанието,

никой не може да ме разубѣди.

Като съмъ тръгналъ изъ пѣтя нѣкой казва: „Ти не виждашъ, не можешъ да ходишъ.“ Хубаво, да направимъ опитъ. Елате съ мене. Ти нали виждашъ? Рекохъ на трети: „Хвърлете на 20 крачки отъ тукъ една игла.“ Азъ посочвамъ на първия да я търси. Той ме критикува, че азъ не виждамъ, но той търси, търси и не може да намѣри иглата. Азъ тръгвамъ и я намирамъ. Кой вижда повече отъ двамата? Който намира иглата, вижда повече отъ онзи, който не може да я намѣри. Следователно, въ нашето съзнание, когато то може да ме ръководи въ правия пѣтъ, тѣй както очитѣ, значи очитѣ сж въ едно здравословно състояние. Човѣкъ, който никога не се спѣва въ живота си, очитѣ му сж нормални. Спѣването показва, че има една аномалностъ. Нѣкой пѣтъ криво виждаме терена, по който вървимъ и вследствие на това не правимъ право своитѣ изчисления и вследствие на това не вървимъ правилно. Съзнанието е окото на човѣшкия животъ. Когато нашето съзнание е будно, тогава спѣване не може да има. Ако има спѣване, нека признаемъ факта, че единствената причина е у насъ - съзнанието ни не е напълно пробудено, има нѣщо, което ни липсва. А щомъ липсва, ние можемъ да го доставимъ. Въ тази положителна философия на живота подразбираме, че условията на живота сж дадени на човѣка и той трѣбва да разработва тия условия въ себе си. Защото ако нѣмаме дадени условия, тогава е безпредметно да правимъ известни усилия. Следователно животътъ ни е даденъ. Въ живота влизатъ елементитѣ: пламъкътъ на мисълта, пламъкътъ на чувствата и пламъкътъ на човѣшкитѣ постѣпки.

Сега, това е още елементарната страна на самия животъ. Това сж елементи, съ които вие трѣбва да започнете. Запри-мѣръ, ако известна мисълъ понижава вашия животъ, отхвърли тази мисълъ. Тя не е здравословна. Запримѣръ ти казвашъ: „Азъ искамъ да свърша университетъ.“ Ходишъ нагоре - надолу и после казвашъ: „Що ми трѣбва да си боля главата?“ Питамъ: тази мисълъ здравословна ли е? Човѣкъ, който мисли по този начинъ, той е като онзи работникъ, кой-

то казва: „Цѣлиятъ день азъ ще работя, но вечерята ще се напия хубаво.“ Едва спечелилъ 150 - 200 лева и казва: „Сега ще се наямъ и напия хубаво.“ Добре, но на другия день главата го боли и въ джоба си нѣма нищо. Питамъ: това усилие хигиенично ли бѣше? Хигиенично бѣше да работишъ, но следъ това да те боли коремъ, не е хигиенично. Ако следъ едно угощение усѣщахъ една малка радостъ, че си се видѣлъ съ приятелитѣ си и следъ това искашъ и втори пѣтъ да се срещнешъ съ тѣхъ, добре, това угощение е хигиенично, но ако следъ това угощение те боли главата, това угощение не е на мѣстото си. И тогава, дето си работилъ цѣлъ день, ти си изгубилъ нѣщо отъ себе си.

Следователно, оставете настрана всички ония мисли, чувства и постѣпки, които понижаватъ живота ви. Оставете ги настрана, каквито и да сж тѣ, въ каквито дрехи и да сж облѣчени. Нека дойде една мисль, която е облѣчена хубаво, безъ дефектъ, която да внесе хубавото, възвишеното, благородното въ свѣта. Тя трѣбва да внесе въ живота една малка радостъ, постоянна, но не голѣма радостъ.

Та рекохъ, сегашниятъ вѣкъ е вѣкъ на усиленa деятелность, понеже при възпитанието се допущатъ криви насоки. Нѣкой казва: „Ама, азъ трѣбва да се проявя въ живота.“ Отлична е тази мисль. Въ какво трѣбва да се проявишъ? „Ама, азъ трѣбва да бжда полезенъ.“ Въ какво трѣбва да бждешъ полезенъ? „Ама, азъ трѣбва да го организирамъ.“ Въ положителната философия на истинския животъ, ако ти организиращъ живота и този животъ свърши съ смъртъ, питамъ: какво си организиралъ? Ако ти си организиралъ живота и той свърши накрая съ единъ фалитъ, какво си организиралъ? Или ако си свършилъ по художество и рисувашъ само най-хубавитѣ картини и най-после всичкитѣ ти картини се разрушатъ, какво си придобилъ? Не е само да създадемъ нѣща. Казватъ: „Да се създадатъ мисли.“ Не е само мисльта въ живота. „Ама, трѣбва да умре нѣкой, за да живѣятъ другитѣ.“ Това не е философия.

Питамъ тогава: ако азъ съмъ на нивата и ора съ воловетѣ

си, имамъ единъ чифтъ волове, кое е по-добре: да продамъ воловетъ или да ги заколя и да ги изямъ или и тѣ да живѣятъ и азъ да живѣя и да работя съ тѣхъ? По-хубаво е воловетъ да останатъ да живѣятъ и азъ да работя съ тѣхъ, отколкото азъ да остана само, а тѣхъ да премахна. Защото, ако останешъ самъ да живѣешъ, ще извършишъ работата на магарето. А работата на магарето върши всѣки, който грѣши. Всѣки, който грѣши, е едно магаре. Това значи символа на магарето. Всѣки, който грѣши и който мисли злѣ, който постѣпва злѣ, е едно магаре. Е, тогава? Ще кажешъ на нѣкой човѣкъ, който грѣши, така: „Ти си едно магаре, не мислишъ право, не чувствувашъ право, не постѣпвашъ право.“ - „Какъ тъй да съмъ магаре?“ Сега такава е терминологията на хората. И забележи, кажешъ ли на единъ човѣкъ, че не постѣпва право, твоятъ животъ не е мораленъ, той ще каже: „Остави тия работи!“ Но кажи му една формула, която може да е измислилъ, кажи му: „Ти си едно магаре!“ Той ще каже: „Какъ!“ Ти си го засегналъ много. Направилъ си му една операция и тази операция на мѣсто е дошла.

Магаре е силна дума. Магарето показва, че грѣшникътъ не е научилъ закона на жертвата. Той яде и пие, но и харчи съ своитѣ другари, а това не е жертва. После казватъ за нѣкого: „Той е уменъ.“ Да, уменъ, но само за себе си. Да открадне отгукъ - оттамъ, но не и да направи нѣкое добро. После иде буквата „г“. Това е онзи овчаръ, който има кука, но да гони това - онова, все за да открадне нѣщо, но никога не хваща нѣкой, който се дави. Буквата „га“ не помага на бедния. Буквата „а“ се повтаря въ тази дума. Иде следъ това буквата „р“. Тя е единъ чукъ. Това е юнакътъ, който иде съ своя чукъ, и може да удари нѣкого по главата, но той никога не туря този ножъ, за да помогне, да освободи нѣкоя вдовица или сираче отъ гладъ. И най-после буквата „и“ показва, че магарето има всичко, но всичко изтича навънъ. Такъвъ човѣкъ никому полезенъ не може да бжде, никому полза не може да принесе. Той е единъ източникъ, който отвсѣкжде тече, но много дупки има. Казва: „Азъ напълнихъ стомната,

но тя изтича отвѣкжде.“ Това е то „магари“. И тогава, за да преобразите това магаре, ще напишете така: иргамъ. Играмъ. Човѣкъ всѣкога може да поправи една своя постѣпка, ако знае какъ да започне съ онѣзи елементи, отдето е започнала погрѣшката. Вие знаете при разплитането на синджиритѣ, домакинята, която е плела синджира, като дръпне още първия синджиръ, веднага ще се разплете всичко. Ти трѣбва да знаешъ какъ да постѣпвашъ. За всѣко нѣщо си има своя постѣпка.

Сега, да оставимъ магарето и да се върнемъ къмъ въпроса за хигиената. Магарето е една сила, която въ старо време е означавала една природа, за която се е разисквало много. Много уменъ трѣбва да бѣде човѣкъ, за да знае да владя магарето. Вие знаете какъ като се заинати магарето, какво значи. После, това магаре, колкото и да го учишъ, то си има свои навици. Ти не можешъ да го отучишъ отъ неговитѣ навици. И ако единъ день неприятелъ те гони и ти бѣгашъ, магарето ще те издаде. То ще каже: „Дръжте го, азъ го нося!“ Рече това магаре. Магарето е емблемъ на една необузdana сила и често вие чувствувате, че въ характера ви има нѣщо, съ което не можете да се справите. Каквото и да правите, то все рече. При това казватъ, че магарето е една разумна сила, но моралъ нѣма. Никакво приличие нѣма у магарето. Неговото безобразие нѣма край.

Рекохъ, нѣкой пжтъ ние търсимъ магарето отвънъ, но нѣкой пжтъ и ние загубваме благоприличието. Мислите ли, че това магаре въ обществения съвремененъ строй не може да има почтено мѣсто? То е пакъ на почтено мѣсто. Английската кралица Виктория имала една магаре, което имало 12 лѣкари, да го гледатъ. Тази кралица обичала да се вози на магаре. Питамъ: това магаре, което минава за толкова пословично, какъ се е домогнало до този царски дворъ? При това да има 12 лѣкари, които да треперятъ на него. Значи, това е едно изключение, което показва, че магарето може да поумнѣе. И действително, има умни магарета. Единъ отъ нашитѣ братя въ Търново имаше едно магаре, което азъ наричахъ

„умното магаре“. Целият ден не реве, само пасе. Но когато види господаря си, тогава започва да реве. И после, като види, че след малко ще изгрѣ слънцето, ще се спре, ще се моли, помръдва си малко ушитѣ и като изгрѣ слънцето, ще колѣнчи на преднитѣ си крака. После ще се поизтърси и пакъ ще тръгне да пасе. Това показва, че и най-отрицателнитѣ сили въ нашето естество могат да претърпятъ известно преобразуване, стига да знаемъ какъ да постѣпваме.

Та рекохъ, магаретата, воловетѣ, животнитѣ, които сѣществуватъ, това сѣ сили на човѣшкото естество. И въ френологията за твърдостъта на човѣка и неговата воля, като емблемъ на неговата воля турятъ магарето. Значи по-твърдо сѣщество отъ него нѣма. То е много издържливо сѣщество. После, магарето е много тѣлеславно, но е и много горделиво. Ти пусни магарето, то всекога води напредъ. То всекога води камилитъ, казва: „Макаръ че съмъ магаре, вървя напредъ, предъ камилитъ и предъ овцитѣ.“ Навсѣкжде то е първо. Никога не остава назадъ. Та рекохъ, тази чърта у магарето не е лоша. Да има човѣкъ високо мнѣние за себе си, когато заслужава това мнѣние, е право. Човѣкъ трѣбва да има високо мнѣние за себе си. Но това мнѣние трѣбва да го заслужава.

И рекохъ, вие младитѣ отъ класа никога не трѣбва да се надѣнявате въ себе си, нито трѣбва да подѣнявате своитѣ сили и своитѣ мисли. А винаги ще имате една ясна представа за своитѣ сили и за своитѣ мисли. Нѣма да казвате: „Азъ не съмъ толкова надаренъ.“ Дарбата, това е усилието на твоя духъ постоянно да придобива. Даровитиятъ човѣкъ е работилъ въ миналото, а ти, който имашъ малко дарби, сега като работишъ, за бждеще ще имашъ повече. Пъкъ като не работишъ сега, за бждеще не само за бждеще, но и въ сегашния си животъ нѣма да имашъ нищо. Има хора, които въ сегашния си животъ идватъ до голѣми постижения чрезъ усиленъ трудъ и постоянство.

Сега вие ще схващате хигиената така: права мисълъ е тази, на която пламъкътъ никога не се намалява. А дето пламъкътъ никога не се намалява, свѣтлината е равномерна.

Следователно, по тази свѣтлина вие ще познаете характера на вашитѣ приятели, до известна степенъ. Човѣкъ и себе си не познава. Той трѣбва да се учи да познава себе си, а не да знае себе си, какъвъ е. Даже и най-великитѣ мъдреци още не сж достигнали до тамъ да познаватъ себе си, своя произходъ. Тѣ знаятъ нѣщо за себе си, повече знаятъ, отколкото обикновенитѣ хора. Но рекохъ, човѣкъ трѣбва дълго време да изучава себе си, понеже има много работи да се изучаватъ въ човѣшката душа. На васъ ще ви кажа една мисль: Душата, това сж всички способности. Подъ думата „душа“ въ този обширенъ окултенъ смисль, разбирамъ всички възможности, които Богъ е туриль. Това е душата. Въ душата сж свързани всички възможности на човѣка. И умътъ, и сърцето, и волята, всички сили въ човѣка работятъ за душата. Човѣкъ, който нѣма душа, той нѣма възможности. Щомъ човѣкъ отрича своята душа, този човѣкъ не може да прогресира.

Щомъ отречешъ душата си, ти ще дойдешъ до своята мисль. Можешъ да имашъ известно философско познание, но мисльта е много неустойчива. Да плачешъ за нещастieto на хората и да помагашъ на хората, това сж две нѣща различни. Ама хората въ театъра колко плачатъ за страждущитѣ, колко сълзи проливатъ за тѣхъ. Нима мислите, че когато нѣкой проповѣдникъ говори въ нѣкое събрание и изнася страданията на беднитѣ хора, всички нима не плачатъ? Плачатъ, но като излѣзатъ отвънъ, тѣ казватъ: “Отлично говори проповѣдникътъ. Колко много плакахме! Какви страдания иматъ беднитѣ!” А наоколо имъ много бедни хора, тѣ ги отминаватъ. Това още не е човѣкътъ. Да мисли човѣкъ правилно, това е човѣшко; да чувствува човѣкъ правилно, и това е човѣшко; и да действува човѣкъ правилно, това е човѣшко. И тогава азъ изваждамъ: ако мислишъ по човѣшки, а не чувствувашъ по човѣшки, ти [си] само една трета отъ човѣка; ако мислишъ правилно, чувствувашъ правилно, а не постѣпвашъ правилно, ти си две трети отъ човѣка. Пъкъ, ако мислишъ правилно, чувствувашъ правилно и постѣпвашъ правилно, ти си три трети човѣкъ или едно цѣло, което съставлява човѣкътъ. Това е мъдрѣцътъ.

Най-първо имаме една трета, две трети - това е фазитѣ, презъ които човѣкътъ миналъ въ миналото. Вие се намирате въ борба. Докато дойдете до мждреца - три трети. Това е човѣкътъ, това е мждрецьтъ. Неговиятъ пламъкъ на мисльта е постояненъ. Неговиятъ пламъкъ на чувствата е постояненъ и неговиятъ пламъкъ на постѣпкиѣ е постояненъ. Мждрецьтъ не люби и не разлюбва, както правятъ другитѣ хора. Той като люби, неговата любовъ е любовъ; той като мисли, неговата мисль не се измѣня. Неговата мисль е постоянна. Неговата мисль е разнообразна и неговитѣ постѣпки не се мѣнятъ. Каквото е направилъ мждрецьтъ, той не съжالياва. И каквото е мислилъ мждрецьтъ, той не съжالياва за своята мисль. Мждрецьтъ винаги се радва на своята мисль, на своитѣ чувства и на своитѣ постѣпки. Това е мждрецьтъ.

Та рекохъ, за васъ идеалъ ще бжде мждрецьтъ. Да имате нѣщо, на което да се радвате. Вие казвате: „Да свършимъ училището!“ Какво ще свършите? Българитѣ казватъ: „Облѣкълъ се Илия и като се погледналъ, пакъ въ тия.“ Правата мисль или свѣтлата мисль е достояние само на мждреца. Мждростъта е най-висшето и ако вие търсите знанието, то е въ Мждростъта. Пъкъ ако търсите най-възвишеното въ свѣта, то е въ Любовта. Най-възвишеното чувство, което съществува въ свѣта, и тукъ на земята, и между ангелитѣ, и въ Божествения свѣтъ, то е Любовта. Това е вѣчниятъ идеалъ, за който хората едва ли иматъ нѣкаква представа. Нѣкой казва: „Азъ съмъ разочарованъ.“ Човѣкъ, който се разочарова, той не е сънувалъ нищо за Любовта. Въ Любовта нѣма никакво разочарование. Това разочарование, което нѣкога съществува, седи въ следното: най-първо човѣкъ чувствува, че люби и той се радва, като люби. Обаче единъ день неговото чувство се смѣня, той иска и да го обичатъ, а нѣма кой да го обича. Въ момента, когато той смѣни своята любовъ, мѣни и формата на съзнанието си. Докато той съзнава, че обича, той е идеалистъ, то е половината на неговото възпитание. Щомъ почувствува той, че нѣма кой да го обича, той вече е нещастенъ. А кой е нещастенъ? - Когато не обичатъ. Тогава има

два вида нещастни хора: нещастни хора, които не любяат и нещастни хора, които не ги любяат. Мъдрецът се отличава по това, че той и като не го любяат е пакъ щастливъ. Той пакъ се радва. И въ безлюбието е пакъ щастливъ, защото той обича хората, но никога не ги изнасилва тѣ да го любяат, остава на тѣхната добра воля. Казва: „Възможно е, тѣ още не ме познаватъ, азъ още не съмъ се изявилъ.“ И той пакъ се радва. Казва: „Все ще дойде единъ день, когато тѣ ще ме обикнатъ.“ Никога не туря граница, не казва: „Менъ никой не ме обича.“ Нищо не значи това. Ако сега не те обичатъ, утрѣ ще те обичатъ. Ако сега не те обичатъ, на втория, на третия день ще те обичатъ.

Този законъ може да употребите и въ този смисълъ: ако днесъ не постигнете една мисълъ, утрѣ ще я постигнете. Поставайте винаги само за единъ день. Не туряйте дълъгъ срокъ за седмици, за месецъ. Нито за повече време. Тѣ сж съвсемъ други математически количества. Съ такива голѣми единици само мъдрецитѣ, ученитѣ, голѣмитѣ хора, адепитѣ работятъ, а вие, като обикновени хора, които сега се възпитавате, турете срокъ само за единъ день, за единъ - два часа, нѣкой краткъ периодъ. Този е начинътъ за себевъзпитание-то. По другъ начинъ не може да се възпитате. Казвате: „Азъ искамъ да се възпитавамъ.“ Твоятъ пламъкъ трѣбва да се разширява. Ако твоята мисълъ не внесе разширение, тя не е права мисълъ. Ако имашъ една мисълъ, която внася безпокойствие, пламъкътъ ѝ не е постояненъ. Ти трѣбва да имашъ една мисълъ, на която да се радвашъ и да усѣщашъ, че този пламъкъ е постояненъ. Ще имашъ едно чувство, на което да се радвашъ. Има чувства, които не зависятъ отъ васъ. Тѣ ще измѣнятъ своя пламъкъ. Но всѣки день ще имате едно чувство, една мисълъ въ себе си, на които пламъкътъ никога да не се измѣня. Тази мисълъ ще съставлява за васъ една постоянна радостъ, едно звено. На втория день може да дойде друга мисълъ, втора, четвърта, хиляди мисли и тѣхниятъ пламъкъ, като се съедини въ едно, ще образува голѣмата радостъ. А само едната мисълъ, сама по себе си образува най-малката

радостъ въ мисълта. Едно чувство само, образува най-малката радостъ въ чувствата. А когато се събератъ много чувства заедно, ще образуватъ голѣмата радостъ. Това е Любовта. Това е максимата, която вие трѣбва да приложите. Това е науката, върху която трѣбва да работите. И по този начинъ като вървите, ще дойдете до съвременната наука, да знаете напимъ какво е отношението на въглерода у васъ.

Какво казватъ съвременнитѣ химици, какво количество въглеродъ се намира въ човѣшкото тѣло? Срећнали ли сте нѣкоя статистика, която да съобщава това? Количеството на въглерода е точно опредѣлено, съ много голѣма точностъ. Има три качества на въглерода. Има единъ въглеродъ, който носи въ себе си една частъ отъ материята. Той не е промѣнливъ, нито се съединява, нито се разлага, нито гори, нито загасва. Следователно, когато у тебе желанията не загасватъ, когато у тебе мислитѣ не загасватъ, твоятъ въглеродъ е отъ този видъ, а има втори видъ, който се мѣни. Постоянно почернява. Нали казва нѣкой: „Тъмни ми сж мислитѣ, тъмни ми сж чувствата.“ Въглеродътъ, който играе важна роль, не е тъй измѣнчивъ. Тогава ще притурите единица Любовь и две единици Мждрость. Всички ще се върнете къмъ първия въглеродъ.

Сега ще кажете: „Какво означава единица Любовь и две единици Мждрость? Нали ви обяснихъ какво значи единица любовь? За Мждростта ще намѣришъ две сжщества, които се стремятъ къмъ знанието, които изучаватъ Мждростта и ще изучишъ тѣхния характеръ. Тѣй че, ще изучишъ двама хора на мисълта. Ще намѣришъ двама мждреци и ще ги изучавашъ. Единъ день ще отидешъ при единия, а на втория день ще отидешъ при другия. И това, което видишъ отъ тѣхъ, ще приложишъ въ живота си. А за единицата отъ Любовта ще намѣришъ единъ светия, който съ години се е молилъ на Бога, че цѣлата мѣстностъ е засегната отъ неговата молитва. За единъ день ще отидешъ при него и ще видишъ какъ живѣе той. И ще приложишъ отъ неговата свѣтлина. Ще вземешъ една малка единица отъ неговата Любовь. Ти

като него нѣма да станешъ, нито се [стреми] да станешъ като него, но ще вземешъ малко подкваса отъ него. Често въ селата взиматъ единъ вжгленъ, когато нѣматъ кибритъ, за да си запалятъ огъня. Това е единицата. Нѣкой казва: „Човѣкъ да се осланя на разума. Съ разуменъ човѣкъ трѣбва да се върви напредъ.“ Вие не се осланяйте толкова на разума. Той не е най-висшето. Разумътъ е единъ слуга на ума. Разумътъ знае да критикува. Той може нѣкога да ти покаже правия пътъ, но ще ти каже: „Не ти трѣбва да ходишъ съ него. То не е още за тебе.“ Запримѣръ разумнитѣ хора много мъчно свършватъ училището. Разумнитѣ хора много мъчно ставатъ художници, музиканти. Разумнитѣ хора много мъчно ставатъ мъдреци. И проповѣдници не могатъ да станатъ разумнитѣ хора. У тѣхъ философия колкото искашъ. Но специфично тѣ нищо не знаятъ. Всичко знаятъ, но нищо не сж приложили въ живота си. Повикай го да ти свърши нѣкоя работа, той не може да ти я свърши. На разумния човѣкъ липсва нѣщо. Разумността е едно качество на физическия човѣкъ или дете се казва: отчасти знаемъ, отчасти мъдруваме.

Та рекохъ сега на васъ ученицитѣ, който отъ васъ влѣзе да се учи, той е изложенъ на обезсърдчения въ живота. Какво показва обезсърдението? Че това, къмъ което ти се стремишъ, ти го считашъ за непостижимо. Тамъ е всичката погрѣшка. Значи пламъкътъ на твоята мисль се е измѣнилъ. Ако не се е измѣнилъ, ти нѣмаше да се обезсърдишъ. Щомъ се обезсърдишъ, ще знаешъ, че единъ отъ елементитѣ на твоята мисль е изгубилъ малко отъ своя пламъкъ. Мисльта е права, но ти отлагашъ, значи съдържание нѣма. Тогава и пламъкътъ на твоето чувство се е измѣнило, ще го поправишъ. И най-после пламъкътъ на твоята воля или човѣшкиятъ разумъ се е измѣнилъ, ще го поправишъ. Защото разумъ и воля азъ ги съединявамъ. Защото волевиятъ човѣкъ е разумния човѣкъ. Разумътъ е най-високото на земята, но разумниятъ човѣкъ, ако не се направлява отъ Мъдростта, той става жестокъ човѣкъ. Защото волевиятъ човѣкъ, разумниятъ човѣкъ има волята на магарето. Той има и ума на магарето, и волята на

магарето. Намѣсто той да се жертвува, той всички други жертвува. Защото М-то е наука за жертвата, да знае човѣкъ какъ да постѣпва. М-то е взето от древността, то е единъ символъ, който означава наука.

Славянитѣ сж взели това V и сж го обърнали. Нашето Л е латинското V. Има и дубъл ве - W. Това е законъ на противорѣчията. А славянитѣ сж го обърнали и сж го направили Л - значи стремежъ къмъ Бога. Това, което въ латинската азбука показва противорѣчие, славянитѣ го турятъ като стремежъ къмъ Божественото. То е законъ за смѣна на енергиитѣ. Значи да обърнешъ известни енергии отъ известно направление въ д[руго] за добро. Когато сж изучавали закона на кабалата, сж дошли до убѣждението, че буквитѣ, това сж формули. Всѣка една буква може да се разложи, както въ химията или въ математиката има известни формули, единъ законъ, по който могатъ да се разложатъ тия формули, за да се работи съ тѣхъ. Учениятъ знае начинитѣ, по които се добиватъ тия сили.

Сега на първо мѣсто говорихме за хигиената, за третия елемента на физическото поле - кжща, храна и облѣкло. А въ духовния свѣтъ: мисълта, чувствата и постѣпкитѣ.

- Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ животътъ!

7 часа сутринта

*15 школна лекция на
I-ви Специаленъ Окултенъ класъ
7 декември 1928г., петъкъ,
Изгрѣвъ, София*

УЧЕНИЕ И ПРИЛАГАНЕ ГОСПОДАРЬ И СЛУГА

5 часа сутринта

Отче нашъ

Тема за следуюция пжтъ: „Противоречие и съгласие.“ Половината отъ васъ пишете върху „Противоречие и съгласие“, а пъкъ другата половина пишете върху: „Произходъ на противоречието и съгласието“. Хроникарайте просто при какви случаи се проявява противоречието и съгласието. Кое дава поводъ да се явятъ тѣ?

2 лица | 2 лица

I-во у

II-ро ну

I-во иу

II-ро и ну

Ако на васъ ви се даде една тема: „Каква е задачата на съвременната наука?“ Или въобще каква цѣль има науката? Тогазъ какво бихте отговорили? Или ако ви се даде тема: „Любовь къмъ

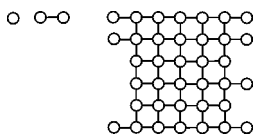
знанието.“ Да допуснемъ, че вие имате две лица: първото е учено, а второто неучено. Каква разлика има тогазъ между ученъ човѣкъ и неученъ човѣкъ? Да допуснемъ, че първото лице е и учено, и интелигентно, а второто лице е интелигентно, но неучено.

Да кажемъ, че имате единъ човѣкъ, който е ученъ и не е интелигентенъ, а имате единъ човѣкъ, който не е ученъ, но е интелигентенъ. Тогава каква разлика има между тия две категории: интелигентниятъ и неинтелигентниятъ? Такава една тема за размишление прилича на бобъ, който трѣбва дълго време да се вари. Има хранителни вещества въ боба, но трѣбва по специаленъ начинъ да го варишъ. И да се освободишъ отъ външнитѣ люспи на боба. Учениятъ човѣкъ е индивидъ, въ който познанието му, за външния свѣтъ е систематизирано. Учениятъ човекъ е запознатъ не само съ това, което той е училъ, но и съ тѣзи знания, които хиляди поколения сж систематизирали преди него. Той има въ своята паметъ, въ своя умъ тѣхното знание, дефинициитѣ,

или определенията на законите. Той е учен човък. А пък интелигентният човък е този, който има познания. И интелигентността носи своя произход от личната опитност или от опитността на душата. Интелигентният е този, който има някоя придобивка. Ученият човък е придобил познанията си откън. А неученият е този, който няма тзи външни познания. Съ други думи, ученият е съ капитал, а неученият е без капитал. Въ живота и двамата могат да живеят. Но условията на учения, и условията на неучения ще бъдат различни. Ученият човък ще има опитността на миналите поколения, ще може да се ползува от нея.

Въ друга категория спада интелигентният. Интелигентният учен, той може да използва науката въ по-широка смисъл; а интелигентният, който не е учен *може да е мъдрец*.* Човък може да бъде мъдрец, без да е учен. Въ дадения случай той лесно може да придобие познанията на миналото. И добиването на тзи познания от него наричаме самообразование. И тогава у човка тзи два процеса вървят. Има нща, които сме наследили от деди и прадеди, бащи. Това е наука и науката може да се наследи. Известни познания, които проникват въ съзнанието на поколенията, могат да се предават. Има някои познания, които могат да се предават. Например, ако майката дълго време се е учила, това може да се предаде. Ред поколения майките сж се учили на музика. И това е станало като вътрешна потребба на духа. Тзи качества на майката и бащата могат да се предават. Следователно, можем да считаме, че известни качества могат да се предават само тогаз, когато станат несъзнателна наука въ човка. Това, което у човка е съзнателно, той може да го предаде. Тъй че, задачата на науката не е празна. Има нща въ науката, които сж празни, т.е. невърни. Но всички върни работи, дълго време като се употребяват, могат да се предават.

* Съ курсив без кръгли скоби обозначаваме ръкописен текст от оригинала, който е допълнен на място, където стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

Забелѣжете следното положение. Да кажемъ, че имаме малка клетка А. Сегашнитѣ учени, които разсъждаватъ механически, казватъ, че тази клетка

почва да се дефиренцира, да се видоизмѣня и отъ нея най-после е излѣзналъ човѣкътъ. Да допуснемъ, че тази клетка се е образувала и че тя представлява първиченъ животъ. И да допуснемъ, че нѣма външна интелигентностъ. Кои сили ще я накаратъ тя да се раздвои? Кое е дало поводъ тя да се раздвои? Полученитѣ две клетки пакъ сж се раздвоили и т.н. Учениитѣ хора казватъ: известенъ инстинктъ, напоръ. Но това не е обяснение. Ако едно разумно сжщество би наблюдавало строежа на една кжща, какво ще констатира? Да допуснемъ, че една кжща би се строила механически, да допуснемъ, че кжщите се строятъ безъ хора. Варѣта се носи сама съ механически сръдства и тѣзи, малкитѣ влакове се турятъ, безъ да видишъ нѣкое живо сжщество. Ако нѣкой наблюдава този процесъ, той би ви го описалъ. Преди тѣзи механически средства е имало живи сжщества, но после тѣ сж се замѣнили съ механически средства.

Да кажемъ, че единъ органъ е покритъ съ три пласта клетки. Да кажемъ, че тѣзи клетки на кожата сж се охлузили и после, вечерѣта тѣзи клетки се завзематъ и поправятъ кожата. Вашето съзнание не взема участие; вашиятъ обикновенъ умъ не е взѣлъ участие, но душата, която е жива вжтре въ тѣлото, е дала разпореждане клеткитѣ да поправятъ. Понеже тази колективната душа подвижи* въ всички клетки. И следователно, когато душата даде известенъ потикъ, тя разбира езика на клеткитѣ. Щомъ тя каже на клеткитѣ, щомъ даде този вжтрешенъ потикъ, тѣзи клетки знаятъ на кое мѣсто трѣбва да се работи.

Често, когато измѣстите разумното направление, което душата има въ тѣлото, и турите тамъ на ума мѣсто, вие влизате въ едно противоречие. Вашиятъ умъ може да знае

* подвижи - (остар.) живѣе, подвизава се

какъ се е образувала болѣстѣта, но вашиятъ умъ не може да цѣри болѣстѣта. Душата може да цѣри. Когато човѣкъ пожелае да оздравѣе, моментално оздравява. А когато мисли, че трѣбва да оздравѣе, той не оздравѣва. Когато интензивното желание е на душата, веднага става подобрене; а другиятъ процесъ е повърхностенъ. Даже у васъ всѣки може да познае кога действува умътъ и кога действува душата. Просто имате следуюция примѣръ. Представете си, че имате златенъ часовникъ, мили сте се и сте го оставили нѣкъде, изгубили сте часовника, забравили сте го нѣкъде, но въ съзнанието ви е, че сте извадили часовника и не може да си спомните. Повърхността на вашето съзнание ви казва: „Еди на кое си мѣсто е той.“ Отивате тамъ и нѣма го тамъ. Умътъ казва, че е на друго мѣсто, отивате тамъ, но и тамъ го нѣма. Дойде ви мисълта: „Нѣкои е взѣлъ, отива си часовникътъ.“ После ви дойде трета мисълъ и прочис и прочис. Спирате се и се обезсърдчавате и казвате: „Изгубихъ го. Трѣбва да си купя другъ.“ Но ако вие се спрете и се оставите на вашето дълбоко чувство, на вашата интуиция, тя ще ви пошепне: „Тамъ!“ Интуицията излиза дълбоко отъ душата.

Та тѣзи две течения съществуватъ въ васъ. Нѣщата на ума сж върни само за тѣзи нѣща, които сж подъ неговъ контролъ. За всяко нѣщо, което умътъ не може да мисли, душата може да го знае. Напримѣръ умътъ може да има следната мисълъ: „Азъ ученъ човѣкъ нѣма да стана.“ Но душата не казва така.

І сл. Сега се представете двама слуги: първиятъ
ІІ сл. слуга и вториятъ слуга. Единъ господаръ ги праща да свършатъ нѣкаква работа. Следъ като прегледатъ слугитѣ тази работа, тѣ се връщатъ при господаря си и казватъ: „Тази работа не можемъ да я свършимъ, не е за насъ.“ Въ този случай умътъ ли говори въ тѣхъ или душата? После дойде господарътъ, който е заинтересуванъ, и казва: „Тази работа може да се направи.“

Сега може да направите опитъ. Опитътъ седи въ следното, напримѣръ имате известенъ навикъ. Да допуснемъ, че имате навикъ да пушите тютюнъ, при това отъ съображение,

че застъга кесията ви и нѣмате достатѣчно пари, вие казвате: „Излишенъ разходъ правя съ пушенето на тютюнъ.“ И пита-те ума си: „Мога ли да напусна тютюна?“ Умътъ казва: „Мо-жешъ, ако искашъ.“ Ти започнешъ день, два, три и после умътъ идва и казва: „Сериозна е тази работа, ти си навикналъ, ако напуснешъ този навикъ, зле ще ти стане. Я, пропу-ши!“ И човѣкъ решава да пуши, не може да напусне. Обаче идва едно убеждение по-дълбоко, отъ душата. Душата казва: „Тютюнътъ е наркотическо растение. И следователно, вътре то ще упражни едно лошо влияние въ организъма. И следователно, отъ здравословно гледище, непременно трѣбва да напуснешъ тютюна.“ Тогава започва борба между ума, който има работа съ повърхността на съзнанието и отъ друга страна душата, която има работа съ разумнитѣ сили въ човѣка. Борбата започва. У човѣка се яви желание, после това желание се отметне и пр. И най-после или умътъ, или душата вземе надмощие. И тогава човѣкъ започва да се реформира отвътре.

Та рекохъ сега, при положението въ което се намирате, зависи до каква степенъ се е събудила душата. Казватъ: „Умътъ му е буденъ, но душата му спи още.“ Това е приблизително вѣрно. А пъкъ има будни души съ спящи умове. А има нѣкои, у които и душата, и умътъ сж пробудени. А у нѣкои умътъ е пробуденъ, а душата не е пробудена, или обратно. А има нѣкои, у които умътъ и душата не сж пробудени и сж въ несъгласие. А най-първо, при събуждането приведете умътъ и душата въ съгласие. Вие казвате: „Ще тръгнемъ по пѣтя на общественото мнение.“ Но какво е общественото мнение? Общественото мнение е наука. Тамъ, дето обществото поддържа, че човѣкъ трѣбва да живѣе чистъ животъ, въ това съмъ съгласенъ. Но когато обществото поддържа, че човѣкъ трѣбва да отива на война, да се жертвува за обществото, питамъ: Това обществено мнение почива ли на дълбокъ законъ? Нима всѣки банкиринъ нѣма сжщия законъ? Той казва: „Ти искашъ да ме убиешъ и азъ ще си отмжстя.“ Трѣбва ли да се поддържа едно обществено мнение, което нѣма основа? Основа въ самата душа? Не трѣбва да се поддържа.

Този законъ можете да го пренесете вътре въ вашия личенъ животъ. Мнозина отъ васъ нѣкой пжтъ се намирате въ големи смущения. Седите и не можете да разрешите нѣкой въпросъ - каква областъ да започнете, какво да станете: химикъ или естественикъ, инженеръ ли, лѣкаръ ли, по готварство ли да учите или по търговия и пр. Питатъ нѣкои: „Де има повече условия, за да се подобри живота?“ Това сж второстепенни работи. Науката не трѣбва да бжде само едно средство за прехрана. Отчасти може да бжде така, но науката има и друго предназначение - да тури човѣка въ правия пжтъ. Азъ мога да направя следното уподобление: когато човѣкъ тръгне въ пжтя, той трѣбва да вземе необходимото за пжтя. И съ науката той не трѣбва да се претоварва, той не трѣбва да вземе толкова много хлѣбъ, че да го повреди по пжтя, а да вземе до първата станция. Истински ученъ човѣкъ е човѣкътъ, който постоянно се учи !

Онзи, който е обикналъ науката, на когото душата е будна, той постоянно се учи. Има нѣкои, които сж свършили училището. Тѣ оставатъ съ старитѣ теории въ науката. Питамъ тогава: кой ученъ човѣкъ, кой капацитетъ ще кажатъ на прелѣтнитѣ птици, че времето се разваля? Има ли нѣкое обявление въ вестницитѣ, че времето ще се развали и да имъ каже: „За това вие трѣбва да вземете мѣрки.“ [...] И единъ день тѣзи птици решаватъ да вървятъ. По какви съображения? Питамъ: дали въ тѣхъ, тѣ усещатъ, че времето ще се развали или въ тѣхъ настава една промѣна? Вѣкога, когато се промѣня времето, у човѣка настава една тежестъ. Тамъ, дето сж на курортъ, птицитѣ стоятъ докато имъ е приятно, но щомъ усетятъ най-малката неприятностъ, казватъ, че не е време да се живѣе вече тукъ. А пъкъ тази неприятностъ се съвпада съ промѣната на времето.

Почти 99 на сто отъ настроенята, които хората иматъ, се дължатъ на времето. Напримѣръ неразположенъ си, песимистъ си, това все се дължи на времето. Какъвто вѣтъръ вѣе, така и човѣкъ мисли. Вие ще направите едно малко

* Въ оригинала е оставено празно мѣсто за 2-3 неразчетени думи.

възражение. Ти бъркаш въ джоба си, кесията ти е празна. Какво общо има времето съ това? Бъркаш въ джоба си и имаш лошо настроение. Гладенъ си, могат да те питатъ какво общо има това съ времето? Азъ ще ви дамъ другото възражение: защо кесията ви е празна? Четири дена е валѣло дъждъ, никой не ви е ангажиралъ на работа и кесията ви се е изпразнила. Вие сте учителъ, искате да преподавате. Дойде епидемия, [...] на вашето стадо, разболѣятъ се децата, искате да преподавате и не сте добре настроени, защото безъ деца не може да преподавате.

Всички хора сж подъ влиянието на времето. То упражнява голѣмо влияние. Постави човѣка извънъ времето и нѣма никакво изключение. Спането е положение да излѣзнешъ извънъ времето и пространството и тогава не те смущава дали имашъ пари или не. Но щомъ влезнешъ въ време и пространство, веднага времето упражнява влияние върху васъ. Въ времето и пространството влизатъ всички тѣзи складирани мисли. Опитноститѣ въ време и пространство се складиратъ така, както се складиратъ газовеѣ. Ако дѣдо ви, баща ви се е наплашилъ много отъ това време, то и вие треперите и се безпокоите, да не би да изгубите паритѣ. Нѣкой отъ васъ казва: „Какво ще се прави? Животътъ е станалъ много тежъкъ.“ Въ сегашното си състояние вие изживявате опитността на нѣкои минали поколения.

Значи 99 на стотѣ отъ мжчнотиитѣ се дължатъ на времето. А едно на сто е това, което сега трѣбва да изживѣвате. Щомъ не сте разположени, казвате: „Времето е такова, барометърътъ спада. Влага има.“ Обаче има една единица мжчнотия. Този е въпросътъ, който трѣбва да разрешите. И когато нѣкой каже, че животътъ е много труденъ за разрешаване, то има само една единица мжчнотия за разрешаване, нищо повече! Въ какво седи единицата? Имате едно *лѣкарство*, знаете какъ се *лѣкува хрема*. Сжщевременно вие вървите и сте гладенъ. Рекохъ, вие имате единица мжчение. Казвашъ: „Какво мога да направя съ тази единица?“ Срещашъ български орачъ, който не може да оре. Постоянно му течатъ очитѣ. Той те пита: „Какъвъ цѣръ знаешъ?“ Ти казвашъ: „Зная, но

три деня не съмъ ялъ. Като се наямъ ще ти кажа единъ хубавъ цѣрь.“ Той отваря своята торба, ти се наяждашъ, ти запалвашъ огънь, сварявашъ вода топла, туряшъ малко солъ въ водата и забъркашъ. И казвашъ сега на този човѣкъ: „Турри въ шѣпата си отъ тази вода, смръкни съ носа си веднажъ, дваждъ и повече.“ Следъ това изваждамъ едно шишенце, турямъ вода въ шишенцето и му казвамъ: „Довечера ще туришъ тази вода въ шѣпата си и ще смръкнешъ. Утре пакъ.“ И онзи, като смръкне казва: „Действително, малко ми поолекна!“ Топлата вода и солта му въздействуваха. Солта е лошъ проводникъ за размножението на микробитѣ. И тя веднага е спрѣла този процесъ.

Та рекохъ, дръжте въ свѣта същественото. Не се спирайте отъ това, което не ви трѣбва. Не туряйте много работи въ ума си. Турете въ ума си само една основна мисль, една основна идея. Тази основна идея има само едно изключение. Въ 99 случая, тя може да ви помогне. А въ единъ случай може да не ви помогне. Тази основна идея може да не ви помогне само тогава, когато вие не искате. Човѣка не може да го заставите да направи това, което той не иска. Въ това отношение той е едно божество. У него има единъ особенъ инатъ. Той казва: „Това нѣма да направя.“ И да го убеждавате, той казва: „Нѣма да го направя.“ Това съзнание създава нѣкой пжтъ голѣми вътрешни страдания. Някой пжтъ казвате: „Бори се съ себе си.“ Това е борба съ стария навикъ. Напримѣръ казвашъ: „Нѣма да ямъ.“ Постишъ день, два, три и най-после ще ядешъ. Или казвашъ: „Нѣма да работя.“ И най-после ще работишъ. Яденето е най-лесната работа, която природата ти е дала.

Нека дойдемъ до окултната наука. Човѣкъ, който иска да изучава окултната наука, трѣбва да знае следното: При окултната наука, при сегашното си положение човѣкъ трѣбва да изучава себе си. При окултната наука ще изучавашъ себе си. Кои сж спомагателнитѣ науки на окултната наука? Втори пжтъ ми разправете за спомагателнитѣ науки на окултната наука. После ми разправете за спомагателнитѣ науки на наукитѣ.

Вие подь окултна наука подразбирате тайната наука. Не е така. Окултната наука се занимава изключително съ силитѣ, които действуватъ въ живия организмъ. И въ близка връзка съ тѣзи сили. Нѣкой казва: „Азъ съмъ единъ окултистъ.“ Кои науки влизатъ въ обикновенитѣ окултни науки? - Хиромантия, физиогномия, френология, алхимия, астрология, гадание въ всичкитѣ му други форми.

Да кажемъ, че ви попитатъ по единъ дълбокъ въпросъ; и вие се почешете по носа. И следъ като се почешете, ще турите ржката си отстрани на кръста. Това вие го правите несъзнателно, но какво значение има това? Защо тургатъ на стомнитѣ дръжки? За да се носятъ по-добре. Значи, щомъ се

почеше човѣкъ по носа, той казва: „Има усулъ.“ (Има му лесното.) Има усулъ, но какъ да го хванa сега? Човѣкъ, като отиде при стомната, гледа кжде е дръжката на стомната? Ако има дръжка, лесно е. Важно е отъ де да хванешъ предмета, отъ де да започнешъ първата нишка? Човѣкъ ще

се почеше по нѣкой въпросъ. Следъ като се почеше по носа, тури си ржката отстрани на кръста, следъ това започва да работи. Много пжти нѣкой майсторъ работи въ кжщата и се яви единъ сложенъ въпросъ. Тогава той се почеше, тури си ржката и следъ това веднага дава нареждане какъ трѣбва да се направи. Не може ли безъ да се почеше по носа? И безъ да си тури ржката на кръста? Ако той бѣше инженеръ и имаше свой планъ, той щѣше да огледа плана вжтре въ книгата, и ще си тури ржката на челото и ще каже: „Така трѣбва да се направи!“ Но като нѣма планъ, той се чеше за носа и намѣри плана. Чешенето на носа е прелистване и после казва: „Разбрахъ тази работа.“ Той приложи науката и почва да действува.

Вие питате: „Не може ли безъ чешене?“ Може. Но трѣбва да имашъ планъ. Ако нѣмашъ планъ, трѣбва да се чешешъ по носа. Ти туришъ въ ума си, че не трѣбва да се чешешъ. Казвашъ: „Не трѣбва да се чеша.“ И седишъ така. И не ти идва на ума. И речешъ да работишъ и не ти върви. Тогава иде другото положение. Ще намѣришъ другъ майсторъ,

за да каже какъ трѣбва да се направи. А пъкъ щомъ се почешъ, това е съкратена процедура. Това е едно правило отъ една стара наука. Ако си забравилъ тѣзи две правила, тогава ще търсишъ цѣлия денъ нѣкой да те учи. Сегашната наука, която имате, е съкратена процедура. Трѣбва да се ползвате отъ тази наука. Мнозина отъ васъ изучавате хироманцията, астрологията, знаете аспектитѣ, лоши и добри аспекти, съвпадения на планетитѣ, но сами не вѣрвате въ това, защото нѣмате опитностъ.

Нека разгледаме единъ въпросъ отъ физиогномията, напимѣрь човѣшката брада. Отъ тѣзи форми бради, коя отъ тѣхъ ще разреши по-скоро въпроса? - Третия типъ, заострената брада. Това сж мекуриевы бради. Всички, които принадлежатъ къмъ Меркурий, сж все съ заострени шила (*бради*). Нѣщо, което е остро, то е Меркурий - *ножъ, игла* и друго. Той казва: „Направете го остро, то изисква по-малко

пространство.“ Първата брада е широка. Къмъ кой типъ спада тя? Когато брадата е заострена показва, че умътъ действа.

А когато брадата е широка, показва, че действуватъ грубитѣ, физически сили. Първиятъ типъ брада е Марсовъ, волевъ, вториятъ типъ брада е на сърцето, а третиятъ типъ е на ума. Физическитѣ сили въобще взематъ просторъ, широкъ просторъ се изисква за тѣхъ.

Следователно, изисква се дълго време, догдето тѣзи физически сили се докаратъ въ действие. Да се възбудятъ. Човѣкъ, който физически е силно развитъ, изисква се дълго време той да работи, за да се превърне едно негово състояние въ друго. Ако такъвъ човѣкъ

има и отгоре широки линии (*главата и челото*), то такъвъ човѣкъ и съ 9 чифта биволи не можете да го извадите отъ мочурлака, въ който е затъналъ. На тѣзи физически сили трѣбва такава една линия, която може да балансира. Не е само материята, която препятствува на извесни сили. Трѣбва да имате съотвѣтнитѣ сили и въ духовния свѣтъ, за да можете да се борите съ една физическа мжнотия въ физическия свѣтъ.

Та рекохъ, вещицѣ хиромантикѣ трѣбва да изучава не само ржката, но той трѣбва да знае нѣщо и за физиогномията, френологията и астрологията. И само тогава може да прилича малко на единъ окултенъ ученикъ. Но ако разбира само ржката, то е нѣщо специфично, специфично познание. Единъ лѣкарь не трѣбва да изучава само болѣзненитѣ състояния, но и здравословнитѣ състояния, за да намѣри разликата между здравия и боленъ организъмъ. И съвременитѣ лѣкари отъ чисто окултно гледище нѣматъ диагноза, да могатъ да познаятъ болестъта преди 10 години. Тѣ само нѣколко дена преди болестъта, казватъ, че пулсътъ е напредналъ, че температурата се е промѣнила и пр. А окултистъ астрологъ 10 години по-рано казва: „Ако не вземешъ мѣрки, ще заболѣешъ отъ затлъстяване и отъ други болести.“ И ще ти кажатъ тогава какви храни не трѣбва да ядешъ.

Та рекохъ сега, вис минавате за окултни ученици, спрете се и попитайте вашата душа. Тя ще ти каже, ти ще се учишъ. Нѣма да бъдешъ професоръ. И ще запишешъ това, което душата ти ще каже. Запитай душата си така: „Тази година какъ ще прекарамъ?“ Тя знае и ще ти каже: Първиятъ месецъ отъ годината ще прекарашъ въ хрема, втория месецъ - въ треска. Въ третиятъ месецъ ще се изпотиишъ и ще се поправишъ. А всички останали месеци ще ги прекарашъ въ голѣмо щастие. Питамъ, какво лошо има въ това? Първиятъ месецъ въ хрема, цѣлъ месецъ ще кихашъ, после ще дойде треската, защото хремата подготвя почва за треската. И следъ това ще дойде промѣната. Цѣла година ще прекарашъ добре. И ти ще кажешъ: „Попитахъ душата си и тя ми каза така и така. И така стана.“ Но нѣкой пжтъ нѣма да стане така. Душата ти е казала: „Първиятъ месецъ въ хрема ще бждешъ“, но никаква хрема не те хваща. Тя ти каза: „Вториятъ месецъ въ треска ще бждешъ“, но не те хваща треска. Тогава какво е станало? - Въмѣсто да е говорила твоята душа, дошълъ е и ти е говорилъ самозванния професоръ - умьтъ.

Единъ човѣкъ преди две сжществування, когато е билъ на земята, е ималъ слуга, съ когото е постъпилъ крайно несправедливо, изпждилъ е слугата си зимно време и послед-

ниятъ дълго време е страдалъ. Да допуснемъ, че тази година се съвпада споредъ изчисленията, този бившъ господарь да опита същото. Въ това прераждане, този бившъ господарь сега служи при единъ господарь, който ще го изпъди и колко време ще седи безъ работа, азъ зная. Преди две съществуванния онзи слуга, когото той е изпъдилъ, се е луталъ три месеца. Следователно и този бившъ господарь точно три месеца ще бжде лутанъ. Това е писано на ржката му. Съ микроскопъ трѣбва да гледашъ ржката му. Три месеца ще бжде безъ работа. Споредъ окултната наука всички тѣзи детайли на нашия животъ сж турени въ ржката. И онзи, който познава, като погледне ржката само, той знае и си казва: „Въ еди кое прераждане, напимѣрь въ предпоследното прераждане или преди три прераждания си направилъ това и това и въ еди кой си месецъ и година ще опиташъ резултатитѣ на доброто, което си направилъ въ миналото. То се връща върху тебе и опушенията, които си направилъ, и тѣ се връщатъ.“

Та всичко става споредъ Божествената [...] всемогъщо Божествено Съзнание, което прониква цѣлата природа, и хроникира нѣщата. Това Божественото Съзнание никога нѣма да забрави и ще накара човѣка да пожъне последствията на своитѣ постѣпки - добри или лоши. Това Божествено Съзнание иска да докара всѣко едно същество да пожъне последствията на своя животъ. Та въ сегашния си животъ да не се страхувате. Науката седи въ това, че туй, което мислите, което учите и което вършите, всичко това ще стане основа на вашето бждеще развитие.

Нѣкой пжтъ казвашъ: „Дотегна ми, не искамъ да се уча.“ Това сж празни работи. И сто пжти да ти дотегне, това нѣма да те спаси. Единъ слуга работи при господаря си и казва: „Дотегна ми.“ Азъ гледамъ ржката му и му казвамъ: „Още единъ месецъ ти остана. Но този месецъ е опасенъ. Ако излѣзнешъ преждевременно, природата ще тури лихвитѣ, а ако свършишъ тѣзи противоречия, ще станешъ господарь.“ За добритѣ си постѣпки човѣкъ става господарь, а за лошитѣ

* Въ оригинала е оставено празно мѣсто за нѣколко неразчетени

си постъпки той винаги става слуга. Нѣкой пѣтъ вие искате да станете господарь. Рекохъ, писано е на ржката ви да бждете слуга поради лошата ви карма. При лошата карма човѣкъ ще слугува. Нѣкой казва: „Защо трѣбва да живѣя добъръ жи-вотъ?“ - За да бждеш господарь. Така че човѣкъ отъ сега опредѣля въ бждеще господарь ли ще бжде или слуга? Азъ взимамъ господарь и слуга въ най-добрия смисълъ. Рекохъ ако се обезсърдчавате и мислите, че животътъ е произволенъ, вие не разбирате живота на човѣка. Не разбирате вътрешния животъ.

Та затова научно ще се стремите къмъ разуменъ животъ. Това е общо разбиране на живота. Каквото може да направите за бждеще зависи отъ сегашния ви животъ. Нѣкой пѣтъ вие трѣбва да слугувате три месеца, а вие нѣкой пѣтъ седите два месеца и напуснете работата. Напримѣръ Жанъ Вължанъ отъ начало го осъждаатъ на 5 години затворъ, но поради неговото бѣгство нѣколко пѣти, затворътъ му става 19 години. При всѣко бѣгане му турятъ по три години повече. Такива сж били физическитѣ закони. И най-после му се набиратъ 19 години. Ако Жанъ Вължанъ си излежеше 5-тѣ години, 14 години щѣше да спечели.

Подъ слуга и господарь разбирамъ следното, не разбирамъ въ букваленъ смисълъ на думата. Подъ слуга разбирамъ въ даденъ случай човѣкъ, който е ограниченъ отъ външни условия, а подъ господарь - който не е ограниченъ отъ тѣхъ.

Този законъ е вѣренъ въ природата. Когато ние искаме да избѣгнемъ последствията на нашия животъ, ние увеличаваме лошитѣ последствия съ 14. Не, че трѣбва да се подчинимъ безропотно, но онова, което имашъ да платишъ, плати го! И като платишъ, какво ще бждешъ? Ще бждешъ господарь!

- Само Свѣтлиятъ пѣтъ на Мъдростъта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ Животътъ!

*16 лекция на Младежкия Окултенъ класъ
14.XII.1928г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

МЕТОДИ ЗА НАБЛЮДЕНИЯ ОБИКНОВЕНИ И НАУЧНИ

6.05 часа сутринта

- Само свѣтлиятъ път на Мъдростта води към Истината.

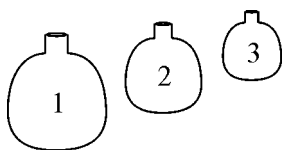
- Въ Истината и скритъ животътъ.

Размишление.

Прочетоха се темитѣ: „Произходъ на противорѣчието и съгласието“.

По какво се отличава господарѣтъ и слугата? Има ли нѣкоя сжществена черта, която отличава господаря и слугата? Кои сж сжществениѣ черти, които отличаватъ господаря отъ слугата и слугата отъ господаря? Вземете това за тема. (Тема № 7)

По какво се отличава единъ наученъ методъ отъ единъ обикновенъ методъ? Кои методи се наричатъ научни методи и кои обикновени или тѣй наречени ненаучни методи? Да допуснемъ сега, че нѣкой отъ васъ иска да научи хиромантията или науката за ржката. Науката на хиромантицитѣ се осланя на 2-3 ржце, по които тѣ четатъ. Тѣ могатъ да иматъ допълнителни, спомагателни сръдства както лицето, краката, главата, всички тѣ сж спомагателни сръдства, за да се уясни ржката. Тогава, какъ ще започне вашето наблюдение? Най-първо ще изучавате общата форма на ржката, нейната голѣмина, широчина, видъ. Да допуснемъ, наблюдавате ржката на единъ човѣкъ, дланѣта му е голѣма, какво заключение ще извадите? Или, ако ржката е голѣма или малка, какво заключение ще извадите?

Сега тия три - №1, №2, №3 могат да произвѣдѣтъ въ васъ две състояния. Едното състояние ще бѣде положително. Въ него ще има радостъ, доволство. Въ второто състояние ще има малко скръбъ, недоволство. Това сега тукъ сж сѣдове, но тѣ ще ви причинятъ това. Предствете си, че този господинъ ви носи тѣзи три сѣда, шишета, съ много цѣненъ гроздовъ сокъ. Кое отъ тия шишета е за предпочитане? - Сладка, първокласна пира - голѣмото. Първиятъ, който иде, е съ голѣмото шише, вие ще бѣдете много доволень. Вториятъ иде съ по-малко шишенце и най-последенъ иде единъ съ най-малко шишенце, около 100 грама. При първото шише имате най-голѣмата радостъ, после по-малка е радостъта и най-после радостъта е най-малка, имате недоволство. Да кажемъ, вие отивате да ви сипятъ пира въ голѣмото шише. Обаче, който ви сипва, е недоволень, казва: „Нѣмаше ли по-малко шише, а съ това, голѣмото идешъ?“ Той е скърбенъ. Следъ туй иде втори, съ по-малкото шише. Скрѣбъта е по-малка. Най-после иде последниятъ, да иска отъ твоего шише. Но нищо не е останало. Ти казващъ: „Задигнаха всичко!“ Това сж прости наблюдения.

Ако дойде учениятъ човѣкъ, по какво ще се отличаватъ неговитѣ наблюдения. Какъ ще превърнете простия методъ въ наученъ. Научниятъ методъ води къмъ причини и послѣдствия. Ще кажете: „Защо дойдоха тия хора при васъ? Коя е причината?“ Вие търсите науката, вие не търсите човѣка, нито че шишето му било малко или голѣмо, но размишлявате: Толкова хиляди хора преминаха такъвъ пѣтъ, не се спрѣха, а дойдоха. Защо? Необходимо имъ е. Вие вече гледате научно. Оставете настрана вашитѣ вътрешни чувствавания, радостъ или неразположение. Казвате, кои сж причинитѣ. Значи, ако ние просто само констатираме известни факти, безъ да търсимъ тѣхнитѣ причини, то е обикновено наблюдение. Ако кажемъ: „Този човѣкъ е лошъ или добъръ, този е ученъ или неученъ“, това е просто наблюдение. А когато кажемъ: „То-

зи човѣкъ е лошъ“, и защо е лошъ, кои сж причинитѣ, че е лошъ. Така като вникнемъ по-дълбоко въ човѣшкото естество, тогава имаме единъ наученъ методъ. Ако този методъ се спре и не отива по-нататъкъ, тогава имаме вече догматизъмъ. Туй вече науката го е доказала. Да допуснемъ, че науката е доказала, че този човѣкъ е добъръ. Въ какво отношение е доказала, че е добъръ. Добрината не е нѣщо постоянно. Схващате ли сега научната страна?

Казваме, че собата* гори. Научно го доказваме. Но тази соба вѣчно не може да гори. Следователно, щомъ изгори собата, де е нейната добрина? Тя е добра, докато гори, щомъ престане да гори, тя не е добра. Докато дава нѣщо, тя е добра, щомъ не дава вече, казваме: „Тя е истинала, черна соба.“ Собата гори, вие сте седнали до нея, тази соба е добра. Макаръ, че отвънъ тази собичка е черничка, обаче никой не обръща внимание на тази чернота, но приятно ви е да се разговаряте съ тази соба. Обаче, ако тази соба престане да гори и нейната добрина се изгубва. И тѣй, ние изваждаме едно научно заключение. Туй, което може да ни ползува въ даденъ случай, ние наричаме добро. А, което въ даденъ случай не може да ни ползува, казваме, то не е добро. Това е обикновеното наблюдение.

Обаче, иде другата философия, тя задъ доброто поставя друго нѣщо. Задъ доброто тѣ поставятъ туй, разумното същество. За доброто той казва: „Тази соба е добра.“ Кой поставилъ тази соба, каква е била неговата цѣль? Търсете причината, а собата е едно следствие. Причината е човѣкътъ. Ние казваме: Човѣкъ е добъръ, той мяза на единъ съждъ, кой го е направилъ добъръ. Значи, задъ тази добрина търсимъ първичната причина. Защо е направена тази соба? Взимамъ човѣка като една соба. Рекохъ, Богъ го е направилъ добъръ, за да може въ този студенъ день да се грѣе. Това още не е доказано, то е само едно твърдѣние. Какво подразбираме, когато кажемъ, че нѣщо е доказано? Какъ ще докажешъ, че собата гори? Двама философи седатъ, единиятъ казва:

*соба - (унг.) песча

„Собата гори.“ Другият казва: „Не, не гори.“ Той може да му докаже: „Тури си пръста.“ Другият си тури пръста и го оттегли. „Защо го оттегляш?“ - „Е, пари собата.“ Значи, въ горението има парене. Той казва: „Въ всѣко горене има свѣтлина и червенина, има нагорещяване. А тукъ още нѣма червенина.“ Той отваря вратата на собата и казва: „Отвжтре е червена, а отвънка не е червена.“ Вжтре е субективно, а вънка е обективно. Отвънка още не е червена. Вънка си има известни признаци.

Значи, обикновени наблюдения има, когато вие не търсите причината на нѣщата, а просто само ги констатира-те. А учениятъ философъ, той търси вътрешната, истинска, разумна причина. Следователно, при всѣко обикновено наблюдение, съзнанието е отвънка. А когато при наблюдението търсимъ сжщинската причина, наблюдението е научно. И тъй всичкитѣ ваши постѣпки, въ туй отношение, да се само-възпитава човѣкъ, той може просто да констатира въ себе си известни нѣща, а може да проследи тѣхния развой. Нѣкой казва: „Нѣкои нѣща въ мене сж лоши.“ Това е обикновено наблюдение. Вие не търсите причината. Или казва: „Има нѣкои добри работи въ мене.“ И пакъ не търси причинитѣ. А защо въ даденъ случай сѣмъ лошъ или добъръ, не казва, нито търси. Отъ това гледище, въ дадения случай, човѣкъ може да бжде добъръ и може да бжде лошъ.

Онзи, който иде при васъ съ първото шише, и каже: „Дайте м[у] шира.“ Ти казвашъ: „Добъръ човѣкъ е този.“ Че какъ знаешъ това? Докажи го. - „Напълни ми шишето.“ Шишето, това е единъ фактъ, наученъ фактъ. „Не платихте ли нѣщо?“ - „Не.“ Добъръ човѣкъ е той. Ако обаче, този вземе пари за ширата, какво ще кажете? - „Търговецъ е той, даде ми едно кило, скжпичко го продаде.“ Не казва вече, че е добъръ. Значи, щомъ вземешъ пари за ширата, ти преставашъ да бждешъ добъръ. Това го считаме въ реда на нѣщата.

Та рекохъ, нѣкои отъ васъ ще се научите, като наблюдавате нѣщата, да знаете сжщинската причина. Спрете се какво е предназначението на прѣститѣ въ науката? Напримѣръ,

какво е предназначението на първия пръст? Със кой пръст започна природата, като създаваше човърската ржка? Кой пръст създаде по-напред? Онѣзи отъ васъ, които сте чели хиромантията, какво знаете за това? Хиромантицитѣ още не разглеждатъ този въпросъ. Кога и при какви условия е писано това. Причинитѣ, защо и за какво, кое е дало поводъ на това, всичко това се знае. Първиятъ пръстъ се е появилъ съ съзнанието на човърка. Съ пробуждането на човърка, че той е човъркъ, отдѣленъ отъ всички други сжщества. Въ момента, когато човъркъ е почувствувалъ, че той е отдѣлно сжщество, въ него се е зародила една идея, че той е едно сжщество отдѣлно, затова вдига първия си пръстъ. Не вдига малкия си пръстъ, нито втория, а първия пръстъ. Първиятъ пръстъ, това е пробуждане на неговото съзнание като отдѣлно съзнателно сжщество, което има известни права и задължения. Първиятъ пръстъ казва: „Азъ съмъ отговоренъ за всички последствия, на онова, което азъ правя. Това значи: азъ говоря и после ще отговарямъ. Но туй е едно твърдение, не е доказано още.

Тогава второто положение, кои сж били причинитѣ да се яви палецътъ? Палецътъ се е явилъ, когато човъркъ е пожелалъ да бжде свободенъ. Палецътъ означава стемежъ къмъ свобода. И тогава ние твърдимъ, споредъ новата хиромантия, ако вие искате да я обосновете по новитѣ положения, споредъ анализитѣ, които сжществуватъ въ природата, отъ формитѣ на палеца зависи и свободата, която ти търсишъ.

Когато палецътъ мяза на нѣкой боздуганъ, какво казватъ хиромантицитѣ за тия боздуганообразни палци? Тѣ сж престъпници, у тѣхъ има желание да убиватъ, да изневѣратъ. Той е кжсъ, тогава несформируванъ. Това е пакъ едно обикновено наблюдение. А има си причини, които обуславятъ измѣнението на тази енергия. Мозъчната енергия е измѣнила тази първа енергия и вследствие на това палецътъ става боздуганообразенъ. Това е едно случайно наблюдение, което се среща. Значи, първиятъ пръстъ, е пръстъ на свободата, палецъ на свободата. И колкото вашиятъ палецъ е по-добре сформированъ и вашето понятие, вашиятъ стремежъ

за свободата, ще бжде по-добър и по-устойчивъ. Значи, задъ всѣка една форма се крие една съзнателна, разумна сила. И палецътъ показва съзнателната разумна форма.

Въ всѣки единъ пръстъ имате два елемента, а въ палеца имате три елемента. Въ палеца имате мисль, чувство и приложение. Въ всеки единъ пръстъ има само мисль и чувство, нѣма приложение. Питатъ те нѣкои, напримѣръ: „Кое е онова село?“ Или: „Кжде се намира Дървеница?“ Ти посочишъ съ първия си пръстъ (*показателя*), но не се мърдашъ. Въ този пръстъ има само мисль и чувство, нѣма приложение. Ако действува палецътъ, ти ще кажешъ: „Ела съ мене.“ Той тръгне и ти го водишъ. Палецътъ има трети елементъ. Палецътъ има приложението. Всѣки човѣкъ, който казва тѣй (*посочва съ показателя*), той е дошелъ до мисль и чувствование, но приложението го нѣма. Нѣкой посочва [съ] първия си пръстъ, казва: „Азъ искамъ да бжда ученъ човѣкъ.“ Рескохъ, ученъ човѣкъ съ първия пръстъ. А ако тръгнешъ къмъ науката, тогава рескохъ: ти си ученъ човѣкъ, съ палеца работишъ. Имашъ три елемента въ себе си. И когато вие казвате, че човѣкъ иска да изпъкне, имате този пръстъ, показателя. А когато не иска да изпъкне човѣкъ, не показва съ пръста си, а тръгне съ тебе, заведе те до селото и после пакъ се върне назадъ, туй ние наричаме въ моралния свѣтъ приложение. И тѣй, азъ наричамъ обикновения, физически животъ съ два елемента, а духовния съ три елемента. Тамъ има мисль, има чувство, има и приложение. Когато ти кажешъ на себе си: „Азъ искамъ да бжда ученъ човѣкъ, искамъ да бжда добъръ човѣкъ“ и показвашъ съ пръста си нагоре, ученъ не ставашъ. Питатъ те: „Тамъ ли е воденицата?“ - „Тамъ е.“ А другиятъ тръгне съ тебе, заведе те.

Сега какви отношения има между тия три шишета и първия пръстъ, показателя и голѣмия палецъ? И между тия разсъждения? Вие ще кажете: „Тази работа е разбъркана.“ Да и азъ виждамъ, че е разбъркана. Разбъркана е, защото въ първия случай имаме обикновени наблюдения и следъ туй ще пристѣпимъ къмъ научнитѣ наблюдения. Ще [...] тия ши-

пета и този палецъ съ тия три елемента и ще се повърнемъ къмъ причинитѣ и послѣдствіята. Къмъ онази разумната сила, която е работила въ свѣта, ще видимъ какви сж нейнитѣ вътрешни планове, нейнитѣ побуждения и отношения къмъ насъ, каква е целта ѝ. Туй е научната страна, да разгадаемъ всичко това или да дойдемъ до онѣзи интимни побуждения на природата спрѣмо насъ. Въ тази смисълъ казваме, че науката е, която просвѣщава човѣка. Наука е това, което ни показва какви сж отношенията на първичната причина къмъ насъ. Насъ всѣкога ни радва това най-много. Когато казваме: „Той ни обича.“ Това е обикновено наблюдение. А като кажешъ, че той къмъ тебе има специална любовъ, особена, че е готовъ да се жертва заради тебе, то е вече наука. Защо? Ти знаешъ, че е готовъ да се жертвува заради тебе. И ти знаешъ защо е готовъ да направи всичко това. Когато ти знаешъ сжщинската причина на нѣщата, въ тебе има една вътрешна стабилностъ. А обикновено наблюдение е, когато кажешъ, че този човѣкъ е особено разположенъ къмъ тебе, безъ да знаешъ причината. Казвашъ: „Добъръ човѣкъ е той, добре е разположенъ къмъ мене.“ Обаче това сж все обикновени наблюдения.

Та въ тази наука, всички окултни науки иматъ за цѣль, да направятъ нашитѣ отношения къмъ природата правилни, да нѣма никакво съмнение. Защото въ едно обикновено наблюдение има съмнение, а въ научнитѣ наблюдения сж изключени тия вътрешни съмнения. Едно научно наблюдение е единъ фактъ, който като се обобщи, се свързва съ цѣлото и се изваждатъ тия заключения. Тогава имаме една научна истина и тази истина се отнася и къмъ насъ. Сега което говорихъ, всѣки единъ отъ васъ се интересува за своя палецъ. Не е обикновено наблюдение. Ако кажа само нѣщо специфично за палеца, нѣма защо да се посочва първия прѣстъ.

Всѣки единъ човѣкъ има единъ начинъ за показване. Има известно подигане на жглитѣ. Да допуснемъ това е въ вашия хороскопъ написано отъ 30 градуса. Тогава, ако направите при първия градусъ една постъпка или при 30-я градусъ,

последствията ще бждат ли съжитиѣ? Нѣма да бждатъ. Туй, което съете въ пролѣтъта, има едни резултати, туй, което съете въ есенъта, има други резултати. Плодоветѣ, които се съятъ или зрѣятъ въ май или юли, иматъ една сладчина, които се съятъ или зрѣятъ въ августъ или септември, иматъ друга сладчина. Който иска да бжде радостень, жизнерадостень, да яде череши, които зрѣятъ презъ пролетъта - ранозрѣйки. А, който иска да бжде философъ, мждъръ, да яде грозде, кжснитѣ плодове.

Обикновенитѣ хора казватъ: „Този плодъ зрѣе презъ май и повече не мислятъ.“ Или кажатъ: „Тѣзи плодове зрѣятъ въ септември или октомври и нищо повече не казватъ.“ Прости наблюдения сж това. Тѣ нататкъ не се спиратъ. А учениятъ човѣкъ казва: „Този плодъ зрѣе въ май“, и знае причинитѣ, защо зрѣе тогава. Ако вие запитате нѣкого: „Защо черешитѣ зрѣятъ тѣй рано и защо трънкитѣ зрѣятъ по-късно, кои сж причинитѣ за това?“ Обикновениятъ човѣкъ ще каже: „Ти на корена рѣпа нѣма да съешъ.“ Пък и защо да не съешъ? Пък защо просо да не съешъ, а рѣпа? И защо рѣпа? Не разравяй, не сѣй рѣпа, защото рѣпата мирише. Като не си въ състояние да разрѣшишъ единъ философски въпросъ, не смуцавай ума си съ работи, които не можешъ да разрѣшишъ. Нали казватъ: „Не разравяй, да не мирише“, живѣй като обикновенитѣ хора, това значи. Онзи, който е турилъ рѣпата, не е българинъ. Българинътъ го е взѣлъ отъ друго мѣсто. Но онзи, който е турилъ рѣпата, е билъ ученъ човѣкъ и е скрилъ качества въ рѣпата.

Рѣпата има известни качества, въ даденъ случай, тя разрѣшава всички физически мжнотии. Емблема е тя на преодоляване. Човѣкъ, който има известна физическа болка или мжнотия, да държи рѣпата при себе си. Тури я подъ главата си. Имашъ материални мжнотии, режи рѣпа и яжъ. Сега това е пакъ едно обикновено наблюдение, защо? Щомъ попиташъ: „Защо трѣбва да ямъ рѣпа“, ти превръщашъ обикновеното наблюдение въ научно. Азъ рекохъ, яжъ рѣпа и ще се оправя-

тъ работитѣ! Ти казвашъ: „Какъ ще се оправятъ работитѣ?“
Ще се оправятъ. „Е, може ли рѣпата да оправи работитѣ?“
- Може разбира се. Щомъ тази рѣпа влѣзне въ стомаха ти,
тя ще оправи работитѣ. Ако ти имашъ болка въ стомаха си
и ядешъ рѣпа и тя те излѣкува, веднага ти ще имашъ друго
мнѣние за нея. Ще кажешъ: „Азъ ядохъ рѣпа и оздравѣхъ,
макаръ и да мирише, но тя оздравява.“

Питамъ ви сега, коя е причината, че тази сестра иде
тукъ тъй близо? Това е първиятъ прѣстъ. Тя не може да раз-
бира. Когато човѣкъ не разбира работитѣ, той иска да дойде
наблизо. Все по-близо и по-близо, докато разбере работитѣ.
Тогава питамъ отъ чисто астрологическо гледище, резулта-
титѣ на постѣпки, направени въ първия и въ 30-я градусъ,
не могатъ да бждатъ едни и сѣщи.

И тъй, ако вземемъ кръга, 360-тъ градуса показватъ 360
условия. Въ човѣка има 360 елементарни условия. И всѣко
едно условие може да видоизмѣни живота. Кръгътъ представ-
лява едно колело, което се върти. И щомъ влѣзнешъ въ тия
условия, ти трѣбва или да използвашъ тия условия или тѣ
ще използватъ тебе. Едно отъ дветѣ ще стане. Е, какви мисли
се зараждатъ въ васъ? *(-Който има голѣмото шише може
да се вземе като човѣкъ, който и много дава и много взема.
Човѣкъ съ голѣма ржка.)* Малката ржка е когато чо-вѣкъ е
дошълъ до крайния предѣлъ на физическото даване. Пъкъ
иска да направи добро, той се упражнява, упражнява ржката
си, упражнява и ума си. Значи малката ржка показва извест-
на интелигентностъ. Малката ржка, не добре сформирувана,
показва по-голѣма бедностъ на ума. Умътъ се задоволява съ
малко. Човѣкъ, който спада къмъ единъ чисто умственъ типъ,
той се задоволява съ малко хлѣбъ. Дайте на две деца хлѣбъ,
за да ги познаете, какво е състоянието имъ. Детето, което се
задоволява съ малко хлѣбъ, е умственъ типъ, а което взема
много хлѣбъ, то е физически типъ. Умствениятъ типъ мал-
ко взема и малко дава, а физическиятъ типъ много взема и
много дава. То казва: „Колкото на мене, толкова и на тебе.“
Колкото то има, толкова и на тебе ще даде. Затуи и въ умст-

вено отношение нѣкои философи разрѣшаватъ мжчнотиитѣ много лесно. Казватъ: „Тебе не ти трѣбва много.“ Но то е отъ чисто духовно гледище. Обаче, ако единъ човѣкъ има желаніята на единъ слонъ, тѣлото на единъ слонъ и после има формата на една овца и този философъ почва да ни доказва, че колкото яде овцата, толкова трѣбва да яде и слона. Всѣки ще каже, че тукъ нѣма никаква философия. Това е отношение на тѣхната форма и на тѣхнитѣ желанія.

И тѣй, ние пристѣпваме, науката е тази съзнателна сила, която ни показва истинския пѣтъ на живота. Затова всички хора искатъ да бѣдатъ учени. Науката хвърля свѣтлина къмъ причинитѣ и последствията. Тя изяснява защо и за какво ставатъ нѣщата. И то не само защо ставатъ нѣщата, но каква е тѣхната вътрешна връзка и какво можемъ ние да направимъ. Да кажемъ единъ день ученитѣ хора ще обяснятъ защо Земята е така поставена къмъ Слънцето, кои сѣ причинитѣ за това. Защото само при такава специфична далечина отъ Слънцето, на нашата Земя могатъ да се развиятъ специфични качества у хората. Защото хората на Юпитеръ не могатъ да иматъ тия качества, както хората тукъ на Земята. Далечината опредѣля качества на хората. Затуй казватъ нѣкои хора: „Да сме далече отъ нѣкои хора.“ Защо? Или: „Да сме по-близо до нѣкои хора.“ Защо? При близостъта се развиватъ едни качества, а като сме далече, се развиватъ други качества и разположения. И едното е вѣрно и другото е вѣрно.

Значи, когато природата иска да създаде известни типове съ известни качества, тя си има свои методи. Пространство е точно опредѣлено защо и за какво. Тази далечина е точно опредѣлена споредъ енергията на тия организми, споредъ тия сѣщества, които трѣбва да дойдатъ на Земята и за всичко онова, което тѣ трѣбва да развиватъ у себе си. И на Юпитеръ има сѣщества, има други типове хора, съ други качества, които тамъ се образуватъ. Ако идеешъ на Юпитеръ, тамъ хората се интересуватъ отъ съвсемъ други работи и нѣща. Разликата има между тѣхъ. Туй, което насъ много ни интересува, за тѣхъ даже не съставлява предметъ. Такова е

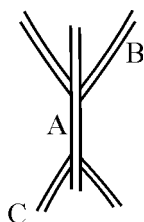
различието. И следъ туй иде другото обобщение. Единъ день всички същества отъ разнитѣ планети на слънчевата система, ще дойдатъ въ Слънцето, ще донесатъ всички други качества и ще образуватъ нѣщо ново, единъ новъ типъ. Следователно, Слънцето е единъ общъ центъръ, дето всички типове се обобщаватъ. Имаме една конфедерация, дето се образува всичко добро. Но всичко това е само едно физическо твърдение. Казвате: „Докажете го.“ Може, но за да се докажатъ нѣщата се изисква време, изисква се и разбиране.

Сега да не ви взимамъ повече време, понеже имате друга практическа работа. Нали? Знаете ли каква е практическата работа за сега? Сега ще оставимъ теорията, за да има време за практиката.

Ще има сега една закуска - тархана.

7.14 [часа сутринята]

Ще ви дамъ едно правило, то е следующето: всички научни изследвания, всичко, което вие учите, се свежда къмъ известни правила. Всѣка една наука си има своитѣ правила. Сега въ живота си ще турите първото правило, то е следую-

щото: Какво бихте разбирали подъ тази фигура? (ABC) Тая линия В иматъ ли отношение къмъ А? Иматъ разбира се. Вие нѣкой пжтъ се спирате върху нѣкой наученъ въпросъ и казвате: „Каква е цѣльта на моя животъ и защо съмъ се родилъ?“ Тогава, тия клонища, които се явяватъ на това дърво, иматъ ли смисълъ? В - това сж клонища, а С - това сж коренитѣ на това дърво. Туй сега е

въ научна форма. Това сж сечения. Следователно, дървото се грижи за всѣки единъ клонъ, за всичкитѣ клонища, понеже тѣ сж проявления на цѣлокупния животъ.

Когато си при най-лошитѣ условия, ти си се обезсърдчилъ, ще кажешъ: „Азъ съмъ клонъ отъ дървото на живота.“ Спри се тамъ. Следователно общиятъ животъ на природата какво казва? Щомъ си клонъ, ти нѣма да губишъ вѣрата си,

защото тамъ е връзката съ живота. Понеже този животъ е свързанъ съ общия животъ. Когато кажемъ, че нашиятъ жи-вотъ е частица отъ общия животъ, ние разбираме, че жи-вотътъ е една вътрешна връзка. Или въ научна форма казано: жи-вотътъ на цѣлото е живота на частитѣ. И животътъ на частитѣ е животъ на цѣлото. Или рекохъ, другата формула: Животътъ на цѣлото се изразява въ живота на частитѣ. И жи-вотътъ на частитѣ се влива въ живота на цѣлото. Която отъ дветѣ форму-ли ви повече прилѣга, нея вземете. И дветѣ сж научни формули.

Тази мисълъ изисква известно време, за да се разбере. Щомъ се даде една формула, вие не се безпокойте отъ нѣща, които не разбирате. Васъ да ви е приятно, че ви давамъ едно житно зърно. Рекохъ, посѣйте го! Но за васъ се изискватъ години да го наблюдавате. Или ви давамъ една костилка отъ черепа. Или я носете въ джоба си, или я посѣйте. Всѣка идея, която ви се дава, е едно сѣме. Посѣйте я. Тя има своя наученъ смисълъ. А като я държите като единъ отдѣленъ фак-тъ, тя ще стане ненужна за васъ. Ще я имате само като единъ отделенъ фактъ. Тази костилка не трѣбва да пълни джоба ви. Сега виждате, колко е важна тази лекция. Опитайте лекцията. Нали търпение ще имате. Станете сега!

*Божията Любовь носи щастие. Божията Мъд-
ростъ носи пълното щастие. Божията Истина носи всич-
кото щастие.*

*(Закуска - тарахана. 7 часа и 30 минути свършихме
закуската.)*

Божията Любовь носи пълния животъ!

*17 школна лекция на
I-ви Младежки, Окултенъ класъ
21.XII.1928 г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

ТРИТЪ НЕИЗВЕСТНИ ПРЕЧУПВАНЕ НА ЛЖЧИТЪ, СВЪТЛИНАТА

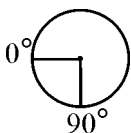
6 часа сутринята

- Само свѣтлиятъ път на Мъдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ.

Размишление върху красотата на живота.

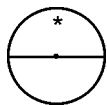
(Прочете се резюме отъ темитъ: Противорѣчие и съгласие.)

Г.Р., излѣзте на дъската и начертайте една окръжностъ, теглете два радиуса да образуватъ единъ ъгълъ отъ 90 градуса. Интересно е защо сж раздѣлили кръга на 360 градуса. Какво разбиратъ въ астрономията подъ единъ градусъ? (*-Чисто геометрически, единъ градусъ представлява една треста и шестдесета частъ отъ кръга.*) Казваме, че единъ правъ ъгълъ има 90 градуса. Могатъ ли да се тупнатъ повече градуса? (*-Въобще, като кажемъ 90 градуса, разбираме правъ ъгълъ, при тази мѣрка не може да имаме повече градуси.*) Ако имаме една произволна мѣрка, може да има повече отъ 90 градуса, ако 90 градуса показватъ една естествена мѣрка въ природата, тогава всѣко отклонение на свѣтлината показва единъ градусъ. Значи всѣки правъ ъгълъ е на 90 градуса отклонение. Когато свѣтлината се пречупва, предметътъ може да бжде видимъ. Или щомъ предметътъ е на единъ градусъ, той е видимъ. Ако ние възприемаме свѣтлината въ права линия, нѣмаме никакъвъ предметъ. Образитъ се виждатъ по

причина на отклонението. Кръгът не е нищо друго, освен пречупване. Значи тази линия, като се пречупи на известна дължина и следният ще се пречупят и тѣ не вървят по права линия. А щомъ се пречупи линията, образува се вече кривата линия, тя не може да бжде права. Тѣй се изразява свѣтлината, чрезъ пречупване.

Щомъ се намѣрите въ единъ правъ жгълъ на противорѣчие, вие казвате: „Докога ще трае?“ Рекохъ, има 90 пречупвания, 90 възможности. За всѣко едно пречупване на свѣтлината има една възможность. Ако се пречупи линията, ще има свѣтлина, ако не се пречупи, ще мине покрай насъ като едно усѣщание, като едно движение, а това е вече законъ на съзнанието. Щомъ се пречупи единъ лжчъ, има два образа едновременно. Що е градусъ? *(-Това е едно условно име.)*

Кръгътъ, това е цѣлия човѣшки животъ, а само половината отъ този кръгъ може да бжде освѣтлена отвънка. Въ първата половина ние туряме всичкитѣ благоприятни условия на живота. Всѣки единъ животъ съдържа всичкитѣ противоположности: приятни и неприятни условия, успѣхи и неуспѣхи, богатства и сиромашия, здраве и болѣсть, всичко това сж възможности, които сжществуватъ. Едновременно се образуватъ противоположнитѣ състояния. Щомъ имашъ радостта, непремѣнно на радостта ще дойде противоположното - скръбта. Защото радостта е нѣщо, което ти държишъ, спечелилъ си го, а скръбта е нѣщо, което си изгубилъ. Щомъ дойде у тебе идеята: „Азъ съмъ младъ“, веднага ще дойде и мисълта: „ами, ако остарѣя?“ Казвашъ: „Азъ имамъ знание“, веднага съ това иде: „Ами, ако го изгубя или ако го забравя?“ Казвашъ: „добъръ съмъ“ и веднага иде: „ами, ако стана лошъ?“ Състоянията се смѣнятъ. Когато се яви едно противорѣчие въ живота ви, това е единъ законъ въ природата. Болень съмъ, кажи: „Мога да стана здравъ.“

Та сега не спирайте възможноститѣ на природата. Жи-

вотът, както е сега на Земята, щомъ си здравъ, природата казва: „Бжди здравъ, пази себе си!“ Ти, като си здравъ, казвашъ: „Но мога да бжда и боленъ.“ До здравето вие туряте болестъта. Тогава азъ поставямъ: Здравето се отнася къмъ болестъта, тъй както болѣстъта се отнася къмъ здравето. Добре, имате неизвестнитѣ X, Y, Z, три неизвестни има въ живота, съ които човѣкъ се занимава. Първото неизвестно - X, това е Богъ, Y - това си ти, а Z - това сж външнитѣ условия. Това сж тритѣ неизвестни, съ които се занимаватъ хората. Значи не познавашъ Бога, не познавашъ себе си, не познавашъ и ближния си. На какво е равно X, Y и Z? Въ какво седи неизвестностъ[та] или непонятното въ какво седи? Щомъ имашъ нѣщо неизвестно, трѣбва да се стремижъ да го разрѣшишъ. Защото всѣка една мжчнотия, която се изпрѣчи на пътя ви, това е единъ X. Споредъ туй правило не може да започнемъ разрѣшението съ Z. Винаги трѣбва да започнемъ съ X, тамъ е основата.

Да допуснемъ, имаме киселина, имаме и основа. Какъвъ ще бжде резултатътъ? (*-Соль се получава и вода.*) Да, соль се получава. Ако туримъ тогава X за киселина, Y за основа, а Z [за] соль, тогава количеството на сольта ще зависи отъ количеството на киселината и отъ количеството на основата. Тукъ има известно съотношение. Въ този законъ, щомъ говоримъ за Бога, ние имаме една неопредѣлена величина. Добре. Тогава пишете тъй: Б - Богъ, Ч - човѣкъ и външнитѣ условия и хората или обществото - Z. Ние казваме, че всичко зависи отъ условията. Нали тъй се казва въ обществото? Сега какви сж разсежденията? Количеството на сольта зависи отъ количеството на киселината и отъ основата. Следователно, обществото се опредѣля отъ отношенията между Бога и човѣка.

Вие казвате, че външнитѣ условия ги опредѣляте вие. Не е така, Богъ и ти, като се съедините, ще създадете външнитѣ условия. Какъвъ ще бжде животътъ ти, зависи отъ

отношенията, които имашъ ти къмъ Бога. Доброто на човѣка зависи отъ неговитѣ отношения къмъ Бога. Защото въ дадения случай Богъ е силата, а човѣкъ е условията. За да измѣнишъ своята сѣдба, трѣбва да измѣнишъ отношенията си къмъ Бога.

Вие казвате: „Не съмъ разположенъ.“ Вие затваряте отношенията си къмъ Бога. А щастieto на човѣка зависи отъ отношението на Бога къмъ човѣка. Ти седишъ нещастенъ си, намиращъ се въ трудно положение. А може и да си въ едно сръдно положение, нито си веселъ, нито си радостенъ, нито си скърбенъ, а искашъ да бѣдешъ щастливъ. За да бѣдешъ щастливъ, трѣбва да има нѣкой да те обича. Тогава този, който те обича, той ще те направи щастливъ. Да видимъ сега процеситѣ, които съществуватъ въ природата. Имате едно житено зърно посѣто. Въ какво седи щастieto на това зърно? Въ поникването. А неговото поникване зависи отъ топлината - отъ Слънцето, отъ свѣтлината и отъ въздуха. Защото щастieto е единъ вътрешенъ процесъ на душата. Щастieto е поклъването. Щомъ поклъне зърното, отваря се единъ малъкъ прозорецъ. Щастieto не е нищо друго, освенъ единъ малъкъ прозорецъ, презъ който ти виждашъ всичкитѣ безбройни възможности. Ти започвашъ да се радвашъ, усилавашъ и казвашъ: „Животътъ има смисълъ.“

Трѣбва да имате тия вътрешни разбирания на живота, да не считате нѣщата произволни. Казвате: „Нещастенъ съмъ.“ Тогава единъ математикъ трѣбва да опредѣли, какво е нещастieto, понеже за твоео нещастие има причини. Ще намѣришъ причинитѣ, ще ги отмахнешъ и ще туришъ положителното на тѣхното мѣсто. Щомъ имашъ едно негативно състояние, ще намѣришъ положителното и ще го туришъ на това мѣсто. Имашъ да плащашъ дългове. Кое е положителното на дълговетѣ? - Богатството. Най-първо ти си се родилъ богатъ, отпосле си задлъжнѣлъ. Ще туришъ тогава формулата: богатството се отнася къмъ сиромашията, както сиромашията къмъ богатството и ти ще започнешъ да рабо-

тишъ. Сега всички вие казвате: „То ще дойде, ще стане.“ Но какъ ще стане?

И тъй подъ думата „лжчъ“ всѣкога вие ще разбирате въ окултенъ смисълъ пречупване на свѣтлината. Щомъ се пречупи свѣтлината, образува се лжчътъ. Ще знаете, видимиятъ лжчъ не е нищо друго, освенъ пречупване на свѣтлината. А, за да се пречупи свѣтлината трѣбва да има известна срѣда, презъ която да мине лжчътъ. Ще стане известно видоизмѣнение. Така и въ вашия умъ ставатъ известни промѣни въ положителна или отрицателна смисълъ. Това сж само възможности. Не туряйте онова криво тълкувание на нѣщата, защото никакъвъ резултатъ не се добива. Имате две неизвестни, ще турите и трета неизвестна. Стане ли една промѣна въ васъ, това е вече единъ процесъ. Нѣкой работи върху васъ.

Сега на мнозина отъ васъ тази работа е непонятна. Но хубостъта е тамъ, че не е понятна, въ това седи цѣла наука. Това сж въпроси, върху които трѣбва да работитѣ, за да ви се изяснятъ. Изваждаме закона: Промѣната, която може да стане въ душата ви, да не ви смущава, но да създаде въ васъ единъ потикъ да учите. Трѣбва да стане известно пречупване на свѣтлината, за да се яви единъ лжчъ. А този лжчъ е необходимъ, за да се яви единъ образъ, а този образъ е необходимъ, за да мислите конкретно. После този предметъ трѣбва да се видоизмѣни, значи да започне да се размножава. И така имате единъ пжтъ на движение, последователно мислене или последователно чувствуване или последователно действуване.

Казвате: „Дотегнаха ми тѣзи страдания.“ Но и радостъта на човѣка може да му дотегне. Да опровергая сега това твърдение, че скръбъта не може да ти дотегне, а радостъта може да ти дотегне. Да ви докажа това нѣщо, че скръбъта не дотяга, а радостъта дотяга. Ние доказваме това, което не е и ще го докажемъ така и вие ще се увѣрите, че е така. Радостъта, това е една величина, 100 килограма тежестъ злато, това е радостъта, туй злато го носите на гърба си. Вие вървите и

си въобразявате: „Това ще направя - онова“, и сте радостни. Но като ходишъ, ходишъ, усѣтишъ, че ти тежи. Мислишъ, какъ да се освободишъ отъ този товаръ, да намѣришъ нѣкого, да го туришъ на гърба му. Представете си, че другъ единъ като тебе ходи, но той нѣма нищо на гърба си, свободенъ е, нѣма никаква тежестъ.

I. 100 кгр. - радостенъ +

II. 0 кгр. - нещастенъ -

Първиятъ е щастливъ, а вториятъ е нещастенъ, скърбенъ. Върви си той изъ пѣтя и се безпокои, но не губи отъ силата си, казва: „Пари си нѣмамъ, какво да правя, но слава Богу съмъ здравъ.“ Питамъ, ако тия двамата вървятъ заедно, въ края на краищата кой ще спечели? Който има радостъта ли ще спечели или който е нещастенъ ще спечели? Но това състояние ще се смѣни. Първиятъ ще каже на втория: „Я, вземи половината отъ този товаръ.“ Онзи е веселъ въ себе [си], нищо не му тежи, взима и туря товара на гърба си. Та скърбящиятъ човѣкъ е свободенъ човѣкъ. Кое ще го направи да скърби? Кое ще го изпоти изъ пѣтя, като нѣма нищо на гърба си? Може ли той да каже: „Изпотихъ се, дотегна ми.“ А първиятъ казва: „Дотегна ми вече.“ Ти носишъ въображаеми работи, а онзи носи сжществени работи.

Следователно, скръбта има чисто психологическо състояние, това не е нѣщо реално. Казвашъ: „Изгубихъ си паритѣ.“ Значи, свободенъ си. Онзи, който се радва, той носи сжществени работи (*I*), а ти (*II*) за вѣтъра страдашъ. Но това, което измѣчва човѣка, това е неговата мисль. Затуй се обяснява закона: Каквото мисли човѣкъ, това и става. Следователно ти си нещастенъ, защото така мислишъ, престани да мислишъ, че си нещастенъ, кажи: „Свободенъ е гърбътъ ми отъ тежестъ.“ По-рано ходѣхъ наведенъ и се изпотявахъ изъ пѣтя, а сега, като е махнатъ чувала отъ гърба ти, ти ходишъ изправенъ, значи свободенъ си. Ти може всѣки единъ човѣкъ да познаешъ дали носи нѣщо на гърба си или не. Който

носи тежестъ на гърба си, тежко ходи, а който нѣма нищо, се движи много леко. Които нѣматъ никаква тежестъ, тѣ балетъ играятъ. Затова ви рекохъ, въ скръбта нѣма нищо реално. Следователно, състоянията се смѣнятъ. Радостта, която имате, е само физическа, скръбта сжщо така. Най-първо имашъ радостъ, докато я имашъ, мисълта е толкова силна, че ти дава сили да носишъ 100-тѣ килограма, после, като изгубишъ тази мисълъ, физическата радостъ става едно нещастие. Казвашъ: „Защо ми дадоха толкова много да нося? Не ми трѣбватъ 100 килограма.“ И почвашъ да намалявашъ, най-първо отнемашъ 50 килограма, после ти ставатъ 40. Казвашъ: „И туй ми е много“, и т.н. Най-после казвашъ: „Единъ килограмъ ми е достатъчно.“ Такива сж разсжжденията за радостта.

Сега вториятъ, който върви подире ти, и той си мисли: „Да имамъ едно килце.“ И той става лакомъ, иска все повече и повече. И най-после ти се освобождавашъ, отричашъ се отъ живота, казвашъ: „Олекна ми, слава Богу, нѣмамъ нищо.“ А на втория казвашъ: „Ти ще видишъ какво е.“ И вториятъ казва: „Ще видишъ и ти моето положение.“ Той казва: „И азъ мислехъ като тебе.“ Такива сж истинскитѣ разсжждения. И действително, 100 килограма злато ще ти причини най-първо голѣма радостъ, но за единъ день, за два дѣня. Но носишъ ли го повече време, казвашъ: „Не искамъ нито паритѣ, нито златото, искамъ само гърбътъ ми да бжде свободень.“

Хората сега искатъ щастие, казватъ: „Да имаме сто килограма, пари да имаме.“ Но той иска десетъ магарета да има, да носятъ товара, а той да бжде щастливъ. Той да ходи свободень, а другъ да му носи златото. Такова богатство природата не дава. Тя казва: „Колкото може да носишъ, това е твое. Давамъ ти само това богатство, което може да носишъ, което не може да носишъ, то не е твое.“ И тѣй пжтътъ на единия е отъ сто килограма, намалява, намалява до единъ килограмъ, а другия - отъ нула килограми - единъ, два, три до 99 килограма. Азъ ви навеждамъ сега на тази мисълъ, искамъ

сега да разсждавате правилно за нщцата, а не да се отказвате. А може да носишъ и 1000 килограма, но трѣбва знание. Въ носенето не е щастieto, нито въ неносенето - нещастieto, въ мисленето е всичкото. Туй, което човѣкъ мисли, това е реалното въ сщцность. Мисълъта е, която привлича.

Сега този, който носи 100 килограма, ако е уменъ, той може да си създаде приятели, колкото иска. Понеже въ 100-тѣ влизатъ 10 единици по 10. Следователно този, който носи 100-тѣ килограма злато, може да има десетъ души приятели. Какъ? Като раздѣли своето богатство на десетъ. А пъкъ този, който е нещастенъ, той, като нѣма нищо, той е свободенъ. Казва: „Свободенъ съмъ, мога да ямъ“. Но той нѣма условия да си създаде приятели, нѣма какво да даде, а щастливиятъ има какво да даде.

Сега другата страна, красивата страна. Значи, когато придобиешъ тия 100 килограма, ти ще намѣришъ своитѣ приятели и ще имъ кажешъ: „Вие сте ми приятели.“ На всѣки едного ще дадешъ по 10 килограма и ще тръгнете 10 души заедно. Тогава ти нѣма да бждешъ отеготенъ отъ товара си. Това е щастieto на живота. Това е размишление, че този е щастливъ само тогава, когато повика своитѣ приятели. Азъ наричамъ приятелъ този, съ когото можешъ да размѣнишъ това, което имашъ, наполовина, въ това седи щастieto, тамъ е сигурностьта. Онѣзи, които не разбиратъ това, сж задържали всичко за себе си и мислятъ, че щастieto е въ осигуряването. Че всщцность като имашъ тия приятели, това е една банка. Въ всѣки единъ ти си вложилъ твоео богатство. Значи имашъ деветъ банки, деветъ приятели. Все таки, ако ти изгубишъ, тия твои приятели ще ти се притекатъ на помощъ. Ако туй богатство го носишъ самъ, безъ да го вложишъ въ банката, тогава ти ще бждешъ сиромасъ. И свѣтскитѣ хора сщцото правятъ, тѣ влагатъ своитѣ богатства въ една банка, въ втора, въ трета, то иде отъ този вътрешенъ законъ. И когато нѣкой отъ васъ иска да има единъ приятелъ, пакъ сщциятъ законъ.

Ще знаете, всеки единъ има възможность да има най-малко деветъ души приятели. Това е сега първото положение.

Или казано въ другъ смисълъ, всяка една твоя мисълъ има деветъ методи или деветъ начина, по които може да се изрази. Не е само единъ начинътъ за изразяването на едно чувство, на една мисълъ, има безброй възможности. Все мисълътъ трѣбва да се изрази по единъ или по другъ начинъ. Имамъ известна мисълъ, ти трѣбва да знаешъ, по кой начинъ да я изразишъ. Или имамъ известно чувство, трѣбва да знаешъ, какъ да го изразишъ. Не знаешъ ли какъ да го изразишъ, ти ще попаднешъ въ едно противорѣчие. Противорѣчието излиза отъ факта, че не знаешъ, кой методъ да изберешъ.

Въ една отъ лекциитѣ си бѣхъ казалъ: умниятъ човѣкъ, мъдрецътъ предвижда всичкитѣ нѣща и най-дребнитѣ. А онзи, който люби, той знае, какво те интересува, това, което може да ти причини радостъ. Нѣкой пътъ може да не е нѣкой голѣмъ предметъ. Но онова, малкото дете, като му дадете единъ орѣхъ, то цѣлия день подскача, радва се на този орѣхъ. Питамъ: това дете, което се радва на орѣха, отъ сега ли е научило това понятие? Туй дете отъ години има това понятие въ себе си. То казва: „Този орѣхъ отъ години седи въ съзнанието ми. Азъ го сънувахъ.“ А дайте този орѣхъ на единъ възрастенъ човѣкъ, той не се радва. Кое е това, което радва стария човѣкъ? Той изялъ своя орѣхъ. Детето го радва най-първо яденето и дрехитѣ. Ако дадешъ на стария човѣкъ дрехи обща, той казва: „Не съмъ младъ.“ Но, ако му занесешъ една пилешка чорбица, той казва: „Господъ здраве да му дава.“ Дѣдото предпочита яденето. А детето се радва и на яденето, и на дрехитѣ. На стария, ако му дадешъ дрехи, той не се радва толкова. На яденето той се радва повече, понеже вѣрва, че ако яде, може да му дойде сила. Може малко да стане младъ. За дрехитѣ той казва: „Защо ми сж, едно време нали се обличахъ“, това сж старитѣ атавистически мисли, които се преповтарятъ у човѣка. Той казва: „Не ми трѣбва

това нѣщо, не съмъ младъ.“

Питамъ: ти, като си остарѣлъ, разбралъ ли си младинѣтъ? Ти трѣбва да разбирашъ, какво нѣщо е мѣдростѣта. И ако си остарѣлъ, разбирашъ ли смисъла на старостѣта. Опредѣлете въ нейната конкретна смисълъ, въ какво седи старостѣта? Въ знанието. Ако имашъ знание и мѣдростъ, ти си старъ човѣкъ. А въ какво седи младостѣта? Младостѣта седи въ възможноститѣ. Детето вижда възможности. То, като излѣзе, се радва на всичко, то се радва на себе си, че всичко това седи въ него. Единиятъ е богатъ, а другиятъ не е. Единиятъ се радва на това, което е придобилъ, а другиятъ се радва на това, което може да придобие. Старостѣта не е нищо друго освенъ реализиране на младостѣта. Това, което детето е желало въ младостѣта, следъ като го реализира, той се нарича старъ човѣкъ, придобилъ го е.

Следъ старостѣта какво иде? Да обясня сега мисълѣта. Казвашъ: „Дотегна ми да живѣя.“ Кое иде следъ живота? - Смъртѣта иде, нали така. Представете си тогава, че и въ смъртѣта има такова състояние, ти казвашъ: „Дотегна ми да умирамъ.“ Това е противоположното на: дотегна ми да живѣя, значи единъ непрекъснатъ процесъ на живѣене. И следъ като ти дотегне да умирашъ, ще дойде раждането, а следъ раждането, ще дойде растенето. Кое трѣбва да замѣсти умирането? Какво трѣбва да направи този човѣкъ? Той трѣбва да измѣни това състояние, трѣбва да се роди изново. Следователно, въ смъртѣта, следъ като умре човѣкъ, той върви по една неопредѣлена линия. Тази линия ще се измѣни и като каже човѣкъ: „Дотегна ми смъртъ“, ще се образува крѣгътъ. Той усеща вече, че се е освободилъ отъ ноктитѣ на смъртѣта и е едно сѣменце и сега отъ него ще се изискватъ известни условия. Това е почвата. Това може да го наречемъ изгрѣвъ на Слънцето. Правата линия е човѣкътъ, който казва: „Дотегна ми смъртѣта.“ Когато посѣятъ сѣмето, образува се крѣгътъ. Изгрѣвътъ на Слънцето не е нищо друго освенъ единъ процесъ, дето ще намѣришъ възможноститѣ на твоя

животъ, тамъ ще търсишъ смисъла на живота. И всѣки единъ човѣкъ, който се е родилъ, все търси смисъла на живота. А, щастieto това е единъ резултатъ.

Сега Х, У, Z - Богъ, човѣкъ и външнитъ условия, отъ това зависи щастieto на човѣка. Щомъ напишемъ числото 10, ние го наричаме свѣтско число. Когато каже човѣкъ: „Дотегна ми смъртъта“, това е само половината. Нулата, това е човѣкътъ, който се избавилъ отъ смъртъта, единицата е условията, при които ние живѣемъ. Когато говоримъ за Бога, подразбираме условията, при които нашиятъ животъ може да бѣде щастливъ. Богъ, това е срѣдата или условията, при които ние живѣемъ. Първичната срѣда и първичнитъ условия представлява Той. Затуй Богъ се взима като единица. Десетъ, това сж условията, нула, това е човѣкътъ, който трѣбва да използва тия условия. Ще дойдатъ редъ промѣни, свѣтлина, топлина, разни пертурбации на времето, нѣма да се обезсърчаваашъ, каквото и да дойде, всичко ще спомага на твоето растене. Понеже първичната причина въ почвата е разумна или почвата, въ която сега живѣете, е разумна и всѣки единъ импулъсъ, който имате, каквато и да е посока, се дължи на тази разумна почва, понеже тя иска да добиете това, което вие желаете. Вие искате да бѣдете богати, може да бѣдете богати, но трѣбва да бѣдете разумни, за да може да използвате богатството. Искате да бѣдете учени, може да бѣдете учени, но трѣбва да бѣдете мъдри. Учението е едно богатство и трѣбва да имате мъдростъ, да знаете какъ да използвате тази мъдростъ. Ако нѣмате тази мъдростъ, вашето състояние ще се измѣни и намѣсто радостъ и веселие, ще дойде обратното - нещастията.

Ще бѣдете мъдри най-първо. Тогава ще ви дамъ две нѣща: мъдрецътъ намира щастieto навсѣкжде въ всичко, обикновениятъ човѣкъ намира щастieto само на специфични мѣста, на особени мѣста, а глупавиятъ намира скръбъта навсѣкжде, той казва: „Азъ съмъ нещастень човѣкъ.“ Тогава, ако ти намиращъ щастieto навсѣкжде, ти си мъдрецъ; когато

го намирашъ само на отдѣлни мѣста, при особени условия, ти си обикновенъ човѣкъ; а когато кажешъ: „нещастенъ съмъ“, тогава ти си глупавъ човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да се опредѣли, какъвъ е и де е. Не казвамъ, че по сѣщество човѣкъ е глупавъ. Ако си мъдрецъ, щастливъ си въ всичко, намирашъ щастieto въ кръга, обикновениятъ човѣкъ намира щастieto по периферията, а глупавиятъ намира щастieto извънъ кръга. Ако щастieto го намирате въ Бога, вие сте мъдрецъ. Ако го намирате въ себе си, вие сте обикновенъ човѣкъ. А ако го намирате навсѣкжде, какъвъ човѣкъ сте тогава? Ако сте щастливъ, живѣте въ Бога, това значи, каквото и да ви се случи, казвате: „Божия работа е това.“ Вие сте щастливъ, радостенъ, благодаренъ на всичко, и на страдания и на радости. А щомъ търсишъ щастieto въ себе си, ти си обикновенъ човѣкъ, а щомъ търсишъ всичко въ обществото, ти си глупавъ човѣкъ.

Ако търсишъ всичко хората да ти дадатъ, ти си глупавъ човѣкъ. Понеже всѣки човѣкъ е занятъ съ себе си, много естествено той нѣма да мисли за тебе. Въ свѣта всѣки е заетъ съ себе си. Тогава, кой ще мисли за тебе. Какво ще търсишъ щастие въ другитѣ хора. Гледашъ, всѣки тръгналъ съ торбичката си, никой не те спира, да те попита: „Ти откъде си, какво искашъ?“ Ако се спре нѣкой приятелъ при тебе, той трѣбва да бѣде отъ щастливитѣ хора и понеже е щастливъ, казва: „Азъ те очаквамъ, ела у дома ми“, и щомъ те повика вкъщи, гощава те. Това е мъдрецътъ. Щомъ ти плати и те прати въ гостилницата, това е обикновенъ човѣкъ. А щомъ те изрита навънъ, той е отъ глупавитѣ. Ако угощавашъ благоприятни[тъ] условия на живота, мъдрецъ си. Ако кажешъ, да ти плащатъ, обикновенъ човѣкъ си, а ако изритвашъ тия условия навънъ, глупакъ си.

Сега ще се повърнемъ къмъ сѣществената мисль. При тѣзи разсѣждения, коя мисль остана въ ума ви? Коя е най-естествената, реална мисль при този родъ разсѣждения.

За мъдрецътъ всичко е важно, за обикновения човѣкъ само нѣкои нѣща сѣ важни, а за глупавия нищо не е важно. Тогава, ако кажешъ, че всичко си разбралъ, мъдрецъ си, ти си ученикъ, който е способенъ, даровитъ, музикаленъ. Ако кажешъ, че: „всичко не можахъ да разбера“ - обикновенъ ученикъ си. Ако нищо не е разбралъ, е глупавъ. И това не трѣбва да ви безпокои. Човѣкъ трѣбва да знае де му е положение[то]: въ центъра на кръга ли се намира, по периферията или извънъ кръга? И извънъ центъра, това не трѣбва да го считаешъ, че това е фатализъмъ. Може нѣкой да те е поставилъ тамъ. Ще се повърнешъ къмъ първото положение, всичко можешъ да оправяшъ, но и всичко можешъ да развалишъ, можешъ да бждешъ щастливъ, а може да бждешъ нещастенъ. Може да бждешъ богатъ, а може да бждешъ и беденъ. Така седатъ разсѣжденията. Защото този човѣкъ, който е билъ богатъ едно време, той е билъ и сиромасъ, но той е постъпилъ съобразно законитѣ, не само въ единъ животъ, но въ редъ съществування. Тогава ще кажемъ: „Заслужено е това!“

Станете сега, да направимъ едно упражнение.

I. (Движение на ръцетѣ отпредъ къмъ страни.)

Знаете ли какъвъ е смисълътъ на това движение? Значи това, което е въ сърцето ми, това е и въ ума ми. Значи, това, което е въ условията ми, въ сърцето ми, това е отъ Бога. Защото всѣко нѣщо, което иде въ сърцето на човѣка, то иде все отъ Бога. Следователно, когато човѣкъ забрави нѣщо, той все трѣбва да направи едно движение, за да си го спомни. Животътъ се изразява чрезъ известни движения.

II. (Ръцетѣ дъгообразно се разтварятъ настрани.)

Смисълътъ на това движение. Това е растене. Показва, че всѣка мисль може да се реализира само тогава, когато се разпѣтява. Това показва, че мисълта трѣбва да действа. Всѣка добра мисль, всѣко добро желание може да се реализира само тогава, когато черпи сили отъ Първичната причина,

Която е вложена въ него. Та каквото човѣкъ прави, каквото мисли, каквото и да желае, дали въ физическия свѣтъ, въ духовния или умствения, въ всичко трѣбва да има вѣра. Да бжде увѣренъ. Затова, защото вѣрата сама по себе си е едно висше знание, за което не се изисква никакво разсѣждане.

III. (Хвъркане. Движение на ръцетѣ като хвъркане.)

Това движение показва, следъ като имашъ всички мжчнотиин, изгърси всичко това. Престани да мислишъ за мжчнотиитѣ.

- Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростъта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ Животътъ.

7.15 часа сутриньта

*18 школна лекция на
I-ви Окултенъ, Специаленъ Младежки класъ
28.XII.1928 г., петъкъ
Изгръвъ*

НАБЛЮДЕНИЕ И ИНТУИЦИЯ

5 часа сутринта

Отче нашъ

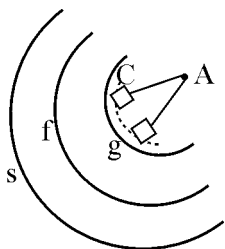
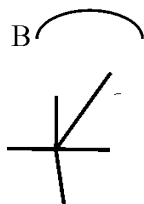
За идущия път пишете една тема: „Защо вѣрвамъ и защо се съмнявамъ“.

Въ живота има известни процеси, които всички хора наблюдаватъ, но не могатъ да направятъ една връзка между процеситѣ, които ставатъ. Напримѣръ вие сте гладенъ. И веднага наблюдавате това, което ви най-много интересува. Наблюдението почва съ яденето. Искате да ядете и наблюдавате. Наблюдавате най-напредъ паницата; после наблюдавате дали има масълце въ яденето; после дали месото е печено; после ще наблюдавате соса, който е туренъ, после хлѣба и следъ като направитѣ този прегледъ, пристѣпватъ къмъ опита. Отчупватъ едно парче отъ хлѣба и почватъ да ядешъ. Следъ това гребватъ супата съ лъжицата. Ако наблюдаватъ психологически по лицето на човѣка, могатъ да познаешъ дали супата е хубава или не. Ако тя не е вкусна, ще видишъ свиване на веждитѣ, при второто меню - пакъ, [...] тогава ще наблюдаватъ лицето. И психологически ти пакъ могатъ да сѣднатъ, какъвъ е готвачътъ. После, наблюдаватъ гостилницата и сѣдатъ за него.

Нѣкой ще каже: „Това е проста работа.“ Не е проста работа. Единъ човѣкъ, който може да наблюдава яденето си, той може да наблюдава и другитѣ работи. Правете разни наблюдения. Напримѣръ искате да направите разходка. Поглеждате времето, виждате дали има облаци, вѣтъра и прочие. И ако има, вие казвате: „Не е хубаво времето сега за разходка.“ А ако времето е благоприятно, вземате си дрехата и излизате. Но онзи, който не разбира, може да се излъже. Времето може да е хубаво, но после да ви излъже. Възможно

е въ гостилницата супата да е хубава, но възможно е да ви излъже готвачът и последното меню да не е много хубаво. А възможно е и обратното: супата да не е много хубава, но последното меню да поправи работата. Сжщото може да стане и при екскурзията, отначало времето е хубаво, после вали дъждъ и се върнете наквасенъ.

А _____ А дълбокият наблюдател въ природата, той знае процеситъ. Той трѣбва да знае единъ процесъ, който започва, ще бжде ли праволинейнъ - А, или криволинейнъ - Б, или неправиленъ - Д. Нѣкои казватъ: „Не си криви дупшата.“ Когато радиуситъ сж еднакво отдалечени, този процесъ е правиленъ. Когато около центъра има различни радиуси, различни по дължина, тогава казваме, че има известна дисхармония.

Въ какво седи престъплението? Въ едновременното действие на две противоположни сили. Допуснете, че имате центъръ А. Представете си, това представлява една съвременна каса, пълна съ злато. Представете си, че тази каса има магнетическа сила, която ви привлича. Да кажемъ, че А е касиера, който отива къмъ касата С. Следъ това касата се подвижва къмъ мѣстото g и после се връща къмъ центъра А. Значи, той взелъ тѣзи пари и касата се връща. Това е единъ кръгъ. Образува се една крива линия, незавършенъ кръгъ. Но кога едно действие може да стане неестествено? Допуснете, че у този касиеръ се зароди едно друго желание, *да излѣзе** въ другъ единъ кръгъ - f. Да кажемъ, че иска да иде въ странство, обаче не му достигатъ паритъ, не е спестилъ, нѣма достатъчно. Но има силно желание да направи разходка, иска да вземе назаемъ отъ тукъ отъ тамъ. И най-после той започва да се разговаря съ каса-

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на мѣста, където стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

та. Отъ касата задига 400-500 хиляди лева, като излиза отъ вътрешния кръгъ на касата и отива въ другия кръгъ - f и не се връща. Това наричамъ престѣпление. Следъ това банката може да прати свои детективи. Но това лице прескача въ друга страна. Тѣзи детективи се връщатъ и този човѣкъ си прави своята разходка въ странство.

За такова поведение се казва, че не е морално. Или ние казваме, че такива системи, методи не сѣ разумни. Разумността въ тѣхъ е слаба. Такива действия ставатъ въ единъ свѣтъ, въ който разумността е слаба и дето има незавършени характери и тогава има престѣпления, наречени неразумни или престѣпници. Но и въ природата съществуватъ известни отклонения, когато известен процесъ вѣтре въ природата е неестественъ, нехармониченъ, той се отразява и въ растежа на тѣлото, после - въ облагородяването на сърдцето и въ развитието на ума. Има неестествени процеси засега: или тѣлото, или човѣшкото сърдце, или човѣшкиятъ умъ. Рекохъ, когато се образува известенъ моралъ вѣтре въ природата, ние подразбираме, че моралътъ трѣбва да съдействува за човѣшкия растежъ. Подъ думата моралъ подразбираме ония условия, при които човѣкъ може да се развива правилно. Въ природата най-първо наблюдаваме дали нѣкои процеси сѣ естествени или има нѣкакви отклонения. Ако има малки отклонения, може да се отдалечите отъ този правиленъ пѣтъ, по който може да вървите.

Допуснете, че вие сте единъ естественикъ или нѣкой ветеринаренъ лѣкаръ и трѣбва да ходите да преглеждате говедата, които ще се колятъ. Трѣбва да определите кои говеда ще бѣдатъ за заколване и кои не. Питамъ, каква ще бѣде вашата отговорностъ като лѣкаръ? Нѣкой пѣтъ лекарътъ може да прокара и болнитѣ говеда. Нѣкой пѣтъ касапинътъ може да намаже колата на лѣкарътъ съ масло и тогава болнитѣ говеда ставатъ здрави говеда. А, ако не плати нѣкой пѣтъ, тогава и здравитѣ говеда болни ставатъ. Това сѣ човѣшки понятия. Обаче, ако лѣкарътъ има убеждение, какво трѣбва да бѣде неговото поведение? До гдѣ се простира неговата

власть? Да кажемъ, че той прегледа сто говеда и има съзнание, че тѣзи говеда не трѣбва да се колятъ. Какво трѣбва да прави? Вие ще кажете: „Труденъ въпросъ!“ Да допуснемъ друго: имате 10 души престѣпници, които сж осждени на смъртно наказание. Да допуснемъ, че тѣхното смъртно наказание зависи отъ лѣкаря, защото когато нѣкой престѣпникъ е боленъ, трѣбва да го лѣкуватъ, не могатъ да го накажатъ. Здравъ трѣбва да бжде престѣпникътъ, за да се накаже. Какво трѣбва да направи лѣкарътъ съ тѣзи 10 престѣпника? На хората човѣшка масъ не имъ трѣбва. Тѣзи хора, ако ги убиятъ, ще ги заровятъ.

Азъ привеждамъ тѣзи примѣри, за да ви наведе на следното, а именно, че понѣкой пжтъ може да разсжждавате и тѣзи разсжждения да нѣматъ никаква връзка. Напримѣръ вие сте лѣкарь и казвате: „Ще позволя да заколятъ тѣзи говеда.“ На тѣзи хора имъ трѣбва масъ да явятъ. Вие сте лѣкарь и викатъ ви да опредѣлите дали нѣкои хора сж здрави или не. Вие може да кажете: „Азъ свѣтътъ нѣма да го оправямъ.“ Вие свѣтътъ нито ще го оправите, нито ще го развалите. Но какво може да направите въ свѣта, ако направите една лоша постѣпка? Ако нито може да оправите свѣта, нито може да го развалите, тогава защо ще ви обвиняватъ хората за вапитѣ лоши постѣпки?

Единъ престѣпникъ може да има отношение най-първо къмъ самия човѣкъ. Най-първо моралътъ има отношение известно, което се отнася лично до самия човѣкъ. После има моралъ, който се отнася до обществото, до другитѣ хора. Следователно, нѣкои отъ постѣпкитѣ могатъ да бждатъ вредни и за самитѣ насъ; а нѣкои постѣпки могатъ да повреждатъ и обществото. Има законъ, който гласи: Всѣки единъ човѣкъ, който не живѣе добре за себе си, не може да живѣе добре и за обществото. И обратното е вѣрно: Който може да живѣе за себе си добре, той да живѣе добре и за обществото. Това сж прави заключения. Нѣкои считатъ, че човѣкъ, щомъ спрѣмо своитѣ постѣпка добре, той е мораленъ, а спрѣмо себе си може да постѣпка както си иска. Въпросътъ за Бога не опра-

вя свѣта. Държавата си има свои закони, които тя нарежда. Но и всѣки баща и всѣка майка, има законъ въ семейството. Напримѣръ, когато детето престѣпи нѣщо, майката нарежда законъ, да се накаже това дете. Държавата нѣма законъ, по който да се накаже това дете. Но въ кѣщата има такъвъ законъ. Питамъ, държавата мѣси ли се въ тѣзи разпореждания на майката? И въ природата има сѣщитѣ правила. Сѣщо така можешъ да бѣдешъ радостенъ или песимистъ, можешъ да вѣрвашъ или не да вѣрвашъ; природата седи и те гледа. Да допуснемъ, че не вѣрвашъ, това значи, че си съ затворени прозорци. Природата казва: „Много добре.“ Или пъкъ казвашъ: „Азъ вѣрвамъ.“ Тогава природата пакъ казва: „Много добре.“ Това значи, че си отворилъ прозорцитѣ си. И тогава си по-щастливъ. Нѣкой казва: „Не вѣрвамъ.“ Тогава рекохъ: Въ такъвъ случай си съ затворени прозорци. Нѣкой казва: „Азъ се радвамъ.“ Тогава рекохъ: „Ти си съ отворени прозорци.“

Вие трѣбва да направите известни наблюдения, които сѣж естествени. Има известни ваши разположения, които сѣж лични. Тѣхъ не ги смѣсвайте съ онѣзи, великитѣ, истински пропеси. Първите сѣж детински работи. Ти мислишъ, че като носишъ една капка, че като кажешъ една дума, ти си голѣмъ факторъ. Ти казвашъ: „Знаете ли, че като падне капката на земята, какво ще стане?“ Не, тя пада и нищо не става. Следователно, вие сте като малкитѣ деца. *Най-напредъ* вѣрвате, че малката капка може да помете всичко. И като не стане, идва разочарованието. Нѣма възможность въ една капка да помете свѣта. Единъ ученъ човѣкъ математически може да изчисли, че въ тази капка има толкозъ скрита енергия, че тя може да помете цѣлата земя. Това може да стане, но въ коя лаборатория той ще развие тази енергия? Енергията, скрита въ тази капка, може да кара *за 10* години всички машини по цѣлия свѣтъ. Ако азъ вѣрвамъ въ това, какво губя? Докато вѣрвамъ въ това, то е вѣрно; а щомъ престана да вѣрвамъ, не е вѣрно. Докато вѣрвате, че отъ тукъ до Слънцето има 93 милиона мили, така е. Но щомъ престанете да вѣрвате, не

е вѣрно.

Има и другъ методъ за наблюдение. Има начини, по които може да познаете дали нѣщо е вѣрно или не. Напримѣръ нѣкой ви каже нѣщо. Отначало може то да ви се види чудновато. Толкова невѣроятно ви се вижда, че ви изглежда за смѣшно. Има единъ законъ, по който може да познаете дали е вѣрно това, което ви говори нѣкой човѣкъ или не. Нѣкой пжтъ, като слушате човѣка, нѣма раздвояване въ вашето съзнание. Вие сте спокоенъ, тогазъ това, което този чо-вѣкъ говори, е вѣрно. Ако има раздвояване въ съзнанието ви и не сте спокоенъ, тогазъ това не е вѣрно.

Въ вестниците имаше единъ случай за единъ диригентъ на опера. Той казва на оркестъра: „Свирете погребаленъ маршъ“. Тѣ не искатъ, а той настоява, и като изсвириха до края погребалния маршъ, той падналъ и умрѣлъ. И казватъ, че той е предчувствувалъ, че ще умре. Дѣдо Ради въ село Николаевка, Варненско билъ на 80-90 години. Стариятъ вика свещеникъ да го пречисти. Дѣдото си запалилъ лулата и пуши и казалъ на свещеника: „Азъ съмъ пжтникъ. Искамъ да ме пречистишъ.“ Свещеникътъ му се изсмѣлъ, но го пречистилъ и отива до вратата, обръща се и вижда, че дѣдото е умрѣлъ.

Има вътрешенъ процесъ на интуиция, която ще ви покаже истинския пжтъ на вашето развитие. Та въ наблюдението взема участие обективниятъ умъ. Тамъ нѣщата сж вѣрни или невѣрни. Обаче въ интуицията всички нѣща, които ние изследваме, сж вѣрни. Тамъ не сж научни нѣщата, но знаешъ, че нѣщо така ще бжде. Нѣкой те пита: „Кой ти е казалъ това?“ Ти казвашъ: „Никой не ми е казалъ, обаче чувствамъ, че тази работа така ще бжде.“

Това чувство на интуицията го имате, дайте му мѣсто да расте. Въ бждеше новата култура ще зависи отъ това чувство. Интуицията ще даде правило какъ да постѣпвате и ако имате това вътрешно чувство, ще го приложите. Чрезъ него всички нещастия могатъ да се предотвратятъ.

Не е въпросъ само човѣкъ да свърши съ дипломъ. Защо-

то и природата дава дипломъ. Тя всѣкога дава дипломъ. Тя развива у човѣка нѣкоя дарба и винаги се грижи за дарбата, която дава. Тя развива въ човѣка нѣкоя сила и винаги се грижи за тази сила, която развива. Давидъ казва: „Въ грѣхъ ме зачна майка ми.“ Заченатитѣ нѣща въ грѣхъ сж човѣшки. Но ако има зачатие въ грѣхъ, има зачатие и безъ грѣхъ. Това е тамъ, дето интуицията се проявява.

X,Y,Z. Тѣзи три букви се считатъ за неизвестни. Обаче какъ е станало X? Ако продължимъ тѣзи криви линии, то тѣ ще се обърнатъ въ противоположна страна. Лѣвата ржкавица не става на дѣсната ржка. Но ако я обърнете наопаки, може да я турите на дѣсната си ржка. Значи нѣкой пжтъ, за да направите нѣщата възможни, трѣбва да ги обърнете. Казватъ: „Обърна му ума.“ Имапъ две ржкавици на дѣсната ржка. *Студено е.* Обърни едната ржкавица, за да туришъ и дветѣ ржкавици на ржцетѣ си. Има ли тукъ нѣкое престѣпление? Не. Стига да топлятъ. Ако вие обърнете нѣкои панталони наопаки, не може ли да ги облечете? Какво ще се случи отъ това? Въ човѣка има известно суевѣрие и той се пита какво ще се случи.

Единъ разбойникъ открадналъ чифтъ волове. Съ това той обърналъ ржкавицата наопаки. А вие го уплашвате, вземате воловетѣ и ги връщате на стопанина. Значи, вие сте обърнали обърнатата ржкавица наопаки. Т.е. докарали сте я въ нормално положение. При сегашното живѣне много отъ нашитѣ мисли и желанія трѣбва да бждатъ превърнати. Човѣкъ трѣбва да мине презъ много опитности и за да мине тази опитность, трѣбва да мине известенъ курсъ. Всѣка наука, каквато и да е, трѣбва да има едно приложение вътрѣ въ душата. Какъвто и клонъ отъ науката да учите, гледайте да използвате това. Напримѣръ изучавате естественитѣ науки, изучавате вълка. Какво може да се ползвате отъ вълка? У вълка има една отлична черта: голѣмо постоянство, после е демократиченъ, после живѣе отъ день на день съ вѣра, не трупа. Не може да го обвини нѣкой, че е голѣмъ банкеръ, че складаира нѣкъде. Или да кажемъ, че изучавате лисицата. У

нея има известна стратегия. Тя е обърнала голѣмо внимание на своя [...]. Тя ще си мръдне опашката насамъ нататѣкъ и съ това предизвика кучетата. Нейната тънка муцуна показва, че има интелигентност и тя си играе съ кучетата. Кое е свойственото на свинята? Че тя знае да оре. Ти ще черпишъ сили отъ всѣко едно животно. Щомъ почнешъ да мислишъ за вѣлка, можешъ да усвоишъ нѣкоя негова отлична черта, напимѣръ постоянството. Като помислишъ за лисицата, можешъ да усвоишъ нѣкоя нейна черта - схватливостъ и съобразителностъ. И биволѣтъ казва: „Не струва да се смущавашъ, влѣзъ въ калта и се намажи, малко може да не е толкова благородно, но така се освобождавашъ отъ мухитѣ.“ Отъ биволитѣ ще вземешъ отлична наука. Ако искашъ да бждешъ търпеливъ, наблюдавай биволитѣ. Нѣкой пѣтъ си неразположенъ. Щомъ почнешъ да мислишъ за биволитѣ, ще добиешъ спокойствие. Ако искашъ да бждешъ търпеливъ, хубаво е да мислишъ за тѣзи работи. Това успокоява. Сѣщо така е хубаво да мислишъ и за овцетѣ. Да кажемъ, че си нетърпеливъ, представи си, че имашъ хиляда овце. Ти си съ кривака на рамото, овцетѣ сѣ отпредъ, ти подирѣ тѣхъ. Единъ часъ ако така размислишъ, ти ще имашъ резултатъ. Мисли за воловетѣ, биволитѣ, овцетѣ и ще добиешъ търпение. *Това е за добиване на пасивното търпение.*

Или нѣкой пѣтъ наклади огънь въ кѣщи, съ джбови дърва. Почни да се грѣешъ и ще станешъ търпеливъ. Огънятъ казва: „За да бжде човѣкъ търпеливъ, човѣкъ трѣбва да жертва.“ Следъ като се нагрѣешъ на огъня, ще станешъ и ще се разходишъ въ кѣщи. Въ екскурзитѣ, които сме правили, кладенето на огънь, варенето на вода, това сѣ методи, за да се образува търпението. Та нѣкой отъ васъ, който е станалъ много нетърпеливъ, специално ще накладе огънь за търпението. Ще вложишъ тази идея и следъ това седни и си попей, това ще бжде огънятъ, който ще ти даде търпение. Каква ще ти бжде цѣлѣта на екскурзията? Между другото да развие и търпението. Ако човѣкъ развие търпението, ще развие и своята интуиция. Ако вие наблюдавате огъня, ще

научите много нѣщо отъ огъня. Има нѣщо много красиво въ огъня при наблюдението.

Българинѣтъ е лековѣренѣ, но не е суевѣренѣ. Каквото му кажешѣ, вѣрва. На българина като му кажешѣ: „Богатѣ ще станешѣ.“ И той вѣрва. Като му кажешѣ: „Светия ще станешѣ“, пакѣ вѣрва. Той казва: „Божия работа е това!“ Кажи му: „Ученѣ човѣкъ ще станешѣ.“ Той вѣрва. Но излъжешѣ ли го вѣднѣжѣ, той втори пѣтъ не вѣрва. Отначало българинѣтъ, като му кажешѣ, той казва: „Право ли казвашѣ?“ Трѣбва да му отговоришѣ: „Право казвамѣ.“ И тогава той вѣрва и опитва нѣщата.

Вие следуюция пѣтъ направете опитѣ съ огъня въ екскурзия. Накладете огънѣ само за търпение. И наблюдавайте половинѣ часѣ огъня и гледайте какви процеси ще станатѣ въ вашата душа. Може да не излѣзне точно така, както ви казвамѣ. А нѣкой пѣтъ направете опитѣ съ овчарлѣка. Представете си, че имате хиляда овце. И то най-хубавитѣ овце, бѣлитѣ. Или си представи нѣкой хубавѣ, черенѣ волѣ. Въ очитѣ на вола има нѣщо много красиво. После, волѣтъ много се привѣрзва, помни си името и идва на име. После, правете и опитѣ съ растенията, съ ябълки, круши и прочие. Ако знаете методитѣ, можете да използвате и животнитѣ, и растенията, понеже всѣко растение и всѣко животно има една специфична черта, която ни е потрѣбна. Тѣ динамически действуватѣ върху нашия умѣ. Съвременната наука още не знае тѣзи нѣща. Изучавайте и минералогията, зоологията и ботаниката. Всичко това действува възпитателно.

Сегашната наука действува само подсѣзнателно. Ще кажете: „Хубаво е човѣкъ да бѣде ученѣ.“ Защото отъ всички предмети, които човѣкъ е училѣ, той е почерпилѣ известно богатство. Та богатствата, които почерпите отъ науката, турете ги въ обръщение. Всѣки единѣ фактѣ трѣбва да бѣде едно живо семе, посѣто. Защото безѣ опитѣ и безѣ посаждане на това семе нѣма да имаме резултати. Въ окултния класѣ трѣбва да се изучаватѣ нѣщата. Напримѣръ нѣкой трѣбва да има, да изучава само космитѣ или само устата или само носа

или само първия пръст, или втория пръст, или нѣкои движения на хората, или какъ тѣ ходятъ. Какъ ходи болниятъ и какъ здравиятъ, какъ ходи умниятъ и какъ глупавиятъ? Какъ ходи щедриятъ и като ходишъ задъ гърба на нѣкой човѣкъ, да можешъ да кажешъ, че този човѣкъ е такъвъ и такъвъ. Ти ще кажешъ: „Азъ съ такива ли работи ще се занимавамъ?“ Че не е ли по-смѣшно, цѣлия день все съ своитѣ нещастия да се занимавашъ? Единъ човѣкъ лежи на гърба си 4 - 5 месеца и после умира. И мисли все за глупави работи. Какъвъ смисълъ има въ всичко това? По-хубаво е да мислишъ за живия вълкъ, за живата овца, за живата лисица, за овцетѣ и прочие. Отколкото да мислишъ, че като умрешъ така и така да те погребатъ.

Ние трѣбва да знаемъ какво е вложила природата въ положителнитѣ форми, които съществуватъ въ свѣта. Та човѣкъ трѣбва да знае отъ кои форми да се насърдчи. Мохамедъ билъ обезсърденъ веднѣжъ и казалъ: „Тази работа нѣма да стане.“ И той наблюдавалъ една мравка, която 99 пѣти се качвала и все се катурвала, но на стотния пѣтъ прехвърлила пречката. И Мохамедъ тогава казалъ: „Ако тази мравка има толкова постоянство, азъ ли нѣма да постоянствувамъ!“ И направилъ тогава още единъ опитъ и сполучилъ!

-Само свѣтлятъ пѣтъ на Мъдростъта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ животътъ!

*19 школна лекция на
Младежки Окултенъ класъ
18.I.1929 г., петъкъ,*

СМЪНА НА ЕНЕРГИЯТА

6.15 часа сутринта

- *Свѣтлиятъ пѣтъ на Мѣдростта води къмъ Истината!*

- *В Истината е скритъ Животътъ!*

Размишление върху чистосърдечието.

(Прочетоха се темитѣ: „Защо азъ вѣрвамъ и защо се съмнявамъ“.)

(Тема 10) За идущия пѣтъ вземете 10 грама просо и прочетете колко зърна има въ тѣхъ. Да видимъ какво различие ще има между изчисленията. Това ще ви бѣде една тема, отлична тема. Като прочетете зърната, ще имате една опитност за просото. За просото има единъ малкъ митически разказъ въ много вариации. Когато слѣзли всички тия плодни зърна отъ Невидимия свѣтъ, тѣ отишли навѣнка да помагатъ на човѣчеството и се паднало просото да стане хлѣбъ. То попитало: „Какво да стана?“ - „Е, на хлѣбъ.“ - „На точено?“ - „Ти хлѣбъ стани, пѣкъ за точеното не мисли.“ Вие ще намѣрите на какво съотвѣтствува хлѣба и на какво точеното въ живота. Защото мнозина искатъ да бѣдатъ точено. Знаете ли колко се продава просото? *(-16 лева.)* Ще изберете хубаво да е просото, защото после ще го изпукате и ще го изядете. Вие яли ли сте просо? *(-Не.)* Просенъ хлѣбъ яли ли сте? *(- Не.)* Като преброите просото, ще го изпържите въ малко зехтинъ и нѣма да го ядете изведнажъ, бавно ще го ядете. Сега това ще ви бѣде задачата. Вие, като го преброите, ще го опукате и ще видите вкуса какъвъ е. Вие ще го изядете, пѣкъ на менъ ще кажете колко зърна има въ 10 грама. Азъ се интересувамъ отъ зърната, пѣкъ вие отъ вкуса му.

Следъ като преброите и изядете просото, вие ще имате една малка опитностъ и наблюдение върху себе си. Като почнете опита, ще отбележите единъ психологиченъ моментъ, всъщностъ той е органически. Най-първо ще отбележите какво е времето, ясно или облачно. Следъ туй ще отбележите вашето вътрешно състояние. Следъ като изядете просото, пакъ ще отбележите какво е времето отвънка и какво е вашето вътрешно състояние. Това сж наблюдения, които ще правите върху себе си. Защото всѣки единъ опитъ си има своитѣ вътрешни резултати. Вземете идеята за просото. Като изядете просото, може то да ви даде една особена мисълъ. Може да извадите оттамъ законъ на смаляването, нали има една притча въ Писанието за синаповото зърно.

За онѣзи хора, които не разбиратъ, всичко е разхвърлено. И действително, въ природата има разхвърлени нѣща. Но тия, разхвърлените предмети сж части на едно цѣло. Учениятъ и умниятъ човѣкъ разбиратъ отношението на тия части. Казватъ: „Какво ме интересува менъ, че тия части принадлежатъ на едно цѣло.“ Допуснете, че вие сте слуга въ единъ голѣмъ чифликъ и господарятъ ви каже да впрегнете конетѣ. Затова трѣбва да се знаятъ редъ пособия, разни такъми, хомотъ и други. За да впрегнете тия коне, вие трѣбва да разбирате тия разхвърлени части. Който знае, веднага ще свърши работата, пъкъ който не знае, не може да свърши работата. Той ще каже: „Менъ не ми е работа да се занимавамъ съ това.“ Да допуснемъ, вие сте писателъ. Васъ ви трѣбва перо, мастило, книга. После, ако не може да пишете право, трѣбва ви единъ подпистникъ, за да може да пишете право. Да допуснемъ, че вашиятъ началникъ обича да пишете право. Ако намѣри, че не е право написано, той е педантъ, никога нѣма да приеме вашето писмо. Ще ви върне назадъ и нѣма да ви приеме, нито вашата работа ще иска. Най-първо, ако ви види интелигентенъ, ще каже: „Пишете по-право!“ Той може да е учтивъ къмъ васъ, ако е отъ ваша страна, пъкъ ако не пишете така, вие оказвате едно незачитане къмъ него. Та, ако искате да се представите предъ началника си, ще пишете хубаво. Но, ако ти започнешъ най-първо хубаво, а свършвашъ съв-семъ

изкривено, [...] и въ това има писмо, само че буквитѣ не сж написани въ порядѣкъ.

Или да допуснемъ, вие сте художникъ, рисувате единъ образъ, най-първо челото не съответствува, после това не е единъ естественъ образъ, такъвъ не съществува въ природата. Това е една изродица. Ще коригирате нѣщата. И всѣки день, когато вие не сте разположени духомъ, измѣня се и лицето ви и вашитѣ мускули се съкращаватъ. А щомъ сте разположени, мускулитѣ взематъ пакъ хармонично състояние и вие сте доволенъ. Всѣкога тази вътрешна дисхармония се изразява въ вашето лице и върху вашитѣ кости. Следъ нѣколко хиляди години, ако вие постоянно сте се гнѣвили, това гнѣвене въ живота ви, ще ви създаде известни черти, които ще ви причинятъ и създадатъ най-голѣмитѣ неприятности.

Сегашнитѣ недѣзи на хората се дължатъ на миналото. Вие искате да напреднете, казвате: „Майка ми е дала тия черти.“ Ако майка ви бѣше невнимателна или баща ви бѣше такъвъ, единъ день и вие ще станете като тѣхъ. Това, което ние имаме, можемъ да го предадемъ, не само въ физическо отношение. Единъ писателъ пише, той може да ви предаде това свое състояние на мисълта и на другитѣ. Ако вие седите при нѣкой човѣкъ, който прави гримаси и ако вие седите дълго време при него, безъ да искате и вие ще започнете да правите сжщитѣ тия гримаси.

Въ Америка има една областъ, дето живѣлъ единъ епископъ, той обичалъ да си носи главата наведена на лѣвата страна и всички проповедници си държали главата наведена като него. Предава се. Тия проповедници сж били учени хора, питамъ, защо ще си носятъ така главата? Тѣ несъзнателно подражаватъ. Вие носите ли си главитѣ право? Погледнешъ нѣкого и си подкривявашъ главата. Защо си подкривявате главата налѣво? За да видите нѣкого. После дойдешъ до другъ и си накривишъ главата на дѣсно? Казвашъ му: „Какво искашъ да кажешъ?“ Какво означава този жестъ? (*Главата наведена на дѣсно.*) Не казвамъ, че това е лошо. Но въ дадения случай кое е по-хубаво? - Права да е главата е по-хубаво. После гла-

вата може да е издадена напредъ и отдръпната назадъ. Но ще вземешъ едно естествено положение на главата си. Щомъ си наведешъ главата напредъ, този господинъ насреща ти веднага ще заключи нѣщо.

Когато взѣзете въ нѣкой магазинъ, какъ ви посреща тамъ търговецътъ? Той се навежда малко назадъ, казва: „Добре дошелъ! Какво обичате, господине?“ Търговецътъ се покланя предъ васъ и васъ ви е приятно. Влизате нѣкъде, където не е позволено, разсилниятъ излиза насреща ви: „Какво искате тукъ?“ Значи: защо влизашъ тукъ безъ позволение? Той се изпъчва напредъ съ тѣлото си. Искане да каже още: „Ти знаешъ ли, кой съмъ азъ? Ти нѣмашъ право да влизашъ тукъ, докато не ме питашъ.“ Та, въ дадения случай, щомъ направите нѣкоя гримаса навътре, вие сте единъ търговецъ, който иска да продаде платове. Нищо повече! Пъкъ щомъ кажете: „Какво искате тамъ? Защо влизате?“ - Вие сте разсилния.

Та много наши постъпки, несъзнателни движения, трѣбва да се изчистятъ отъ характера ни. Правите една гримаса, но ако погледнете въ характера си, ще видите отъ къде си наследили това движение. Напримѣръ нѣкой пжтъ съ единъ жестъ на ржката си като че отсичашъ нещо. Отъ къде си наследили това? Отъ военнитѣ. Онзи, като извади ножа си, навсѣкъде реже. И сега у всинца ви има такива махания. Сега, какво се постига съ едно такова махане? Вземете онзи, който е взѣлъ жито въ ржката си и махне съ ржката си, какво прави? Той сѣе. Вземете произхода на това движение. Това е единъ сложенъ процесъ. Най-първо въ природата има една борба между тия две движения. Най-първо този човѣкъ се е училъ да реже главитѣ на хората или вземе бравата и реже дърва. После, човѣкъ почва да мисли: „То съ сечене на дървета нищо не се постига, хайде, да направя едно добро.“ Ще посѣе нѣщо. Ще зарови следъ това, това, което е посѣлъ. Значи, единъ човѣкъ, който е съзналъ своитѣ постъпки, той ги изправя. Той иска да направи едно добро. Това сж методи.

Нѣкои казватъ: „Какъ да изправя своята погрѣшка?“

Седи нѣкой и ти бѣрбори. Ти казвашъ: „Не ме смущавай.“ Пѣкъ нѣкой пѣтъ можешъ да го ударишъ. А можешъ и да го прегърнешъ и да го цѣлунешъ, да му кажешъ: „Много хубаво говоришъ, много красиво! Я, ми кажи още веднѣжъ това!“ Той ти е казалъ: „Страшенъ шмекеръ си ти!“ Ти го прегърнешъ и го цѣлунешъ и му кажешъ: „Я, го кажи още веднѣжъ.“ Питамъ, като го цѣлунешъ 10 пѣти, какво ще ти каже той? Ще се избѣрше, може би, отъ цѣлувката. Тогава вземи го и го заведи на гостилницата и му дай единъ хубавъ обѣдъ. Кажи му: „Азъ отдавна го знаехъ, че съмъ страшенъ шмекеръ, но искамъ да го повторишъ.“

Сега, който може да го направи това, то е вече характеръ у него. Но колцина отъ васъ могатъ да направятъ това? Мѣчно се прави това нѣщо. Единъ, който ти каже: „Ти си шмекеръ“, ти да го цѣлунешъ 10 пѣти. Мѣчна работа е! Той трѣбва да е единъ светия. Туй да се направи, то е единъ вътрешенъ процесъ. Може най-първо вътрешно да го правите това въ ума си. Ще направите единъ опитъ, втори, може да вървишъ по улицата, повтаряшъ си: „Хмъ, шмекеръ, шмекеръ ми каза!“ Готвишъ се да воювашъ съ него. Разговаряй се въ себе си вътре. Вечеръта като дойде, ще рѣшишъ въ себе си: „Човѣщина е това, той не е знаелъ какво да каже. Сега азъ имамъ друга работа, какво ще се занимавамъ съ това?“ Когато този човѣкъ е рѣшилъ да забрави туй шмекерство, той ще стане веселъ и ако е жененъ, ще каже: „Я, жена, дай ми една чаша вода.“ Той, като изпие тази вода, то е едно лекарство заради* него. Нѣкой пѣтъ, вземи си една чаша вода и си кажи: „Шмекеръ, а?“ Изпий си водата и шмекерството отива вътре, после вземи си малко храна, пакъ кажи: „Шмекеръ, а?“ Изяжъ си храната и шмекерството отива вътре. Единъ лекува това състояние съ вода, другъ съ храна, трети иска да си пийне чаша винце и следъ това си запѣе: „Горо ле, зелена, водо ле, студена.“ Много интересни сѣ тия психологически наблюдения. И вие трѣбва да ги наблюдавате. Върви нѣкой човѣкъ по пѣтя и се разговаря, приказва си: „Представи си,

* заради - за

той ми каза шмекеръ!“

Та, у човѣка въ задната частъ на главата има едно съзнание и въ предната частъ, въ челото има друго съзнание. Ако туй съзнание проникне отзадъ, то е подсъзнателно или животинскиятъ инстинктъ е това, може да се предизвика у васъ една вътрешна борба. Тя се дължи на заднитѣ впечатления и представи. Понеже въ предната частъ на този лобъ се явяватъ тия бѣлитѣ нишки, които сж носители на възвишеното съзнание. Тѣ сж като проводници на свѣтлината. Защото туй съзнание има една нова свѣтлина, съ която разглежда нѣщата. Та, споредъ новия методъ, понеже тежестта на мозъка е била въ задната частъ на мозъка и вследствие на това се раждатъ тия противорѣчия. Вие казвате: „Какъ тъй, той да ми каже шмекеръ?“ Най-първо ще пренесемъ туй съзнание, тази енергия напредъ. Щомъ мине тази енергия въ предната частъ на челото, тя се асимилира. Вие сте преработили тази енергия, Богъ работи въ васъ и Той ще трансформира обидата. Обърни се къмъ Бога, Богъ е, Който воюва и работи въ тебе. Затова всѣка една обида, човѣкъ като я преработи у себе си, той е израсналъ, подигналъ се е съ единъ милиметъръ въ живота си. А единъ милиметъръ като израснете, това е вече много.

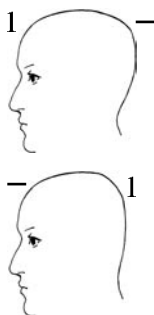
После, вземете думитѣ „шмекеръ“, „вагабонтинъ“, тѣ сж български думи. Вагабонтинъ, значи човѣкъ на противорѣчието или: Ъ е знакътъ на противорѣчието. Или казватъ: „Той е страшенъ крадецъ!“ Въ какво седи лошото на крадеца? Това сж падащи сили. Крадецътъ, това е сила, която пада върху васъ. Следователно ние въ живота имаме отъ дветѣ страни действащи сили, които се пазятъ. Думата „животъ“, носи това равновѣсие. А въ „крадецъ“, К - тази буква показва, че силитѣ, които действуватъ въ единъ крадецъ не сж хармонични. Кажете други думи съ К. (- *Корона, кръстъ, крѣпостъ, кръгъ.*) Кръгътъ постоянно се движи, не седи на едно мѣсто. (- *Конь, камила, кокошка.*) Вземете тия животни, конътъ обича да рита, камилата? Ами кокошката? (- *Коза, крава.*) Кравата обича да бодѣ. Дайте думи съ В. (- *Воденица, Венера, вода, вѣра, вино.*) Виното прави хората весели. Вѣрата

ги окуражава. Воденицата приготвява брашно за хората. Ако вземете речника и погледнете думитѣ, които почватъ съ В или съ другитѣ букви, ще видите колко силни думи влизатъ въ една буква. Ще видите после, колко силни думи има когато тази буква е въ началото и когато е накрая. Въ цѣлия този рѣчникъ, въ тази гама ще видите колко силни думи има. Ако думитѣ сж по-силни, тази буква е добра. А, ако повечето думи сж въ низходяща степенъ, то тази буква не я обичате.

Вие трѣбва да проучавате нѣщата. Всѣкога, когато се зароди въ васъ известна интензивна идея, вие не знаете въ коя областъ на мозъка става това. Напримѣръ, ако имате интензивна мисль дълго време, ще усетите нѣщо въ тѣлото отпредъ. Ако изпитвате чувство на вѣра въ хората, ще почувствувате сърбежъ горе въ главата отстрани. Или ако искате да бждете справедливи, ще усетите на друго мѣсто нѣщо. Мис-литѣ и чувствата се изразяватъ, но въ разни области на човѣшката глава. Да допуснемъ, че се разгнѣвите, тогава ще почувствувате около очитѣ си, около ушитѣ си известенъ напѣнъ, известно малко стопляне. Та въ всички области на мозъка се появяватъ разни чувствувания. Въ бждеще това ще се знае.

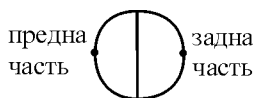
Да допуснемъ, че нѣкой много се е разгнѣвилъ. Достатъчно е малко да му потъркамъ носа и състоянието му ще се смѣни. Напримѣръ нѣкое дете се е разгнѣвило и ако барнемъ носа му, то енергията на ушитѣ веднага се смѣня, защото тази частъ на носния върхъ е свързана съ енергиитѣ около ушитѣ. Въ носа е и обонянието. И като приближи храната до носа, събужда въ тебе желание за ядене, а понеже носниятъ върхъ е свързанъ и съ енергиитѣ около ушитѣ, значи и съ гнѣва, то щомъ се разгнѣвишъ, наяжъ се хубаво. Това е отъ моитѣ наблюдения. Щомъ нѣкой иска да те обиди, ти, за да не се разгнѣвишъ, извади лешници или каквото и да е друго нѣщо и яжъ!

Въ задната частъ на мозъка има съзнание. Тази областъ на мозъка е независима отъ мисльта; чувствуванията, които

сж свързани съ задната част на мозъка, иматъ влияние върху човѣка. Ако човѣкъ не може да пренесе мисълта си къмъ предната частъ на мозъка, това има лоши послѣдствия за него. Когато те обидятъ почни да мислишъ. Щомъ мислишъ, ще добиешъ методъ какъ да изправишъ погрѣшката, *която е сторилъ онзи**, та да произведешъ у него обратния ефектъ и той да се поправи. Щомъ превърнешъ минуса въ плюсъ, тогазъ ще се смѣнятъ енергиитѣ у онзи, който те е обидилъ. У онзи, който те обидилъ, такова е положението: (*чертежътъ*) Обаче, щомъ се смѣнятъ знацитѣ, задната частъ става отрицателна и у него ще дойде съзнанието. И той ще каже: „Ще извинишъ, азъ не постѣпихъ добре.“ За да поправишъ нѣкого, ти най-първо трѣбва да смѣнишъ своитѣ енергии. Защото иначе той може да ти предаде своето съзнание. И ако въ своитѣ чувства станешъ положителенъ и той е положителенъ, то между двама силни хора ще има борба. И въ тази борба единъ отъ двамата ще спечели.

Та сега трѣбва дълго време да проучавате механическитѣ прекъсвания на енергиитѣ отъ задната частъ на главата къмъ челото. Най-опасното мѣсто сж личнитѣ чувства. Вие не можете да преодолеете личнитѣ чувства, ако не пренесете енергията на личната обида въ центъра на милосърдието горе. И тогава можешъ да *простишъ*. Въ предната частъ на мозъка горе се намиратъ вѣрата и надеждата. Тамъ сж мѣстата, дето се смѣнятъ нисшитѣ енергии съ висшитѣ.

Когато вашето лице е било отзадъ, тамъ е било лѣто, тамъ всичко е никнало, а отпредъ е било зима. И после, като прекарашъ тази енергия въ предната частъ, то слънцето ще минава въ севѣрното полушарие на нашия животъ. Това може да произведете и изкуствено. Ако знаете този Божественъ законъ, вие можете да смѣните вашитѣ

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на мѣста, където стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

състояния. Нѣкой пѣтъ ви се даватъ благоприятни условия. Има едно движение на тия условия. Това става и въ природата. Слънцето прави едно движение около цѣлия организмъ. За сега Слънцето е въ главата. Тамъ е съзнанието. Дробовите нѣматъ това съзнание, както мозъка. Понѣкой пѣтъ ние съзнаваме, че всичкитѣ енергии сѣ насочени къмъ лицето. Лицето представлява посоката, по която човѣкъ се движи. На кждето е обърнато нашето лице, къмъ тая посока се движатъ и всички енергии на тѣлото.

Следната рисунка представлява животинската линия. Съ хиляди и милиони години разумната, слънчева енергия е градила и е изправила човѣка. Тази слънчева енергия е изправила човѣка на двата му крака и сега действа на човѣшкото чело. Нѣкой гледа Слънцето, но трѣбва не да гледа Слънцето, но мислено трѣбва да пренасяте енергиитѣ отъ задната частъ къмъ предната частъ. Нѣкои се опулваха въ Слънцето, като не разбираха законитѣ. Пренасяне енергиитѣ отзадъ напредъ е важното. За цѣлото човѣчество това ще вземе дълго време, но за отдѣлни хора ще вземе по-малко време. Нѣкои адепти въ Индия практикуватъ това, като се концентриратъ въ себе си. Ако ти се концентрирашъ и не знаешъ въ какво се концентрирашъ, нищо нѣма да възприемешъ.

Трѣбва да изучимъ закона за пренасяне на енергиитѣ отъ задната частъ на мозъка къмъ предната. Задната частъ на мозъка може да заличи всичкото знание. Да кажемъ, че вие сте учили 15 години и после кажете: „Нѣма нищо, празна работа.“ Живитѣ хора, тѣ сѣ които поддържатъ науката.

Това е съзнанието на тѣзи учени хора, които постоянно мислятъ за това, постоянно поддържатъ пламъка и благодарение на тѣхъ, науката ни помага.

Представете си, че вие искате да изучите хиромантията. Какво означава животната линия? Като видите животната линия на единъ човѣкъ, ще знаете дали е здравъ или не. Линията на гръбначния

мозък е Сатурновата линия. Ако задната част на главата е плоска, отвесна, за такъв човък турцитъ казватъ: „Камъкъ, който се търкаля, мѣсто не хваща.“ Такъв човъкъ ще бжде скитникъ. Когато главата отзадъ е [обла], вие имате единъ нормаленъ човъкъ. Отпредъ е линията на ума. Линията на ума и линията на живота сж тѣсно свързани. Между линията на ума и на живота има тѣсна връзка. Ако линията на ума е по-дълга отъ линията на живота, това показва, че животътъ не е толкова нормаленъ. Тогава човъкъ се грижи за много работи. Много работи го безпокоятъ и не може да трансформира енергиитъ си. Трансформирането трѣбва да става правилно. Ако презъ една жица минава по-силна енергия, то тази жица изгаря. За трансформирането трѣбва да имате морални чувства. Тѣ сж горе, тѣ сж трансформаторитъ. Когато говоримъ за сърдцето, ние го вземаме като трансформаторъ. Умътъ и сърдцето трѣбва да се съединятъ, за да могатъ да трансформиратъ енергиитъ на ума. Инакъ никакво трансформиране не може да стане.

Трѣбва да знаемъ какъ да пренасяме енергията отъ животната линия отзадъ напредъ. Трѣбва да знаемъ причинитъ на нѣщата. Нѣкой е неразположенъ, да знаешъ кои сж причинитъ за плача. Необходимо е да държите въ разположение повече мозъка си. Затова е необходима правилната мисълъ. Ако ходимъ неправилно, това ще предизвика сътресение въ мозъка и енергиитъ ще останатъ отзадъ. Не, че ходенето е най-важното, но ходенето е първия актъ, въ който умътъ ще почне своята работа. Ходенето играе много важна роля. Когато туришъ единиятъ кракъ напредъ, ти прекарвашъ *неговата* [...] енергия напредъ. Съ ходенето човъкъ може да трансформира своята енергия. Напримѣръ, *разтревоженъ си. Ходете 1 километъръ*. И тогава всичката ваша *тревога* ще се измѣни.

Има още много работи за учене.

- Само свѣтлиятъ път на Мъдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ!

20 школна лекция на
Младежки Окултенъ класъ
2.I.1929 г., петъкъ,
Изгръвъ

СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

(продължение от миналата лекция)

5.30 часа сутринта

- Само свѣтлиятъ път на Мъдростта води към Истината!

- Въ Истината е скрит животът!

Размишление.

Какво подразбирате вие под смѣна на енергията? Какво е вашето понятие за смѣна на енергията? Защото всѣкога може да се намѣрите въ известно затруднително положение.

Вие всѣкога трѣбва да прибѣгвате към ония понятия, които сж вамъ познати. За смѣна на енергията вие казвате: „Не знаемъ.“ Но за смѣна на товаръ, разбирате какво е, една идея, която е по-достъпна за васъ, нали? Носите известенъ товаръ въ едната ржка, (А) като почувствувате известно умаляване, смѣняте товара въ другата ржка, после пакъ смѣняте. Има взаимообразна помощъ вътре въ природата. За да смѣнишъ известна енергия отъ едно положение въ друго, между органитѣ трѣбва да има известно съотношение. Да кажемъ между задната частъ на мозъка и предната частъ има такова съотношение, както между дветѣ ржце. Когато кажемъ да смѣнимъ дветѣ ржце, това положение разбираме. Но възможно е едната ржка да е парализирана или не е подъ контролъ на твоята воля, тогава не смѣняшъ ржцетѣ си. Пъкъ когато дветѣ ржце се намиратъ въ нормално положение, всѣки отъ васъ разбира, ако стомната е въ дѣсната ржка, тогава тургащъ я въ лѣвата и пренасяшъ енергията въ противоположния

полнось.

Тукъ въ чертежа имате известна тежестъ, имате и известна енергия. Какво отношение има между тежестъта и енергията? Имате известна сила, която тече по жицитѣ или можемъ да кажемъ, енергията тече тъй както водата. Можемъ да уподобимъ, че енергията е едно водно течение въ духовния свѣтъ. Защото тази енергия се предава по нервитѣ. Когато нервитѣ сж въ изправно състояние, тогава енергията се предава въ право състояние. Когато нервитѣ не сж въ изправно състояние, тогава мускулитѣ, които трѣбва да извършатъ тази работа, не могатъ.

Та рекохъ, ще започнете съ онѣзи, основнитѣ идеи, които сж на васъ понятни. Отъ онова, което знаемъ, къмъ онова, което не знаете. Отъ онова, което може да направите, къмъ онова, което не може да направите. Кое не може да направите, за да го постигнете, непремѣнно то зависи отъ това, което може да направите. Отъ онова, което може да постигнете, зависи какво може да направите. Напримѣръ, за да изходите известенъ пѣтъ отъ 100 км., вие не можете този пѣтъ изведнажъ да го прехвъркнете, като нѣкоя птица, даже и птица да сте, пакъ ще ви вземе известно време. Значи има известни методи. Да кажемъ, вие вземете една крачка отъ половинъ метъръ - тупъ, следъ това друга - тупъ! Ще мѣри-те. Значи, за да изходите този пѣтъ отъ 1 км, колко пѣти ще трѣбва да турите вашия кракъ? Изхождането на този пѣтъ зависи отъ вашитѣ крака. Най-първо вашитѣ крака трѣбва да бждатъ въ изправно състояние, отъ тѣхъ зависи, ако вашитѣ крака могатъ да взематъ туй разстояние. Ако вие съ тази величина не може да се справите, вие съ другата съвсемъ нѣма да може да се справите, тя ще бжде съвсемъ недостѣпна заради* васъ. Следователно голѣмитѣ величини въ свѣта ще зависятъ отъ малкитѣ величини. Отъ голѣмитѣ величини не зависи, а отъ малкитѣ величини. Малкитѣ величини влизатъ като единица. Значи този, дългиятъ пѣтъ ще зависи отъ ония, малкитѣ стѣпки, които вземате и следъ известно време вие не изходите този пѣтъ, колкото и да е дългытъ.

* заради - за

Сега, изхождането на този път има и други постижения. Вие си задавате известна идея, искате да станете художникъ, въобразявате си, че можете да нарисувате известна картина, която да очуди свѣта. Каква ще бѣде тази картина? Но най-първо тази картина нѣма да я снемете като фотография изведнажъ. Какъ сте започнали вие рисуването, какъ сж ви учили вашитѣ учители въ училището да рисувате? (О.С.*: *Най-първо сж ни давали тетрадки съ точки и по тѣхъ да правимъ разни фигури.*) По видимому тия точки изглеждатъ като играчки, но отъ това, което е било играчка, излиза сериозна работа. Защото всички нѣща, които нѣматъ съотношение, сж играчки. Запримѣрь едно дете играе съ една кутия кибритъ, приятно му е, показва я на другитѣ, изважда една клечка, подскочи, драсне я, подхвърли я. Въ случая нѣма съотношение. Но ако това дете драсне кибрита и наблизко има взривни вещества около него, тукъ има вече съотношение, тогава това дете не може да подскача тѣй лесно и да показва, че играе. При тѣзи условия тази игра може да се превърне на една сериозна работа.

Да допуснемъ, вие сте въ гората, викате, крѣскате, хвърляте камъни, произнасяте разни думи, свободни сте, значи нѣма съотношение, никой не може да ви направи белѣжка, защо викате и защо хвърляте камъни. Но ако произнасяте тѣзи думи въ едно общество, които сте произнѣсли въ гората, и хвърляте тамъ камъни, веднага ще се намерите въ затруднено положение. Вие казвате: „Не съмъ ли азъ свободень?“ Тогава отъ това гледище, между хората може ли да бѣдете свободни? Другото положение: ако ти си пѣлень съ желания, можешъ ли да бѣдешъ свободень? И ако ти си пѣлень само съ мисли, може ли да бѣдешъ свободень? - Не можешъ да бѣдешъ.

Следователно въ туѣ отношение има една свобода, свобода на хаоса. Но щомъ дойдешъ до разумния животъ, тия линии може да ги съчетаешъ

* О.С. - вероятно Олга Славчева

^b

~a

и поставишъ въ друго отношение, пакъ да бждешъ свободенъ. Тамъ непременно ще дойдатъ кривитѣ линии. Тукъ, въ тази свобода не можешъ да постъпвашъ както ти искашъ. При свободата на хаоса можешъ да постъпвашъ както ти искашъ, а въ разумния животъ ти ще правишъ линии точно опредѣлени. Движишъ се между хората, тамъ тази извивка (a) е единъ признакъ на разумностъ. Тия изпъкналости и вгълбвания (a) си иматъ своитѣ разумни причини. Ако тази линия е подъ ъгълъ (b), виждате въ края на носа на човѣшкото лице веднага се образува единъ правъ ъгълъ. Този правъ ъгълъ, който се образува подъ носа, си има своитѣ разумни причини. Кои сж причинитѣ въ тѣлото, когато нѣкои линии сж пречупени? Коя е причината, че очитѣ сж изпъкнали или вгълбнати? Очитѣ сж били извънъ веждитѣ. Такива високи могилки сж имали, а после сж влѣзли навжтре. Значи природата или човѣкътъ правилъ сж хиляди години своя опитъ, докато очитѣ дойдатъ на мѣстото си. Но очитѣ още не сж на мѣстото си. Има малки корекции, които сега се правятъ. И за бждеще очитѣ на хората ще бждатъ на мѣстото си. По-рано корекциитѣ сж били голѣми, а сега сж малки. Едно време ние сме били длъжни да държимъ книгитѣ по-близо до очитѣ си, после губи се тази корекция, очитѣ ставатъ кжсогледни. Има хора далекогледни, а други кжсогледни, но има хора далекогледни въ мисълта си. Има хора кжсогледни въ мисълта си. Има хора далекогледни въ своитѣ чувства, има хора кжсогледни въ чувствата си.

Та рекохъ, трѣбва да се повърнемъ къмъ това, което вие знаете. Всѣкога непонятнитѣ идеи за васъ ще ги обяснявате съ това, което е вамъ понятно. Рекохъ, какво нѣщо е смѣна на енергията? Можете ли да смѣните една енергия или едно състояние? Има начини за смѣната. Сега бихъ желалъ да ви дамъ нови понятия. Нѣкой отъ васъ може ли да ми каже, какъ обясняватъ въ физиката или въ химията енергията или смѣната на енергията? Ако се вземе произхода на думата „енергосъ“, тя е гръцка и означава „размножение“. Това, което се размножава, да се смѣни. Избликъ - да намѣри пжтъ да се

смѣни енергията, това е да не става натрупване. Смѣната на енергията подразбира размножаване, защото ако тази енергия не се смѣни, ще се образува едно вътрешно натрупване. И може да се образуват известни състояния неприятни.

Да кажемъ, че имате известни желанія, гладенъ сте. Значи има известно давление въ васъ. Това желание е една потенциална енергия. Гладътъ е едно психологическо състояние. Вие обикаляте, гледате, търсите, специфична е тази енергия. Тя указва същевременно давление и на човѣшкия умъ. Френолозитѣ турятъ тази енергия въ слѣпитѣ очи. Тя е свързана с обонянието. Като вървишъ, ти миришешъ, ходишъ, търсишъ нѣкое ядене, гледашъ тенджеритѣ. Всѣка една тенджера ви се вижда красива. Може да си ученъ човѣкъ, нищо не значи, само това гледашъ. Може да каже нѣкой: „Срамота е да проявявашъ такава слабостъ“. Действително, може да е срамота, но и децата, и възрастнитѣ хора, въпрѣки срамотата, все правятъ безобразия. Казватъ, че децата не могатъ да се въздържатъ, но и възрастнитѣ хора също не могатъ да се въздържатъ. Действително, децата сж нетърпеливи, но и възрастнитѣ сж нетърпеливи.

Запримѣръ, единъ възрастенъ човѣкъ, ако го оставишъ 40-50 дни или една година да гледа яденето така спокойно, не да бѣде индиферентенъ, но да е гладенъ и да чака. За да познаете вашето търпѣние, има единъ начинъ. Направете опитъ. Следъ като си гладенъ, да седнешъ и да гледашъ на яденето, тъй съ една усмивка и да гледашъ благосклонно на другитѣ, като ядатъ. Тъй да опиташъ себе си. Но въ природата има крайни предѣли. Не е задача въ природата да гладуваме, защото гладуването има лошъ резултатъ. Когато човѣкъ гладува дълго време, неговиятъ организъмъ се изтощава, мисълта му не може да работи, неговитѣ чувства не могатъ да се проявятъ.

Следователно, явява се единъ дефектъ въ природата, а се изисква равновѣсие. Значи, това състояние трѣбва да се смѣни. Състоянието на глада трѣбва да се смѣни. Въ какво? - Въ задоволство. Но и доволството трѣбва да се смѣни.

Много пжти казвате: „Азъ искамъ да бжда доволенъ.“ Но и доволството е едно състояние, трѣбва да се смѣни. Както едно чувство на гладъ трѣбва да се смѣни, така и чувството на доволство трѣбва да се смѣни. Защото и доволството, ако това състояние не се смѣни, то е толкова лошо, колкото и гладътъ. Тогава ще имате два процеса. Доволството, което се получава, като ядешъ, ти ставащъ по-тежъкъ, по-голѣмо натрупване става у тебе. Представи си, че ти тежишъ 10 тона. Тогава вие не може да ходите. Какво ще бжде вашето положение? Ще се пнкияшъ, ще се пнкияшъ, едва ще се движишъ. Представете си и другото положение. Ако вие олекнете отъ гладъ толкова, че тежите като перце. Тогава, който вѣтъръ дойде и повѣе, *ще ви духне, не може да ходите по пжтя си.* Ако повѣе единъ вѣтъръ, да кажемъ, че тръгнете отъ София за Изгрѣвъ, а вие сте лекъ като перце. За колко време ще дойдете до Изгрѣвъ, ако повѣе единъ сѣверенъ вѣтъръ, напиримѣръ. Ще кажете: „Имахъ всичкото желание да дойда, но не можахъ.“ Въ морално отношение нѣкои хора сж толкова леки, че обществениятъ вѣтъръ ги отвѣва.

Нѣкои казватъ: „Какъ така, ти да не можешъ да вървишъ?“ Много хора искатъ да бждатъ разположени, но като дойдатъ до пжтя, вѣтърътъ ги отвѣва. Какъ ще обясните, че единиятъ човѣкъ, който тежи 10 тона и другиятъ, който е лекъ като перце, има и трети, който е нормаленъ. Той не може да влѣзе въ положението на перцето. И казва: „Какъ да не можешъ?“ - „Е, не мога, вѣтърътъ ме отвѣва, вѣтърътъ ме носи!“ А другиятъ казва: „Едва се мърдамъ, не мога да ходя.“ - „Че какъ тъй?“ Положението на тия двама хора мяза на Настрадаинходжовата работа. Той си изкълчилъ крака. Среца го единъ и го пита: „Какъ стана тази работа?“ - „Бѣхъ на покрива отгоре, покривахъ кжщата.“ - „Е, какъ падна?“ - „Тѣй!“ - „Ами защо не внимава? Трѣбваше да внимаващъ, да не паднешъ.“ - „Какъ не се намѣри нѣкой, който да е падалъ, че да знае, какъ се пада!“

Та въ съвременната наука или въ науката на живота, която съществува въ свѣта, тя е колективна. Общиятъ ре-

зултатът от нея е излишната енергия, която е натрупана въ знания. Защото знанието, само по себе си е една складирана енер-гия. Когато азъ кажа на едно дете напริมѣръ думата „давамъ“, какво ще разбере то? Ако вие сте гладни и ви ка-жа, че ви давамъ хлѣбъ, вие ще разберете много нѣщо. Всѣка енергия съдържа въ себе си сили. Но трѣбва да знаете нейния методъ. Ако отидете въ Англия и кажешъ на български, че си гладенъ, ще ти дадатъ ли да ядешъ? Казвашъ: „Азъ съмъ гладенъ, българинъ съмъ, гладенъ съмъ, дайте ми моля ви се! Нѣма ли хора, които вѣрватъ въ Бога?“ Никой обаче нѣма да ви разбере. Кажешъ ли на англичанина: „ай емъ хънгри“*, той ще те разбере. А българинътъ му казва: „Гладенъ съмъ.“ Тогава можешъ да превърнешъ тази енергия „давамъ“. Но кой може да каже „давамъ“? - Богатиятъ. А кой може да каже „гладенъ съмъ“? - Сиромасътъ. Богатиятъ никога не може да каже „гладенъ съмъ“ и сиромасътъ не може да каже „давамъ“. Богатиятъ може да каже „давамъ“, а сиромасътъ може да каже „гладенъ съмъ“. Азъ говоря за законитѣ на природата.

Когато си богатъ, можешъ да кажешъ: „давамъ“. Нѣкой казва: „И азъ мога да кажа давамъ“. - Можешъ да кажешъ, ако си богатъ, ако имашъ въ изобилие. Но щомъ съмъ сиромасъ, нѣмамъ нито петъ пари въ джоба си, не мога да кажа „давамъ“. Сиромасътъ взима, дава богатиятъ. Кой мисли? - Сиромасътъ мисли, той мисли много. Какъ нѣма да мисли? Ученикътъ мисли за уроцитѣ, а професорътъ мисли ли? Професорътъ ни най-малко не мисли за това, за което ученикътъ мисли. Професорътъ мисли за своята лекция и той е ученикъ, мисли за своитѣ задължения. Но щомъ пригответи лекцията си, не мисли вече.

Следователно, ония нѣща, които сж намъ понятни, ние не мислимъ за тѣхъ. Ние веднага ги схващаме. И казваме: „Трѣбва да мислимъ!“ Значи въ природата има известни нужди, които трѣбва да задоволяваме. Мисълта е единъ процесъ, чувствуванието е другъ процесъ. Тогава тѣ се смѣнятъ. Човѣкъ, като престане да чувствува, запрімѣръ ти чувствувашъ

*I am hungry - (англ.) гладенъ съмъ

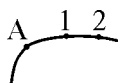
най-първо гладъ, едно приятно чувство, но това чувство не трѣбва да стане мъчително. Като го задоволишъ, какво се явява следъ глада? Сега трѣбва да ви оставимъ три дѣня гладни и всѣки отъ васъ да опише своитѣ състояния. Запримѣръ, какъ чувствувате вие глада? Нѣщо ви човѣрка, дразни ви, вие усѣщате нѣкаква празнина въ стомаха, а следъ като се наядете, усѣщате една пълнота, едно доволство. Най-първо нѣщо ви дразни. Въ глада има едно свиване, едно дразнене и безпокойство. Тогава въ глада се образува една крива линия (с) Следъ като се наяде, той става художникъ. Всички линии сж прави, не сж рѣзки. Въ него нѣма никакво дразнене. И ако има една чувствителна фотография, която да схваща всички енергии, които излизатъ вънъ отъ човѣка, трептенията на самата енергия, непременно това състояние на глада ще се отбележи. То си има особена форма и ние ще знаемъ, че този човѣкъ е гладенъ. И споредъ тия трептения, ние ще знаемъ степенъта на неговия гладъ. А щомъ човѣкъ е доволенъ, ние ще знаемъ степенъта на задоволството му, на неговитѣ чувства. Та отъ тия действия, които сж вамъ познати, отъ тѣхъ ще разрѣшавате това, което е вамъ непознато.

Какъ може да се смѣни известна енергия? Да допуснемъ, че вие сте се разгнѣвили. Или да вземемъ едно чувство на обида, обидили сте се. Тази обида може да внесе и едно дете въ кжщи. Обиденъ си, седите день, два, три, избѣгате отъ кжщи, не се връщате. Седите въ гората или при нѣкой вашъ чичо или леля, имате едно неприязнено чувство къмъ вашата кжща. Пишатъ ви отъ кжщи едно писмо, второ, трето да се върнете, но вие не се връщате. Какво трѣбва да направите, за да смѣните вашитѣ чувства? Вие казвате: „Азъ нѣма да се върна!“ Вие сте обидени, вашето достойнство е нахърнено, но и вие не знаете защо. Обидата седи въ това, че сте искали дрехи за Великъ день. На вашето братче сж направили дрехи, а на васъ - не сж. И вие избѣгвате. Сега баща ви и майка ви знаятъ този законъ, тѣ ще ви направятъ едни дрехи, ако сте момченце - или гащи и палтенце; ако пъкъ сте момиченце, ще ви направятъ една рокличка съ панделки и шапчица, ка-

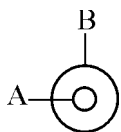
то пеперудка. Но като сте избѣгали, какъ трѣбва да смѣните енергията? Вие казвате: ако се върнете въ кѣщи ще ви се смѣятъ всички. Вие искате да ги заставите тѣ да признаятъ, че сж постѣпили къмъ васъ несправедливо. Вие като личностъ съзнавате това и си казвате, тогава: „Защо трѣбва да се гнѣвя?“ Какво трѣбва да направите? Каква идея трѣбва да внесете въ вашия умъ, за да смѣните това ваше състояние. Защото, ако не го смѣните, вие не можете да се върнете въ кѣщи. Да допуснемъ, че едно отъ вашитѣ братчета, което е станало причина вие да забегнете, е получило нови гащи, но вие имате друго едно братче, което много обичате, но и то като васъ, нѣма нови гащи. То не се е разгнѣвило и си седи въ кѣщи. Докато вие мислите за това братче, което е съ новитѣ гащи, вие казвате: „Не отивамъ въ кѣщи!“ Седите при леля си, майка ви ви пише едно писмо да се върнете, второ писмо ви пише, но ти казващъ: „Не, нѣма да се върна!“ Но единъ день ти помислишъ за онова братче, което е въ кѣщи и което не е получило гащи. Веднага си спомняте неговото хубаво лице, искашъ да си поприказвашъ съ него и ти казващъ: „Както то седи въ кѣщи съ тѣзи вехти гащи, тѣй и азъ ще остана въ кѣщи“, и се връщашъ въ кѣщи. Това правдоподобно ли е? Давамъ ви единъ примѣръ само за смѣна на енергията. Заради обичѣта къмъ онова братче въ кѣщи, ти вече си смѣнилъ енергията. Прекаралъ си своитѣ чувства. Красивитѣ образи сж вече побудителна причина, за да се пренесе енергията отъ едно състояние въ друго.

Но да допуснемъ сега, че твоитѣ чувства сж затрогнати малко по-дълбоко. Тукъ сж дрехитѣ причината. Но да допуснемъ, че вие сте пѣвецъ, артистъ, ходили сте въ странство, знаете да пѣте, но излизате на сцената да пѣте. Тамъ ви освиркватъ по всички правила. Слизащъ от сцената обиденъ. Най-първо казващъ въ себе си: „Не искамъ да пѣя вече!“ Но човѣкъ си, трѣбва да работишъ нѣщо, а друга работа не знаешъ. Седишъ, мислишъ си, казващъ: „Какво да направя, да взема мотиката да работя, деликатни сж рѣцетѣ ми. Да взема нѣкой занаятъ, да шия, не разбирамъ отъ техника.“ Не

разбирамъ това, не разбирамъ онова, намиращъ се въ едно противорѣчие. Разсърдишъ се на публиката и казващъ: „Тѣ не разбраха, но азъ пакъ ще направя единъ малъкъ опитъ.“ Ставшъ смѣль. Препращашъ енергията отъ задната частъ на главата си отпредъ. Тази енергия на обидата е на границата между моралнитѣ чувства и животинскитѣ.

Най-високото чувство на физическия свѣтъ, това е честолубието (*A*), то е животинското чувство въ човѣка. Когато едно животно се обиди, това за него влиза въ моралния законъ. Неговитѣ морални чувства сж засегнати. Тѣй както за насъ моралнитѣ чувства сж валидни, тѣй за животнитѣ сж личнитѣ чувства. Животното казва: „Азъ имамъ достоинство.“ Обаче, като дойдемъ до по-възвишения свѣтъ, до свѣта на Любавта или свѣта на милосърдието (*1,2*), тѣ влизатъ въ другъ единъ кръгъ.

Ако личнитѣ чувства сж единъ такъвъ кръгъ (*A*), другитѣ сж единъ по-голѣмъ кръгъ (*B*). Въ дадения случай той казва, че не е пѣлъ хубаво. Тия хора сж прави. Излиза втори пѣтъ на сцената на друго мѣсто, но и тамъ го освиркватъ. Мисли, мисли, казва си: „Прави сж тия хора.“ Но този човѣкъ го освиркатъ на деветъ мѣста и трѣбва още единъ пѣтъ да пѣе. Той си казва: „Трѣбва да направя още единъ пѣтъ опитъ“, но сега вече се приготвява по всички правила. На десетия пѣтъ гласътъ му става мекичъкъ. До деветия пѣтъ той е ималъ самообладание, гордъ е билъ, на десетия пѣтъ въ гласа му има едно трептение, става смиренничъкъ. Хората, като го видятъ, съжаляватъ го, казватъ: „Горкиятъ! Има талантъ.“ Изпращатъ му своитѣ добри мисли. И той, като застане правъ, дойде въ себе си, окуражи се, викатъ му: „Бисъ, бисъ!“ После му дадатъ това-онова и най-после казва: „Слава Богу!“

Сега азъ правя единъ анализъ. Ако вие питате, всички велики пѣвци сжщо така сж минали презъ това чистилице. Не мислете, че изведнѣжъ сж постигнали всичко. Тѣ отпосле добиватъ знатность и самоувѣреность. Той, горкиятъ, като се качи на сцената, казва: „Моля ви се, деветъ пѣти съмъ

кжсанъ.“ И тази комисия става снизходителна къмъ него. Той, като гледа тази публика, не е съ страхъ, но съ едно умиление, тъй миличко. И тѣ съзнаватъ това.

Та рекохъ, това, което ние наричаме нещастия, тѣ иматъ единъ възпитателенъ методъ въ природата. Та при смѣна на енергията трѣбва да се яви какъвъ и да е образъ противоположенъ на първия. И този образъ трѣбва да привлѣче твоего внимание, ако искашъ да смѣнишъ известна енергия или това чувство у човѣка става глава. (м) То се нарича центръ на разрушението или глава, гнѣвъ. Тази енергия може да се смѣни по нѣколко начина. Напримѣръ баща, който се е обидилъ, може да смѣни своята обида така: той може да си каже: „Жена имамъ, деца имамъ.“ И като тури децата си въ ума, ще каже: „Азъ трѣбва да обуздая своитѣ чувства.“ Ако нѣмаше деца, той щѣше да *постѣпси по другъ начинъ**. Ако той е нѣкой богаташъ, милионеръ, ще постѣпси по единъ начинъ, ако е сиромасъ и има задължения, ще постѣпси по другъ начинъ. Следователно богатитѣ хора по-мжчно ще се справятъ съ своето честолюбие. И природата, когато иска да избави нѣкой човѣкъ отъ нѣкои чувства, ще го постави въ положението на бедния. Беднотията е едно масажиране, едно урегулиране, едно изглаждане, за да уравни въ него честолюбието.

И действително, главата на честолюбивия човѣкъ взима форма на краставица. (а) Не, че тази енергия е изчезнала, но имате единъ пропесъ. Ако този човѣкъ се смири, главата му отпредъ ще се подигне нагоре (b) и линията (a) ще приеме една по-хубава форма. Постепенно после ще се яви едно уравни-вѣсяване на главата. Значи, хиляди, хиляди пжти ще действува човѣкъ, за да може да смѣни състоянието си и по този начинъ да се заглади главата му. Докато човѣкъ се уравни-вѣси, не мислете, че е достатъчно само веднѣжъ да каже, че нѣма да прави това или онова. Не, хиляди пжти ще

* Съ курсивъ безъ кржгли скоби обозначаваме ржкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на мѣста, кждето стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

падашъ, ще ставашъ, ще се самоубивашъ, ще възкръсвашъ, какво нѣма да ти дойде на умъ, докато най-после кажешъ: „Чакай да разсѣждавамъ малко!“ Това е все напластяване, за да се смѣни енергията.

Та рекохъ, ще се спрете, ще се абстрахирате и ще мислите малко по-умно. При всѣка постѣпка ти трѣбва да растешъ. Ти нѣма да се считаешъ като една личностъ. Ще се качишъ надъ личността отгоре. Търговецъ си, изгубилъ си паритѣ. Представи си, че не си търговецъ. Кажи си: „Нѣмамъ нищо да давамъ!“ Мисли си, че си нѣкой философъ, който се занимава съ нѣкои отвлѣчени работи, който наблюдава небето. Прави съ себе си маневри. Да кажемъ, че имашъ да давашъ хиляди полици, които си подписалъ. Ще кажешъ: „Никому нищо не дължа!“ Една маневра и ще снемешъ товара отъ себе си.

Ние сме чудни, съвременнитѣ хора. Има нѣща, които ние считаме морални, а тѣ не сѣ морални. Ще ми даде нѣкой злато и после ще каже, че не съмъ честенъ, не съмъ върналъ златото му. Че това злато не е негово. Или ще ми даде нѣкой единъ самунъ хлѣбъ и после ще казва, че ми е далъ този хлѣбъ. Но този хлѣбъ не е неговъ. Той не е работилъ, други сѣ работили. Този редъ отъ разсѣждения, при сегашния свѣтъ, хората считатъ за немораленъ, а другото считатъ морално. Най-първо ти, за да се освободишъ, ще кажешъ: „Никому нищо не дължа“, нищо повече. Това ще направишъ по сѣщия законъ, както ако азъ нося известенъ чувалъ на гърба си, то следъ като се уморя, ще снема чувала отъ гърба си и ще го туря на земята.

Да ви обясня закона. Носишъ сто килограма на гърба си. Минешъ цѣлъ километъръ, уморенъ си, питаешъ: „Да снема ли чувала отъ гърба си?“ Ще го тръшна на земята и ще кажа: „Нѣма да го нося!“ Ще се поразходя, ще пия една вода и чувалътъ ще почне да плаче. Питамъ: „Какво има?“ - „Оставилъ си ме на земята.“ Рекохъ, да си почина малко. Следъ това азъ съмъ благороденъ човѣкъ, взимамъ чувала отъ земята. Уморя се, пакъ се скараме. Казвамъ на чувала: „Нѣма да

стана робъ, я! Ще се разходя и пакъ ще те взема.“ Въ ума си имашъ хиляди полици. Тия полици провидѣнието не ти ги е турило на гърба. Защо да те смущаватъ? Ти си ги подписалъ самъ, хвърли ги! Пъкъ после, като заплачатъ полицитѣ, пакъ ела при тѣхъ и ги питай: „Какво искате?“ Или казано на съвремененъ езикъ, следъ като забогатѣешъ, ще кажешъ: „Азъ съмъ честенъ човѣкъ.“ Пъкъ щомъ нѣмашъ пари, ще кажешъ: „Поллицитѣ да ги нѣма!“ Пъкъ и ония хора, ако сж разумни, като дойдатъ и видятъ, че този човѣкъ е пожълтѣлъ, едва се движи, да не му искатъ тия пари. Ще го повикамъ на гости, ще го угостя и въпросъ нѣма да правя, че имамъ да взимамъ отъ него. При това, ще извадя сто-двесте лева и ще му кажа: „Може да ви потрѣбватъ тия пари.“ Това е човѣщина. Това трѣбва да бжде състоянието на хората.

Та първото нѣщо, човѣкъ трѣбва да се освободи отъ ония ненужни мисли, чувствувания и обиди, които сж временни нѣща. „Речено - казано“, всѣки трѣбва да го забрави. Много пжти трѣбва да бждешъ глухъ. Нѣкой ви каже: „Мошеникъ.“ Напримѣръ искашъ да се справишъ съ тази дума, заличи „м“-то. Остава „ошеникъ“. Искашъ още повече да се справишъ. Пакъ заличи. Остава „шеникъ“. После „никъ“, „икъ“. Свърши се съ обидата. Затривайте буквитѣ и четете и вижте, колко смѣшно става. Вземете друга дума: „обида“. Бида, ида, да, а. Значи, всичко е станало благополучно. Ето единъ начинъ за смѣна на енергията.

Това сж редъ умствени процеси. То сж методи въ окултната наука. Нѣкой казва: „Ама, ти не трѣбва да се гнѣвишъ. Ама баща ти...“ Това сж външни морализирания, които не могатъ да упражнятъ никакво влияние. Тѣ сж празни работи. Затривай буквитѣ, произнасяй ги и като затривашъ буквитѣ по този начинъ, ще произведешъ една вътрешна промѣна въ себе си, понеже всѣка буква представлява една динамическа сила. Това „М“ е една динамическа сила и като му турите „Р“-то, боздугантъ, ако вземемъ, напримѣръ, думата „мразъ“. Отъ чисто окултно гледище, психологически „М“-то е единъ планински върхъ. Значи енергията на умразата трѣбва

да се свали въ планинаната. „Р“-то е чука, ржката. „А“-то е единъ брѣмененъ човѣкъ съ известна идея, той трѣбва да роди нѣщо. „З“-то е законъ на размножаване. Напримѣръ, да извършишъ едно престѣпление. „Я“-то въ български, каква обща идея съдържа? „В“-то показва, че ти си билъ единъ известенъ човѣкъ. На тази сила ти си далъ ходъ. Всички букви сж турени въ думата „мразя“ дисхармонично. Мразя, разя, азя, зя. Значи да докарашъ всичката умраза да каже: „зя“. Тѣй казватъ и малкитѣ деца и се засмиватъ. Значи, най-първо ще премахнешъ „м“-то, ще я превърнешъ въ какво? Ще направишъ едно ново съчетание. „Р“-то ще замѣнишъ съ „И“. И така ще се образува „милосърдие“ или „милостъ“. Следователно, следъ умразата иде милостъта. При „м“-то ще разсъждавашъ по следния начинъ: като мразишъ дълго време, какво можешъ да добиешъ? - Нищо. Мразенето е единъ процесъ за развиване на енергията. Сега и това е единъ начинъ за смѣна на състоянията.

Може да имате и картини. Азъ на всѣки отъ васъ мога да смѣня състоянието. Това е само единъ отъ начинитѣ. Напримѣръ, представете си разни картини и образи, които могатъ да смѣнятъ вашето състояние. Всѣко състояние може да се смѣни моментално, стига да се съпостави съответния образъ, който да е антиподъ. Антиподъ на умразата е любовта. Антиподъ на лъжата е истината. Следователно, вие ще поставяте винаги антиподитѣ, не само символично, но и тѣхнитѣ образи. Представи си, че мразишъ нѣкого. Направи една маневра къмъ този, когото мразишъ. Ти си беденъ човѣкъ, случва се, че дълго време пжтувате и никой не ви приема. И най-после този човѣкъ, когото мразите, ви срещне, угости ви, даде ви срѣдства, направи ви една отлична услуга. Когато вие направите тази маневра въ себе си, вашето сърце ще се посмекчи наполовина. Ще направите още една маневра, после трета, четвърта. Колкото повече маневри направите и състоянието ви ще се смѣни. Религиознитѣ хора правятъ смѣната по другъ начинъ. Ние казваме: „Богъ ни е създалъ.“ И като помислимъ така, веднага заради Любовта на Бога, ние смѣняваме своето състояние.

Та трѣбватъ ви известни образи за смѣна на енергията. Умътъ ви трѣбва да бѣде разнообразенъ. Не дръжте еднообразни мисли въ ума си. Сега, ако нѣкой отъ васъ ме слуша, като удрямъ монотонно съ тебешира на дъската 1-2 часа, той ще заспи. Това е механическо състояние. Като измѣня ударитѣ малко по-другояче, това е смѣна на тази енергия. Вземете друго ваше състояние, когато вие сте неразположени. Хубаво е да имате едно тѣпанче, едно дааренце. Тамъ-дири-дири-дира, тамъ-дири, дири-дири. Така ще удриятъ даарето и състоянието ти ще се смѣни. Кажи: „Иванъ Стояновъ ме обиди, но азъ ще си поиграя малко съ даарето и работата ще се свърши.“

Та рекохъ, ние трѣбва да имаме едно дааренце, да правимъ опити. Който отъ васъ е много обиденъ, ще му дадемъ даарето. И като потупа малко даарето, ще видимъ, какво ще остане отъ неговата обида. Трѣбва да има човѣкъ методи за смѣна на състоянията. Въ всички окултни школи отъ старо време, все сж имали такива методи за смѣна на енергията. Ние сме загубили тази наука, не знаемъ каква роль е играло даарето. Не е смѣшно! Като не знаешъ да удришъ даарето, ти цѣль день ще бѣдешъ неразположенъ, а презъ нощта нѣма да спишъ. Но биешъ ли даарето, ще имашъ единъ даръ.

Това е философия на живота, която може да ни научи въ дадения случай да живѣемъ правилно и да можемъ да се справимъ съ известни състояния и да си проправимъ пѣтя. При сегашното състояние тия методи сж потрѣбни. Защото ако четете живота на ученитъ хора, всички сж минали презъ такава дисциплина. И много отъ ученитъ хора сж били това дааре, за да си проправятъ пѣтя и да израстнатъ. Сега, като сж израстнали тѣ като планински върхове, васъ ви се вижда, като че ли тѣ не сж минали презъ никакви мъжнотии. Толстой, който се е подигналъ толкова много, колко пѣти му е идвало на умъ да се самоубие. Казвалъ е: „Нѣма смисълъ животътъ.“ И най-после, като видѣлъ сѣнката на единъ дънеръ въ планината, едно малко, нищожно явление, казалъ си: „Чо-вѣкъ може да живѣе и по другъ начинъ. Има смисълъ

да се живѣе“. Той писалъ „Война и миръ“, „Ана Каренина“ и казвалъ: „Животътъ нѣма смисълъ.“ Недоволенъ билъ отъ живота, искалъ да се самоубие. Защо? - Това е отъ набиране на енергия въ задната частъ на главата. И Толстой дълго време се е борилъ, докато е прекаралъ енергията въ горната частъ на главата си, за да се развиятъ моралнитѣ му чувства. И отъ тогава животътъ му се измѣнилъ. И написалъ романа „Възкресение“. И всѣки отъ васъ ще се намѣри въ трудно положение. Ако единъ Толстой се намѣри въ трудно положение, камо ли вие нѣма да се намѣрите? Но както той е разрѣшилъ въпроса, така и вие по своя начинъ може да го разрѣшите.

- Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ.

7 часа сутриньта

*21 школна лекция на
I-ви Младежки Специаленъ Окултенъ класъ
1.II.1929 г., петъкъ,
Изгръвъ*

МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА

5.30 часа сутринта

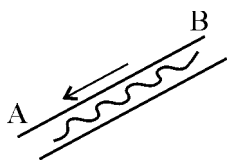
Отче нашъ

Размишление върху свѣтлината.

Ако нѣкой ви запита: по какво се отличава човѣкъ? Или: кое опредѣля човѣка като човѣкъ? Казвате: „Азъ съмъ чо-вѣкъ!“ Кое е онова качество, което опредѣля човѣка като чо-вѣкъ? Задачата е трудна, но ще започнемъ отъ причинитѣ. Кое опредѣля свѣтлината? Свѣтлината отваря пѣтя на всички сжщества, добри и лоши. Кое е онова качество, което опредѣля топлината? Топлината стопя всички сжщества, безъ разлика. Туй качество на топлината учи хората, че при топлината всѣкога, всички тѣла се разширяватъ. Нѣкой пѣтъ може топлината, отъ друго гледище, да причини нѣкоя малка врѣда, но добрината, която причинява, е съ хиляди и милиони пѣти по-голѣма отъ малката врѣда. И свѣтлината може да причини микроскопическа врѣда, отъ наше гледище, но добринитѣ сж повече.

Сега, кое е онова, което опредѣля човѣка? - Мисълта. Трѣбва да кажете: Мисълта е едно опредѣлено качество у човѣка и тя се отличава по това. Човѣкъ, който мисли, никога не се спѣва, но то е фигуративно казано. Да кажемъ, ти си раздраженъ, неразположенъ си духомъ, щомъ дойде мисълта, веднага твоето състояние ще се смѣни. Мисълта, това е Божествено състояние у човѣка. Недоволство, безвѣрие, каквото и да е отрицателно състояние у тебе, като дойде мисълта у тебе, всичко ще се смѣни и ти ще имашъ едно естествено състояние. Ти си човѣка, господарь на твоитѣ желанія. Та рекохъ, да мислишъ, то е да бждешъ господарь на себе си. Който не мисли, не може да бжде господарь на себе си. Казвашъ: „Азъ мисля.“ Ако въ тебе могатъ да се смѣнятъ

тия състояния, както при свѣтлината, като дойде свѣтлината, всичко е отворено, всички пжтища сж свѣтли. Това прави свѣтлината. И когато дойде мисълта, ако всички пжтища ти се отворятъ, това е вече мисълта. Нѣкой казва: „Азъ това не съмъ го намислилъ.“ Не си го намислилъ, защото мисълта не е дошла. Какво ще мислишь? „Азъ не съмъ тръгналъ“, казвашь. Но, ако твоего тръгване се обуславя отъ свѣтлината? Подразбирамъ, свѣтлината да дойде. Но има единъ законъ, щомъ дойде свѣтлината, който има органи на зрѣнието, той не може нито една секунда да седи на едно мѣсто. Щомъ дойде свѣтлината, тя ще го подвижи. Ти при свѣтлината не можешъ да седишь на едно мѣсто. Свѣтлината има това свойство - дѣто мине, тя всичко носи съ себе си, безъ разлика, всичко носи въ една и сжща посока.

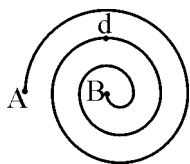

Сега, на това вие може да направите едно възражение: всички предмети, които сж въ рѣката, нали отиватъ съ нея? Да допуснемъ тукъ имате едно течение - АВ. Всички предмети, пуснати въ рѣката, отиватъ заедно съ нея. Но единъ параходъ може да върви и противъ течението на рѣката. Психически се явява едно противодействие и забележете, онзи, който не разсъждава, той ще извади едно криво заключение. Ако единъ параходъ върви противъ течението на рѣката, той не върви противъ течението всжщностъ. Тукъ имате две течения противоположни. Освенъ рѣката, имате и човѣшката мисъл, която тече въ обратна посока на водата. Не параходътъ се движи, човѣкъ се движи. Човѣшката мисъл е, която движи парахода. Тѣй щото привидно параходътъ се движи, а въ сжщностъ човѣкъ се движи. Може нѣкой да каже: „А какъ може рибата да върви противъ течението?“ Не, всички предмети, които сж *пасивни**, нѣматъ свое течение, тѣ ще вървятъ съ общото течение.

* Съ курсивъ безъ кржгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на мѣста, където стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

Туй, което отличава човѣка, то е мисълта, която смѣня всичкитѣ му състояния. И всички вие трѣбва да се стремите да придобиете това. Хората го наричатъ характеръ, навикъ, нравъ, много имена тургатъ, които не изясняватъ. Азъ го наричамъ това - мисълта. Въ мисълта има жертвоприношение, тамъ е началото на мисълта. Сега нѣкои хора иматъ една погрѣшна идея за началото. Нѣкой пжтъ началото е въ началото. Нѣкой пжтъ началото е въ края. Нѣкой пжтъ краятъ е въ началото, нѣкой пжтъ краятъ е на края. Какво подразбирате вие подъ начало и край на нѣщата? Начало на нѣщата въ свѣта е Богъ, а край на нѣщата, то сме ние. Следователно туй, което за Бога е край, заради насъ е начало.

Отъ наше гледище говоря. Или по нѣмане на друго положение, туй разбираме - начало и край, тѣ образуватъ една абсолютна норма, то е една права линия. И ние наричаме: правата линия е само отъ две точки. Това е мѣрка, съ която се мѣрятъ всички прояви на този свѣтъ съ едно измѣрение. Кое е онова, което отличава едноизмѣрния свѣтъ? Коя линия опредѣля еднопространствения свѣтъ? (- *Правата линия опредѣля едното измѣрение.*) За да съществува правата линия, тя трѣбва да има външни условия. Кой сж външнитѣ условия на правата линия? (- *Тѣ се наричатъ отворени криви линии.*)

То е спиралата, тѣзи линии, които не сж свързани. Отворената линия, това е свѣтътъ на правата линия, възможноститѣ на правата линия. Следователно, линията АВ въ колко посоки може да се движи? (- *Само въ една посока.*)

Следователно щомъ турите две прави линии на едно мѣсто, тѣ образуватъ крива линия. Следователно кривата линия, това сж възможноститѣ на правата линия. Но отдѣлно тѣ съставляватъ по две точки, които образуватъ правата линия. А тази отворената линия не може да се яви безъ тия две точки. Защо тази линия е отворена? (*AB*) (- *Защото има начало и край.*) Защото тази крива линия съставлява граница на другъ единъ свѣтъ - на двуизмѣрното пространство. Затова тя е отворена. Тия две точки АВ на отворената линия

показватъ, че тя е свързана съ другъ единъ свѣтъ. Съ кой? Съ свѣта на плоскоститѣ.

Сега какъвъ е законътъ на едноизмѣрния свѣтъ? Че една права линия има две точки, два края има. Тогава законътъ на двуизмѣрния свѣтъ, съ какво се отличава той? (*-В него има две посоки.*) Тогава къде ще се яви противоречието въ едноизмѣрния свѣтъ? Да допуснемъ, две сжщества тръгнатъ отъ точкитѣ А и В, къде ще се срещнатъ? Въ точката d. Какво ще стане? (*-Ще се сблъскаатъ.*) Не, като се срещнатъ, тѣ ще се видятъ и ще се зарадватъ, ще помислятъ, че това е краятъ на тѣхния животъ. Ще си кажатъ: „До тукъ е“, по-нататкъ не могатъ да се мръднатъ. Дето и да се срещнатъ, то ще бжде край за тѣхъ, по-нататкъ не могатъ да мръднатъ. Като се срещнатъ, тѣ ще кажатъ: „Свърши се съ тази работа“, това е смисълътъ на тѣхния животъ. Въ сжщностъ къде ще се срещнатъ? - На половината пжтъ. Тѣ мислятъ, това е всичката възможностъ на тѣхния животъ, тѣ да се срещнатъ.

Но да допуснемъ, че тия сжщества, като се срещнатъ единъ день, сбугатъ се и се скаратъ, не могатъ да се споразумѣятъ. Идейно се скаратъ и се свадатъ, кажатъ: „Азъ не мога да живѣя съ тебе.“ Какво да правятъ сега? Накжде трѣбва да идатъ? Заражда се едно желание у тѣхъ, искатъ да се отдалечатъ. Какво трѣбва да правятъ? Вие ще кажете: „Трѣбва да се оттеглятъ заднѣшкомъ.“ (*-Тѣ могатъ да идатъ и въ друго измѣрение.*) Но не го знаятъ. Тия две сжщества ще кажатъ, че този свѣтъ е нещастенъ, а нашиятъ свѣтъ е много добъръ. Но като се скаратъ тамъ хората, нѣма възможностъ да се отдалечатъ. Започватъ тѣ да мислятъ. Отъ тамъ се заражда тѣхната философия - какво да се прави? За тѣхъ има една невъзможностъ. А тази невъзможностъ не сжществува. Но въ тѣхното съзнание съществува.

Сега другъ единъ въпросъ, кое е дало поводъ на тия сжщества да се скаратъ? Защо тия разумни сжщества сж недоволни? За да бжде човѣкъ недоволенъ, трѣбва да има поводъ. Кое може да бжде поводъ за едноизмѣрния свѣтъ, да се скаратъ? Кое може да накара хората да се свадатъ? Скарването това сж наши понятия. Ние казваме запримѣръ: „Не

ме уважаващ. “Напримѣрь ти си ученъ човѣкъ, искашъ да те признаятъ, че си ученъ. Но сѣщевременно и другиятъ е толкова ученъ, колкото и ти. Тогава отъ гдѣ ще знаешъ, че той нѣма уважение? Ние считаме по външнитѣ прояви, че нѣкого уважаващ или почитатъ. Когато младиятъ седи на столъ и влѣзне единъ старъ, съ бѣла брада човѣкъ на 120 години, и младиятъ стане и даде стола на стария, ние това считаме уважение. Но ако туй го направи стариятъ? Ако младиятъ влѣзне въ стаята и стариятъ човѣкъ даде мѣсто на младия, на какво ще уподобите вие това? Ако влѣзне едно малко дете въ стаята и една стара, 10-годишна котка сѣднала на стола, нѣма ли да стане старата котка предъ малкото дете? Ще стане и оттаткъ ще мине. Та, има такива случаи, когато единъ младъ, много ученъ, свършилъ 4 факултета човѣкъ и имате единъ дѣдо, който нищо не е училъ, той, като види младия, става му на крака. Счита го по-старъ отъ него. Защото онзи, който знае, е по-старъ отъ брадата. Сега, защо се вмѣтнаха тия мисли за младия и стария?

Да уважаващъ единъ човѣкъ, значи да му дадешъ неговото право. Значи имашъ известно задължение, да дадешъ туй, което си обещалъ. Както е напримѣрь въ нареждането по улицитѣ, всички трѣбва да вървятъ отъ дѣсно, да има редъ въ отминаването. Значи да има единъ нормаленъ ходъ въ свѣта. На всѣки човѣкъ да се даде туй, което е право. Онзи, когото трѣбва да уважаващъ, какво трѣбва да има той? И какво трѣбва да даде той? За да се боятъ хората отъ тебе, какво трѣбва да имашъ? (*-Сила.*) Сила. Предъ силния всички се страхуватъ. Онзи, когото почитатъ и уважаващъ, какво трѣбва да даде въ замѣна на почитъта и уважението? Това е една обмѣна на известни вътрешни разбирания. При сегашнитѣ условия, при които човѣкъ се намира, уважението е резултатъ отъ любовта. Този, който те обича, всѣкога ще го уважаващъ. Л:У, значи има известно отношение между обичта и уважението - О:У. (*-Салонътъ е студень.*) Вие можете да съберете топлината отъ далечъ. Топлината и свѣтлината се събиратъ. Туй, което обичашъ, можешъ да уважаващъ,

а туй, което не обичашъ, не можешъ да уважавашъ. Кое то обичашъ, ти можешъ да уважавашъ, да зачиташъ, да му служишъ, всичко можешъ да направишъ. Има отношение вече. Туй, което обичашъ или което те обича, къмъ него можешъ да имашъ отношение всѣкога.

Та, като рекохъ първото нѣщо, ако искате да ви обичатъ и уважаватъ, трѣбва да имате въ себе си едно отношение. Или азъ казвамъ, отношението Б - Богъ, се отнася къмъ отношението Ч - човѣка, тъй както Ч се отнася къмъ М - мисълта. Б: Ч=Ч:М. Защото, за да бждешъ уважаванъ, непременно трѣбва да имашъ Божественото у себе си или то значи: трѣбва да мислишъ. (-М.) Божественото у човѣка започва съ неговата мисълъ. Мисълта у човѣка има отношение къмъ Бога. И всѣкога, когато у васъ не могатъ да станатъ тия промѣни на съзнанието, показва, че вие не мислите. Вие казвате: „Това е невъзможно, азъ не мога.“ Мисли и всичко е възможно! Щомъ кажете, че нѣщата сж невъзможни, значи у васъ нѣма мисълъ. Най-първо ще кажете: „Всичко е възможно!“ Нищо повече! Да допуснемъ, васъ ви срещне на пѣтя единъ въгленъ, вие казвате: „Азъ не искамъ да се занимавамъ съ въглища.“ Но минавамъ азъ, бутна въглена, направя го на диамантъ. „А, казва, азъ съ диаманти се занимавамъ“, и задига диаманта. Мисълта превръща нѣщата. Тя има магическа сила. Ти щомъ мислишъ, щомъ бутнешъ въглена, той става диамантъ. Щомъ имашъ тази мисълъ, като срещнешъ твоя противникъ, подай си ръката. Като подадешъ ръката, той, неприятелътъ ще изчезне. Напримѣръ двама противници не искатъ да се гледатъ. Дай си ръката. Почнете да се гледате и всичката разлика ще изчезне. Като дойде Божественото, другото ще изчезне, за него нѣма противорѣчие. Божествената мисълъ сравнявамъ на единъ кръгъ. Сравнявамъ така, че всичките отношения отъ центъра сж еднакви.

Сега азъ ви изнасямъ силата на мисълта. Онова, което мисли у човѣка, това е човѣкътъ. Човѣкъ никога не трѣбва да каже: „Това е невъзможно заради* мене!“ Ще ми каже нѣкой:

* заради - за

„Ти цѣла вселена можешъ ли да направишъ?“ - Рекохъ, мога. Ела, самъ да видишъ, азъ ще направя една вселена, че да можешъ ти да видишъ отъ всѣкжде. Вземамъ една капка вода и я населявамъ съ толкова милиарди същества, колкото има въ една вселена. Ето ти една вселена. Защото туй, което ти не можешъ да видишъ, то не е вселена. Туй, което може да обхване твоя умъ, то е вселена. Казватъ: „Но тази вселена е безконечна.“ То сж празни работи, коя вселена е безконечна? Туй, което твоето съзнание може да обхване, то е вселената заради тебе. „Ама, азъ може да мисля заради него.“ -Значи, ти можешъ да го обгърнешъ. Щомъ не можешъ да го обгърнешъ, ти не можешъ да мислишъ, а щомъ можешъ да го обгърнешъ, ти можешъ да мислишъ. Следователно въ твоя умъ ти трѣбва да обгърнешъ вселената. Защото ти си по-голѣмъ отъ самата вселена. Че вие [си] представяте вселената другоаче, но то е Божествената вселена. Но въ съзнанието на Бога то е тъй, както една капка вода, то е съзнание на Неговата мисль. Но щомъ дойдешъ да имашъ Божественото у себе си, ние говоримъ за Божественото у себе си. Щомъ започнешъ да мислишъ, всичко е възможно.

Христосъ казва: „Любете враговете си.“ Нали го обичашъ? Значи има една възможность, можешъ да го обичашъ. При какви условия можешъ да обичашъ човѣка? Ще ви обясня сега: обичай Бога въ врага си! Защото Богъ се проявява и въ врага. Това значи: обичай врага си. Или това значи: обичай Бога въ врага си. Тогава има смисль. „Ама, азъ не мога да се примиря.“ Примиря се съ Господа, Който е у него, а него остави настрана.

Привеждахъ примѣра: две ученички отъ гимназията се мразятъ, не могатъ да се примирятъ, не се гледатъ. Обаче единъ день директорътъ взема едната ученичка и отива къмъ другата, едната се засмива и дветѣ се ржкуватъ и се поздравяватъ. Едната казва на другата: „Колко си хубава и добра днесъ!“ - „Директорътъ е тукъ! Нѣма ли го директорътъ, тогава ще ме видишъ каква съмъ.“ Та рекохъ, щомъ дойде директорътъ, дветѣ ученички веднага се засмѣятъ и се

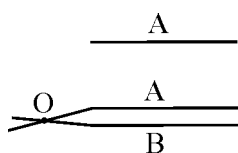
ржкуватъ. Ди-ректорътъ не знае, че има нѣкой споръ между тѣхъ. Та ре-кохъ, ако две ученички могатъ предъ директора да си пода-датъ ржка и да си говорятъ любезничко, защото директорътъ е тукъ, тогава две сжщества, ако Господъ е при тѣхъ, не могатъ ли да направятъ сжщото? Тогава азъ ще кажа: „По какво ще позная, че Господъ е съ мене?“ Щомъ почнешъ да мислишъ, значи директорътъ е тукъ, тогава всичко е възможно.

Та, кои сж основнитѣ мисли, които може да извлечете отъ казаното? При мисълта всичко може да се твори! Силниятъ човѣкъ трѣбва да мисли! И вие трѣбва всѣки день да мислите по 5, 10, 15 минути, човѣкъ ли сте или не. Т.е да видите почнали ли сте да мислите или не мислите. Ще знаете, въ мисълта има едно отличително качество, то е следущето: щомъ като дойде мисълта, тя носи свѣтлина съ себе си. Веднага се отварятъ простори предъ тебе, и паметъ, и способностъ, и музика, и художество, нѣма обезсърчение тамъ. Но изгубишъ ли мисълта, пакъ станешъ обикновенъ. Ще знаете, мисълта, тя е магическата тояжка! Имашъ ли нея, всичко е възможно. Изгубишъ ли тояжката си, веднага се смѣнятъ състоянията. И магитѣ сж носили своитѣ тояжки въ ржкава и докато той носи своята тояжка, той е силенъ, той е магъ, въ деня, въ който той изгуби своята тояжка, никаква магия не остава у него. И ти, докато носишъ своята мисль, ти си магъ. Изгубишъ ли мисълта си, ти си единъ обикновенъ човѣкъ. Казвашъ: „Това е невъзможно, онова е невъзможно. Това да направя, онова да направя“, и най-последно не можешъ да направишъ.

Колко точки се изискватъ, за да направишъ единъ върхъ? (*-Три.*) Какво пространство ще бжде тогава това съ тритѣ точки: едноизмѣрно, двуизмѣрно или триизмѣрно? (*-Двуизмѣрно.*) Значи, съ две точки не можемъ да направимъ единъ върхъ. Сега ще преведемъ математическитѣ понятия въ куба. Имаме 6 стѣни и 6 плоскости. Тогава колко върха има въ куба? (*-Осемъ.*) Осемъ, колко точки има въ всѣки върхъ? По три. $3 \times 8 = 24$. Ние казваме, имаме осемъ върха,

24 - 8 оставатъ 16, кжде влизатъ тѣзи 16? Тѣ не опериратъ въ видимия свѣтъ. Значи, имашъ единъ запасъ отъ 16. Тогава колко точки имаме въ единъ квадратъ? (*-Четири.*) Но понеже имаме две точки въ линията, четири граници по две точки, колко правятъ?

Щомъ се съединятъ две разумни същества, щомъ се допратъ на едно мѣсто, какво образуватъ? Сливатъ се и образуватъ единъ върхъ. Тогава, ако три плоскости се съединятъ, какво образуватъ? (*-Пакъ върхъ.*) Значи изисква се две разумни същества, за да се слѣятъ и да образуватъ единъ върхъ. Три плоскости, ако се допратъ какво образуватъ? (*-Пакъ върхъ.*) Ако две линии се пресичатъ? (*-Пакъ върхъ се образува.*) Каква е разликата, когато две същества образуватъ единъ върхъ и когато три същества образуватъ върхъ? Можете ли да приведете единъ примѣръ въ живота, кжде се проявяватъ тия линии? Нали казахме, че две разумни същества образуватъ единъ върхъ. Дайте единъ върхъ въ живота си или две разумни същества, които образуватъ върхъ. (*-Три същества, които образуватъ върхъ въ живота, това е сѣмейството: бащата, майката и детето.*) Но майката и бащата, преди детето, какво сж образували? Момъкътъ е отъ едно измѣрение. Като е близо до хората момъкътъ, той се сгодява, като се сгоди, той става двуизмѣренъ. Т.е. като се сгоди той е плоскостъ, а като се ожени е вече кубъ. Питате що е права линия? - Момъкътъ. Що е квадратъ? - Сгодениятъ. А кубътъ? То е онзи, оженениятъ, съ три сечения. Дватама иматъ стремежъ.

Имате правата линия А. Свободна линия, която се движи. Ако туримъ и друга свободна линия В, която се движи по сжщата посока. Ако тия линии се пресекатъ, пресичането е проявлението

О. Пресичането е влюбването, тукъ имате най-голѣмата интензивностъ. Но понеже всѣка права си има свой пжтъ, тѣ не оставатъ за дълго заедно. Значи, любовта е въ пречупването О. Следъ това, като се разлюбятъ, кжде ще се срещнатъ?

Значи, има влюбване и разлюбване. Де е разлюбването? Разлюбеният хора сж умни хора, вървят успоредно. Влюбят се, искат да се срещнат.

Сега какво разбрахте вие съд думата влюбване? Всъкога въ залюбването има два момента. Влюбеният е веселъ, засмънъ, пфе си, ходи си, фантазира си. Следъ туй дойде една голъма замисленостъ. Лицето е при най-голъматa интензивностъ, понеже става фокусъ. Защото щомъ залюбишъ, ти привличашъ при себе си всички залюбвания въ свѣта и тѣ се съединяватъ въ тази точка, ти ставашъ центъръ вътре и отъ всички направления се привличатъ точки къмъ тебе. Тогава дойде едно състояние на безпокойствие. Казвашъ: „Ама, този, когото съмъ залюбилъ, ако той ме напусне?“ Дойде едно разколебание на мисълта. Почнешъ да мислишъ, да се тревожишъ, създадешъ си такива мъчителни нѣща въ мисълта. Отъ тази мисълъ започва мъчението. Това прави съмнението. Въ реда на нѣщата е, той да те разлюби. Защо да не считашъ, че и разлюбването и то си върви вътре. Разлюбването е толкова важно, колкото и влюбването. За чистата мисълъ разлюбването е толкова важно, колкото и влюбването. Залюбването е началото, а разлюбването е края. Какво лошо има въ това? Но понеже не разбирате закона и съотношенията, казвате: „Хубаво въ началото, но на края...“ Едното е толкова важно, колкото и другото. (*-Защо?*) Че ти, ако не го разлюбишъ, не можешъ да си починешъ. (*Смѣхъ.*)

Вие сте чудни, нѣма време и пространство. Вие, както вървите, не можете да разберете основната идея, че то е почивка. Въ съзнанието е този предметъ, възлюбилъ си го, това не подразбира, че ще го държишъ постоянно въ твоео съзнание. Психологически ние имаме една крива представа за влюбването и вследствие на това се явяватъ тия аберации, какво е аберация въ свѣтлината? (*-Разсѣйване.*) Има си своитѣ причини за това. Въ дадения случай разлюбването е единъ процесъ, за да дойде пакъ влюбването. Ти, щомъ заспишъ, разлюбишъ го, пакъ се събудишъ на другия день, пакъ го залюбишъ. Красотата на любовта седи въ това, че можешъ

да залюбвашъ и можешъ и да разлюбвашъ. Естествено е това. Вие наричате разлюбването прекъсване, пречупване, явяватъ се такива болезнени състояния. То е другъ въпросъ. Две състояния има, едното ще бжде положително, другото - негативно. Като че ти преставашъ да мислишъ за този предметъ. Ти най-първо мислишъ, мислишъ и най-после умътъ ти минава отъ едно състояние въ друго. Но това ни най-малко не означава, че този предметъ си го забравилъ.

Сега вие ще дойдете до закона на любовта. Да допуснемъ, че вие имате едно същество, което ви обича, нали? Въ истинския смисълъ, ти трѣбва да си дадешъ едно обяснение за това. Представи си, че туй същество, което ви обича, ви държи съ дѣсната ржка и вие му държите ржката и казвате: „Да не ме пуска.“ Но туй същество иска да пусне ржката си и да ви хване съ лѣвата ржка. Вие не разбирате това и наричате това разлюбване. Той изтегля дѣсната си ржка, вие не разбирате закона, треперите, мислите, че нѣма друга ржка. Но той ви хване съ лѣвата ржка. Питамъ, има ли нѣкое противорѣчие? Казвашъ: „Какви сж неговитѣ намѣрения?“ Намѣренията му сж да смѣни дѣсната ржка съ лѣвата. Следъ това, той ще смѣни лѣвата ржка съ дѣсната. Следъ туй, туй същество ще иска да оттегли и дветѣ си ржце и ще иска само да ви гледа отъ далече. Какво лошо има въ това? Тогава връзката е между очитѣ. Следъ това, туй същество си затваря очитѣ, иска да ви слуша, казва: „Говори ми, искамъ да те слушамъ.“

Ще разбирате, въ любовта има много връзки. И онзи, който не разбира многото връзки на любовта, постоянно се спъва само съ едната връзка на едноизмѣрното пространство. Тази не е правата мисълъ. И вследствие на това се раждатъ противорѣчията на ума и страданията на сърдцето. При най-малката несполука или промѣна у васъ, казвате: „Нѣщо лошо се е случило.“ Не е лошо, трѣбва да се разбира философията на живота. Какво разбирате вие?

Духовнитѣ работи трѣбва да се обяснятъ. Любовъ безъ мисълъ не може. Правата мисълъ седи въ това: непремѣнно човѣкъ трѣбва да мисли. Щомъ човѣкъ мисли, любовта ще

дойде. Всѣкога, за да бжде животътъ нормаленъ, приятенъ или сносенъ, човѣкъ трѣбва да мисли. Мисълъта носи Божествената проява, затова всѣкога трѣбва да мислите. Щомъ станете сутринъ, започнете да мислите. Всичко е възможно въ свѣта. Ти носишъ Божественото състояние. Като мислите, ще кажете: „Богъ като е съ насъ, никой не може да бжде противъ насъ. Невъзможното за човѣка е възможно за Бога. Невъзможното за безлюбието, е възможно за Любовета.“ Туй е безлюбие, невъзможното за човѣка на мисълъта. Невъзможното [е] за онзи, който не мисли. Да мислишъ, значи да имашъ туй, Божественото начало въ себе си. И ако ти си неразположенъ или въ тебе не могатъ да се смѣнятъ състоянията, ти ще знаешъ, че Божественото начало не е у тебе, ти не си започналъ да мислишъ. Мисълъ и Божествено начало трѣбва да ги съедините въ едно. А щомъ дойде мисълъта, всичко трѣгва както трѣбва.

Питатъ, какво ще стане после? Ще се запалимъ. Какво има отъ това, като се запалимъ? Нека се запалятъ всички. Ако огнѣятъ не се запали, ако не гори, тогава е злѣ. „Ама, ще изгоримъ.“ - Нищо въ свѣта не изгаря. Нѣкой казва, че изгорѣлъ. Какво казва съвременната наука, мѣни ли се количеството на материята? (-*Не.*) Количеството на силата? (-*Не се мѣни.*) Казватъ: „Изгорѣло е дървото.“ Не е изгорѣло. Ако туришъ единъ голѣмъ калпакъ върху горящото дърво и съберешъ туй, което е изгорѣло, този димъ и ако имашъ една малка запалка, ще има пакъ ново горение. И тогава, ако дървото е горѣло единъ день, димътъ може да гори 10 дена. И върху това горение, ако туришъ другъ калпакъ, и него запалишъ, то ще гори 10 години и пакъ нѣма да изгори. И ако върху това горение туришъ другъ калпакъ и съ друга запалка запалишъ, защото всѣко нѣщо си има своята запалка, то ще гори 10 хиляди години и нѣма да изгори. На физическото поле ние имаме най-простото горение. Затова имаме просто-то разбиране.

Младиятъ даже не знае защо е младъ. Стариятъ е старъ и той не знае защо е старъ. Ние само констатираме, че той е

младъ. Защо? Е, не зная. А, кое е онова, което отличава младия човѣкъ? Младиятъ човѣкъ, това е рѣката, която върви навсѣкжде и постоянно лѣкатуши. Тази рѣка, като влѣзне въ морето, той стане старъ. Стариятъ човѣкъ показва, че рѣката се е влѣла въ морето, вече не лѣкатуши. Че какво има, ако тази рѣка лѣкатуши. Тази рѣка, съ своето лѣкатушене, на милиони сжщества е причинила грамадна полза. Не е ли тогава по-хубаво да лѣкатуши? И нѣкой пжтъ е приятно и ние да лѣкатушимъ. Не да бждемъ единъ каналъ, направенъ отъ хората. И то е хубаво.

„Ама, азъ не искамъ да се огъна.“ Защо да не се огънешъ? Свѣтлината не се ли огъва? Та слушай, свѣтлината прави милиони огъвания. При това, такива малки огъвания. Много се огъва свѣтлината. Че всичкитѣ най-възвишени сжщества и тѣ се огъватъ. Тамъ е хубостъта! Колкото повече се огъвашъ, толкова по-силенъ ставащъ. Че какво ми струва менъ да се огъна? Вървя като единъ войникъ изправенъ, видя една малка мравка, огъна се на едната страна. Въ този случай правя честъ на мравята. По-нататкъ видя голѣмъ бикъ, огъна се на другата страна. Той ще ме сгази, огъна се. Едното огъване азъ правя, другото - бикътъ прави. Значи, разумно е да се огънешъ. Питамъ, което се огъва ли прави грѣхъ или което не се огъва? Който не се огъва прави грѣхъ, а който се огъва никога грѣхъ не прави. Сега туй какъ ще го приемете въ вашитѣ схващания? Вие казвате: който се огъва, прави грѣхъ, а който не се огъва, е праведенъ. Но ние говоримъ за разумния човѣкъ. Разумно е да се огънешъ. Азъ го наричамъ, огъване да стане, то е едно разумно движение на съзнанието. Да разбираме, значи да мислимъ; да мислимъ, значи грѣшка да не можемъ да направимъ. Щомъ мислимъ, грѣхъ не правимъ, а щомъ не мислимъ, веднага идатъ погрѣшкитѣ въ живота.

Да мислишъ, значи да можешъ да смѣняшъ всичкитѣ състояния. Върхътъ е нѣщо разумно, напримѣръ има психиченъ върхъ. Въ миналото се криятъ всички погрѣшки, а въ бъдещето се криятъ всички възможности за изправлението на погрѣшкитѣ. Тогава миналото и бъдещето, като се съеди-

нятъ, образуватъ настоящето.

Ще запомните едно: трѣбва да се мисли! Мисълъта, това е магическата прѣчка! Тури мисълъта: Всичко е възможно! И ти ставашъ едно съ всички разумни същества, т.е. тѣ сж въ връзка съ тебе. Щомъ мислишъ, тѣ те знаятъ; щомъ не мислишъ, тѣ те забравятъ. Мисълъта е права, когато човѣкъ мисли. Щомъ човѣкъ не мисли, това е кривата мисълъ. Щомъ човѣкъ престане да мисли, той пада. Въ човѣшката мисълъ нѣма противорѣчие. Мисълъта смѣня състоянията и дава просторъ. Хора, които мислятъ, сж хора, които виждатъ, а хора, които не мислятъ, сж хора слѣпи.

Станете сега.

Добрата молитва

7 часа сутриньта

*22 лекция на
I-ви Младежки Окултенъ Специаленъ класъ
8.II.1929 г., петѣкъ,
Изгрѣвъ*

ЗАМИСЪЛЪ НА ПРИРОДАТА

6 часа сутринта

Отче нашъ

Размишление върху прилежанието.

Станете да направимъ едно упражнение:*

I. Дветѣ рѣце предѣ гърдитѣ. Лѣвата длань върху горната частъ на дѣсната рѣка, леко допрена. Бавно изтегляне на дѣсната рѣка навънъ и поставяне дѣсната длань върху горната частъ на лѣвата рѣка, тъй че двата палци да гледатъ нагоре. Сжщото се прави и съ лѣвата рѣка. Упражнението се повтаря нѣколко пѣти, последователно съ едната и съ другата рѣка.

II. Рѣцетѣ, вдигнати нагоре, сж съ допрени прѣсти о рамената, успоредно на главата. Бавно се изтеглятъ рѣцетѣ, съ опънати прѣсти успоредно на главата, нагоре до надѣ главата и после по сжщия начинъ, бавно рѣцетѣ слизатъ, докато прѣститѣ се допратъ до рамената. Това се прави нѣколко пѣти.

Азъ бихъ нарекълъ днешната лекция „Замисълъ на природата“. Ще знаете какво значи „замисълъ“. Какво значи въ най-обикновената смисълъ: замислямъ нѣщо и намислямъ нѣщо? Едно и сжщо ли е? Замислямъ нѣщо, значи процесъ несвършенъ, а намислямъ значи процесъ свършенъ. Намислямъ нѣщо и още мисля.

Сега важността на движенията, които ставатъ въ физическия свѣтъ, каква е? Ако тия движения нѣматъ вътрешенъ смисълъ, тѣ сж безсѣдържателни. Да допуснемъ, вие имате едно движение, намирате се въ едно обезсърдчено състояние. Напримѣръ онзи, който е обезсърденъ, си турга рѣцетѣ тъй успоредно, тъй предѣ гърдитѣ, съ палцитѣ надолу, седи и мис-

* Въ оригинала има оставено празно мѣсто за рисунка къмъ упражнението.

ли. Но когато ти искаш да разрѣшиш единъ въпросъ, ще вдигнешъ палцитѣ си нагоре, байраци сж тѣ. Ако правишъ туй упражнение и свиешъ палцитѣ си надолу, ще има съвсемъ другъ смисълъ. Значи палците ти тукъ иматъ отношение къмъ мисълта. Следъ като движишъ тѣй рѣцетѣ си, имате успоредно движение на рѣцетѣ, едната рѣка се оттегля, турга се върху другата, после другата се оттегля, двата палци ту се отдалечаватъ, ту се приближаватъ. Имате отношение вече. Следъ като се приближатъ съвсемъ палцитѣ, какво ще стане? Ще се допратъ. Всѣкога приближаването означава: мисълта, която трѣбва да се реализира, е близо до реализирането. За да се достигне една форма на мисълта, трѣбва да дойдатъ две сили въ съприкосновение.

Та рекохъ, ако вие държите въ съзнанието си всѣко едно движение, да допуснемъ, вие искате да идете нѣкъде, но избирате най-късия пѣтъ, ще успѣете ли? Кой е най-краткия пѣтъ? (*-Правата линия.*) Да допуснемъ, азъ искамъ да мина по права линия отъ тука. Нали трѣбва да вдигна нѣколко дупи? Въ дадения случай най-краткиятъ пѣтъ е да заобиколя. Защото кривата линия, това е безброй малки, прави линии. Подъ думата крива линия се разбира съвсемъ друго нѣщо. Азъ мога да се движа по крива линия, но ако моето съзнание присѣтства, азъ се движа по права линия. Защото всички тия малки линии, скачени образуватъ права линия. Кривата линия е линия на чувствата. Следователно, чувствата изкривяватъ линията. Т.е. правата линия трѣбва да се огъне, за хатър на чувства-та, нищо повече.

Вгълбяване трѣбва да има. Въ природата е за забелязване единъ фактъ. Онѣзи хора, които сж мѣки, отстѣпчиви, у тѣхъ преодоляватъ кривитѣ линии, а хора, които не сж отстѣпчиви, у тѣхъ преодоляватъ правитѣ линии. Запримѣръ вземете единъ типъ на Месечината (*I*), и другъ типъ марсианеца (*II*). Разбира се това сж различни типове. Вие никога не може да очаквате отъ втория типъ да постѣпи съобразно първия типъ. Първиятъ типъ е на Месечината, вториятъ е

* Въ оригинала има оставено празно мѣсто за рисунка.

марсиянеца. Марсианецът винаги държи въ ржката си своята шапка.*

Та рекохъ, за да се изрази въ вашето съзнание известна мисълъ, тя си има своята форма. Има си свой ходъ на движението. Нѣкой пжтъ вие избѣгвате да направите едно малко движение, единъ малъкъ потикъ, мислите, че това е маловажно. Въ природата маловажни работи нѣма, тамъ всичко е важно. За съзнанието всичко е важно. Ако каквато работа ти започнешъ, ѝ давашъ цѣна или важностъ, тя работата става важна. Отива едно лице при другъ, пита: „Може ли да ми смѣт-нешъ 5 яйца по три лева колко правятъ?“ - „Ама, толкова не знаешъ ли да смѣташъ?“ $5 \times 3 = 15$. Но когато дойдешъ да смѣташъ, най-първо заинтересувай се отъ този човѣкъ, кажи му: „Я, да видя яйцата ти, хубави ли сж, голѣми ли сж?“ Ще смѣтнешъ най-първо 5 яйца по 3 лева колко правятъ. Но кажи му: „Дай да видя яйцата.“ Когато смѣташъ, трѣбва да имашъ една ясна представа за формата вече. Ако вие смѣтате безразборно 5×3 , че правятъ 15, то е хубаво, но то е едно упражнение. Но ако искате да имате едно постижение, то туй, което искате да вземете, трѣбва да имате една ясна представа.

Ако мислите да изучавате една форма или сила, или искате да изучите почерка на човѣка, най-първо трѣбва да видите почерка му. Значи онзи, тънкиятъ наблюдателъ, човѣкъ вижда, че мислитѣ и чувствата на човѣка се изразяватъ по нѣкой начинъ навънъ. Има известни закони, които опредѣлятъ движението.

Следователно въ изграждане на характера, ние се стремимъ къмъ хармонични движения. Да допуснемъ, вие седите и мърдате пръститѣ си, единия показателъ удря другия, питамъ: каква е мисълъта на този, който прави така? Или нѣкой пжтъ седите, мислите, мислите и се почешете задъ ухото. Това сж известенъ родъ движения, които правите. Всички правите известни движения. Не се стремете да дадете известни обяснения на тия движения. Може би тѣ се дължатъ на вашето подсъзнание, съзнание или на вашето самосъзнание. Но тѣ не се дължатъ на вашето свѣрхсъзнание. Нѣкой пжтъ

като седите, турите си единия кракъ върху другия, поизкри-
вите се на едната страна, на другата. Вдигнешъ едната си
ръжка нагоре, туришъ я въ джоба, извадишъ я. Не ви свърта
на едно мѣсто. Накривите си главата на едната страна, на
другата. Съ всички тия движения искашъ нѣщо да изразишъ.
Най-първо човѣкъ трѣбва да се освободи отъ ония първични
енергии. Нали и у децата въ училището има такива енергии
набрани, какво правятъ тогава учителитѣ имъ? Оставятъ ги
да изразходятъ тази енергия.

Представете си, че вие тукъ, както си седите, тихо и
спокойно, азъ мога да ви разтревожа всинца ви. Има известни
форми, ако на васъ покажа една такава форма, нито единъ
отъ васъ нѣма да остане тукъ въ класъ. Казвамъ ви: „Тукъ
има една бомба.“ Всички ще избѣгате. Защо? Знаете последс-
твията. Представете си, че внесе една боа, конструкторъ отъ
тѣзи кобри, колко отъ васъ ще имате смѣлостъта да останете
тукъ? (Ц.: -*Азъ ще остана.*) (Смѣхъ.) Азъ вземамъ нѣщата,
въ тѣхния обикновенъ смисълъ. И страхътъ иде въ насъ не
отъ нашата мисълъ, ние се уплашваме безъ да искаме. Ние
отпосле се плашимъ. Вие, като видите тази змия, веднага тя
ще внесе известенъ родъ движения, ще ги причини. Питамъ:
кои сж причинитѣ за страха отъ една змия? Нѣкой пжтъ не е
отъ голѣмината на предмета, който ни плаши.

Сега ние говоримъ за ония естественитѣ движения,
дру-гитѣ отпосле идатъ. И у животнитѣ има движения отъ
страхъ. Азъ снощи наблюдавахъ въ въздуха единъ соколъ се
спусна върху гаргитѣ и хвана една голѣма гарга въ въздуха.
И соколътъ и гаргата паднаха на нашето мѣсто. Соколътъ
натисналъ гаргата, а тя вдига шумъ, моли се, крѣчи. Рекохъ,
какво стана съ гаргата? Гаргата се отърва, но като се намѣ-
сихъ азъ. Смѣлчакъ е този соколъ. Това се случи надвечеръ.
Нѣколко изяснения могатъ да се дадатъ. При това този
соколъ не е отъ много голѣмитѣ, отъ малкитѣ е, при повече
отъ хиляда гарги влиза между тѣхъ и хваща една гарга, въ
въздуха я държи, но не може да я носи и двамата падатъ на
нашето мѣсто. Азъ имъ рекохъ: „Тукъ не е мѣсто да се ядатъ
гарги.“ Въпросъ не е за вегетарианството, но рекохъ на този

соколъ: „Нека си живѣе гаргата. Отвѣнка може, но тукъ не може да се правятъ престѣпления.“ Пъкъ и другото, единъ соколъ да си позволи да хване една гарга, показва, че той се намира въ голѣма нужда.

Та рекохъ, когато ние сме спокойни, нашитѣ движения сж единъ родъ. Спокойниятъ човѣкъ има единъ родъ движения, неспокойниятъ има другъ родъ движения. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се стреми къмъ едно спокойно състояние. Всѣки день трѣбва да имате половинъ часъ за самовъзпитание на тѣлото си. Седнешъ, захапе те нѣкъде. Стой половинъ часъ, не мърдай. Или сърби те нѣкъде, мисли, че не се отнася до тебе. Може да чуешъ нѣкой шумъ, ще се самовъздържашъ. Самовъзпитание се изисква. Не се вслушвай въ този шумъ. Или искашъ да надникнешъ, да видишъ нѣщо. Не се мърдай. Това сж редъ отъ движения, които тогава искате да направите.

Нѣкой пжтъ, споредъ както гледа човѣкъ отъ прозореца, такъвъ му е характерътъ. Нѣкой ще дойде отблизо, ще си покаже главата и ще се отдръпне, другъ цѣлъ ще се надвеси. Този, който е внимателенъ, едва ще си тури главата и ще се оттегли, а другиятъ цѣлъ ще се надвеси навѣнка. Какво мислятъ тия двамата? Ако хващате тия хора да ви работятъ, кого ще изберете? Първиятъ е откровенъ, а този, който се е надвѣсилъ много, не е много разуменъ. Той харчи много, много е щедъръ, но и много харчи. А онзи е пестеливъ, икономистъ, съ малко енергия отива, съ едното си око погледне и пакъ се оттегля. Единиятъ ще направи такава линия - AB^* , ще се надвеси много. А другиятъ ще направи по-малка линия - A_1B_1 . AB ще харчи повече енергия, за да изходи този пжтъ, а A_1B_1 ще харчи по-малко. Ако AB е вашъ ортакъ, той ще харчи повече. Сега това не е единъ законъ, но като пристѣпваме да изучаваме характера на човѣка, все ще се натъкнемъ на тия наблюдения. Та необходимо е понѣкой пжтъ да се спирате по 5,10,15,20 минути върху себе си. И после, да правите упражнение, каква поза трѣбва да имате? Човѣкъ

* Въ оригинала има оставено празно мѣсто за рисунка.

трѣбва да има едно тѣло изправено, грѣбначниятъ стѣлбъ на човѣка трѣбва да бѣде почти въ отвѣсно състояние, съ едно малко различие.

Самовъзпитанието трѣбва да започне отъ тѣлото. АБ представлява вашиятъ грѣбначенъ стѣлбъ.* Може да се образува една малка кривина. То става отъ практическо съображение - въ кривитѣ линии се харчи по-малко енергия. Щомъ човѣкъ е въ единъ унилъ духъ, той веднага се изкривява, за да си помогне. При този навикъ кжде е тежестъта? Или защо човѣкъ си навежда главата малко напредъ? Човѣкъ, който си е навѣлъ главата надолу, не мисли. Казватъ: „Наведена глава сабя я не сече.“ Какво подразбирате вие подъ наведена глава? Защо човѣкъ си навежда главата? Щомъ човѣкъ си наведе главата напредъ, де е тежестъта? Центърътъ на тежестъта е назадъ. Щомъ центърътъ на тежестъта мине напредъ, човѣкъ си изправи главата. Следователно, онзи човѣкъ, който почва да се нагърбва, той се повръща къмъ онова, животинското състояние. Затова е необходимо всеки единъ отъ васъ да се изправи, грѣбначниятъ му стѣлбъ да вземе едно отвѣсно състояние. Може да се изправите предъ една врата и да допрѣте грѣбнака си до нея. Като сте тъй изправени, да тонирате вашия грѣбначенъ стѣлбъ, да могатъ тия енергии на грѣбначния стѣлбъ да потекатъ. Понеже има едно течение у човѣка отъ северъ къмъ югъ. Северъ е горе, а югъ е долѣ. Вие трѣбва да регулирате туй течение на грѣбначния си стѣлбъ. Въ следствие на неправиления ходъ на туй течение, нѣкой се деформиралъ, накривилъ се на едната страна или на другата. Полюси сж това. Постоянно се мѣнятъ полюситѣ на движението. Нѣкой човѣкъ ще вдигне едното си рамо, нѣкой ще стѣпни само на единия кракъ, на лѣвия, а дѣсния ще държи леко като нѣкоя кокона, благородна дама. Това сж вътрешни състояния на неговитѣ чувства.

На васъ ви рекохъ, дръжете си главата права! Нѣкой пжтъ като се учудвате, правите разни движения съ главата. Това иде естествено. Наведе си главата на едната страна, иска да каже: „Чудна работа!“ Изгубилъ си той равновѣсието. Ако е налѣво, значи центърътъ на тежестъта кжде е? Ще ре-

павате математически. Иванъ Стояновъ навежда главата си налѣво, какъвъ характеръ има? Поставете въ геометрическа форма, кои сж силитѣ, които действуватъ. Значи, центърътъ е въ дѣсната страна. Имашъ единъ неприятелъ или задѣватъ те отъ лѣво, ти се накривявашъ къмъ дѣсно - къмъ твоя тилъ. Който наклонява главата си на лѣвата страна, значи той уповава на сърцето си. Спасението е долу, въ сърдцето. Пъкъ другъ навежда главата си на дѣсно. Уповава на ума си.

Тия сж разсѣждения като наблюдавате хората. Но заедно съ това наблюдавайте и себе си. Наведете си главата на лѣво, наблюдавайте се, кои сж набудителнитѣ причини за това? Кос ви е накарало да наведете главата си малко на лѣво? Човѣкъ трѣбва да върви правъ като една запалена свѣщъ, да има само едно колебание, това е за разумния човѣкъ. За онзи, който не е разуменъ, той може да навежда главата си както иска. И васъ, като ви гледамъ много, малцина седятъ тѣй правилно, както природата изисква.

Единъ окултень ученикъ или единъ ученикъ на новата наука, той трѣбва да знае ония линии, които сж правилни за неговия животъ. Има морални линии въ природата, разумни линии, мѣдри линии въ природата, не самитѣ линии сж мѣдри, но линии, по които мѣдростта се движи. Сега, когато дойде единъ вашъ приятелъ, когото вие обичате, какъ ще си подадете на него ржката? Той, като дойде, какъ го посрещате? Всѣкога трѣбва да се спирате върху вашето поведение, да се анализирате. Не човѣкъ да стане дребнавъ, но да забележите разликата въ движенията. Къмъ онзи, когото обичате, въ ва-шитѣ движения сте много пластичень. И въ ржцетѣ, и въ лицето ви има голѣма пластичность, на която вие не обръщате внимание. Това се дължи на вашето подсъзнание. Нѣкоя майка, която обича своя синъ или синъ, който обича и почи-та майка си, въ тѣхъ има единъ родъ движения, благородни. Когато пъкъ нѣкой господарь, като се приближава къмъ слугата си, у него има съвсемъ други движения. Той се приближава къмъ слугата си съ безлюбие. Вие можете да кажете: „Съ чувства свирепи, груби, сурови“, и т.н. Новата психология не търпи такива думи. Дървото е

сурово, грубъ е неодѣлани-ятъ камъкъ. Безразличенъ сѣщо не може да се употрѣби. Гос-подарѣтъ, като се приближава, нѣма почитание къмъ слугата си. Единъ учителъ, като се приближава къмъ нѣкой ученикъ, който е способенъ, приближава се къмъ него по-внимателно, а къмъ ученика, който е слабъ, съ прѣстъ го сочи.

Въ Варненската гимназия имаше единъ учителъ Бѣлчевъ, той на неспособнитѣ ученици казваше, като си свие малко очитѣ: „Я, ти тамъ излѣзъ на дѣската!“ А къмъ способнитѣ ученици си отваряше очитѣ. Като си затваряше очитѣ, той искаше да каже: „Ти си отъ онѣзи, които ходишъ съ затворени очи и умътъ ти е затворенъ, я, излѣзъ малко на дѣската, да ти се отворятъ очитѣ.“ Въ него имаше една черта, той, като погледнѣше ученика, оцѣнява го, казва: „Я, излѣзъ.“ Ако дойдемъ ние да разглеждаме защо този учителъ спрѣмо едни постѣпва по единъ начинъ, а спрѣмо други по другъ, това зависи отъ ученицитѣ. Но ако е единъ учителъ съ високо познание на човѣшката душа, той ще се държи еднакво и къмъ онзи, който знае и къмъ онзи, който не знае. Но той все таки прави различие. Той, щомъ се обърне къмъ единъ отъ неспособнитѣ ученици, има нѣщо различно въ движени-ята му и въ рѣцетѣ, и въ лицето, въ правитѣ и криви линии на неговото движение има нѣщо, което се различава. Ако гледате учителя, по неговата фотография може да знаете какъвъ е ученикътъ, на който той говори, способенъ ли е или неспособенъ. Пъкъ и у неспособния ученикъ има известни движения, които го отличаватъ. Той, като стане, стиска се, седи неспокоен, несигуренъ, а онзи, който знае, като стане, въ него има самообладание, нѣщо хубаво има въ него и красиво. Та има известни линии, които опредѣлятъ нашето вѣтрешно [поведение] падение.

Та всѣки день трѣбва да мислите върху онова, хубавото и благородното въ природата. Представете си, че вие сте затворени въ вашето тѣло. Нали всѣки день трѣбва да отваряшъ прозорцитѣ си, да влѣзне свѣтлина и чистъ въздухъ. Ще погледашъ малко и ще подишашъ на широко. Ще правишъ известни упражнения върху себе си. Казвате: „То

ще дойде отъ само себе си.“ Нищо само по себе си не иде въ свѣта. И всѣкога въ природата те заставятъ по всевъзможни начини, хиляди начини и методи има, чрезъ страдания, чрезъ неволи, чрезъ лишения, докато ни вкаратъ въ правия пѣтъ, да мислимъ правилно. Сега вие се приближавате къмъ тази наука. За да стои по-дълго време у васъ, за да може да я използвате, въ вашето съзнание, трѣбва да има пълненъ контролъ върху тѣлото ви. Не да господствувате, но тѣлото и вие трѣбва да се разбирате. И въ всѣки даденъ случай трѣбва да разбирате състоянията, които минаватъ въ вашитѣ мисли и желанія. Всѣкога отъ две състояния трѣбва да разбирате кое е правото.

Седите нѣкой пѣтъ, имате свивания на лицето си, нѣкои хора правятъ движения съ лицето си, устнитѣ, носа си, този родъ движения може да сж предадени по наследство, а нѣкой пѣтъ, като се намиращъ въ затруднително положение, въ мѣчение, чрезъ изкривявания на мускулитѣ тази енергия търси мѣсто да излѣзне. Следователно, ако мислите правилно и чувствувате правилно, тази енергия ще излѣзне, ще се асимилира и нѣма да има нужда да се обезобрази тѣлото. Нашето тѣло се обезобразява отъ натрупване на излишна енергия. Ако се разгнѣвите, имате едно чувство на гнѣвъ, то ще произведе известенъ родъ движения, известенъ родъ криви линии у васъ. Или, ако вие развивате у васъ своята твърдостъ, тя има своята линия. Твърдостъта се изразява въобще въ устата. Ако вие я развиете по-силно, тя ще образува една права линия С.* И когато човѣкътъ иска да каже, че е твърдъ, стиска си устата, образува права линия. Днесъ си стискашъ устата, утре си стискашъ устата и най-после устата образува една безформеностъ. А пъкъ онзи, на когото твърдостъта е слаба съвсемъ, устата му седи отворена. Тогава онзи, на когото устата е затворена считатъ го за волевъ човѣкъ, пъкъ на когото устата е отворена - за безволевъ човѣкъ. За предпочитане е една патка, която можешъ да сготвишъ, отколкото единъ кремъкъ. Когато човѣшкитѣ чувства изгубятъ своята

* Въ оригинала има оставено празно мѣсто за рисунка.

пластичностъ, тѣ ставатъ като единъ кремъкъ.

Та ще знаете, че всичкитѣ наши мисли се изразяватъ навънъ. Твърдостъта се изразява въ правата линия, същевременно и контролътъ на чувствата. Но този контролъ може да стане така, че да осакати устнитѣ. Но все таки въ устата трѣбва да има известна твърдостъ. Не си стискайте устата, нека естествено да се допиратъ, безъ да правятъ нѣкое особено налѣгане. Пъкъ и не си отваряйте устата. Човѣкъ въ всѣко едно отношение трѣбва да бѣде естественъ. Въ природата има единъ естественъ пределъ на отношенията. Въ природата има единъ красивъ предѣлъ: „по образъ и подобие“. Този предѣлъ съществува въ природата. За самовъзпитанието, трѣбва да се стремите да работите върху хармоничнитѣ черти, поне половинъ часъ да седите, да работите за хармоничнитѣ линии въ лицето си, въ главата и въ цѣлото си тѣло. Може да турите една основа за постройката на вашето бѣдаще тѣло.

Та, при възпитанието, нѣкой пътъ можемъ да си спомогнемъ съ движенията. Не знаешъ какво да правишъ, слаба ти е волята. Стани правъ и си направи това упражнение съ ржцетѣ предъ гърдитѣ, но дръжъ си палцитѣ нагоре. Защото горната страна на ржката е положителната, а вътрешната е отрицателната. Физически и умствено става преливане на енергията. Не, че много ще постигнете, но все таки ще стане една вътрешна хармонична промѣна. Туй упражнение трѣбва да се направи така, че прѣстъ върху прѣстъ да минава отгоре, а не да се прави тъй безразборно. Първиятъ прѣстъ върху първия, вториятъ - върху втория, и т.н. После нѣкои могатъ изведнажъ да направятъ упражнението. Не е въпросъ изведнѣжъ да се свърши упражнението.

Ние трѣбва да знаемъ защо става всѣки единъ актъ въ нашия животъ. Ако вие се почешете задъ ухото, може ли веднага да проследите, коя е мисълъта, която ви е накарала да се почешете? Той е ученъ човѣкъ, който може да каже това. Или понѣкой пътъ бутнете си носа или ухото, знаете ли коя е причината? Онази мисълъ, която ви е заставила да си турите ржката върху тази повърхностъ на носа. Да допуснемъ, че вие сте много нервень или неспокоень, турете ржката си

до края на носа, 5-6 пъти допръгнете така леко ржката си до носа и забележете какъ ще ви се отрази. Или когато сте силно раздразненъ отъ вътре, има единъ, който се е раздразнилъ у васъ, допръгнете ржката си до носа нѣколко пъти, нѣма да се мине много време и веднага ще се смѣни енергията. Ти извади тази енергия отъ себе си. Известенъ родъ криви линии ставатъ проводници на тази енергия. Ако вие знаете какъ да тургате ржката си върху вашия носъ, много ваши състояния ще се смѣнятъ.

Сега, такова едно упражнение, нѣкой пътъ може да ви помогне и да ви избави отъ 3-4 години затворъ. Казвашъ: „Азъ нѣма да си играя.“ Като си играешъ, 4 години ще спечелишъ; пъкъ ако не си играешъ, 4 години въ затворъ ще бж-дешъ. Ако си кажешъ тъй на носа, 4 години ще спечелишъ, ако не, 4 години въ затворъ ще бждешъ. Ако тъй правишъ съ ржцетъ си, 4 години ще спечелишъ; ако тъй не направишъ, може безъ служба да бждешъ. Тѣ сж положения спасителни за свѣта. Въ природата има нѣкои положения, които сж спасителни, при даденъ случай сж важни за васъ.

Затуй малкитъ случаи, които ви се паднатъ въ живота, не трѣбва да ги считате маловажни. На всѣко нѣщо трѣбва да дадемъ точно тази цѣна, която трѣбва. Не да станете страхливи, като се случи нѣщо. На всичко, което става у васъ, ще обръщате внимание. Станала кожата ти суха, ще обърнешъ внимание на това. Трѣбва ти повече вода. Подигнала се температурата на ржката ти. Ще обърнешъ внимание на това. Какво ти трѣбва? Трѣбва ти малко изпотяване. Образуватъ се известни конвулсии въ тѣлото ти. Трѣбва ти една баня. Щомъ си неспокоенъ, вземи една кана вода, полѣй я отгоре си. Можешъ да се възпитаешъ съ една кана вода. Налѣй я отгоре си. Кажи ѝ: „Добро утро!“ Тази вода, като потече по тебе, тя е магическа. И при това тя ще направи хубави, красиви линии върху ти. Нѣма друго сжщество, което прави такива красиви линии, както водата. Вие виждали ли сте като пуснете вода върху гладка повърхность, колко красиви движения се образуватъ. По-красиви движения отъ водата

не съмъ виждалъ. Като полѣбешъ каната върху си и кажешъ „добро утро“ на водата, всички тия капки въ криви линии, като минатъ по тѣлото ти, ти се усѣщашъ радостенъ и доволенъ. Съ водата тази непотрѣбната енергия се е премахнала отъ тебе и ти си се тонирашъ вече.

Вие сте млади сега и тия, малкитѣ упражнения сж хармонични и потрѣбни за васъ, за да се създаде у васъ едно тѣло устойчиво. И кой какъ ви види, да забележи, че въ строежа на тѣлото ви има нѣщо ново. А ако останемъ съ нашитѣ стари глави и тѣла и съ старитѣ си походки, тогава нѣма защо да учимъ. Всичко трѣбва да стане ново. Щомъ дойде новото у васъ, вие ще се възродите.

На васъ ще ви дамъ сега туй упражнение (*I и II*) за 10 дена ще го правите сутринъ и вечеръ по 10 пѣти. Сутринъ, като станете отъ леглото и вечеръ, като лягате. Полека ще го правите и съзнателно, тъй прѣстъ върху прѣстъ. Ако го правите само тъй да се мине, нищо нѣма да ви ползва. Ще правите наблюдения, какви промѣни ставатъ вътре въ васъ. Може да си имате едно тевтерче да отбележите по-главнитѣ ваши състояния. После, ако ви е минала една мисль и нея може да си я отбележите. Следъ туй ще направите второто упражнение. Ржцетѣ ще вдигате успоредно отъ страни на главата и после пакъ бавно да се огънатъ отъ страни на главата до шията. Сега съ тия упражнения не че ще се получатъ Богъ знай какви постижения, но вие ще правите вашитѣ наблюдения. Съ тия два вида упражнения ще проверите единъ психиченъ законъ.

Станете сега.

- Само свѣтлиятъ пѣстъ на Мѣдростъта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ.

7.05 часа сутринъта

*23 школна лекция на
I-ви Младежки Окултенъ Специаленъ класъ,
15.II.1929г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

СИЛИТЪ НА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕТО И ЗАКОНЪТЪ НА СЪПРОТИВЛЕНИЕТО

5.30 часа сутринта

Отче нашъ

Размишление.

(Казаха се главнитъ положения отъ миналата лекция.)

Представете си, че имате едно тѣло като топка - А.* Имате и една площъ - АВ. Сега, ако тази топка спуснете по направление на площта, какво действие ще се получи следъ падането? Какво направление ще вземе топката въ движение-то си следъ падането? *(-Топката ще върне по същия пътъ.)* Можете ли да опредѣлите колко ще подскочи топката нагоре? *(-По-малко, отколкото първоначално.)* Може ли да се опредѣли колко пъти ще се покачи и ще падне топката? Вие може да опредѣлите защо топката, като падне, не може да се върне пакъ на същото мѣсто? *(-Защото имаме съпротивлението на въздуха.)* Но, ако е въ безвъздушно пространство? Ако е въ безвъздушно пространство и топката е съвсемъ еластична, предполага се, че топката ще се върне на същото мѣсто. Точно перпендикулярно ли ще се върне или ще направи едно отклонение? Допуснете, че туй падане е къмъ известна площъ, която оказва известно съпротивление. Топката ще падне и ще отскочи, ще падне и ще отскочи, докато най-после остане на площта отгоре. Споредъ съвременната наука, кои сж причинитѣ да отскочи топката? *(-Пъргавината на топката е причина тя да отскочи, въ топката става едно огъване и свиване.)* Нали човѣкъ, като си тури ржката до печката и ако тя гори, той прави едно бързо движение, едно отскачане има.

* Въ оригинала има оставено празно мѣсто за рисунка.

Сега менъ ме интересува колко пжти ще отскочи топката? Да кажемъ, ако топката е спусната отъ 10 метра височина. Направете единъ опитъ, пуснете една топка отъ единъ и половина - два метра височина и пребройте колко пжти ще подскочи топката. Направете този простъ опитъ съ една гумена топка, а може и съ друга топка, разбира се при гумената топка ще има повече подскачания. Ако вземете единъ камъкъ, той по-малко ще отскача. Ако тази площъ отдолу е водна и пуснете топката въ нея, тя ще подскочи ли? (*-Нѣма.*) Значи, колкото съпротивлението е по-голѣмо и отскачането ще бжде по-голѣмо. Да допуснемъ, че вие сте една топка, искате да преодолеѣте една мжчнотия. Да вземемъ топката А, представлява едно ядро, пращате го къмъ същата площъ, ще подскочи ли? (*-Ако е снаряждъ, нѣма да подскочи.*) Значи ще се забие въ същата площъ. А това ще зависи отъ съпротивлението на тази площъ.

Сега забележете законътъ, който трѣбва да извадите отъ падането на тия тѣла. Да кажемъ това сж трудности въ живота. Представете си, топката е едно съзнателно същество, единъ човѣкъ, който е разуменъ. Площта, това сж условията, които той трѣбва да преодолеѣ. Непремѣнно той трѣбва да падне върху тия условия. Искашъ, не искашъ, ти ще паднешъ. Да допуснемъ, той иска да преодолеѣ тия условия, а не да остане въ тѣхъ. Какво трѣбва да има той? Сила трѣбва да има, за да ги преодолеѣ. Това, дето казватъ сила на характера или сила на човѣшката воля. Но характерътъ е едно пасивно състояние. Характерътъ само противодействува, а волята действува. Тогава, ако ние искаме да пробиемъ тази площъ, трѣбва да разбираме силата на нейното съпротивление. Да кажемъ, искаме да си пробиемъ единъ пжтъ. Най-първо ще опредѣлимъ силата на тази площъ, която противодействува, каква е. Каква е нейната дебелина или силата на нейното съпротивление. И ще вземемъ съответни мѣрки, за да можемъ да се подвижимъ. Въ дадения случай човѣкъ трѣбва да вземе тия мѣрки, които сж необходими, при условията, при които се намира, за да може да си пробие пжтя.

Сега представете си, че туй падане става въ друга посока. Друго едно същество - В, разумно същество, пада върху тази площ АВ*. Това е едно гористо мѣсто, тамъ се намиратъ опасни същества, лъвове, тигри, леопарди, змии. И това същество В трѣбва да мине, да изходи тази област. И трѣбва да ходи цѣлия день отъ 12 часа. Ако това същество не е въоръжено, ще може ли да мине безъ съдранъ кожухъ? Каква е възможността, че като мине презъ тази област, да не излѣзе съ съдранъ кожухъ? И следъ колко време ще излѣзнете? Какво ще забележите най-първо въ това същество, което проектира да мине този пътъ или презъ тази област? Най-първо ще има едно колебание, той ще си помисли, не може ли да мине по другъ пътъ? Щомъ други съображения нѣма, той ще се рѣши да мине този пътъ или презъ тази област. Но въ съзнанието на лицето В най-първо какво ще има? Колебание. Колко дълго ще продължава това състояние да се колебае? (*-Докато измине цѣлия пътъ.*) Не. Преди да тръгне то се колебае, дали да тръгне или не, докато най-после въ него дойде едно силно желание да мине пътя. Допуснете сега, че туй същество, което тръгва по суша, има възможността да има и крила. Тогава на туй същество му е по-лека задачата изъ пътя, като види опасностъ, то може и да хвъркне. Тѣй страхътъ се намалява у него повече. При опасностъ, то си разпери крилата и ще се изкачи нагоре. Значи, то има едно упование въ себе си. Когато човѣкъ дойде до известни мжнотии, най-първо той трѣбва да намѣри възможности, чрезъ които да може да преодолѣе мжнотиитѣ. Затова има единъ законъ, който действува. Сега да видимъ, вие какъ познавате, че може да преодолѣете една мжнотия или не?

Да допуснемъ, че това същество В е единъ студентъ въ университета и ще държи изпитъ по висшия анализисъ. Тогава въ случая мечката е професора. Вие трѣбва да минете тази зона отъ единия край до другия. Тази област - АВ е предмета, по който той има да държи изпитъ. Тази площ АВ, е раздѣлена на много въпроси, единъ въпросъ, втори, тре-

* Въ оригинала има оставено празно мѣсто за рисунка.

ти и т.н. Професорътъ ви дебне, той върви по пътя ви и ви преследва, гледа къде ще намъри място, дето да не знаете, че да ви скъса. Вие отивате въ университета, страхъ ви е, но то не е една гора, тамъ нѣма нито мечки, нито тигри има тамъ, но и тукъ вие трѣперите да не ви скъсатъ. Казвате: „Каква ще стане тази работа?“ Ще ви вземе доста време, докато се пригответе, да имате онази самоувѣреностъ въ себе си, да владѣете материята, тогава нѣма да оставите професора задъ гърба ви да ви нападне. Сега, при първия случай ние изясняваме защо човѣкъ го е страхъ въ гората. А въ втория случай - защо човѣкъ го е страхъ отъ виспия анализисъ. Цѣла година професорътъ е предавалъ, ти си го слушалъ, дойдешъ да те изпита професорътъ, страхъ те е вече. Тогава, щомъ те е страхъ отъ професора, значи при изпита не е сжщиятъ професоръ. Онзи, който предава и който изпитва, тѣ сж двама професори. Когато отивашъ въ университета и професорътъ предава, ти си тихъ и спокоенъ, слушашъ съ внимание. Но отивашъ при професора, да те изпита, друго отношение има вече. Питамъ, професорътъ сжщия ли е или се е измѣнилъ? И вие сжщия студентъ ли сте или сте другъ студентъ?

Сега ние се приближаваме да намъримъ основнитѣ причини, защо професорътъ е измѣнилъ своитѣ отношения къмъ онзи студентъ, когото ще изпитва и защо отношението на онзи студентъ, въ известно отношение се измѣня, става известно колебание, известна пертурбация въ неговия умъ. Значи имаме сжщия законъ. Професорътъ иска да предаде известни познания и после иска да знае, дали този студентъ е достоенъ за знанията, които му е предалъ. Исква да го изпита, понеже ще го пусне предъ обществото съ тѣзи знания, иска да види, дали нѣма да злоупотреби съ това знание.

Да поставимъ друго яче въпроса. А е господарь, а В е слугата. Господарьтъ иска да даде една сума отъ 5-6 хиляди лева на слугата, да ги занесе нѣкъде. Най-първо господарьтъ ще подлюжи своя слуга на изпитъ. И слугата трѣбва да издържи този изпитъ, за да остане при господаря си. Въ какво седи този изпитъ? Неговата честностъ ще бжде изпитана. Какъ ще

познае господарѣтъ, че слугата нѣма да задигне паритѣ? Ако слугата задигне паритѣ, той е скжсанъ по предмета. Пъкъ, ако занесе паритѣ на мѣстото, безъ никакво колебание, той е издържалъ изпита си добре и ще получи 7. Ако слугата безъ никакво колебание, безъ никаква съблазнь трѣгне и занесе паритѣ, той е далѣ отличенъ изпитъ. Пъкъ, ако се колебае, значи за отиването до мѣстото има известно време да чака. Значи този професоръ, който изпитва слугата си, може отъ времето, което ще употребѣи слугата да занесе паритѣ, да разбере каква е неговата честностъ. Нѣкой пжтъ вие не можете да отговорите на въпроса. Зададе ви професорѣтъ единъ въпросъ, вие се спирате, колебаете се. Значи, не сте вѣдующъ по предмета, колебаете се. И отъ това сжди професорѣтъ дали знаете предмета. А нѣкой пжтъ ученикѣтъ е находчивъ, разбира въпроса. Професорѣтъ пита, веднага отговорѣтъ е готовъ. Питатъ го другъ въпросъ, веднага отговаря. На нѣкои студенти пъкъ, професорѣтъ зададе нѣкой общъ въпросъ - не отговаря, пише му две.

Сега ние прилагаме този законъ въ морално отношение. Този слуга носи паритѣ, това е предмета, на който той държи изпитъ. Той се колебае, казва: да го занесе ли или не? Най-после казва: „Да го занеса.“ Тукъ-тамъ се спира, закъснява. Питамъ, този господаръ може да му тури 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0. Щомъ му тури нула, значи слугата е изчезналъ нѣкъде. На какво мяза нулата? Имало единъ турски ходжа, който искалъ да стане много богатъ. При него отива единъ мукалитинъ*. Турчинѣтъ му казва: „Дай ми 500 лири, 100% ще ти давамъ лихви.“ Той, като чулъ това, дава му. За 6 месеца той му давалъ 100%. Пита го: „Доволенъ ли си? Благодаренъ ли си?“ - „Много съмъ благодаренъ.“ - „Ами майката?“ - „Майката загубена.“ И повече не му плащалъ, нито лихвитѣ, нито майката.

Всички изпитания въ живота не сж нищо друго, освенъ да се изпита стабилностѣта на нѣкоя вапа способностъ. Запримѣръ знанието, въ даденъ случай, е силата. Когато се из-

* мукалитинъ - вероятно отъ мукалитъ - (тур.) шеговитъ, дяволитъ

питва човѣкъ колко знае, изпитва се неговата сила, съ която той разполага. Колкото повече положително знание има за предмета, толкова неговата сила е по-голяма. Колкото силата е по-голяма, толкова повече има възможност да си свърши работата по-добре. Съзнанието трѣбва да расте съ знанието. Всѣкога, когато придобивате знание, трѣбва да имате предъ видъ туй знание, трѣбва да произвежда сила въ васъ. И тази сила трѣбва да бѣде разумна. Ако знанието е единъ товаръ върху когото и да е, то е една непроизводителна сила, която спява човѣка, като единъ товаръ непотрѣбенъ.

Допуснете сега въ първия случай, В има да мине тази гора, тамъ има тигри, мечки и други звѣрове, може да платите съ живота си, може да ви изядатъ. Какво може да ви застави да минете тази мѣстностъ? Какво ще правите? Най-първо ще изучите езика на мечките, после ще изучите езика на лѣвоветъ, на тигритъ, на змиитъ и като знаете тѣхния езикъ, може да минете. Подъ думата езикъ азъ разбирамъ да имашъ сила. Да знаешъ единъ езикъ, това е сила. Да знаешъ какъ да говоришъ и на време да говоришъ, то е сила. И въ Писанието се казва: Като каже Богъ нѣщо - става. Ако ние говоримъ, безъ да имаме сила въ нашитъ думи и въ нашитъ мисли, ние не говоримъ. Всѣка една дума, която кажешъ, тя трѣбва да се превърне въ сила. Като кажешъ: „Ще направя това“, направи го! Имате 4-5 деца, едното казва на майка си: „Ще донеса вода.“ Минава часъ, два, три, вода не се донася. Другото казва: „Ще донеса вода“. И то не донася. Най-последното отива и донася вода. Или: даватъ ви едно упражнение, вие казвате: „Ще го направимъ“. Но и вие, като тия малките деца, не го направяте. Значи, туй упражнение не може да произведе сила въ васъ. Всѣкога, когато човѣкъ се възпитава, трѣбва да спазва следното правило: „Кажи и направи!“

(Учителътъ вдигна едно малко парченце книжка отъ пода.) Колцина сте минали днесъ тукъ въ салона, не сте забелязали тази книжчица. Кое е по-хубаво: да се вдигне ли или да се измѣте? Тази малка шушкалка може да се вдигне. Такива шушкалки може да има въ вашия умъ или въ

вашият мисли, въ вашия характеръ. Днесъ една, утрѣ една и ще се натрупатъ много такива. А това ще стане една спънка за вашето развитие. Най-първо ще се стремите къмъ единъ навикъ, да превръщате вашиятъ мисли въ сила. Защото, щомъ туритъ тази мисль въ действие, ще се образува едно противодействие. Щомъ хвърлите предмета А къмъ повърхността АВ, ще се яви едно подкачане, едно противодействие. Значи, щомъ рѣшишъ да направишъ едно действие, ще имашъ едно противодействие, едно съпротивление. И вследствие на това ние отлагаме много работи. Виждаме този пътъ не е, отлагаме го. После, като видимъ, че за нѣкои работи има съпротивление, ние пакъ отлагаме. Докато дойдемъ до единъ методъ, дето има най-малко противодействие.

Та именно при създаването на човѣшкия характеръ, на човѣшките способности, при сегашнитъ условия има единъ новъ методъ, който хората не прилагатъ. Хората сега прилагатъ методитъ на принудителното възпитание. Сега трѣбва да те принудятъ по законъ, за да направишъ нѣщо. Бащата и майката те заставятъ и ти отивашъ да се учишъ. Не ти се учи тебе, но ти отивашъ. А това трѣбва да става по любовъ. Азъ наричамъ принудително възпитание на хората Мойсеевия законъ. И въ по-горнитъ науки става това. Свършишъ университета по Мойсеевия законъ, казвашъ: „Ако съмъ простъ чо-вѣкъ, не мога да преживѣя.“ Това е по принуждение. Ако човѣкъ изучава науката за самата наука отъ любовъ, той ще има едни резултати, ако ги изучава по принуждение, той ще има други резултати.

Та рекохъ, трѣбва да преведете съвременната наука. Какво означава падането на тѣлата? И веднага да го използвате. Въ какво отношение може да използвате туй падане на тѣлата? Всички тѣла въ пространството падатъ. Отъ падането какво се образува? Месечината пада къмъ Земята, Земята пада къмъ Слънцето. Всички падатъ, а не допадатъ. Месечината, като пада къмъ Земята, стига ли до нейната повърхность? Защо не стига Месечината до повърхността на Земята? Колко вида падания има? Учениитъ хора твърдятъ: ед-

новременно има две сили, едната, която привлича, а другата, която отблъсква. Следователно, съ каквата сила се привлича Месечината, съ такава се отблъсква. Не само Месечината се привлича към Земята, но и Месечината привлича Земята към себе си. И не само Земята се привлича към Слънцето, но и Земята привлича Слънцето. Следователно, едновременно има и действие и противодействие. И вследствие на това се образува движение.

Всѣки единъ предметъ, който вие искате да обсебите или да постигнете, вие ще окажете влияние върху тази идея и тя ще окаже влияние върху васъ. Запримѣрь вие искате да станете прочутъ астрономъ. Кой може да бжде стимула за васъ да станете такъвъ? Каква е идеята на астронома? Коя е основната идея, която може да подтикне къмъ тази наука. Коя е идеята, която може да изпъкне въ вашия умъ? Идеята е самото небе. Най-първо той иска да се запознае съ всички небесни тѣла. Може да се зароди у него обичъ къмъ тѣхъ. Заинтересува се той въ тѣхъ. Следъ туй се зададатъ втора, трета, четвърта, пета побудителни причини. Той иска да стане прочутъ, ония знания, които е получилъ, иска да ги предаде въ единъ трудъ. Запримѣрь, вие може да предадете тия познания, може да разправяте за Месечината, за Слънцето, за звездитѣ, за строежа имъ. Сега коя е побудителната причина да стане той астрономъ, отъ де у него се заражда това желание? Другъ има желание да стане естественикъ, трети - химикъ, четвърти иска да свърши по физика, пети - механика, кои сж побудителнитѣ причини за този изборъ? Почти сж неизвестни. Правете вие наблюдения, кои сж първичнитѣ причини, че у този човѣкъ сж развити едни способности, а у други - други способности.

Сега ще се повърнемъ. Най-първо васъ ви трѣбва да изучите онзи законъ на съпротивление, защото, ако не изучите закона на съпротивлението, вие ще срещнете голѣми мъжнотии въ живота си. Вие трѣбва да знаете какво съпротивление ще окажатъ нѣщата върху васъ и съ каква сила разполагате да противодействувате разумно въ дадения случай.

Да допуснемъ, че В трѣбва да мине презъ тази областъ на тия животни. Той трѣбва да се въоръжи съ оръжие, защото на единъ съвремененъ човѣкъ трѣбва оръжие. Но допуснете, че вие нѣмате никакво оръжие, а съ голи рѣце не се минава отъ тамъ, но вие имате само единъ цигански тъпанъ, който го носите съ себе си за препитание. Вие може да употребите този тъпанъ и да минете тази мѣстность. Вие, като трѣгнете отъ В, постоянно ще биете тъпана. Бумтенето на тъпана ще произведе въ животнитѣ единъ силенъ ефектъ, защото тъпанъ никога не е минавалъ презъ тази областъ. Вие, като минавате: бумъ-бумъ, тъй ще си пробиеете пѣтъ, защото нѣщо странно се произвежда въ тѣхния умъ и тѣ се оттеглятъ. И тъй съ тъпана ще минете по-безопасно.

Сега преведете биенето на тъпанъ съ нуждата, този съ тъпана ще мине по-безопасно, отколкото другъ безъ тъпанъ. Но трѣбва да се бие тъпана, въ известни случаи ще биешъ тъпанъ отъ единия край до другия и колкото повече биешъ, толкова по-безопасно ще минешъ. Може нѣкой, като те чуе, да каже: „Защо този човѣкъ така силно бие тъпана?“ Да допуснемъ, имате друго едно сѣщество А, то отгоре наблюдава, то разбира: като биешъ тъпана, ти си стѣпилъ въ опасната зона. Следъ като млѣкне тъпанътъ, то ще знае, че това сѣщество е изминало опасната зона. А биенето на тъпана е само единъ признакъ, за да се пази. Сега азъ ви давамъ тази тема за силитѣ на противодействието и закона на съпротивлението. Вие ще мислите върху тѣхъ и втория пѣтъ ще продължимъ.

(Направихме дветѣ упражнения I и II.)

- Само свѣтлиятъ пѣтъ на Мѣдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ Животътъ.

*24 школна лекция на
I-ви Специаленъ Окултенъ класъ
22. II. 1929 г., петѣкъ,
Изгрѣвъ, София*

НАУКА И ЗНАНИЕ

5 часа сутринта

Отче нашъ

Пишете върху темата: „Разлика между моралния и добродетелния човѣкъ“.

Моралъ, това е човѣкътъ, който ходи съ патерици. Азъ рекохъ, безъ патерици не може ли? Щомъ не държи единиятъ кракъ, патерицата ти е на мѣсто, но на здравия човѣкъ защо му е патерица? Казватъ: „Законъ“. Законътъ за беззаконния е патерица, но на здравия човѣкъ, който никога не прави престѣпление, защо му е законъ. Значи, законътъ е за глупавия човѣкъ; моралътъ е за глупавитѣ хора. Кой е глупавъ човѣкъ? Не мислете, че глупавиятъ е глупавъ. Той е разуменъ човѣкъ. За да направи човѣкъ нѣкоя глупостъ, той трѣбва да е уменъ. Глупостта излиза отъ ума. Но умътъ никога не излиза отъ глупостта. Умътъ може да роди нѣкоя глупава мисль, но глупавата мисль не може да роди една умна мисль. Тази е разликата. Разбира се това сж смѣтни идеи. На онзи инвалидъ му трѣбва една патерица. И като го подпира подъ рамо, той казва: „Много хубава патерица“. Той може да я направи отъ злато, отъ сребро, може да се подпира съ нѣкой бастунъ и пр. Нѣкой пжтъ и азъ нося патерица. Бастунътъ е патерица. Казватъ, едно време имаше една теория, че всички хора като [...] носели дървета за подпиране.

Тогава да вземемъ думитѣ: наука и знание. Въ какво седи разликата между тѣхъ. Казваме: „Трѣбва знание. Той е ученъ човѣкъ.“ Тогава науката ли ражда знанието или знанието ражда науката? Това сж [...] щомъ дойдемъ до науката, разбираме систематизирано знание.

Щомъ говоримъ за числата, за числото 5 000 000, но какво 5 000 000? Може да сж петъ милиона прапинки. Щомъ

казваме „прашинка“ имате едно понятие. Имате ли понятие каква е тежестта на една прашинка? Имаме числото 2. Това може да сж два вола, коня, кжци и пр. Ние казваме: „Величината на едно число, петтѣ милиона прашинки струватъ ли колко[то] два хубави коня?“ Имате цифритѣ 5 000 000 и 2. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да имамъ 5 000 000.“ Можешъ да съдържашъ 5 000 000 прашинки. Значи не е въ количеството. Можемъ да имаме 5 000 000 хора, грама жито. 5 000 хора сж повече отколкото 3 коня. Но 5 000 000 прашинки сж по-малко отъ два коня. Тѣзи числа може да ги превеждате за вашитѣ мисли. Напримѣръ имате 5 000 000, какво знание може да имамъ въ 5 000 000 прашинки? Представете си, че една прашинка тѣжи 1/100 000 отъ милиграма. Колко килограма падатъ? Тогава 5 милиона прашинки правятъ 5 кг. Значи тукъ 5 000 000 е по-малко отъ числото 2.

Трѣбва да знаете числата въ природата. Разумнитѣ същества си иматъ разни ключове. Да допуснемъ, че това е термометъръ.* Два градуса надъ нулата или единъ градусъ подъ нулата или два градуса подъ нулата. Какво е съотношението на тия числа. При два градуса подъ нулата, ще бждете при печката. Когато кажете числото две, разбираме печката. Когато кажемъ - плосъ три, тогава казваме: „Менъ печка не ми трѣбва“. Минусътъ показва, че нѣмашъ нищо. Имашъ да давашъ. Търсишъ нѣкого, за да вземешъ на заемъ. Всички идеи, чувства и действия сж изразени чрезъ живи числа. Ако погледнете, ще видите всевъзможни форми. Нѣкои ясновидци, като погледнатъ, тѣ се забъркватъ. Не разбиратъ отношенията между явленията. Напримѣръ вечерно време вие сънувате змия. Тази змия влезне въ стаята ви, вие излизате презъ прозореца, влезнете въ друга стая, но тази змия ви гони и тамъ. Като идея, какво преставява тази змия? Този сънъ има отношение къмъ действителния животъ. Въ дадения случай, това показва единъ човѣкъ, съ когото ще имате работа. Той може да бжде единъ ученъ професоръ, търговецъ, стражаръ, свещеникъ и пр. И той ще те изиграе,

* Въ оригинала има оставено празно мѣсто за рисунка.

както тази змия. Ще влезнешъ отъ едно положение въ друго. Сънътъ показва какво ще прекарашъ. Понѣкой пжтъ може да не означава нищо, просто да е едно упражнение.

При сегашното състояние материята е дошла до едно състояние и се стреми къмъ инертностъ. Всички хора не искатъ да работятъ. У всички хора има стремежъ да не работятъ, да си почиватъ. Разбира се п[ри] покоя има плюсъ и има и минусъ. Единъ религиозенъ човѣкъ, следъ като е дошълъ въ свѣта, отъ дълго време моли се на Бога и казва: „Азъ не искамъ да ямъ, да имамъ работа съ хората.“ Той се вгълбилъ въ себе си. Почва да се вгълбява, но ако той не е разбралъ какво нѣщо е вгълбяването, идва до едно вътрешно противоречие. Седишъ день, два, три, четири, петъ, шестъ, седемъ, дойде едно противоречие, събудятъ те отъ този сънъ и тебе ти се иска да ядешъ. Ти казвашъ: „Азъ, свѣтията да се занимавамъ съ такава проста работа, да дъвча.“ Но следъ дълга борба, ти се решавашъ да ядешъ. И при яденето ти усещашъ, че достойнството ти е уронено.

Обаче да кажемъ, че нѣмашъ храна. Нѣма отъ никжде. Тогава въпросътъ иде до второто положение: ще отидешъ при нѣкой познатъ, малко ще се пречупишъ? И следъ малко колебание ще кажешъ: „Азъ съмъ странникъ, азъ бѣхъ въ пустинята“, и ще измислишъ нѣкая история, че майка ти умрѣла и т.н. Ако тѣзи хора сж добри, ти ще ядешъ. Ако ли не, ще отидешъ на друго мѣсто, на трѣто, на четвърто, на пето, докато се наядешъ. Но съ това унижението не се свършва. Изгубишъ навика да работишъ. Намирашъ се въ голѣмо противоречие и казвашъ. Не ми се живѣе. А пъкъ при все това трѣбва да живѣешъ. И казвашъ: „Искамъ да замина.“ Но и ти не знаешъ кжде. А пъкъ въ природата те чакатъ бирниците. Щомъ те чуятъ, че ти искашъ да си заминешъ, веднага дойдатъ всички кредитори, които да взематъ отъ тебе. Хванатъ те, разчопкатъ всичко каквото имашъ и казватъ: „Сега можешъ да си заминешъ“. Нѣкои ви взематъ веждитѣ, други космитѣ, ржцете, червата, стомаха, дробоветѣ, сърдцето, а нѣкои взематъ нервната система.

Много смѣшно е когато погребатъ човѣка, много тържествено. Нѣма по-смѣшно нѣщо отъ погребението на човѣка. Това е единъ вжтрешенъ процесъ. Да съзнавате онази борба, която става въ васъ. Понѣкой пжтъ вие седите като ангелъ съ усмихнато лице и после почва вашето лице, да се заоблачава. Слънцето изгрѣва, после небето става ясно. После почватъ да се появяватъ пакъ облацитѣ. Отъ друга страна почва да се появява вѣтъръ, буря и течение въ въздуха. Търсите прибежище, искате да се скриете нѣйде. Нѣкой пжтъ, като срещнете нѣкого, казвате: „Не съмъ разположенъ днесъ, не ме закачай, не ме бутай.“ На какво се дължатъ тѣзи вжтрешни пертурбации, които ставатъ въ човѣшкия духъ. Защо човѣкъ става неразположенъ, безъ да има външни причини? При неразположение цвѣта на лицето се измѣня, свѣтлината на лицето се измѣня, кръвообращението се измѣня, и пулсътъ се изменя, и дишането се измѣня. Нѣкой пжтъ седите и въздишате: „охъ“, казвате. Значи липсва ви нѣщо. Нѣкой пжтъ казвате: „хо“, така и бързо издишате. А въ нѣкой случай казвате: „ахъ“. А въ нѣкой случай: „хо“. „А“ е езикъ на болестъта. Ти вече говоришъ на езика на болката. Когато нѣщо е станало, казвате: „хо“. Какво означава това „хо“? Това показва, че въ това, което е станало, има нѣщо чудновато. При самовъзпитанието се изисква следното: като дойдете до едно противоречие, следъ като дойде тази буря, ти ще се спрешъ при високата канара, ще се спрешъ до нея и ще погледнешъ на тѣзи течения и ще се усмихнешъ на това, което става. Значи, ти си тогава господарь. Като разбирашъ законитѣ вжтре, които съществуватъ въ природата, ти ще се поусмихнешъ и всичко това ще утихне вжтре въ тебе.

Вие искате да уредите външно живота си. Но вие не може да уредите външно живота си, докато не уредите вжтре живота си. Вие се качвате на конь и ако вашите мускули не сж яки и не може да управлявате юздитѣ, то се излагате на опасностъ. Отвжтре конете се спиратъ по-лесно отколкото отвънъ. Значи силата на човѣка е отвжтре. Човѣкъ може да въздействува на състоянието си. Понѣкой пжтъ вие оставяте коня, слизате отъ него, оставяте юздитѣ и тичате насреща, за

да посрещнете коня. Това не е умно. Човѣкъ, който иска да заповѣдва на конете, трѣбва да знае да ги спира. Ти ангели нѣма да ги направишъ, но ще контролирашъ силата на конете си, за целта, която яздишъ.

Та първото нѣщо, щомъ дойдете до едно неразположение, до мракъ, тъмнина, веднага да можете да смѣните това състояние. Че трѣбва да знаете какъ да смѣнитѣ едно съзнание, едно отрицателно състояние. Едно песимистично състояние, да го смѣните съ едно весело, слънчево състояние или да промѣните нощта въ день. Да промѣните вашата нощ въ день, вие правили ли сте такива опити? Ти живѣешъ въ една стая, нѣмашъ запалена свѣщъ, за тебе е нощъ. Имашъ кибритъ, свещъ, драснешъ, запалишъ свѣщъта и за тебе стане день. Значи превърналъ си нощта на день.

Човѣкъ може да измѣни своето състояние, това е дадено въ негова властъ. Това трѣбва да го знаете. Тамъ е всичката наука. Всичко това, което изучаваме, вънъ става. И психология и астрономия и други, това е самовъзпитание на човѣка, за да може [да превръща] нѣщата въ день. Защото невежеството, това е нощъ. А знанието това е день - зазоряване. Безморалието е нощъ, а моралността е день, не единъ отъ най-хубавитѣ дни, може да е облаченъ или буренъ день, но всѣ таки единъ буренъ день е по-добре, отколкото една нощъ.

Както вие сте поставени, вие влизате въ организма на нѣкое напреднало същество. Вашето съзнание като единица влиза въ съзнанието на нѣкое висше същество въ вселената. И това същество почва да оперира съ васъ. Може да ви тури нѣкъде. Това същество те раздробява, премѣства те отъ едно положение въ друго. Трѣбва да разбирашъ отъ закона на неговитѣ операции. Най-първо трѣбва да знаешъ, че ти не си абсолютно свободенъ. Най-първо ние влизаме въ съзнанието на Бога. Ти казвашъ: „Азъ не вѣрвамъ въ нищо.“ Това твърдение отчасти е вѣрно. Ти вѣрвашъ въ себе си. Тогава защо казвашъ, че не вѣрвашъ въ нищо? Ти вѣрвашъ въ себе си. Ти вѣрвашъ, че си дошелъ тукъ на Земята. Значи тогава трѣбва да кажешъ: „Относително има нѣкои нѣща въ науката, въ религията, въ любовта и прочие, въ които не

вѣрвамъ.“ А пъкъ който отрича всичко това, това не е наука. Това е невежество. Първото нѣщо е да говорите истината. Да говоришъ истината съ себе си. Ама ще кажешъ: „Азъ зная всичко.“ И въ това лъжешъ. Ти казвашъ: „Азъ тази работа я зная.“ Че какво знаешъ? Ти казвашъ: „Тѣзи пари ги е взелъ Иванъ, Стоянъ, Драганъ.“ Но ти не знаешъ подбудителнитѣ причини за това. Това е само голъ фактъ. Това е знание. Или казвашъ: „Азъ съмъ много добъръ човѣкъ.“ Пакъ не говоришъ истината. Или казвашъ: „Отъ мене много нѣщо ще излезе.“ Или казвашъ другото: „Нищо нѣма да излезе отъ мене.“ Пакъ не говоришъ истината. Какво много може да излезе отъ васъ? Ама едно кокоше яйце казва: „Много нѣщо ще излезе отъ мене.“ Азъ разбирамъ, че отъ него ще излезе пиле съ два крака. Та знанието подразбира, да знаешъ какво въ даденъ случай може да излезе отъ тебе.

Ти трѣбва да разбирашъ езика на известна идея. Всѣка идея си има своя езикъ. Всички идеи иматъ общъ езикъ. Тѣ иматъ „есперанто“ на което говорятъ. Но и всѣка идея си има специфиченъ езикъ, както хората на земята. Така че, каквото е горе въ Невидимия свѣтъ, това е и долу на Земята. Единъ видъ подражание. Ти въ едно отношение приличашъ на другитѣ хора. Това е общия езикъ. Но специфично имашъ нѣщо, което другитѣ хора го нѣматъ. Напримѣръ нѣкой човѣкъ върви по пѣтя и вдига шумъ. Но като дойде до врата, спира се и чука по халката. А пъкъ нѣкой другъ е много смиренъ, а пъкъ като чука, чука много силно. Този, който хлопа, е страхливъ. А пъкъ този, който хлопа малко и полека е смѣлъ човѣкъ. Отъ това изваждамъ едно заключение. Когато вие бързате да постигнете нѣкои работи, вие сте страхливи. Онзи, който бърза да стане великъ човѣкъ въ свѣта, той хлопа силно - отъ страхъ. Ако майка ти е вътре, когато хлопа, то е хубаво. Но ако я нѣма майка ти, тогава? Защото тя може да е излѣзла нѣкъде.

Та има известни състояния въ човѣка, които трѣбва да се изучаватъ. Когато човѣкъ не изучи своето състояние и съзнание, той нѣма да разбере живота. Ще изучавате законитѣ на висшитѣ същества, въ които живѣешъ. Трѣбва да опери-

рапшъ съ законитѣ. Ти не можешъ да действувашъ както ти искашъ. Понѣкой пѣтъ разумни същества, въ които влизаме, ни изучаватъ. И опериратъ споредъ нашитѣ закони. Богъ, както оперира съ насъ, не оперира произволно, а оперира разумно. Та, всѣки единъ, когато оперира съ себе си, трѣбва да оперира разумно. Това е цѣла философия. Следъ като се запознаете съ всичката философия на живота, тогава науката, която съществува на Земята, ще се опредѣли. Въ растенията имаме цвѣтове, листа, корени, стѣбла и пр. Всичко това съставлява едно цѣло. Така трѣбва да стане и съ науката.

Нѣкой пѣтъ спрете се и бждете тихи и спокойни. Да кажемъ, че боледувате, имате 40 градуса температура. Лѣкаритѣ казватъ: „Скоро ще си заминешъ.“ Ти не ги слушай. Ти кажи: „Лѣкарътъ не познава, азъ нѣма да си замина. И 42 градуса да е, азъ нѣма да си замина! Отъ горе зависи да замина или не!“ Онѣзи предмети, които сж по-добре прикрѣпени къмъ почвата, нали по-добре устояватъ. Значи, колкото чо-вѣкъ има по-ясни познания, толкова по-добре може да устоява. *(На външнитѣ условия на живота.)* Ти си кажи: „Тази работа ще се оправи, защото животътъ е разуменъ.“ Имашъ нѣкоя мжчнотия въ себе си или въ живота. Кажи: „Ще се оправи!“

Какво разбрахте отъ всичко казано? Трѣбва да извадите едно обобщение. Трѣбва да се разбира казаното въ една лекция. Трѣбва да седнете, да разработите едно обобщение на законитѣ. И после трѣбва да се приложи. Човѣкъ трѣбва да изучава своя вътрешенъ миръ; после трѣбва да изучава въ каквъ размѣръ е неговата свобода; и после да изучава какви сж неговитѣ отношения къмъ онѣзи, които опериратъ надъ него и къмъ онѣзи, които опериратъ подъ него.

Да допуснемъ, че вие сте силенъ. Когато вървите, онѣзи, които сж по-слаби, ви отварятъ пѣтъ. А когато нѣкои сж по-силни отъ васъ, вие имъ отваряте пѣтъ. Ти казвашъ: „Азъ съмъ много отстъпчивъ.“ Не, кажи така: „При нѣкои условия съмъ отстъпчивъ, при нѣкои условия съмъ много щедъръ, а при нѣкои условия съмъ голѣмъ скжперникъ.“ Къмъ нѣкои хора ти си много внимателенъ, а къмъ нѣкои - не.

За нѣкого казватъ, че е пияница. Азъ рекохъ, азъ го взимамъ за трезвенъ човѣкъ, защото когато спи, азъ никога не съмъ го виждалъ да пие. Значи, когато кажешъ, че той всѣкога пие, това не е вѣрно. Когато нѣкой пѣтъ кажешъ, че си много добъръ, ще кажешъ: „Имало е състояния, когато съмъ добъръ. То е когато спя, защото тогава никакво зло не правя.“ Когато спишъ, ти си добъръ. Колко тихо спишъ. Но щомъ се събудишъ, друго е положението. Нѣкой казва: „Въ менъ нѣма добро.“ - Има добро. - „Кога?“ - Когато спишъ. Когато си въ спяще състояние, ти забравяшъ това и онова, забравяшъ, че това е непостигнато и онова е непостигнато и казвашъ: „Нѣма нищо!“ И после се събудишъ и си освеженъ. Но ти тукъ си ученикъ, учишъ, учишъ и казвашъ: „И да ме скжсатъ и да не ме скжсатъ, нищо!“ И най-сетне заспишъ надъ книгата. И като заспишъ надъ книгата, умътъ ти се е прояе-нилъ. Въ това състояние, когато си заспалъ и нѣкоя добра мисль, друго сжщество, сж дошли и сж ти помогнали. И после казали на професора: „Не го плашете, той е много страхливъ.“ Тогава строгиятъ професоръ те погледне, погледне те и ти казва: „Казаха ми да не те плаша.“ Та има красота въ живота.

Нѣкой ще каже: „Така се говори, но дали е така?“ Така е, когато човѣкъ спи е добъръ, а когато е буденъ е и добъръ, и лошъ. А когато спи е само добъръ. По какво се отличава едно будно състояние? Че тогава човѣкъ е и добъръ, и лошъ. А по какво се отличава едно спяще състояние? Че тогава чо-вѣкъ е всѣкога добъръ. Следователно, ако искате всички да бждете много добри - заспете. Но тукъ подъ заспиване азъ разбирамъ не заспиване, но човѣкъ да забрави всичкитѣ отрицателни мисли и чувства, да заспи за тѣхъ. Човѣкъ, когато иска да умре, той има тази идея. Подъ думата заспиване, той разбира да забрави всичко. Тази е идеята. Да не мисли за нищо отрицателно, за нищо лошо. И тогава ще се поправи неговото състояние.

Направете си 5 пѣти дихателни упражнения.

(Всѣко дихателно упражнение се състоеше въ следното: Вдишване презъ лѣвата ноздра, като се запуши дѣсна-

та. После задържане на въздуха и издишване през дъсната ноздра, като се запуши лъвата.)

- Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ Животътъ.

*25 лекция на I-ви Младежки Окултенъ класъ
I. III. 1929 г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Божественитѣ условия (9.X.1927 г.).....	5
2. Основна идея (22 юний 1928г.).....	12
3. Закони на красотата (29.VII.1928 г.).....	19
4. Дейностъ и почивка (24.VIII.1928г.).....	26
5. Гордостъ и ревностъ (31.VIII.1928г.,).....	43
6. Мъртвата точка (7.IX.1928 г.).....	61
7. Външни и вътрѣшни влияния (14.IX.1928г.).....	72
8. Всичко е възможно (21.IX.1928 г.).....	84
9. Правилна обхода (28.IX.1928 г.).....	93
10. Творческата линия на битието (5.X.1928 г.).....	107
11. Методъ за реализиране на желанията (12.X.1928г.)...	118
12. Методи на природата (19.X.1928 г.).....	130
13. Единиятъ (26.X.1928 г.).....	141
14. Най-високото мѣсто (2.XI.1928 г.).....	153
15. Основнитѣ идеи на Викторъ Хюго (9.XI.1928 г.).....	163
16. Основнитѣ идеи на Викторъ Хюго (продължение) (23.XI.1928 г.).....	180
17. Деятелностъ и замисълъ на природата (30.XI.1928 г.).....	195
18. Хигиена на живота (7.XII.1928г.).....	212
19. Учение и прилагане (14.XII.1928г.).....	228
20. Методи за наблюдения (21.XII.1928 г.).....	241
21. Тритѣ неизвестни (28.XII.1928 г.).....	253
22. Наблюдение и интуиция. (18.I.1929 г.).....	267
23. Смѣна на енергията (2.I.1929 г.).....	277
24. Смяна на състоянията (1.II.1929 г.).....	288
25. Магическата прѣчица (8.II.1929 г.).....	304
26. Замисълъ на природата (15.II.1929 г.).....	318
27. Силитѣ на противодействието (22.II.1929 г.).....	330
28. Наука и знание (1.III.1929 г.).....	339

ПОРЕДИЦА МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

Двата пжтя, 1-21 лекция, Кърджали, 1999г., първо издание по оригинал

ВТОРА ГОДИНА (1922-1923)

Томъ I. Допирни точки въ природата, 1-15 лекция, София, 1935г.

Томъ II. Добри навици, 16-31 лекция, София, 1935г.

ТРЕТА ГОДИНА (1923-1924)

Разумният животъ, (Четири книжки). 1-32 лекция, София, 1925-1926г.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924-1925)

Новитъ схващания на ученика, 1-31 лекция, София 2005, първо издание по оригинал

ПЕТА ГОДИНА (1925-1926)

Време и сила 1-32 лекция, София, 2002г., първо издание по оригинал

ШЕСТА ГОДИНА (1926-1927)

Посока на растене, 1-37 лекция, София, 2002г., първо издание по оригинал

СЕДМА ГОДИНА (1927-1928)

Божествената мисълъ, 1-30 лекция, София, 1942г.

ОСМА ГОДИНА (1928-1929)

Божественитъ условия, 1-28 лекция, София 2006, първо издание по оригинал

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929-1930)

Служене, почитъ и обичъ, 1-48 лекция, София, 2004г., първо издание по оригиналъ

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930-1931)

Пътът на доброто, 1-42 лекция, София, 1999г., първо издание по оригиналъ

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931-1932)

Съществуване, животъ и отношения, 1-37 лекция, София, 1999г., първо издание по оригиналъ

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932-1933)

Великата разумность 1-42 лекция, София, 2004г., първо издание по оригиналъ

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933-1934)

Неиздадени лекции

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934-1935)

Права обхода и права постъпка, 1-23 лекция, София 2003г.

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935-1936)

Томъ I. Господаръ и слуга. 1-16 лекция. Шуменъ, 1998г.

Томъ II. Основниятъ тонъ. 17-36 лекция. София, 1999г.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936-1937)

Разумнитъ същества 1-22 лекция, София 2002г.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937-1938)

Възможности въ живота. 1-40 лекция. София, 1998г.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938-1939)

Скръбъ и радостъ, 1-39 лекция София 1999г.
ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939-1940)
Томъ I. Смяна на състоянията. София, 1998г.
Томъ II. Пътът към щастieto. София, 1998г.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940-1941)
Томъ I. Най-лесното. 1-15 лекция. София, 1998г.
Томъ II. Животъ, свѣтлина и сила. 16-35 лекция. София,
1998г.

ДВАДЕСЕТЪ И ПЪРВА ГОДИНА (1941-1942)
Дветѣ Божествени посещения, 1-38 лекция, София 1999г.

ДВАДЕСЕТЪ И ВТОРА ГОДИНА (1942-1943)
Минало, настояще, бъдеще. 1-36 лекция, Казанлъжъ, 1998г.

ДВАДЕСЕТЪ И ТРЕТА ГОДИНА (1943-1944)
Силитѣ на природата. 1-14 лекция. София, 1947г.

Забележка: Просвѣтниятъ съветъ решава да се издадатъ последователно лекциитѣ отъ Младежкия и Общия окултенъ класъ, Утриннитѣ слова и Недѣлнитѣ беседи отъ последната 1943-1944г., както и Съборнитѣ беседи, изнесени въ Мърчаево,

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО БОЖЕСТВЕНИТЪ УСЛОВИЯ

©ИК“Жануа’98“

тел. 02/ 987 87 30

Наборъ, коректура и предпечатна подготовка:

Меглена Шкодрева

Теодора Шкодрева

Настоящото издание се прави по запазени въ Български Държавен архив оригинали на беседи от Учителя. Уточненията на стенографката сж въ кръгли скоби и курсивъ. Съ курсивъ безъ кръгли скоби е обозначенъ ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на мѣста, кждето стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто. Добавенитѣ за яснота букви или думи сж поставени въ квадратни скоби. Поради липса на оригиналъ, беседи: 1-ва, 2-ра, 3-та, 4-та и 5-та сж препечатани отъ първото издание „Божественитѣ условия“ - София 1942г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

**Първо издание
София 2006**

ISBN-10: 954-9589-97-8

ISBN-13: 978-954-9589-90-9